

Giới thiệu Xuyên Qua Thành Mỹ Xà

Truyện Xuyên Qua Thành Mỹ Xà với tình tiết cực kỳ độc đáo của nhân vật sau khi xuyên qua lại hóa thân không thành người bình thường mà trở thành một xà tinh cực kỳ sợ hãi.

Cô là Lam Tuyết trong một chuyến du ngoạn đến Sa Pa bị ngã rồi vô tình xuyên qua. Liệu nàng sẽ có thái độ ra sao trước hình hài của mình?

Mời các bạn đón theo dõi truyện. Cảm ơn nàng chanh ngọt ngào đã kêu mình đăng truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Xuyên qua thành mỹ xà!!

Chương 1:

Xuyên qua thành mỹ xà

Dưới màn đêm tĩnh lặng xuyên qua ánh trăng sáng mờ nhạt, một thiếu nữ thanh tú ngồi một mình trên dãy ghế đá của công viên. Nàng mặc chiếc áo bông màu lam nhạt, chiếc quần jean bạc màu bó sát, trên cổ là chiếc khăn len màu trắng viền lam. Ánh sáng mờ hồ làm nổi bật làn da trắng cùng gò má phím hồng vì lạnh.

Trần Lam Tuyết khẽ thở dài, đôi mắt xinh đẹp sụp xuống nhìn từng bông tuyết trắng tinh bé xíu đang thay nhau rơi xuống lòng bàn tay của mình.

Nàng cùng một số bạn học thời phổ thông đến Sa Pa đã hai ngày, đây là chuyến du lịch do trường tổ chức cho các "cựu học sinh" như nàng tham gia. Sa Pa thật sự rất đẹp, nhờ chuyến đi này nàng mới biết chân thật tuyết như thế nào, nó lạnh lạnh, bé nhỏ, mềm mại và dễ tan. Đúng như lịch trình cùng các đồng chí bạn học cũ định trước: cùng ngắm tuyết, cùng đi cáp treo, cùng dạo phố, cùng chụp hình lưu niệm... đều đã hoàn thành hết. Nhưng là một mình ngắm tuyết, một mình đi cáp treo, một mình dạo phố, một mình nhờ khách du lịch giúp chụp hình lưu niệm... và bây giờ một mình ngồi đây tự kỉ. Mẹ nó! Lên kế hoạch cho nhiều vào kết quả là một lũ vô lương tâm tách ra đi hẹn hò hết tron hết trụi. Còn một số ít thì kéo nàng theo, nhưng nàng theo làm gì? Làm bóng đèn điện chắc? (Khô thân cái kiếp FA) Lam Tuyết âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa bọn họ đi đường bị trượt ngã, uống nước bị sặc, ăn cơm bị nghẹn...bla....bla....

Đứng dậy, phui tuyết dính trên tóc và quần áo nàng hướng về phía khách sạn mà đi. Đi được một vài bước Lam Tuyết cảm thấy dưới chân trơn trượt, cả người mất trọng tâm ngã về phía sau. Rồi sau đó "bịch" một tiếng, mọi thứ trước mắt mờ dần mờ dần, nhạt dần nhạt dần rồi đen thui luôn. Trước khi ý thức biến mất nàng chợt nhận ra:

A! Thì ra nàng bị ngã!

A! Thì ra nàng bị bất tỉnh!

Thế này là thế nào hả? Nàng là nguyên rửa người khác mà sao bản thân lại thành thế này. Đúng là tạo nghiệt thì không thể sống mà. Ông trời ơi, nàng hối hận rồi. Sau này nàng không dám nữa a. Lam Tuyết điên cuồng gào thét trong lòng sau đó thì.... sau đó không biết gì nữa.

Ông trời ném cho nàng cái ánh mắt khinh thường. Còn có lần sau à?

Rất lâu, rất lâu sau Lam Tuyết cảm thấy cả người đau nhức. Nội tạng như có một ngọn lửa thiêu đốt, da thịt tiếp xúc với khí lạnh thấu xương. Hai luân khí không ngừng đấu tranh với nhau trong cơ thể khiến nàng như muốn nổ tung ra, cảm giác này so với cái chết còn thống khổ hơn vạn lần. Đến khi đau đớn qua đi nàng gần như mất luôn cái mạng nhỏ này, sức lực để nâng mí mắt cũng chẳng có. Nàng co người trong cái không gian chật hẹp tối om này, đầu óc mờ hồ hiện lên từng hình ảnh như khúc phim chiếu chậm. Từng chút từng chút một lướt qua, hóa qua đây là kí ức của thân thể này.

Tình huống này cầu huyệt tới mức nào chứ? Bị ngã rồi xuyên qua!

Xuyên qua, thực sự xuyên qua rồi. Cảm giác đau đớn tâm tê phế liệt vừa rồi cho nàng biết không thể nào là mơ được.

Xuyên qua thì cũng tạm chấp nhận đi. Nhưng mà tại sao trong tiểu thuyết ngôn tình nữ chủ xuyên qua thành công chúa, vương phi, hoàng hậu... tề tể là tiểu thư được cưng chiều không lo ăn lo mặc. Còn nàng cư nhiên xuyên qua thành... thành một con rắn. Bạn đọc không nhìn nhầm đâu.

Là rắn, là rắn đó!

Còn là một con rắn tu luyện thành yêu tinh sống gần bốn ngàn tuổi. Lệ rơi đầy mặt TT_TT

Thân thể này cũng tên là Lam Tuyết, có thể tạm xem là người kế vị tiếp theo của xà tộc đi. Nhưng vì chỉ số IQ không cao lắm (nói chính xác thì IQ hầu như là con số âm, so với đứa trẻ lên ba chẳng khác là bao) nên chẳng có quyền lực gì ngoài cái hư danh dọa唬 cũng không sợ đó. Trời xui đất khiến lại đắc tội với Diêm Diêm vương của tinh linh giới bị hấn dùng thiên hỏa đánh cho lục phủ ngũ tạng trọng thương chỉ còn nửa cái mạng. Các trưởng lão vì cứu Lam Tuyết đành phải phong ấn "hàng" trong một cái trứng rồi đưa đến Thiên Bồng động trên Tuyết Sơn để mượn hàn khí và linh lực ở nơi này tiêu trừ thiên hỏa trong cơ thể. Kết quả cũng không cứu được bằng chứng là nàng đang ở trong cơ thể của "hàng".

Dù sao Lam Tuyết đã chiếm thân xác của người ta nên đành thay "hàng" sống tiếp vậy. Cũng thay "hàng" hoàn thành tâm nguyện duy nhất chính là thay "mẫu thân của nàng" cai quản tốt xà tộc.

Dựa vào kí ức mơ hồ Lam Tuyết ghi nhớ cách sử dụng pháp thuật và linh lực của bản thân. Cảm nhận không có bất cứ gì không ổn nàng cố gắng thoát ra khỏi cái trứng chật hẹp này.

"Răng rắc" âm thanh vụn vặt vang lên đồng thời trên quả trứng lớn trắng có hoa văn xinh đẹp màu lam nhạt xuất hiện một vết nứt, càng ngày càng lớn. Một cái đầu hình tam giác chui ra, đôi mắt màu lục lấp lánh như bảo thạch nhìn xung quanh, cái lưỡi màu hồng không ngừng lè ra rút vào. Thân hình thon dài dần trườn ra ngoài, ánh sáng mặt trời xuyên qua lớp băng dày phản chiếu trên từng chiếc vảy trắng trong suốt như thủy tinh làm nổi bật lên những hoa văn màu lam nhạt thanh mảnh. Toàn thân bạch xà toả ra ánh sáng trắng xanh yếu ớt như có như không càng làm tăng thêm mấy phần mê hoặc.

Khụ!!! Đây thì xem như còn may mắn đi. Không làm mỹ nhân thì làm mỹ xà cũng không tệ.

[Thỏ Đào: Đây là lần đầu tiên mình viết nên có gì không ổn mong mọi người bỏ qua và góp ý cho mình *cúi đầu*]

Ừm... Chương sau sẽ là sự xuất hiện của nam chủ yêu nghiệt a~~~~]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Băng Liên hoa

Chương 2:

Băng Liên hoa

Trên chóp mũi nàng nhẹ nhàng được một hương thơm rất kì lạ. Nhẹ nhàng, thanh lãnh mà động lòng người, nó như khiến người như say như si trầm mê vào đó. Lam Tuyết không tự chủ men theo mùi hương đó đến một khe băng khá nhỏ. Vì chân thân của nàng khá lớn (đường kính cỡ 20cm) nên phải thu nhỏ mình lại bằng ngón tay cái rồi lách qua. Thì ra nó dẫn đến một băng động khác, nó khá giống với cái của nàng ngoài trừ một cái lỗ thật lớn phía trên có thể cho ánh sáng chiếu thẳng vào nên có vẻ sáng hơn. Bên dưới cái lỗ đó là một hồ băng, ở giữa hồ là một vật gì đó đang lơ lửng.

Nó có hình dạng giống như hoa sen đang rụng rởn rở, từng cánh hoa trắng mỏng manh đến gần như trong suốt. Dưới ánh sáng mặt trời nó lấp lánh như pha lê, xung quanh lượn lờ lam quanh trong trẻo. Lam Tuyết tiến đến gần thì hương thơm càng nồng đậm, hóa ra chính Băng Liên hoa này đã phát ra mùi hương kia.

Nhìn trái nhìn phải, nhìn tới nhìn lui mà không thấy bóng người nào nàng lớn tiếng xác định:

"Thì ra đây là đồ vô chủ!"-Nàng tìm được thì chính là của nàng.

Lam Tuyết hí mắt cười, linh khí của nó dồi dào như vậy hẳn là báu vật ngàn năm gặp được đi nếu bỏ qua thì chính là đồ ngọc. Nhẹ nhàng cuộn quanh Băng Liên hoa nàng chậm rãi há miệng cắn từng cánh từng cánh, nuốt từng ngụm từng ngụm. Lúc đầu lưỡi chạm vào có chút lạnh sau đó từ từ tan ra trong miệng, nó mang vị ngọt rất dịu dàng nhưng không nhạt nhẽo chậm rãi trượt qua cổ họng. Vừa vào bụng thì mang theo luồng khí mát mẻ thấm vào ruột gan, rất thoải mái.

Nàng cứ ưu nhã thưởng thức "báu vật vô chủ" kia mà không hề hay biết phía sau một thân ảnh màu trắng thu hể một màn "thưởng thức mỹ vị" của nàng vào mắt.

Băng Liên hoa này là do hấn tình cờ phát hiện lúc ba ngàn năm trước. Dự định đợi nó hấp thụ đủ linh khí vạn năm để nở rộ sẽ hái tặng cho bằng hữu của hấn là Xích Liên sau khi qua lịch kiếp cuối cùng phi thăng thành tiên sắp tới. Không ngờ hôm nay đến hái lại bắt gặp cảnh tượng này. Một con bạch xà to bằng ngón tay cái, bộ vảy sáng bóng trắng tinh xinh đẹp. Đôi mắt màu ngọc bích lung linh, thân thể mềm mại bao quanh Băng Liên hoa. Nếu những yêu tinh khác một ngụm nuốt sạch rồi chuồn ngay thì vật nhỏ này ăn rất chậm, còn bày ra vẻ mặt thoả mãn nữa. Hấn thầm cảm thán, từng cử động nhỏ của nàng cũng làm hấn không thể rời mắt. Rất có mị lực nha!

Cuối cùng cũng ăn xong, Lam Tuyết cuộn người lại nhắm mắt điều hoà khí tức trong cơ thể thì phát hiện đạo hạnh tăng không ít nha. Mang tâm trạng hưng phấn nằng lắc lắc thân mình rồi đi thì có một giọng nói trong trẻo, trầm thấp mang chút lười biếng truyền đến.

"Đứng lại đó!"

Tức thì thân ảnh đang rời đi cứng đờ. Chẳng lẽ Băng Liên hoa không phải đồ vô chủ? Lắc lắc đầu phủ nhận rằng mình nghe nhầm nằng tiếp tục rời đi.

"Người ăn Băng Liên hoa vạn năm của ta người ăn hết rồi còn muốn bỏ chạy sao?"-Âm thanh đó tiếp tục vang lên.

Không nghe, cái gì nằng cũng không nghe. Nằng là rắn nên nằng không hiểu tiếng người. Ha ha ha! Hắn nói gì nằng cũng không biết a.

Bạch Dạ hơi híp mắt lại. Vật nhỏ này quả nhiên rất cứng đầu rất không nghe lời, hắn phải hảo hảo mà dạy dỗ một phen. Nhẹ nhàng phát tay, một đạo ánh sáng trắng đánh thẳng hướng bạch xà thì tức thì không thể nào di chuyển được nữa.

Cái quái gì thế này?

Ta bò, ta bò, ta bò.

Ta di chuyển, di chuyển, cố gắng di chuyển.

Ta động, ta động, ta động.

Ta... ta... ta... 囧 囧

Trúng định thân chú của hắn mà còn muốn chạy thoát sao? Khóe môi vẽ nên một nụ cười, nhẹ nâng bước đến phía trước Bạch Dạ đưa tay tóm lấy thân thể cứng ngắc như khúc cây của bạch xà.

"Còn muốn chạy? Hừm?"

Nằng đôi mắt lục sắc nhìn cái tên trời đánh bắt mình thì Lam Tuyết vô cùng ngạc nhiên. Oa~~~~ Là mỹ nam đó. Hơn nữa còn là cực phẩm trong cực phẩm a. Mây ngài như vẽ, mắt phượng hẹp dài câu hồn. Con ngươi đen huyền lấp lánh như chứa cả một bầu trời đêm đầy sao tĩnh lặng khiến người ta không tự chủ hăm sâu vào đó không cách nào thoát ra được. Hàng mi dài theo mỗi cái chớp mắt mà lay động như hồ điệp chấp chôn bay lượn. Cánh mũi cao tuấn mỹ, đôi môi đỏ mọng như có như không mang nét cười dụ hoặc nhân tâm. Cái cằm khéo léo như được cẩn thận khắc ra. Làn da trắng nõn mịn màng chẳng thua kém gì nữ nhân. Một thân bạch y thêu chỉ bạc cao quý mà thuần khiết, một nửa tóc đen buộc lại ở phía sau bằng một sợi dây vải trắng phần còn lại tùy ý xoã ra theo bờ vai chảy dài xuống như thác nước. Toàn thân hắn phát một mùi hương tự nhiên, nhẹ nhàng của hoa đào song song đó là mị lực câu dẫn hoặc nhân thẩm vào xương tủy khiến nằng thoảng thất thần, si ngốc nhưng rất nhanh liêm đi thay thế bằng hận ý. May mắn nằng không ham nam sắc nha!

Bỏ bà đây ra ngay, đẹp thì có quyền bắt người.. ách.. bắt rắn hả?

Dường như đọc được suy nghĩ của nằng, Bạch Dạ giải khai định thân chú. Bàn tay dùng lực không mạnh không nhẹ vừa đủ cho nằng không chạy thoát được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Hóa nhân hình

Chương 3:

Hóa Nhân Hình

Ngay lúc có thể cử động được thì Lam Tuyết hưng hăng hướng tay Bạch Dạ cắn xuống. Nhưng lúc răng nanh bén nhọn chạm đến da thịt hắn chỉ cần dùng một chút sức là có thể xuyên qua thì nằng dừng lại. Vì cái ánh mắt tĩnh lặng của ai kia khiến nằng chợt dạ, thu hồi răng nanh, khép miệng, nằng mắt chống lại ánh mắt hắn rồi lại sụp mắt nhìn năm ngón tay thon dài của hắn gắc gao nắm lấy thân hình nằng thì một cảm xúc gọi là ngượng ngùng trời dậy. Mắt nhìn mũi, mũi nhìn đuôi, nằng lúc này nhu thuận như một đứa trẻ. Sống hết hai mươi năm đây là lần đầu tiên nằng cùng một nam nhân đụng chạm như vậy a.

Bạch Dạ nương mảy nhìn vật nhỏ trên tay. Âm thanh từ tính theo cử động của khốe môi tràn ra bay đến bên tai nàng.

"Sao không cắn đi?"

Ta sợ mòn nanh! Nàng thầm nói trong lòng, đồng thời áp chế ngượng ngừng xuống.

"Phải không?"- Mất Băng Liên hoa vụn năm nhưng hấn lại tìm được một bảo bối khác vô cùng thú vị nha.

Đương nhiên! Ta.... A! Cằm của nàng xém chút thì rớt xuống đất luôn. Hấn cư nhiên biết nàng đang nghĩ gì. Yêu nghiệt. Hấn nhất định là yêu nghiệt a.

Nàng tay khép lại cái miệng đang mở lớn của nàng Bạch Dạ híp mắt lại, nhẹ giọng nói:

"Phải, người nói không sai. Nhưng ta và người cũng chẳng khác nhau là mấy! Đồng dạng cùng là... yêu nghiệt a~"-Âm cuối kéo dài của hấn khiến nàng sồn cả gai ốc.

Quả nhiên, nhân loại làm gì có nam tử hại nước hại dân, từ dung mạo đến khí chất yêu mị như thế chứ.

"Thả ta xuống. Người định... nắm ta như vậy đến lúc nào?"- Một âm thanh trong trẻo của nữ tử vang lên. Lòng bàn tay của hấn rất rất ấm áp nhưng nàng thả chịu lạnh còn hơn. Cắn răng, nàng cố gắng mở miệng nói.

"A! Thì ra người là nữ hài tử. Hèn gì..."- Dù còn mang hình rắn nhưng vẫn rất kiều mị. Ngoài ra giọng nói thật sự rất êm tai. Nhưng hấn muốn xem nàng biến thành người có bộ dạng thế nào hơn. -"Người hóa nhân hình ta liền thả!"

Nghiến răng, trừng mắt.

Nàng nhin!!!

Ai bảo nàng không cường đại bằng hấn.

"Hóa thì hóa, thả ta xuống"

Bạch Dạ nhẹ nhàng đặt nàng xuống mặt băng, hấn chăm chú nhìn toàn thân bạch xà bao phủ bởi vô số tia sáng trắng xanh. Thân thể bằng ngón tay cái thóang chóc đã lớn lên rất nhiều, lớp vẩy xinh đẹp lấp lánh được thay thế bằng làn da trắng mịn màng, trơn bóng như hải tử. Đôi chân thon dài cân xứng, cái hông tinh tế gắn liền với vòng eo mềm mại. Tầm lưng mượt mà như tơ lụa thượng đẳng, bờ vai nhỏ hẹp, xương quai xanh mê người. Hai cánh tay mảnh khảnh cùng mười ngón tay búp măng như bạch ngọc. Mái tóc đen như mực dài đến bắp chân vừa vặn che đi cánh xuân trước ngực. Khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, mày liễu quyền rũ chứa đầy nét phong tình. Đôi mắt hoa đào phủ một tầng sương ngập nước, con ngươi màu xanh bảo thạch dần lưu chuyển sang màu đen giống nhân loại. Hàng mi dài cong cong khép hờ càng tăng thêm vài phần mị lực. Cái mũi cao cao thanh tú, hai cánh môi đỏ tươi kiều diễm, ướt át khẽ mở. Gò má phềnh hồng như hoa đào vừa nở tròn núng sẫm. Dung nhan này nếu dùng hai câu thơ của Nguyễn Du:

"Hoa ghen thua thắm

Liều hèn kém xanh"

Để miêu tả cũng không ngoa chút nào nha. Xem ra nàng không chỉ là một mỹ xà mà còn là một đại mỹ nhân nghiêng thùng đổ nước... ách... nghiêng nước nghiêng thành a. Bạch Dạ kinh diễm nhìn mỹ nhân như ẩn như hiện trong ánh sáng hư ảo mà khiến toàn thân bất ngờ dâng lên một luồng nhiệt khí đánh thẳng vào đại não.

Khí lạnh đột nhiên ập vào thân thể khiến Lam Tuyết phát hiện ra một sự thật kinh hoàng. NÀNG KHÔNG CÓ MẶC QUẦN ÁO!!! (Lúc này mới phát hiện có trễ quá hông ㄟ(ㄟ ㄟ ㄟ)

Nhìn Bạch Dạ đang đứng ngây ngốc đằng kia Lam Tuyết gào lên:

"KHÔNG ĐƯỢC NHÌN"

Trời ơi ngó xuống mà coi. Xui, cực kì xui. Ăn có một đóa Băng Liên hoa mà ra nông nỗi này, nếu có cái hồ nào ở đây nàng chui xuống đó cho xong. Bạch Dạ phục hồi thần trí nhanh chóng xoay người sang hướng khác. Nhẹ nhàng phất tay một chiếc áo choàng được làm bằng lông không tước bao lấy nàng.

"Ta... cái gì cũng chưa thấy!" (Phải không đó?).

Nàng hung hăng kéo áo choàng che lại thân thể, ánh mắt muốn giết người phóng về phía hấn.

"Mẹ nó!!! Tên trướng thú nhà người chưa thấy gì mà chảy máu mũi hả? Có quý mới tin người nói"

Ai đó đưa tay lên mũi thì trên nền áo trắng hiện ra vết máu đỏ rực như hồng mai trong tuyết (chết chưa kìa = ̄ω ̄=). Mặt hấn từ trắng chuyển sang đỏ, từ đỏ chuyển sang xanh, từ xanh chuyển sang tím rồi từ tím chuyển qua đen. Cuối cùng là trưng ra cái mặt bình thần như chả xảy ra chuyện gì cả.

"Khụ! Người... mặc quần áo vào trước đi!"- Sống hơn vạn năm qua đây là lần đầu tiên hấn thất thố và không tự chủ được bản thân như thế. Nếu để

người khác biết hẳn nhìn mỹ nữ đến mức chảy máu mũi mà không hay biết thì họ chắc cười đến rụng cả răng. Chứng kiến một màn thay đổi sắc mặt như tác kẻ hoa của hán Lam Tuyết càng nhìn càng bức. Xoay người một cái trên cơ thể vừa vặn được bao lấy bởi một bộ bạch y thấu chỉ lam của nam tử. Bên ngoài khoác một chiếc áo bằng lụa mỏng, bên hông đeo ngọc bội lục sắc trong suốt. Một đầu ô phác xóa tung đã biến thành một bím tóc tết dài quá thắt lưng hai gang tay buộc bằng sợi dây màu lam có tua tua ở phía cuối. Nàng lúc này hoàn toàn toát lên khí chất nam nhi cần có nhưng lại mang vài phần âm nhu càng làm dung mạo thêm tuyệt sắc.

"Ta ăn Băng Liên hoa của ngươi là ta sai, nhưng mà vừa rồi... nói chung ta và ngươi không ai nợ ai!"- Ném trả áo choàng lại cho hán âm thanh của nàng càng lúc càng nhỏ.

[Thỏ Đào: Chương này Dạ ca lời phêch o(͡° ͜ʖ ͡°)o

Được một phen rửa mắt chỉ tốn 1 đóa Băng Liên hoa cùng vài giọt máu mũi coi như cũng đáng ͜ ͜ (͡° ▽ ͡°) ͜ ͜ (͡° ε ͡°) ͜ ͜ (͡° ▽ ͡°) ͜ ͜]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Giao dịch

Chương 4:

Giao dịch

Bắt lấy áo choàng bị ném trả lại, trên đó vẫn còn lưu lại mùi hương thanh nhã của nàng. Đó là mùi của Băng Liên hoa, trong thời gian ngắn như thế mà nàng đã có thể hoàn toàn dung hợp hết linh lực Băng Liên hoa vào trong cơ thể khiến hán khá bất ngờ. Nhưng câu nói của nàng vừa dứt làm Bạch Dạ nhăn mi, nàng cư nhiên muốn dứt khoát với hán như thế. Bất chợt nhớ ra điều gì đó hán cong môi nở một nụ cười ai thấy cũng phải lạnh cả sống lưng. Được thôi, nàng muốn thì hán phụng bồi. Bất quá hán sẽ tạo nên một ràng buộc khác mà nàng mãi mãi cũng không thể thoát ra khỏi hán.

"Được! Ai nha! Nếu ta nhớ không lầm ngươi chính là cái nha đầu Lam Tuyết của xà tộc bị Diêm Diễm đánh cho thừa sống thiếu chết phải đến cái địa phương quanh năm băng giá này trị thương đi?"

Lam Tuyết cụp mắt xuống, thành thật trả lời. Vì nụ cười của hán khiến nàng không dám nói dối. Rất khủng khiếp đó.

"Ta cũng được kêu là Lam Tuyết nhưng ta không phải nàng! Nàng đã chết rồi, ta chỉ là một linh hồn nhập vào thân xác này thôi. Nhưng ta sẽ thay nàng sống tiếp cũng như hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân nàng cai quản tốt xà tộc!"- Thật ra với việc xuyên qua lần này nàng không quá bất ngờ cứ như thể đây là chuyện tất nhiên phải xảy ra vậy. Hơn hết nàng cảm thấy thế giới xa lạ này chính là nơi nàng nên sống. Từ nhỏ nàng đã không giống những đứa trẻ khác cùng tuổi. Người ta học vi-ô-long, gui-ta, piano... nàng học cô cầm. Người ta vẽ chân dung, bím họa thì nàng lại nài nỉ bố mẹ đi học thư pháp, chỉ thiếu nước bỏ nhà đi. Nếu hầu hết các thanh thiếu niên xem phim thần tượng Hàn Quốc, nàng đi khắp phố cùng ngõ hẹp tìm CD phim phim cổ trang. Lại còn bắt chước theo động tác, biểu cảm, khí chất... của các diễn viên nữa, có lần nàng giả làm một ma nữ nửa đêm trùm khăn trắng vào phòng bếp ngồi ăn mì ý sốt cà chua nên khoe môi đều dính sốt đỏ như máu. Em trai nàng xuống uống nước bật đèn lên nhìn thấy la hét om tòi chỉ thiếu nước tè ra quần. Biến thái nhất chính là nàng nhịn ăn trưa suốt một năm, đi theo bạn học bán hàng rong ở chợ đêm chỉ vì mua một bộ cosplay Tuyết Mạn tiên tử. Ngoài ra chỉ cần xinh đẹp dù có là chuột, rắn, bọ, chó mèo.... nàng đều thích. Nhớ năm lớp chín bọn con trai trong lớp bắt được một con rắn nhỏ màu lục rất đẹp để dọa nhau, nàng xông lên cướp con rắn đó về nhà nuôi còn đặt tên là Mi Mi. (Ôi~ vài chương với Tuyết tỷ. Dù biến thái (๖๖๖))

"Thì ra là "tá thi hoàn hồn" sao?"- Hán hứng thú quan sát nàng một lượt.

"Ân!"- Nàng âm thầm gật đầu.

"A! Dù linh hồn ngươi không phải là nàng thì sao chứ? Ngươi hiện tại ở trong thân thể nàng thì ngươi chính là nàng, nàng cũng chính là ngươi. Nhưng vật nhỏ đáng thương, ngươi nghĩ trong thế giới xa lạ này chỉ cần ngươi muốn thì có thể làm được sao? Ngươi nghĩ người của xà tộc đưa ngươi đến đây để dưỡng thương sao? Thực chất chính họ không cần ngươi nên để ngươi tự sinh tự diệt, suốt ngàn năm qua ở đây hẳn là chưa từng có ai đến thăm ngươi đi?"

Nàng ngẩng đầu lên thì thân ảnh hán đã biến mất. Nhưng lời nói vừa rồi cứ như ma ám dai dẳng bên tai không dứt. Hán nói đúng, nàng chỉ có một mình, nàng quá nhỏ bé, nàng còn không cường đại và nàng cũng không biết nhiều về nơi đây.

"Vật nhỏ, nơi này là một nơi cá lớn nuốt cá bé, mạnh được yếu thua. Ngươi muốn tiếp tục sống thì có thể sao? Đừng nói xa xôi gì đến việc tiếp quản xà tộc!"- Hán như quý mị không biết từ bao giờ đã đứng sau lưng nàng. Tiếng nói trầm thấp cùng hơi thở nóng rực phả vào bên tai khiến nàng không tự chủ

rút cổ lại tránh né. Nhưng hần nào có dễ dàng buông tha cho nàng, thậm chí còn quá đáng hơn hướng đến vành tai như ngọc nhẹ nhàng cắn xuống - "Lam Tuyết a Lam Tuyết. Xem ra quãng đời còn lại ngoài Băng Thiên động này ra ngươi không còn nơi nào để đi rồi!"

Nhanh chóng thoát khỏi hần, nàng liếc nhìn hần bằng ánh mắt so với băng còn lạnh lùng hơn, toàn thân là khí chất đế vương lãnh đạm bức người, con ngươi sáng như ngọc lưu chuyển tinh quang - "Nói đi! Ngươi là ai? Ngươi muốn gì ở ta?"

Không hổ là vật nhỏ hần nhìn trúng, rất có tiềm năng. Nàng chính là một viên dạ minh châu thô chỉ cần mài dũa đúng cách có thể tỏa sáng rực rỡ. Khí chất đó tìm trong thiên hạ này có được mấy người.

"Bạch Dạ!" - Hần nhàn nhạt phun ra hai chữ đó rồi nói tiếp - "Ta chỉ đơn giản là hảo tâm muốn giúp đỡ ngươi nha."

Bạch Dạ, Bạch Dạ, Bạch Dạ. Lam Tuyết thầm đọc đi đọc lại cái tên này, thật sự nghe rất quen tai nhưng nhất thời không nhớ ra được.

"Điều kiện của ngươi là gì?" - Đã vậy nàng đành ngã bài trước vậy. Không có bất cứ thứ gì là cho không cả, đạo lý này nàng hiểu rõ. "Hảo tâm" của hần hẳn là phải trả giá không nhỏ đi. (Bạch Dạ: Sao lại nghĩ ta không tốt như vậy *bất mãn*; Lam Tuyết: *lườm* tại ăn ở chớ sao).

"Nha! Điều kiện sao? Ta chỉ cần ngươi làm cho ta ba việc, nhưng hiện tại vẫn chưa nghĩ ra được khi nào nghĩ ra ta sẽ nói!" - Nhìn bộ dạng nàng nhú mày đến mức có thể kẹp chết một con ruồi của nàng, hần trầm thấp cười ra tiếng - "Yên tâm đi, nhưng điều ta muốn ngươi làm ngươi chắc chắn có thể làm được. Hơn nữa đó tuyệt đối không thương thiên hại lý hay phóng hỏa giết người đâu!"

"Thành giao!" - Lam Tuyết xem đây chỉ là giao dịch bình thường có qua có lại mà gạt đầu đồng ý, không hề nghĩ chính hai chữ này mà về sau nàng đem mình bán cho tên yêu nghiệt kia lúc nào cũng không biết.

Hần đủ gian trá, đủ tâm cơ, đủ phúc hắc.

Đến cuối cùng....

Nàng vẫn là đầu không lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Cứu Vĩ Hồ Vương

Chương 5:

Cứu Vĩ Hồ Vương

Nhờ Bạch Dạ mà Lam Tuyết biết được tình hình hiện tại ở xà tộc, các trưởng lão tranh nhau thu tóm quyền lực cho mình. Một số khác thì cố tìm ra nhân tài để đưa lên cai quản xà tộc. Hầu như quên mất sự tồn tại của nàng. Khóe môi vẽ nên một nụ cười lạnh, xem ra nàng âm thầm thương cảm cho "Lam Tuyết trước đây". Uất ức, thiết thời chắc là không ít, lần này nàng sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi, chính cho bọn họ chết luôn.

"Nè, vật nhỏ! Ngươi tiếp theo sẽ làm gì?" - Nhìn điệu bộ của nàng hần thầm mặc niệm cho những ai trong tương lai sắp tới bị nhắm trúng.

"Đương nhiên là lấy lại những gì thuộc về ta. Bạch Dạ, ngươi nói xem ta nên bắt đầu từ đâu?" - Ở cùng hần vài ngày qua nàng phát hiện hần cũng không tệ lắm, còn giúp nàng tìm hiểu thông tin về thế giới này, dạy nàng sử dụng pháp thuật, các điều cơ bản khi tiếp quản một tộc, thỉnh thoảng hần sẽ chọc ghẹo hay đùa giỡn vài câu làm cho nàng cười nên nàng cho hần vào danh sách bạn bè luôn. Nơi đây là triều đại Thịnh Thế Hoàng Triều, gồm 6 nước nằm trong một lục địa mang tên Ngạo Thiên, có lẽ đây là dị giới hay một thế giới song song tồn tại với thế giới trước kia của nàng vì nó chưa từng tồn tại trong lịch sử.

"Ta nói thì ngươi sẽ làm theo sao." - Hần lười biếng đáp lại nàng, hần biết đã có kế hoạch riêng của mình chẳng qua hỏi cho có lệ thôi. Bởi lẽ nàng và hần cùng một loại người. Nàng có mưu trí, có tâm cơ, có thủ đoạn, cần nhân từ có nhân từ, cần nhẫn tâm có nhẫn tâm, muốn độc ác cũng không thiếu chẳng qua là còn quá ngây thơ thôi.

Lam Tuyết chỉ mỉm cười không nói. Nhìn một cung điện xanh biếc phía trước nhàn nhạt mở miệng - "Đến rồi! Xà cung thật tráng lệ nha!"

Thư phòng trang trí theo lối tao nhã, trầm hương từ lư hương lượn lờ mờ ảo. Các trưởng lão đang nghị sự, mỗi người mỗi ý, không ai nhường ai thì cửa

phòng bị đẩy ra, một nam tử hót hải chạy và quỳ xuống lạy bấp-"Các... các trưởng lão..."

"To gan, ai cho ngươi xông vào"- Tàn trưởng lão trưởng bào màu tím, khí chất liêm chính, nghiêm khắc lên tiếng trách. Lam Tuyết điện hạ hiện nay ra sao chưa rõ mà một số người đã có ý định lập tân vương, suốt thời gian qua lão thay nằng quản lý xà tộc và áp chế những kẻ có ý định đoạt quyền nay cái bộ xương này sắp trụ không nổi rồi. Đến thời gian để đi Tuyết son thăm nằng cũng không có. Hiện tại ngoài lão cùng vài người khác ra thì còn lại đều đang muốn lập tân vương.

"Tàn trưởng lão... Lam... Lam Tuyết điện hạ đã trở về cùng một bạch y nam tử!"- Nam tử cố gắng nén kích động nói.

"Cái gì?"- Chén trà trên tay rơi xuống đất, Tàn trưởng lão giọng nói có chút run rẩy-"Ng...ngươi nói là thật? Thật trở về sao? Ha ha. Tốt... tốt quá. Nhanh đưa ta đi gặp điện hạ"

Ngược lại với Tàn trưởng lão, Hồ trưởng lão mặt đen như đáy nồi. Đợi suốt ngàn năm qua cuối cùng cũng sắp ép được lão già này lập tân vương, cư nhiên.... cư nhiên phế vật đó lại trở về. Đúng là tức chết mà, cắn chặt khớp hàm, mười ngón tay của Hồ trưởng lão siết lại đến trắng bệch.

Trước xà cung hai thân ảnh màu trắng đứng đó, vạt áo lay động theo gió tạo nên một bức tranh tuyệt trác. Tàn trưởng lão vui mừng như điên chạy đến trước mặt Lam Tuyết rồi quỳ xuống hành lễ.

"Lão thần tham kiến điện hạ"- Đúng là điện hạ rồi, dù có mặc nam trang nhưng diện mạo này không thể nào sai được.

Bước lên nâng Tàn trưởng lão dậy, Lam Tuyết ngửi khí đầy cung kính của bạch vân bối.

"Lam Tuyết đã về, thời gian qua vất vả cho trưởng lão rồi!"- Dựa và kí ức còn lại nằng biết Tàn trưởng lão là người đối xử tốt nhất và luôn bảo vệ nằng từ nhỏ mọi thứ nằng biết đều do lão dạy. Cũng là người nằng có thể tin tưởng. Hiện tại nhìn thấy tình cảnh này nằng thật sự xem lão như người thân mà đối đãi.

"Không vất vả, cái gì cũng không vất vả."- Nhìn điện hạ Linh thần mình mãi không còn như lúc trước lão cười quát miệng đến tận mang tai, nếp nhăn trên mặt run run. Lần này xem như trong họa mà được phúc, xem ra lão cũng có thể ăn nói với nữ vương bệ hạ trên trời rồi.

Những người khác đến sau dù không muốn nhưng cũng phải quỳ hành lễ, nhất là Hồ trưởng lão.

"Chúng thần diện kiến điện hạ"

"Đứng lên đi"- Lạnh nhạt mở miệng, quét mắt qua một lượt Lam Tuyết thu hết đủ loại biểu tình của từng người vào mắt. Có rất nhiều kẻ không Linh nằng trở lại nhà.

"Điện hạ, vị này là?"- Tàn trưởng lão lúc này mới để ý đến Bạch Dạ đứng im lặng từ đó đến giờ, khí chất và diện mạo đều hơn người nên mở miệng hỏi.

"Nha! Hẳn là bằng hữu của ta, Bạch Dạ"- Cái tên Bạch Dạ vừa nói ra thì như ngũ lôi oanh đình.

Bạch Dạ, hẳn cư nhiên là Bạch Dạ. Thiên địa này chỉ có duy nhất một người mang cái tên này, cũng không ai không biết hẳn. Nhưng tạo sao hẳn lại đi cùng điện hạ, bất quá có hẳn giúp đỡ việc kế vị của điện hạ sẽ thuận lợi hơn. Tàn trưởng lão cuối người hướng Bạch Dạ chào hỏi-"Lão hủ gặp qua Hồ Vương đại nhân"

"Tàn trưởng lão hữu lễ"- Vẫn bộ dáng vân đạm phong khinh Bạch Dạ gật đầu đáp lại.

Lam Tuyết tròn mắt, hèn gì tên hẳn quen tai như vậy thì ra hẳn là Cửu Vĩ Hồ Vương của hồ tộc đỉnh đỉnh đại danh nha. Lúc mới sinh ra hẳn đã được định sẵn là vương, hai trăm năm đạo hạnh đã có thể hóa nhân hình, ngàn năm chính thức đăng vương cai quản hồ tộc. Dưới tay hẳn hồ tộc càng ngày càng cường đại. Hơn tám ngàn năm trước hẳn sắp đủ đạo hạnh vạn năm, chuẩn bị trải qua lịch kiếp cuối cùng phi thăng thành tiên nhưng vì ở trong Đại Hội Bàn Đào có một tiên tử mê luyện nhìn hẳn mà vô ý làm đổ rượu lên người thì ngay lập tức đứng dậy chào Thiên Đế rồi phất áo rời đi. Từ đó không thèm tu tiên nữa ở hồ tộc làm yêu tinh tự do tự tại, dù thiên đình bao phen khuyên giải hẳn cũng không bước lên thiên đình nửa bước. Hẳn xưa nay đa mưu túc trí, âm hiểm khó dò, tâm cơ mấy ai bì kịp lại hi hỷ vô thường, lãnh đạm như sương. So đạo hạnh, yêu giới này ai qua được. Luận tướng mạo, có bao nhiêu người có dung nhan tuyệt mỹ như hẳn. Bàn mị lực, hẳn chính là đứng nhất trong thiên địa. Tóm lại chọc tới hẳn chỉ dùng một từ duy nhất để hình dung chính là: THÂM.

Nhìn hẳn từ dưới lên trên, từ trên xuống dưới rồi dừng lại ở gương mặt yêu nghiệt đó Lam Tuyết gật gù cảm thán. Bây giờ thì nằng biết tại sao Trụ Vương vì Đất Kỷ mà chuyện gì cũng làm a. Không then là hồ ly tinh nha.

Hiện trường bây giờ tất cả ánh mắt đều dồn về phía hẳn. Nhưng việc của nằng quan trọng hơn thân phận hẳn a. Nằng còn chưa có chinh mấy lão già kia mà. Nằng mới là nhân vật chính chứ không phải là hẳn. Trả đất diễn lại cho ta, trả màn ảnh lại cho ta, trả hào quang lại cho ta~~~~~ ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ८

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dạy

Chương 6:

Dạy 'trẻ' không ngoan

Ngự thư phòng

Lam Tuyết ngồi trên ghế tựa híp mắt nhìn tất cả trưởng lão đứng ở phía dưới, người thì vui mừng ý cười không dứt, kẻ thì mặt mũi đen thui, mồ hôi mẹ mồ hôi con chảy ròng ròng, bởi vì khí thế của nàng quá mức vương giả. Khí thế này không thua kém gì nữ vương bệ hạ thậm chí có phần sắc bén hơn (Thò Đào: khụ! Nay hẳn là do bất chúc theo phim cổ trang riết mà ra đi?; Lam Tuyết: không được sao? *Lườm*)

Bạch Dạ thì ung dung ngồi một bên làm khách nhân hạ uống trà. Ừm. Trà rất ngon nha! Bày ra bộ dạng xem kịch vui, mỗi động tác hay cái nhú mày của nàng hẳn đều không bỏ sót. Vật nhỏ này không biết lại bày trò gì đây?

"Hò trưởng lão~". Cuối cùng cũng chịu lên tiếng, Hò trưởng lão nghe tên mình thì run như cây sậy. Trong tộc ai mà không biết lão chính là người yêu cầu lập tân vương nhất.

"Có lão thần"- Tim lão muốn rớt xuống rồi. Đây là cái phế vật suốt ngày ngu ngu ngơ ngơ như đứa trẻ lên ba chuyện gì cũng không biết sao? Không phải, tuyệt đối không phải. Bị đánh đến mức nguyên thần sắp tiêu tán chỉ có nước xuống gặp Diêm Vương lại có thể hồi phục, không những thế đầu óc cũng không còn đần độn. Trăm tính ngàn tính lại không tính đến chuyện này, thật sách, thật sách a.

"Lam Tuyết có một việc muôn hồi mong trưởng lão chỉ bảo nha!"

"Điện hạ cứ hỏi. Nếu biết lão thần sẽ nói nhưng không dám chỉ bảo điện hạ"- Trong hồ lô của phế vật này rốt cuộc bán thuốc gì chứ

"Xin hỏi trưởng lão Lam Tuyết có phải là người thừa kế xà tộc, là Điện hạ của xà tộc?"-Lam Tuyết gật đầu, âm thanh như chuông bạc réo rắc vang lên.

"Phải, Điện hạ nói không sai"- Hò trưởng lão gật đầu như bằm tỏi.

"Àn! Vậy tổ huấn của bao đời tổ tiên xà tộc là gì?"

"Thừa điện hạ, tổ huấn chỉ có một điều duy nhất chính là chỉ có tộc nhân thừa kế huyết thống thuần khiết của Xà Vương thời thượng cổ mới được kế vị. Những ai làm trái lấy chết tạ tội."

Nhận được câu trả lời như mong muốn nàng nở nụ cười so với mẫu đơn còn rực rỡ hơn, đồng thời ném một đồng công văn muốn lập tân vương xuống dưới chân Hò trưởng lão.-"Thì ra là như vậy a! Nếu Lam Tuyết đã là điện hạ của xà tộc là người thừa kế huyết thống thượng cổ thì có gì ta đang còn sống sờ sờ trưởng lão lại dăng sớ lập tân vương? Hay trưởng lão cho rằng Lam Tuyết không xứng kế vị. Cho dù là thật như vậy cũng là do Linh Xà Thánh Châu quyết định đầu đến phiên trưởng lão phải nhọc lòng quản. Việc này có phải hay không trái với tổ huấn?"-Tổ huấn này từ nhỏ Tần trưởng lão đã lải nhải bên tai nàng suốt mấy ngàn năm, dù đầu óc không thông minh nhưng 'mưa dầm thấm đất' a. Còn Linh Xà Thánh Châu chính là nội đan chứa sức mạnh và một phần linh hồn của các Xà Vương từ trước đến nay. Tần nhiệm Xà Vương sẽ dùng máu để tế thánh châu, nếu thánh châu nhận chủ nó sẽ hợp lại làm một với nội đan của tân vương, còn không nó sẽ tự động tìm người nào đó xứng đáng làm chủ nhân.

"Bụp" một tiếng Hò trưởng lão quỵ xuống đất, đập đầu "côm cốp", sắc mặt không còn một giọt máu, lắp bắp nói không thành câu.-"Điện hạ... lão.. lão thần..."

"Ta chỉ cần biết là có hay không"- Nàng buồn bực cắt ngang, cái mồm năn nỉ ôi, khóc nháo tiếp theo nàng không muốn thấy. Trong phim cổ trang nàng xem đến thuộc lòng rồi.

"C... có"- Nói ra từ này cũng có nghĩa là lão xong đời rồi.

"Àn! Rất tốt. Vậy theo tổ huấn luận tội, bắt quá nề tình nhiều năm vất vả vì xà tộc ta có thể giảm nhẹ hình phạt"- Nghe nàng nói thế lão xem nàng bây giờ như Bồ Tát tái thế chỉ thiếu nước khiêng nàng lên bàn thờ ngồi. Nhưng câu sau vừa rơi xuống lão thà theo tổ huấn còn hơn, trực tiếp lăn ra xỉu tại chỗ luôn. -"Hủy nội đan, trục xuất khỏi xà tộc"

Hủy nội đan? Hình phạt này tàn khốc đến mức nào? Những yêu tinh tu luyện dưới vạn năm nội đan bị hủy xem như mất toàn bộ đạo hạnh, chỉ còn nửa cái mạng. Tuy có thể sống thêm vài chục năm nhưng chẳng khác gì phạm nhân, phải chịu đủ loại bệnh tật hành hạ đến chết mới thôi. Đây chính là sống không bằng chết. Mà Hò trưởng lão chỉ cao lắm cũng chỉ có sáu ngàn năm đạo hạnh a.

Phát tay cho người đem Hò trưởng lão xuống, Lam Tuyết đảo mắt qua một vòng mới lên tiếng-"Còn có.... những ai từng ủng hộ việc Hò trưởng lão lập tân vương thì Lam Tuyết xin nhờ Tần trưởng lão theo như những gì trong đây viết mà làm. Nếu ai cảm thấy không phục cứ nói a!- Mọi người nhìn theo tờ giấy nàng đưa cho Tần trưởng lão mà khóc không ra nước mắt, không biết mình sẽ ra sao. Dám nói không phục sao? Dù cho họ thêm vài lá gan cũng không dám. Đành ngậm hòng im lặng.

"Lão thần linh mệnh"- Nhận lấy tờ giấy đỏ, Tần trưởng lão vô cùng cao hứng. Xà tộc có điện hạ nhất định sẽ phát triển mạnh mẽ a.

"Ân!"- Lại nhìn sang Bạch Dạ xem kịch vui này giờ nàng nở nụ cười khách khí -"Việc vừa rồi làm Hồ Vương chê cười rồi!"

"Sao có thể chứ? Chuyện của Lam Tuyết cũng như chuyện của ta mà. Sau này có khó khăn gì cứ nói ta sẽ giúp đỡ ngươi!"- Ý của hắn những ai đứng đây đều hiểu được. Muốn đắc tội với nàng chính là muốn đắc tội với hắn. Có ai mà ngu xuẩn mà đi đắc tội với hai đại ma đầu này như thế chứ. Đương nhiên không có.

Cho tất cả lui ra hết, trong ngự thư phòng chỉ còn Lam Tuyết và Bạch Dạ.

"Vật nhỏ, tờ giấy ngươi đưa cho Tần trưởng lão là gì thế?"- Hắn rất tò mò nha.

Nhấp một ngụm trà cho thanh giọng nàng mới trả lời-"Chỉ là một số phương pháp 'dạy trẻ không ngoan' thôi."- Ví dụ như trói lại rồi dùng lông chim cọ vào lòng bàn chân trong vài canh giờ, bôi dầu lên cột rồi bắt họ treo lên, nhổ ria mép, trông coi tất cả xà từ ở xà tộc trong một tháng...bla....bla.... (phải biết con nít nó phá cỡ nào, cả xà tộc chừng vài trăm đứa chó gì o(□□)o). Những thứ này chỉ là khai vị, món chính còn ở phía sau.

"Vật nhỏ~~"- Bạch y nam tử lười biếng nghiêng người tựa trên nhuyễn, dung mạo xinh đẹp yêu mị chứa đầy bất mãn hướng người đối diện ai oán kêu lên.

"Hừm?"- Lam Tuyết vẫn một thân nam trang ngồi ở đối diện ngẩn đầu hé lộ gương mặt khuynh quốc khuynh thành, thoáng dời mắt khỏi công văn nhìn hắn. Cái tên yêu nghiệt Bạch Dạ này lại lên cơn điên gì nữa đây?

"Ngươi vẫn chưa xong việc sao? Thời gian này ngươi không để ý đến ta làm ta rất buồn nha!"- Bọn họ ở xà tộc cũng đã một tháng, nàng suốt ngày cứ vùi đầu vào công văn to đùng. Còn phải đối phó với thú tộc có ý đồ thâm tóm xà tộc, việc này may mà hắn dùng thế lực của hồ tộc giúp nàng mới giải quyết được. Cứ tưởng nàng sẽ có thời gian rảnh không ngờ lại càng ngày càng bận. Thiệt là làm hắn tức chết mà.

Không trả lời hắn, nàng đem mắt tiếp tục dán vào công văn âm thầm cười trộm. Thật ra nàng đã sớm giải quyết xong tất cả rồi chỉ là muốn xem hắn chịu đựng được đến khi nào. Không nghĩ được một Hồ Vương đại nhân ai nghe tên cũng sợ lại có lúc như một đứa trẻ tùy hứng thế này.

Xông lên đoạt lấy công văn trên tay, hắn kề sát gương mặt yêu nghiệt đến gần nàng.-"Công văn đó xinh đẹp hơn ta sao? Ngươi nhìn nó hoài không chán hả? Nó so với ta quan trọng hơn sao? Vật nhỏ~~ Ngươi bôi ta một lát đi~~~" Hắn hận tới mức muốn xé hết chúng, đem chúng đốt không còn tro cốt.

Tiếp tục không quan tâm, nàng cho hắn ăn bơ đẹp.

"Bây giờ ta muốn ngươi bỏ qua việc của xà tộc, đến nhân giới với ta a. Đây là điều đầu tiên ta muốn ngươi làm cho ta!"- Hừ hừ hắn không tin nàng dám tiếp tục không để ý hắn.

"Nha!"- Quả nhiên, nàng dẹp hết mọi thứ sang một bên rồi chậm rãi đi đến. Một chân quỳ trên nhuyễn tháp, thân thể hơi cúi xuống bày ra bộ dáng hoa hoa công tử, dùng ngọc phiến nhẹ nhàng nâng cằm của hắn lên, mị nhãn như tơ mê người-"Tiểu Bạch, gia hiện tại rất bận a. Đợi lễ kế vị ngày mai hoàn thành chúng ta cùng đến nhân gian chơi, khi đó gia sẽ toàn tâm toàn ý bồi dưỡng ngươi nha!"- Một tháng nay những khi cao hứng nàng sẽ gọi hắn là Tiểu Bạch, trêu đùa vài câu với nhau. Nói chung cuộc sống hiện tại không tệ, rất thú vị.

Bạch Dạ gật đầu, như vậy cũng được. Nhưng nhìn tình cảnh ái muội hiện giờ hắn nở nụ cười xấu xa, hai tay vòng qua vòng eo mềm mại của nàng sau đó nhẹ nhàng kéo làm khoảng cách của cả hai gần như dán lại với nhau. Hơi thở như u lan phả lên gò má của nàng cùng âm thanh từ tính, trong trẻo-"Ngươi là đang câu dẫn ta sao? Hừ?"

"Không đùa nữa, ta đây không đầu lại Hồ Vương đại nhân ngài!"-Lam Tuyết nheo mắt, thu hồi dáng vẻ cột nhũ lại kéo tay hắn đang để trên eo nàng xuống rồi ngồi lên nhuyễn tháp. Luận vô si nàng không bằng hắn a. Tiếp tục thì chính là nàng chịu thiệt.

Đối với việc đối mặt như lật sách này của nàng Bạch Dạ đã sớm quen. Không biết nơi trước kia nàng sống như thế nào mà có thể đào tạo ra một cực phẩm như nàng, hắn rất tò mò nên lên tiếng hỏi -"Vật nhỏ! Thế giới trước kia của ngươi như ra sao vậy? Ta rất muốn biết a!"

"Ngô? Thế giới kia sao? Nó được gọi là Thế Kì 21, là một nơi có rất nhiều tòa nhà cao lớn, xe cộ đều làm bằng máy móc chứ không dùng gia súc kéo. Còn có....bla...bla..."- Nàng kể đến khô cả nước bọt vẫn chưa hết. Gì mà TV, tủ lạnh, xe hơi, máy tính, siêu thị.... rồi cái gì nam nữ bình đẳng, một vợ một chồng, ly dị, chia tài sản, tình một đêm, SM, NP... (๖o๖) còn có manga, anime, cosplay,.... Lam Tuyết nhìn khuôn mặt yêu nghiệt của hắn ngêch ra mà 'phụtttt~~~' một tiếng phun toàn bộ trà đang uống bật cười lên, tiếng cười như chuông bạc réo rắt, hai má lúng đồng tiền đáng yêu, đôi mắt hoa đào hip lại như trăng lưỡi liềm xinh đẹp.

Hắn mở to mắt trừng nàng, mặt càng ngày càng đen. Bị nhìn đến chột dạ nàng đành cố nhịn cười, nhưng mà... quá thật rất buồn cười.

"Khụ... xin lỗi ta... khụ khụ... phụt~"-Nàng nhịn không được a.

"Đừng nhịn, sẽ bị ghen chết a"- Bạch dạ sọc đen đầy mặt, nhưng nhìn nàng cố nhịn đến cả người run rẩy, hai má đỏ bừng hắn lại không nở.

"A muaha haha ha ha~~~~" Nàng thật sự không khách khí mà cười, đến khi cười không nổi nữa thì hắt mặt hắt đã vô cùng khó coi. Nàng đành nói sang chuyện khác - "Khụ! Ngày Tiểu Bạch, tại sao ngươi không chịu làm thần tiên?"

Hắn đưa tay vuốt lại mấy sợi tóc rối tung của nàng, giọng nói như một khúc nhạc nhẹ nhàng làm say lòng người nghe - "Vì không thích a. Làm tiên có gì tốt chứ? Ta ở Hồ tộc làm Vương của ta có thể tiêu dao tự tại, muốn làm gì thì làm không bị ràng buộc bất cứ điều lệ nào."

"Chứ không phải vì một tiên tử làm đổ rượu lên quần áo ngươi trong Hội Bàn Đào vì mê luyện ngươi sao?"- Chuyện này trong xà tộc đều bàn tán như thế nha. Còn nói hình thức chính người của hắn rất đáng sợ, rất biến thái. Nàng phải theo hắn học hỏi vài trò.

"Cũng xem là một nguyên nhân đi."- Hắn không thích bị người khác nhìn hắn như thế, rất khó chịu. Bọn họ cứ như hồ đối rình mò, chỉ cần sơ sẩy là nhào đến ăn tươi hắt tại trận. Hôn hết, ngay từ lúc sinh ra hắn đã được định là Vương, hắn bắt buộc phải tu luyện, phải gánh cả hồ tộc trên vai. Đó là trách nhiệm và nghĩa vụ chứ không phải mục tiêu hay nguyện vọng của hắn. Đôi khi hắn tự hỏi, trong gần hai vạn năm qua hắn từng có mong muốn gì cho riêng mình không? Hình như là không có.

Nhìn sắc trời bên ngoài tối đen, chắc cũng đã giờ là nửa đêm.- "Vật nhỏ, nghỉ sớm đi. Ngày mai còn phải làm lễ kể ị!"- Nói rồi đứng dậy rời đi. Về phần Lam Tuyết cũng chẳng nghĩ nhiều chỉ cho mệt, chờ hắn đi khuất mới leo lên giường ngủ thẳng cẳng.

Ngày mai là ngày rất đáng mong đợi. Nàng sẽ cùng hắn đến nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Mùi hương mị hoặc

Chương 7:

Mùi hương mị hoặc

Vì Lam Tuyết không thích rườm rà nên lễ kể ị được chuẩn bị khá đơn giản, không có yến tiệc hay ca múa, đơn giản là tế Thánh Châu là hết việc.

Bên trong Thượng Các, những trưởng lão đều đã có mặt. Tần trưởng lão cùng những người nhất mực ủng hộ Lam Tuyết thần thái sáng lạng như mùa xuân, số còn lại mặt mũi tím tái, hai mắt thâm quầng, ria mép bên còn bên mắt, dáng vẻ tiêu tụy đến thảm thương. Họ chính là những người ủng hộ Hồ trưởng lão nên bị nàng 'dạy dỗ' ra nông nỗi này. Khủng bố, cực kì khủng bố. Suốt một tháng qua họ như ở địa ngục trần gian, sống không bằng chết, đêm khuya suốt ngày khóc nháo, nào là kéo áo, giật tóc, cào cấu, cắn xé... đều không thiếu. Chỉ cần nhớ lại là không tự chủ run rẩy, mồ hôi túa ra ước áo. Nhưng cũng có phần tốt hơn Hồ trưởng lão là vẫn còn cái mạng nhỏ. Sau này nàng bảo đi đông họ không dám chạy sang tây, nàng nói con mèo thì bọn họ tuyệt không dám nói con chó a.

Xà tộc trong thời gian một tháng này toàn bộ thay da đổi thịt. Nàng cho tìm những tộc nhân trẻ có tài bổ nhiệm vào các vị trí còn trống, tổ chức kiểm tra khả năng của các trưởng lão những ai không đạt liền bãi chức. Ban hành những chính sách và luật lệ mới.... Cuối cùng là Dương Tâm điện, tên rất hay nhưng thực chất đó là hình phòng, nơi dạy dỗ 'trẻ' không ngoan. Những ai đã vào đó 'tu tâm dưỡng tính' sau khi trở ra tuyệt đối không bao giờ phản bội lại nàng, nhưng vấn đề là có còn mạng để ra hay không. (Lam Tuyết: *những vai* Bên trong đó chỉ là mấy cái khổ hình thời Mãn Thanh a ~(* __*~); Thỏ Đào: Lên Google mò rồi biết mấy cái "chỉ là" của tỷ nó ra sao ~T_T~)

Từ ngoài Thượng Các hai thân ảnh một nam một nữ song song tiến vào. Nam tử trưởng bào màu trắng trong treo dài chấm đất, dung nhan yêu nghiệt, mặt phượng cầu hôn một cái liếc nhìn lơ đãng cũng làm mê hoặc chúng sinh. Mỗi cái giờ tay nhắc chân đều toát lên mị lực vô song - Hồ Vương Bạch Dạ.

Nữ tử xinh đẹp như thiên tiên giáng trần, mắt hoa đào lung linh, tỏa sáng như ánh trăng trong nước không thể nào nhìn thấu. Đôi môi đỏ thắm kiêu diễm vừa vận mang nét cười. Giữa tâm mi tô điểm bằng một đóa hồng mai vẽ bằng chu sa rực rỡ càng thêm nổi bật làn da tuyết trắng và nét xuân tuyệt sắc. Trên tóc cài trâm hoa rũ xuống, bạch y thêu hoa màu lam tinh tế ôm sát thân hình mềm mại. Từng bước chân là khí chất cao quý bức người nhưng lại câu dẫn nhân tâm. Điện hạ.... ách... Phải là Nữ Vương xà tộc Lam Tuyết.

Nàng gạt đầu hướng Tần trưởng lão ý nói có thể bắt đầu nghi thức. Lão cũng gạt đầu rồi đưa đến trước mặt một chiếc hộp gỗ tinh xảo, bên trong là

một viên ngọc màu vàng kim to bằng quả trứng gà, xung quanh bao phủ bởi linh khí và những ánh sáng chói mắt, nó chính là Linh Xà Thánh Châu a.

Nhận lấy thanh thủy thủ sắc bén, nàng rạch một đường nhỏ trên ngón tay, máu đỏ tràn ra miệng vết thương rồi rơi trên Linh Xà Thánh Châu. Tiếng hít thở xung quanh cũng ngưng lại, vì giọt máu đang dần hòa vào thánh châu khiến nó biến thành màu đỏ nhưng một lúc sau ánh sáng mạnh mẽ bắn ra bốn phía làm tắt cả phải nhắm mắt. Đến khi mở mắt ra Linh Xà thánh châu vốn màu vàng đã biến thành màu trắng, hào quang bao cũng thanh nhã hơn. Đây là điều chưa từng xảy ra. Cũng như Lam Tuyết, người kế thừa huyết thống thượng cổ bao đời nay luôn có chân thân là Kim xà, duy chỉ có mình nàng là Bạch xà. Bây giờ Linh Xà Thánh Châu nhận nàng làm chủ mà chuyển sang màu trắng, việc này cũng quá dọa người đi.

Tần trưởng lão tuy ngạc nhiên nhưng thần thái không đổi, trong khi các trưởng lão khác còn thất thần đã nghiêm giọng tuyên bố. Tiếng nói hùng hậu truyền ra, lan khắp xà tộc.

"Xà tộc đời thứ 13 Hoàng Phi Lam Tuyết. Thánh châu nhận chủ, Vương trong vạn chúng, chính thức kế vị cai quản xà tộc" (Thỏ Đào: Hoàng Phi là họ của Tuyết tỷ bây giờ, họ ở hiện đại là họ Trần = 〰 ω 〰 =)

"Chúng thần ra mắt Nữ Vương bệ hạ. Nữ Vương thiên tuế"- Tất cả trưởng lão trong Thượng Các cùng tộc nhân ở trong xà tộc háo hức quỳ xuống đồng thanh hô.

"Buổi lễ kết thúc----" Âm thanh kéo dài cho biết tất cả đã xong.

Sau đó Lam Tuyết nuốt Linh Xà Thánh Châu vào cơ thể, cho mọi người lui ra để nàng ở riêng cùng Tần trưởng lão một lát, giao cho lão một quyển sách ghi chép cách thức điều hành cũng như phương pháp 'day trẻ', dặn dò các việc quan trọng.

"Lam Tuyết rời đi một thời gian, tất cả nhờ vào Tần trưởng lão"

"Nữ Vương yên tâm cùng Hồ Vương du ngoạn nhân gian, lão nhất định làm tốt a"- Lão cười híp mắt, quan hệ của Nữ Vương và vị Hồ Vương kia không đơn giản nha, tối qua Hồ Vương đại nhân ở lại tẩm cung của Nữ Vương đến quá khuya mới đi. Chắc chắn có gian tình.

"Ân!"-Nàng gật đầu. Nhưng nếu biết suy nghĩ của Tần trưởng lão Lam Tuyết hẳn là tức chết.

Sắp cuối thu, thời tiết tương đối lạnh, ven hai bên đường hoa cỏ đều đã chuyển sang màu vàng chuẩn bị thay lá, chiếc xe ngựa hoa lệ đang chậm rãi chạy về phía trước, xe ngựa chạm khắc tinh xảo, nước sơn màu nâu đỏ sáng bóng, rèm xe làm bằng gấm thêu hoa cao quý. Ngựa kéo xe đều là ngựa tốt, không có phu xe cũng có thể tự động lái. Bên trong thùng xe là hai nam tử đồng dạng bạch y đối diện nhau, một thì lười biếng nằm trên trường ki làm lộ rõ mị lực bẩm sinh mê người, một thì nghiêng người tựa vào đệm gấm sau lưng, bàn tay thon dài trắng như bạch ngọc tự nghịch sợi dây lam tua tua dùng để buộc bím tóc của mình, thỉnh thoảng nhìn qua cửa sổ ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

"Vật nhỏ?"-Ai đó nhỏ giọng gọi

"Ân?"

"Thiếu gì nơi không đến sao lại chọn Hoa Thành?"- Hoa Thành đúng như tên gọi, khắp nơi là hoa thơm cỏ lạ. Nhưng là... 'hoa' có thể đi, có thể chạy, có thể ca múa, cười nói. Là thiên đường trăng gió của nam nhân toàn thiên hạ. Hắn không hiểu được nàng đến cái địa phương đó làm gì?

"Ngắm 'hoa' a!"- Lam Tuyết mắt cũng lười nâng lên nhìn hắn.

"Ngắm 'hoa' sao? Người không sợ mấy 'bông hoa' đó nhìn thấy người mà tức chết sao? Muốn ngắm thì tự lấy gương ra soi a."- Dù nàng cái nam trang thì sao chứ, với gương này mấy 'bông hoa' đó không ghen tỵ lòng lộn lên thì cũng là si mê đến quên cả trời đất. So mị lực thì xà loại cũng không kém họ loại của hắn là bao, thậm chí còn có nét đặc biệt riêng rất thu hút.

"Tiểu Bạch, gia cư tưởng bản thân là một mỹ xà, gia làm sao biết được biến thành người cũng mỹ chứ?"- Lại trưng ra cái mặt không đoan chính, Lam Tuyết nháy mắt - "Hơn nữa chuyến đi này 'ngắm hoa' chỉ là phụ, việc chính là thưởng thức lạc thú nhân gian nha. Đến lúc đó Tiểu Bạch để ý cô nương nào gia liền bảo nàng gả cho người a!"

"Hừ!"- Bạch Dạ bật ngồi dậy, trực tiếp xoay người không thèm nhìn nàng nữa. Trên mặt thờ ơ, lạnh nhạt không mang biểu tình gì. Nàng chén trà chậm rãi uống, không khí xung quanh trầm xuống lạnh đi mấy phần. Quanh quẩn là hương thơm thanh nhã nhàn nhạt của nàng đang dần bị át đi bởi mùi hoa đào tự nhiên ngày một nồng đậm, ngọt ngào rất mị hoặc hơn của hắn.

Lam Tuyết nhũn mày, mùi hương này khiến nàng có chút choáng váng, mắt ngẩn sương mờ lung, mơ màng, thân thể như kiệt sức. Hai tay bấu lấy đệm gấm đến trắng bệch, toàn thân có một sức nóng tràn lên. (Cái triệu chứng này nghe quen à nha (>^ω^

Còn kẻ đầu sỏ kia vẫn chưa phát hiện điều khác thường, ngoài mặt bình thường nhưng trong lòng mấy chục cái núi lửa đang phun trào mãnh liệt. Phải, hắn đang giận, rất tức giận. Gì mà lạc thú nhân gian rồi tìm cô nương? Nếu muốn hưởng muôn tìm hắn cần gì đến bây giờ vẫn chưa lập Vương hậu tuyển thị thiếp? Đó là nơi nào chứ, loại người ở đó mấy ai là tốt? Lỡ như bị gat mất thì sao? (Thỏ Đào: E hèm~~ Ca sớm lừa Tuyết tỷ bán thân cho mình lúc nào không hay rồi còn gì?; Bạch Dạ: Kệ ta!! *hừ lạnh*).

Lại nhớ đến nàng từng nói thể giới của nàng có loại tiểu thuyết xuyên không, nữ chính thường giả nam trang vào kỹ viện, nàng chắc là tò mò học theo nên tâm cũng chùn xuống một chút. Nàng chỉ là một linh hồn lưu lạc đến một nơi xa lạ nên nghịch ngợm khám phá, tìm hiểu. Hắn sao lại sinh khí (tức giận) với nàng chứ? Thở dài một hơi hắn nhếch môi cười tự giễu chính mình rồi đặt chén trà xuống bàn. Vừa liếc mắt sang thì thấy Lam Tuyết hầu như nằm bẹp trên trường kỷ, cả người mềm như bột bánh, hai má mịn mần ửng hồng, hai mắt hoa đào lưu chuyển một tầng nước lấp lánh quyến rũ, cánh môi kiều diễm, ướt át mê người khép mở qua từng hơi thở gấp gáp. Mồ hôi rịn ra từ bên thái dương lăn xuống. Bạch Dạ nhanh chóng nâng Lam Tuyết dậy cho nàng tựa vào người hắn, biểu hiện này chẳng lẽ.....

Hắn sững sốt sau đó cắn răng rít lên một tiếng

"Chết tiệt!"- Vì tức giận mà hắn không tự chủ được bản thân làm cho mùi hương tỏa ra không được áp chế mới khiến nàng ra nông nỗi này. Mùi hương đó hắn sinh ra đã có, theo đạo hạnh nó cũng ngày một nồng hơn, hắn phải luôn áp chế nó lại tới mức thấp nhất vì nó chính là một loại mị dược tự nhiên a. Nếu không hắn làm sao được xem là yêu tinh có mị lực nhất thiên địa này?

"Ừm...Tiểu Bạch~~ Nóng... ta nóng a!"- Thực sự rất nóng. Nàng níu lấy hắn như chết đuối thấy phao cứu sinh, lời nói vô lực mơ hồ bật lên.

"Vật nhỏ, người ngoan ngoãn nhắm mắt lại đi, nhắm mắt ngủ sẽ không thấy nóng nữa. Nghe lời ta, ngủ đi"- Âm thanh mượt mà, mềm mại như nước chậm rãi rót vào tai giống như nguồn suối mát mẽ nhấn chìm luồng khí nóng nhộn nhạo trong cơ thể, nàng dần dần dễ chịu hơn, hơi thở dịu lại rồi từ từ ngủ thiếp đi (Dạ ca thôi miền Tuyết tỷ ý mà =)))) Không sao rồi, may là vẫn còn kịp. Trái tim treo ngược của hắn cũng được hạ xuống, nếu hắn phát hiện trễ thêm một chút không biết sẽ xảy ra hậu quả thể nào a. (Thì có H coi chó trắng sao giờ này ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ)

Điều chỉnh tư thế thoải mái để Lam Tuyết tựa vào lòng hắn, Bạch Dạ kéo chăn gấm phủ lên nàng. Nhìn cả thiên hạ đang ngủ say hắn mỉm cười như gió xuân tươi mát chứa đầy thỏa mãn.

Ấm! Ấm áp quá!

Quen! Hơi ấm này rất quen.

Là ai? Là ai chứ?

Lam Tuyết chìm đắm trong hơi ấm quen thuộc từ rất lâu, rất lâu, rất lâu mà nàng luôn tìm kiếm này. Lâu đến mức nàng cũng không biết đã tìm kiếm bao lâu.

Tại sao nàng biết?

Ý thức, chính là ý thức của nàng đang gào thét lên như thế.

[Thò Đầu:

-Tại sao Tuyết tỷ lại là Bạch xà mà không phải Linh xà?

-Tại sao Thánh châu lại biến thành màu trắng sau khi nhận chủ?

-Tại sao Tuyết tỷ lại quen thuộc và luôn tìm kiếm hơi ấm của Dạ ca?

Khụ! Một chuyện hồi xưa hồi xưa sau này sẽ biết. ~^O^~]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Trầm luân

Chương 8

Trầm luân

Lam Tuyết bị một thứ gì đó ngựa ngửa làm thức dậy, bên ngoài tịch dương đã ngã về tây, bầu trời phủ một màu đỏ rực. Nàng nhoẻn mắt tránh ánh sáng len lỏi qua rèm xe chiếu vào. Tiếp theo tìm nàng xém chút nhảy ra khỏi cỗ hống.

Nàng cứ nhiên ở trong lòng tên yêu nghiệt Bạch Dạ ngủ. Hắn cũng đang ngủ, hai tay ôm lấy hông nàng, đầu tựa vào thùng xe, còn cái thứ làm nàng ngựa ngửa kia là tóc hắn a.

Hắn ngủ rất say, trên môi còn mang nét cười ngọt ngào, khuôn mặt hoàn mỹ từng đường nét không còn vẻ yêu nghiệt thường ngày mà mang nét trong trẻo, ôn nhuận như ngọc. Đôi mắt phượng nhắm nghiền, lông mi dài cong cong như chiếc quạt nhỏ, tóc đen mượt mà sờ rất đã tay. Làn da trắng nõn, trắng nõn nhìn gần cũng không thấy lỗ chân lông. Hắn thật sự rất xinh đẹp nha, tuy từ này không thích hợp để nói về nam tử nhưng nàng không tìm được từ khác.

Trên chóp mũi nàng giờ đây toàn là mùi hương của hắn, tâm nàng có chút kích động. Có cái gì đó đang thúc giục nàng chạm vào hắn, ôm hắn... thậm chí hôn đôi môi đỏ mọng của hắn.

Gần, gần thêm một chút nữa, một chút nữa thôi. Nó cứ như thế dụ dỗ nàng.

Đến khi cảm giác mềm mại, ấm áp chạm vào môi mình nàng mới giật mình gào thét. Nàng hôn hắn, trong lúc hắn ngủ mà hôn hắn. Đang định thoái lui thì cánh tay bên hông nàng siết chặt, một tay khác nâng lên giữ lấy gáy nàng không cho nàng trốn thoát. Hai hàng mi của hắn có chút run rẩy, từ bị động biến thành chủ động ngậm lấy môi nàng.

Chỉ đơn giản là môi chạm môi, say mê, lưu luyến không muốn tách rời. Sự ấm áp, mềm mại, ngọt ngào chậm chạp thấm vào từng mạch máu, từng tế bào đủ để làm tan chảy cả nàng và hắn. Không biết là ai chủ động khiêu khích trước mà nụ hôn dần nóng bỏng hơn. Nhẹ nhàng cắn, tìm tòi tách môi ra, đầu lưỡi lướt qua hàm răng đi vào trong miệng đối phương triển miên không dứt.

Nụ hôn kết thúc, cả hai mở mắt ra, thờ hồn hển như vừa chạy nước rút mấy trăm mét. Gò má Lam Tuyết đỏ bừng, ánh mắt mơ màng không tiêu cự nhìn hắn. Bạch Dạ vui đùa vào hõm vai nàng, cực lực đè nén mùi hương vì kích động mà phát ra.

"Tiểu Bạch! Ngươi rất thơm nha. Gia rất thích nha!"- Nàng níu lấy vạt áo hắn, tình nghịch hướng vành tay hắn cắn xuống.

Bạch Dạ bình ổn hô hấp, giữ lấy hai đầu vai nàng đẩy ra. Hắn nhìn nàng ánh mắt không khỏi trầm xuống. Nàng hiện trông rỗng như một con búp bê, bị một loại dục vọng như có như không dẫn dắt.

"Vật nhỏ, nếu tiếp tục ngươi sẽ hối hận. Ngươi đang bị mê hoặc không phải bản thân ngươi muốn, hiểu không?"

"Gia biết, chỉ là gia không cưỡng lại được a!"- Lại cái kiểu xưng 'gia' với bộ mặt phong tình phóng khoáng này, nàng mỉm cười. Thân trí đã khôi phục từ lúc hắn đẩy nàng ra. Chỉ là không những không thoát khỏi mị hoặc của hắn mà còn bị lún sâu vào, sâu đến mức không thể thoát ra.

Hắn bật cười, tiếng cười trầm thấp chui vào trong tai thì nàng đã nằm gọn trong vòng tay của hắn. Hắn nói - "Vậy thì đừng cưỡng lại. Cùng ta trầm luân trong đó, dù có phải vạn kiếp bất phục ta cũng chịu"- Câu nói như một lời thề. Hắn cũng như nàng, không thể thoát ra, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

"Ân!"- Nàng gật đầu, chôn mặt vào trong lòng ngực hắn, hít sâu một hơi. Chỉ cần có hắn nếu phải nghịch thiên mà đi nàng cũng sẽ đi. - "Mùi hương kia là sao vậy?"

"Là bẩm sinh, bình thường có thể áp chế nhưng khi tâm trạng không ổn định nó sẽ phát ra. Nó có thể xem như... khụ... mị dược đi"- Trên mặt hắn thoáng qua nét thẹn thùng hiếm thấy.

"Ừm!"- Thì ra chính nó làm nàng choáng váng-"Tiểu Bạch, ta muốn ngủ, tiếp tục ôm ta có được không?"

Bạch Dạ cười cười, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vỗ vỗ trên lưng Lam Tuyết, cảm hắn tựa trên đỉnh đầu nàng.-"Ngủ đi, khi đến Hoa Thành ta sẽ gọi ngươi dậy"

Khoảnh khắc này tươi đẹp biết bao, nếu thời gian ngừng lại nàng mong chính là hiện tại. Đôi mắt nàng chậm rãi nhắm lại, trên môi nở nụ cười, trong thùng xe tĩnh ý bao trùm. Lím dim sắp đi vào giấc ngủ thì 'rầm' một tiếng nổ lớn, xe ngựa chao đảo rồi lúi vào ven đường, một phen chấn động nàng xém chút thân mật 'kiss' sàn xe. Bật dậy chui ra khỏi xe, mặt nàng đen như than. Toàn bộ khung cảnh lãng mạn bị phá banh hết rồi. Nàng nhất định giết tên khốn nào làm ra việc này. Bạch Dạ cười trừ, xem ra nàng tức giận không ít a.

Bên ngoài là một màn truy đuổi ngoạn mục, gần mười người mặc huyền y truy đang bao lấy một nam tử lục y, nhìn hắn chừng mười lăm, mười sáu tuổi, môi hồng răng trắng, hai mắt to tròn rất đáng yêu, cũng xem là một một cực phẩm mỹ nam nha. Hắn cả người đầy bùn đất, đầu tóc hơi rối loạn, bàn tay trái còn đang chảy máu. Từ trong đám người huyền y một kẻ toàn thân hồng y rực rỡ, trên môi nở nụ cười đắc ý.

"Phong Nhi, ngươi ngoan ngoãn theo ta trở về đi"

"Ngươi nằm mơ đi, ta có chết cũng không đi theo ngươi"-Nam tử được gọi là Phong Nhi nghiêng răng gào lên, khó khăn lắm mới chạy trốn được vậy mà cũng bị bắt lại. Chẳng lẽ cuộc đời hắn lại đi làm nam sủng cho tên màu mè điên khùng đó.

"Vậy đừng trách ta nặng tay"-Lời vừa buông xuống cả đám người mặc huyền y xông lên tấn công Phong Nhi.

Lam Tuyết trừng mắt nhìn người mặc hồng y, trong lòng như núi lửa phun trào. Là hắn, là hắn, chính là hắn. Con mẹ nó, hôm nay bà đây phải 'dạy' hắn. Bạch Dạ ra ngoài thì thấy gương mặt muốn giết người của nàng thì nhũn mỳ, nhẹ giọng gọi. - "Vật nhỏ, làm sao vậy?" - Rồi nhìn về hướng cả đám người đánh nhau rần rần với Phong Nhi đang định ra tay ngăn cản thì một đạo ánh sáng trắng xanh đã lao vút đến. Sau khi ăn Băng Liên hoa lại thêm Linh Xà Thánh Châu hỗ trợ, đạo hạnh của nàng tăng lên gấp đôi, không còn như trước nữa.

'Àm' một tiếng, khói bụi mịt mờ che hết tầm mắt, đến khi có thể nhìn thấy thì toàn bộ đám người huyền y đã nằm lăn ra đất, chỉ còn một mình Phong Nhi đứng trơ ra chẳng biết trời trăng gì.

Hồng y nam tử giận đến lồng gan ra ngoài, là ai lớn mật dám xen vào chuyện của hắn. Tức thì tiếng nói đầy châm chọc vọng đến.

"Thật không ngờ đường đường Diêm Diễm vương của tinh linh tộc lại đi bắt người tùy tiện như vậy a!" - Lần này bà đây sẽ thay 'Lam Tuyết trước kia' báo thù rửa hận. (Thỏ Đào: Hắn là tên hôn đản đánh 'Lam Tuyết' thừa sống thiếu chết phải đến Thiên Bồng động chữa thương đó (_ _))

"Đã biết bốn vương mà còn dám xen vào? Người rớt cuộc là ai?" - Diêm Diễm nhìn Lam Tuyết một thân nam trang thanh nhã, diện mạo xinh đẹp tựa thiên tiên đối với hắn đầy khinh bỉ thì đành mặt lại.

"Ngài đúng là quý nhân mau quên nha, ngàn năm trước ngài lấy Thiên hòa đốt một con rắn nhỏ còn nhớ chứ?" - Nàng nghiêng răng nói ra.

Hắn tròn mắt, thật sự không nhớ, bắt quá con rắn nhỏ đó lớn lên lại xinh đẹp như thế. Nếu biết lúc đó hắn đã giữ lại. (Thỏ Đào: Đồ háo sắc *chơi dếp*)

Còn Phong Nhi vừa thấy Bạch Dạ thì khóc thét lên, nước mắt nước mũi tèm lem chạy đến. - "Vương thúc... ô ô... ô... hắn.... hắn khi dể Phong Nhi... ô...ô...ô... hắn bắt Phong Nhi..ô ô..."

"Xin Diêm Diễm vương cho Bạch Dạ câu trả lời thích hợp, vì sao bắt giữ tộc nhân của ta?" - Bạch Dạ ngữ khí bình tĩnh nhưng ẩn chứa uy hiếp. Nếu không cho hắn đáp án vừa ý hắn sẽ không để yên chuyện này. Tộc nhân của hắn muốn bắt là bắt sao? Như vậy mặt mũi của họ tộc để vào đâu, huống chi Phong Nhi còn gọi hắn một tiếng Vương thúc. Hơn nữa thẳng thộc này khả ái, hiểu chuyện hắn cũng rất thích.

"Bốn vương..." - Diêm Diễm ghen hờn. Hắn biết nói gì, chẳng lẽ nói hắn muốn bắt Phong Nhi về làm nam sủng.

"Thật không ngờ nha. Diêm Diễm Vương lại là loại người.... HAM, MÊ, NAM, SẮC!" - Nàng đứng một bên âm thầm, cho hắn tức chết luôn. Bốn chữ cuối nói ra vô cùng nhấn mạnh.

"Người... ở đây đâu tới phiên người lên tiếng!" - Thẹn quá hóa điên hắn rít lên, Thiên hòa hướng nàng đánh tới. Lam Tuyết hừ lạnh, phát tay một cái hàng nghìn lưỡi kiếm băng phá tan Thiên hòa. Nàng đâu còn là một con rắn nhỏ ai muốn bắt nạt cũng được.

Phong Nhi bên cạnh Bạch Dạ hâm mộ nàng không không dứt. Thật là lợi hại, cả Thiên hòa cũng phá được. Người này chắc là bạn của Vương thúc, nhìn toi nhìn lui, từ tướng mạo đến khí chất đều rất xứng với Vương thúc vĩ đại của hắn nha.

Bạch Dạ không có biểu tình gì, chỉ im lặng quan sát. Hắn tin tưởng vật nhỏ dư sức xử lý tên màu mè, lẻo lét kia.

Diêm Diễm mặt vắn vẹo đủ kiểu. Chỉ sau một ngàn năm mà con rắn nhỏ không có chút sức mạnh lại trở nên cường đại như vậy, sao có thể chứ? (Thỏ Đào: không phải không không có sức mạnh mà là phản ứng chậm. Bị đánh te tua rồi mới biết mình bị đánh o(_ _)o)

"Hừ, dựa vào ta là Vương của xà tộc, dựa vào Bạch Dạ là bằng hữu của ta, dựa vào gian tình của ta và hắn. Có thể lên tiếng chưa?" - Tên Diêm Diễm này đúng là tự cao, tự đại, tự phụ, tự cho mình là nhất không coi ai ra gì, xem si diện còn hơn mạng sống. Lần này nàng không làm cho hắn thân bại danh liệt, sống không bằng chết nàng đổi họ thành họ Bạch. [Bạch Dạ: Chuyện sớm muộn a *nhe răng cười* (o^^)o]

"Hôm nay thù mới nợ cũ đem tính hết một lần a. À... còn có lãi nữa!" - Nàng nở nụ cười khuyên đảo chứng sinh, lúc hắn còn đang thất thần ngưng tụ một quả cầu sáng trong tay mạnh mẽ đánh tới. Nhưng giữa chừng lại bị một ngoại lực cường đại ngăn lại.

"Vật nhỏ, được rồi. Nể mặt ta tha cho hắn đi. Ta và đại ca hắn có giao tình rất sâu." - Bạch Dạ đi đến gần nàng nhẹ giọng nói. Vật nhỏ này nổi giận rất khủng khiếp, nếu thật sự đánh nhau không biết long trời hay lở đất a.

Nàng nhìn hắn, hắn hướng nàng khoe ra hàm răng trắng bóc, hai mắt híp lại, má lúm đồng tiền lộ ra. Mỹ nam kế, hắn dám dùng mỹ nam kế với nàng. Bực, coi như hắn thắng đi. Nàng hậm hực thu chiêu, phòng mã lên, mỳ liễu cau lại nhưng vẫn chưa chịu bỏ qua dễ dàng. - "Kêu hắn xin lỗi ta cùng Phong Nhi ta liền tha hắn đi"

Diêm Diễm tới nước này đánh không lại, cái không thẳng nghiêng răng rít ra tiếng. - "Xin... lỗi!" - Sau đó quay đầu bỏ đi. Chạy còn nhanh hơn thỏ nữa. Hắn nhất định sẽ báo thù này.

Lam Tuyết đuổi theo. - "Nè... ta còn chưa...um..." - còn chưa có xong mà ~T_T~

"Không phải nói muốn đi Hoa Thành sao. Bây giờ đi thôi! Chuyện của hắn để sau này đi!" - Hắn nắm tay nàng kéo vào xe ngựa. Phong Nhi im lặng đi theo. Cùng Lam Tuyết đồng dạng mặt nghếch ra 囧 như đồ gỗ. Đến khi ngựa tiếp tục lộ trình nàng mới tỉnh ra. Vừa rồi là chuyện gì?

Trời ơi, mặt nàng đỏ như muốn rỉ ra máu, hắn hôn nàng, ở trước mặt Phong Nhi hôn nàng. Nàng phải tìm cái hang nào đó chui vào a~~~~

Chương 9: Đến Hoa Thành

Chương 9:

Đến Hoa Thành

Trên xe ngựa, Lam Tuyết nhìn Bạch Dạ như muốn chọc thủng vài lỗ Tiên người hắc- "Tiểu Bạch! Tại sao ngươi lại ngăn không cho ta đuổi theo?"- Nàng còn chưa có chơi đủ a.

"Ta nói rồi, ta và đại ca hắc là bằng hữu, nếu làm lớn chuyện ta biết ăn nói với hắc thế nào?"- Hắc chậm rãi nói tung chữ một, hai bàn tay trắng nõn linh hoạt xếp một chiếc khăn tay thành con hạc rồi thả ra ngoài cửa sổ, nó biến thành một con hạc thật rồi bay đi. Sau đó hắc quay sang xoa đầu nàng- "Hơn nữa vật nhỏ ngươi chẳng phải muốn nhân lần này lấy thể lực của xà tộc cùng hồ tộc ép hắc thân bại danh liệt sao. Hắc coi si diện hơn mạng sống ngươi làm vậy là cho hắc sống không bằng chết, hà tất gì phải ở đây day dưa với hắc a!"- Từ lúc Phong Nhi gọi hắc một tiếng Vương thúc nàng đã bắt đầu tính kế, ở đó ra tay chỉ là nghịch ngợm đùa giỡn và thị uy với Diêm Diễm.

"Ngươi biết a! Nhưng mà đại ca của tên kia chắc cũng không phải người tốt!" Nàng há hốc mồm ra. Sao hắc lại biết? Hắc là con giun trong bụng nàng sao. Lại nhìn bàn tay hắc nhẹ nhàng ở trên đỉnh đầu, nàng mỉm cười. Tuy không thích người khác đụng chạm đầu tóc nàng, nhưng mà hắc là ngoại lệ.

"Xích Liên không hề giống Diêm Diễm, sau khi đến Hoa Thành chơi xong ta sẽ đưa ngươi đi gặp hắc, nhất định ngươi sẽ thích hắc. Còn có ta không phải con giun trong bụng ngươi, mà là trên mặt ngươi thể hiện quá rõ ràng."- Nếu so sánh thì Xích Liên là trời còn Diêm Diễm là đất, bọn họ cách xa nhau một trời một vực.

"Trên mặt ta có thể hiện thật sao?"- Đưa tay lên sờ sờ mặt, không thể nào, nàng vừa rồi luôn giữ thái độ lãnh đạm cùng khinh miệt làm gì có chút đắc ý nào. Vừa thấy hắc cười đầy hứng thú nàng mới phát hiện mình bị hắc lừa. - "Tiểu Bạch, ngươi dám lừa ta. Xem ta trừng trị ngươi đây!"- Nói xong lao về phía hắc, hai bàn tay hướng eo hắc cù lét. Bạch Dạ cũng không chịu thua phản kháng lại. Cả hai cứ ngươi không nhường ta, ta không nhường ngươi, tiếng cười như chuông ngân, trong trẻo, mượt mà. Nhưng do cười nhiều quá đến mức chảy nước mắt, nằm bò ra trên trường kỉ, bộ dạng giống như đang đánh nhau.

"Ha ha... Tiểu... Tiểu Bạch... ha ha ha.... đ...đừng... ha aha...."- Lam Tuyết bị hắc đè phía dưới, hai tay bị cố định trên đỉnh đầu, không ngừng vịn vịn né tránh tay hắc. Rất nhột, nàng cười đến thở không nổi rồi. Nếu tiếp tục thì nàng là nữ tử xuyên qua đầu tiên chết.... vì cười.

"Chịu thua... chưa? Hừm?"- Giọng hắc có chút đứt quãng. Thì ra cười nhiều cũng mệt như vậy a.

"Th...thua.... ha ha... ta thua.... ha ha ha..."- Chịu hết nổi rồi, Bạch Dạ ngươi chờ đó, sẽ có ngày ta đè ngươi dưới thân, trói tay chân ngươi lại, sau đó... sau đó cù lét cho ngươi cười chết luôn.

Nàng hiện tại tóc tai rối bời, khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt ngấn nước, hơi thở có phần gấp gáp, bộ dáng ủy khuất nhìn hắc muốn bao nhiêu điều đặn, đáng yêu thì có bấy nhiêu khiến tim hắc rung lên đờ đẫn. Không gian này đầy ám muội cùng tình ý.....

"Khư... Vương.... Vương thúc..."- Người bị bỏ quên này giờ Phong Nhi mặt đỏ tai hồng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn chân, giọng nói mang theo run run lên tiếng cắt ngang. Từ lúc biết Vương thúc đến giờ đây là lần đầu tiên người cười thoải mái đến thế, nhưng mà.... nhưng mà hai người họ... hắc chịu không nổi. Trước giờ hắc chưa từng nhìn thấy chuyện thân mật như vậy, huống chi hai người họ đều là nam nhân [Thò Đầu: Chết chưa kìa, Phong Nhi nghĩ Tuyết tỷ là nam nhân ~^O^~ hai người đầu độc tâm hồn trẻ thơ của Phong Nhi a~(^。^)/]

Oa~ sao nàng lại quên mất trên xe còn có Phong Nhi chứ. Thiệt là mắt mắt quá đi. Nàng rút người vào một góc, tay níu lấy chăn gấm che trùm kín lên người. UFO (đĩa bay) ơi, hãy đưa tôi về sao Hỏa đi, nơi này tôi không thể tiếp tục sống a.

Bạch Dạ sửa lại quần áo hơi xộc xệch, vuốt lại mấy sợi tóc hơi rối của mình rồi nhìn Phong Nhi. Biểu cảm không vui, không buồn, không giận, không thẹn, lãnh đạm như sương, khỏe mỗi tựa tiểu phi tiểu. Lam Tuyết trong chăn gấm hé mắt ra nhìn hắc, bồi phục không thôi, da mặt hắc so với nhựa lốt đường còn dày hơn.

Hắc tự rót cho mình một chén trà, nghiêng người tựa vào trường kỉ, thổi thổi lá trá trên mặt, chậm rãi uống một ngụm mới nhàn nhạt lên tiếng, ánh mắt quét qua Phong Nhi- "Tại sao lại bị Diêm Diễm truy bắt?"

"Vương thúc.... là... là Phong Nhi thấy buồn chán mới rời khỏi hồ tộc đến nhân gian chơi, sau đó vô tình gặp Diêm Diễm. Hắc đối xử rất tốt với Phong Nhi, còn mua cho ta rất nhiều đồ đẹp, nhiều món ăn ngon. Rồi hắc mời Phong Nhi đến tinh linh tộc, ở đó rất vui. Có một lần hắc uống say, muốn... muốn phi lễ Phong Nhi, Phong Nhi kháng cự hắc liền bắt ta nhốt lại. Phong Nhi nhân lúc nha hoàn đưa cơm đánh ngất ả rồi bỏ trốn. Không ngờ lại bị

truy đuổi, lúc đó thì gặp Vương thúc và... ca ca."- Phong Nhi càng nói càng nhỏ, thỉnh thoảng ngại ngùng nâng mắt nhìn Bạch Dạ và Lam Tuyết đang trốn trong chân gấm chỉ để lộ ra đôi mắt hoa đào chớp chớp. Nếu Vương thúc trách phạt hẳn sẽ rất thảm a.

"Biết mình sai ở chỗ nào chưa?"

"Phong Nhi biết thừa Vương thúc, Phong Nhi sai ở chỗ tự ý rời khỏi hồ tộc, tin tưởng người lạ mặt, còn để bị bắt."- Lệ đào quanh tròn mắt như sắp rớt ra, hai tay xoắn góc áo, đầu cúi thấp gần như chạm được vào ngực. Cực kì đáng thương, vô cùng đáng yêu. Lam Tuyết ruột gan tím tái, bản tính mẹ hiền vốn chết từ trong trứng nước trời dậy. Chui ra khỏi chăn, kéo kéo tay Bạch Dạ mềm giọng.

"Tiểu Bạch, người... đừng trách phạt Phong Nhi. Nó sắp khóc rồi kia, huống chi nó còn nhỏ không hiểu chuyện. Nha!"- Ôi ôi ôi... cực phẩm tiểu thụ yếu ớt, khả ái này nàng sao có thể để Bạch Dạ phạt được.

"Người đã nói vậy ta còn có thể sao?"-Hắn liếc nhìn nàng và dám khẳng định thứ trong đầu óc nàng đang nghĩ chẳng có gì là tốt lành cả.

Phong Nhi vừa nghe thấy, mở lớn đôi mắt to tròn, cười như hoa hướng dương trong nắng-"Đa tạ Vương thúc, đa tạ ca ca xinh đẹp!"

"Ta gọi là Lam Tuyết, không phải ca ca xinh đẹp!"- Thăng nhóc này nàng càng nhìn càng thích. Chuyến đi này có nó đi theo sẽ vui hơn.

"Lam Tuyết ca ca!"- Phong Nhi ngọt ngào gọi. Vị 'ca ca' này hẳn rất thích. Lúc biết Vương thúc thích nam nhân khiến hắn dả kích không ít, nhưng bây giờ hẳn biết tại sao Vương thúc lại thích 'ca ca' rồi. 'Ca ca' rất xinh đẹp, tốt bụng lại cường đại nữa.

Hoa Thành

Khắp nơi treo đèn kết hoa, tuy là ban đêm nhưng hai bên đường mua bán phi thường náo nhiệt. Những ki viện hoa lệ đồng nghịt khách, kẻ lỏi người kéo không ngừng ra vào.

Một chiếc xe ngựa cao quý dừng lại trước khách điểm thu hút rất nhiều ánh nhìn. Ai cũng tò mò muốn xem chủ nhân của nó, xe ngựa cao quý thì hẳn là chủ nhân cũng không tầm thường. Những người quanh tròn mắt to lên sau đó đồng loạt hít sâu một hơi rồi ngừng thở.

Rèm xe vén lên, một bóng dáng lục y nhanh chóng nhảy xuống, vui mừng nhìn ngắm mọi thứ. Gương mặt đáng yêu, trắng trẻo, trên môi mang nụ cười tươi rói. Đôi mắt to tròn ngây thơ chớp chớp khiến người ta không cầm lòng được muốn ôm lấy hảo hảo yêu thương.

Một bàn tay khác lại vén rèm xe lên, những ngón tay thon dài không trắng nõn chút tỳ vết, tiếp theo là một đôi giày trắng bước ra. Nam nhân dung nhan yêu nghiệt hiện ra trước mắt, xinh đẹp làm người nhìn hít thở không thông. Dáng người cao gầy được bao trọn vẹn trong bộ bạch y thêu tường vân, tóc đen như mực khẽ lay động trong gió, mày ngài như vẽ, mắt phượng hẹp dài sáng như trăng rằm, cái mũi anh tuấn cùng cánh môi đỏ mọng mang nét cười yếu ớt. Xung quanh hẳn bao phủ bởi một cỗ khí chất mị hoặc câu hồn đoạt phách nhưng lại lạnh lẽo như băng làm người khác thêm muốn nhưng không dám đến gần. Hắn xuống xe, bàn tay vươn ra như chờ đợi được nắm lấy thứ gì đó. Rèm xe lần cuối bị xóc lên, một bàn tay khác đặt vào lòng bàn tay hắn, hắn dùng sức kéo thì người trong xe đã ở trong cái ôm của hắn. Đây là thần tiên giáng trần sao? Vẫn là bạch y nhưng viền áo được thêu bằng chỉ lam thanh nhã, dáng người mảnh khảnh mềm mại, mày liễu xinh đẹp, mắt hoa đào phủ một tầng sương lấp lánh, cánh mũi tinh tế, đôi môi kiều diễm ướt át quyến rũ, tóc đen được tết thành một bím tóc dài sau lưng. Một cái liếc nhìn lơ đãng cùng làm nhân tâm điêu đứng. Tuy có mang vài phần âm nhu nhưng lại cao quý như mẫu đơn, lãnh đạm như sương sớm. Đúng là làm người ta phải đuổi mù mả.

Lam Tuyết nhũn mày, bây giờ thì nàng biết tại sao Bạch Dạ lại ghét người khác nhìn hắn, cảm giác bị nhìn chòng chọc như muốn xuyên qua cả cơ thể vậy, cực kì khó chịu. Huống chi trong ánh mắt hiện lên toàn là ghen tỵ, ham muốn, chiếm hữu và cả dục vọng đen tối thấp hèn. Vô cùng chướng mắt.

Ba người trong cái nhìn của bao khách nhân mà ưu nhã đi vào, Phong Nhi nghịch ngợm quơ quơ tay trước mặt tiểu nhị mà kêu lên-"Uy! Nước miếng của người chảy ra kia. Cho chúng ta ba gian phòng thượng hạng a"

Tiểu nhị hoàn hồn, vẻ mặt xấu hổ-"Xin lỗi khách quan, tiểu điểm chỉ còn có hai gian"

Phong Nhi nhăn nhó thì giọng nói trầm thấp của Bạch Dạ vọng tới-"Hai gian cũng được"-Hắn biết vật nhỏ hôm nay sẽ không ngủ trong khách điểm mà ra ngoài chơi cho đã mới thôi, hai phòng hay ba phòng cũng không có gì khác nhau.

Tiểu nhị gật đầu như bằm tỏi, hớn hờ dẫn đường đi lên lầu trên-"Mời đi theo tiểu nhân"

Phong Nhi đi đến cầu thang thì quét mắt nhìn khách nhân ở đây một lượt, tiếng nói trẻ con đầy trêu đùa-"Các người khép miệng lại a, nếu không ruồi sẽ bay vào. Còn có, nước miếng làm ướt hết sàn nhà rồi kia!"-Nói xong nhanh chóng nhấc vạt áo đuổi theo Lam Tuyết và Bạch Dạ đã đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bạch Dạ nổi giận.

Chương 10

Bạch Dạ nổi giận

Xuân Hương Lâu là đệ nhất lâu ở Hoa Thành này, nó nổi tiếng không phải về mỹ thực, rượu ngon mà là mỹ nhân. Mỹ nhân trong lâu ai ai cũng xinh đẹp động lòng người, cảm kì thi họa cái gì cũng tinh thông, tính tình ôn nhu dễ bảo lại biết cách hầu hạ nam nhân. Nếu nam nhân nào đã đến một lần thì không thể không đến lần thứ hai, thứ ba.... Hôm nay là ngày cuối tháng, khách mua hoa đến nhiều hơn ngày thường gấp đôi, bởi vì vào những ngày cuối tháng Xuân Hương lâu sẽ mở ra các trò chơi nhỏ, nếu ai thắng sẽ được chọn mỹ nhân phục vụ, còn là miễn phí không lấy tiền. Nhờ chiêu bài này mà một truyền mui, mười truyền trăm, nam nhân trong thiên hạ ai cũng tham lam đến thử, có mỹ nhân mà không phải trả tiền ai lại không muốn.

Nơi đây có hai tầng, tầng dưới là dành cho những người bình thường, còn tầng trên là dành cho thượng khách có tiền. Mỗi tầng được chia làm rất nhiều gian, mỗi gian được đặt một cái bàn thấp, trà Bích Loa Xuân, hạt dưa, một ít đồ ngọt và rượu, các gian được ngăn cách với nhau bởi những tấm bình phong.

Trên đài biểu diễn các nữ tử mặc quần áo hoa lệ bằng vải mỏng, bên trong là cái yếm đỏ thêu mẫu đơn, theo từng động tác múa mà da thịt thoát ẩn thoát hiện khiến nam nhân tâm thần nhộn nhạo không thôi. Tiếng hò hét cười đùa khắp nơi, ai cũng lo hưởng thụ lạc thú của mình. Duy nhất chỉ có một gian trên tầng hai là tĩnh lặng nhất, ba bóng người ngồi đó, một người một vẻ khác nhau.

Lam Tuyết hai tay nâng má ngồi ở giữa, mắt dán vào màn ca múa bên dưới. Thì ra cổ nhân cũng ăn mặc hở hang như vậy, nếu cởi bỏ lớp áo lụa mỏng bên ngoài, ôm cột vận vẹo thì so với mặc bikini múa cột ở quán bar chẳng khác là mấy. Nhưng phải công nhận điệu múa này làm người ta phải chảy máu mũi không ít a. Nàng quan sát này giờ đã thấy mười hai mười nam nhân ôm mũi bỏ chạy.

Liếc mắt nhìn sang Bạch Dạ, hắn đang cầm chén trà đưa lên mũi ngửi sau đó nhú mày lại đem chén trà đặt xuống bàn không uống nữa. Thấy vậy nàng đỏ di chén trà đó, thuận thực làm một loạt động tác pha trà rồi đưa đến trước mặt hắn một chén khác. Hắn nâng chén trà lên ngửi sau đó mỉm cười, uống một ngụm nhỏ rồi tiếp tục ngụm thứ hai. Trà vật nhỏ pha vẫn là ngon nhất, vừa không làm mất đi hương thơm vốn có mà nước trà cũng không đáng quá, uống vào ở cổ họng còn lưu lại vị ngọt thanh thuần, so với chén vừa rồi giống như từ hai loại trà khác nhau vậy.

"Uống ngon không?"-Nàng nháy đôi mắt hoa đào hỏi hắn, một tháng qua trà hắn uống toàn là nàng pha. Xem bộ dáng hắn như vậy thì công khổ lúc trước ở hiện đại nàng đi học trà đạo không uống nha.

"Àn! Rất ngon, vật nhỏ làm sao ngửi lại pha trà ngon như vậy?"-Thói quen là một thứ thật đáng sợ, hắn uống trà của nàng đến nghiện rồi, bây giờ ngoài trà nàng pha ra những cái khác hắn đều uống không nổi.

"Thì học a. Pha trà cần có kĩ thuật, không phải chỉ cần lá trà ngon đổ nước nóng vào thì nó sẽ ngon. Phải dựa vào nhiệt độ, lượng nước, thời gian và cả chất liệu của trà cụ thì trà pha ra mới ngon được nha!"-Nhớ lại lúc mới đi học trà đạo nàng thường xuyên bị nước sôi làm bỏng tay, nhầm lẫn loại trà này với trà khác, đập bể mấy bộ trà cụ mới pha được một chén ra hồn.

"Lam Tuyết ca ca giỏi thật, Phong Nhi cũng muốn nếm thử!"-Phong Nhi bỏ mấy cái bình sứ đang nghịch sang một bên, rót cho mình một chén trà uống, rồi uống lại chén trà củ mới nhìn Lam Tuyết, xem nàng như thần tượng mà sùng bái-"Oa! Quả thật rất ngon!"

Nàng cười cười, nhặt lấy một cái bình sứ nhỏ Phong Nhi làm rơi xuống đất.-"Phong Nhi, cái lọ này là cái gì a?"

Phong Nhi mở to mắt nhìn nàng, lại nhìn Bạch Dạ sau đó cúi đầu như đứa trẻ phạm tội, nhỏ giọng trả lời.-"Là.... Phong Nhi 'mượn' của mấy thúc thúc kia chơi!"

Bạch Dạ đưa tay cầm lấy một bình sứ khác mở ra xem xét một chút rồi để lại lên bàn. Ngừ khí mang theo lười biếng.-"Là mị được, Phong Nhi sau này không được tùy tiện 'mượn' đồ của người khác như vậy nữa, biết không?"

"Phong Nhi đã biết"- Phong Nhi nhu thuận gật đầu. Mấy thúc thúc đó có rất nhiều, hắn chỉ lấy có mấy cái thôi mà.

Lam Tuyết nghe thấy mị được thì hai mắt sáng lên ◯▽◯, đem tất cả lọ sứ trên bàn thu vào tay áo. Sau đó mới mò đến gần Bạch Dạ nhỏ giọng thì thầm bên tai hắn.

"Tiểu Bạch, ngươi nói xem mấy cái mị được này với mùi hương trên người người cái nào có tác dụng mạnh hơn?"-Nàng muốn xem bộ dáng quần bách không biết phải làm thế nào của hắn nha. Hắn là rất rất rất vui mắt.

Hắn nghe nàng hỏi mà ngụm trà đang uống vào sực chút nữa phun ra ngoài, cố gắng nuốt xong hắn mới nhướn mày lên, ném cho nàng một cái mị nhân câu hồn, khéo môi cong lên nụ cười xấu xa. Cũng không để ý tới Phong Nhi mà kéo nàng vào lòng, bàn tay đỡ lấy cằm nàng lên, tay còn lại vòng qua eo nàng.-"Vật nhỏ! Nếu ngươi muốn biết thì cứ tự mình thử đi, ta sẽ vô cùng phối hợp làm vật thí nghiệm của ngươi, tuyệt đối không phản kháng a!"

Lam Tuyết 囧 囧 囧

Cái này gọi là tự lấy đá đập chân mình. Tạo nghiệt, nàng đã tạo nghiệt gì mà ông trời lại đưa đến một con hồ ly gian trá như vậy tới cho nàng chứ. Nàng

khóc không ra nước mắt ~T_T~

Hiệp đấu lần N: Yêu nghiệt toàn thắng - Vật nhỏ chiến bại.

"Tiểu... Tiểu Bạch, ta... ách... bỏ ta ra đi. Ngươi đừng có dạy hư Phong Nhi"- Nàng lấp bắp nhỏ giọng lên tiếng, mặt muốn rỉ ra máu, đến tai cũng đỏ cả lên. Trăm tính ngàn tính lại không tính đến việc hấn VÕ SĨ hơn nàng.

"Phong Nhi không để ý đâu, Vương thúc và ca ca cứ tiếp tục!"- Phong Nhi đáng yêu cười cười, trưng ra gương mặt phấn nộn 'vô cùng hiểu chuyện', hai tay cầm bánh hoa quế vừa ăn vừa nói. Xem một hai lần rồi cũng sẽ quen hơn nữa so với các thúc thúc và tỷ tỷ dưới lầu thì Vương thúc và ca ca cũng không thân mật bằng.

"Ngươi xem, Phong Nhi cũng đã nói như vậy rồi. Huống chi vật nhỏ ngươi nói chuyện đi này là để hưởng lạc thú nhân gian sao? Bây giờ ta với ngươi cùng nhau nếm trái, thấy thế nào? Hứm?"- Bàn tay Bạch Dạ đang giữ cầm nàng rồi đi, theo xương quai hàm đi lên chạm vào vành tai như bạch ngọc của nàng nhẹ nhàng mon trớn. Nàng càng ngượng ngừng thì hấn càng đùa dai hơn, cảm giác chi phổi được cảm xúc của người khác quả thật rất thú vị.

"Ta... ta... đi ra ngoài... một chút."-Lam Tuyết rút cổ lại, cả người như có một dòng điện chạy quanh khiến nàng run rẩy, cố dùng hết sức mà bật dậy. Hai chân như nhũn ra bước đi loạng choạng xém chút là ngã mất, may mắn là nàng tóm được bình phong, khi lấy lại thăng bằng nàng nhanh chóng chạy đi, thân ảnh lao vút như tên bắn ra ngoài. Oa~ nàng không dám chơi ngu như vậy nữa đâu. Người ngoài hành tinh ời hãy đến bắt tôi đi, nơi này quá nguy hiểm, ở bên tên yêu nghiệt đó ngày nào thì nàng sống không yên ngày đó a.

Khi nàng chạy ra khỏi còn nghe được tiếng cười vui vẻ của hấn và câu hỏi thắc mắc của Phong Nhi.

"Vương thúc, sao Lam Tuyết ca ca lại chạy đi vậy? Trên mặt còn rất đỏ, giống như phát sốt vậy."(°o°)?

"Là 'ca ca' được Vương thúc thân thân nên vui mừng quá đó mà." (o^^)o

"Thì ra vui mừng mặt sẽ biến thành như vậy!"o∩_∩o

"Sau này Phong Nhi lớn lên sẽ biết a."∩ (∩ ▽ ∩) ∩

Lam Tuyết nghiêng răng, nghiêng lợi mà bước đi, mỗi bước như muốn giậm thủng sàn nhà vậy.

"Thật là một tiểu tử xinh đẹp nha, đến đây hầu hạ đại gia đi. Ha ha ha. " Tiếng nói cọt nhả vang lên và lối đi của nàng bị ba tên nam nhân cản lại. Đối với nàng nhìn thêm thường như hồ đối thấy dễ non. Nhưng đáng tiếc con dê này là dê ăn thịt không ăn cỏ, so với hồ báo còn đáng sợ hơn. Đang tức giận lại có kẻ không biết sống chết đến nộ mạng sao nàng lại bỏ qua. Nàng vẽ lên nét cười quyến rũ, âm thanh du dương trong trẻo như ma vọng câu hồn.- "Được thôi, đi theo ta."-Lam Tuyết nâng bước đi về phía trước, ba tên nam nhân lẻo đẻo theo sau, trong đầu bây giờ toàn là chuyện đen tối. Nàng đưa bọn họ đến một căn phòng ở cuối hành lang. Mở cửa đi vào, nàng khoanh tay trước ngực, ánh mắt khinh miệt nhìn ba người kia. Phất tay một cái dùng định thân chú làm bọn họ đều đứng im như tượng gỗ, nàng há hê xem họ như bao cát đánh đắm cho xả giận, cuối cùng là đem mấy lọ mị dược thu được lúc nãy vung vào bọn họ.-"Các ngươi cứ ở đây hưởng thụ a!"- Nói rồi đóng cửa, 'tốt bụng' khóa lại mới giải định thân chú. Hôm nay bà đây cho các ngươi hưởng thụ BL 3P trong truyền thuyết nha.

Tâm trạng phơi phới trở về thì nàng nhìn thấy một màn vô cùng đặc sắc.

Bạch Dạ muốn đi tìm nàng thì bị một tên mặt như trái cà tím trên ghẹo, trực tiếp cho hấn một cước ngay đũng quần đem người ta phé luôn. Ra tay... ách... là ra chân rất nhanh, rất đẹp mắt, rất sạch sẽ và cũng... rất tàn nhẫn.

Không thèm nhìn người đang lăn lộn la ó trên đất lấy một cái, hấn đi đến nắm tay nàng rồi rời đi trong hàng trăm con mắt đang trợn lên. Phong Nhi ngoan ngoan đi theo sau, đó là hậu quả nhẹ nhất khi trêu vào Vương thúc, còn được cái mạng xem như là may mắn rồi.

Bạch Dạ chẳng nói chẳng rằng gì, xách nàng một mạch về khách điểm. 'Rầm' một tiếng đóng cửa lại, mặt lạnh như băng cực kì khủng bố, đem nàng trực tiếp ép lên ván cửa sau đó.... sau đó là không có sau đó. Hấn buông nàng ra rồi cởi áo ngoài, leo lên giường... ngủ. Mùi hương của mị hoặc nồng đậm lan tỏa trong không gian cho thấy hấn tức giận không ít. Lúc nàng rời đi một lúc thì hấn nghe được người ở gian bên cạnh bàn tán nói có một nam tử bạch y rất xinh đẹp bị ba tên ác bá háo sắc giờ trò, còn bị đưa vào trong phòng. Hấn vừa nghe thì vô cùng lo lắng lập tức chạy đi tìm, giữa đường lại bị trêu ghẹo, hấn cho tên đó một cước định bỏ đi lại thấy nàng hí hửng đứng đó xem thì chắc chắn đã chinh ba tên kia cho ra trò rồi, nhưng trên người nàng còn lưu lại chút ít mị dược thì biết nàng đã dùng phương pháp gì. Hấn giận đến xung thiên, dù chính kẻ khác cũng không cần đem mình làm mồi nhử.

Lam Tuyết mị mị chả hiểu gì hết, mặt đầy sọc đen. Hấn lại lên con điên gì nữa đây? Chẳng lẽ bị chọc ghẹo nên thẹn quá hóa thù. Cáu, nàng nhào đến giường túm hấn dậy gào lên.

"Ngươi bây giờ là làm cái gì hả?"-Ngươi hù người... ý... hồ ly hù rắn sẽ hù chết rắn đó.

Nắm lấy hai bàn tay đang túm lấy vật áo hấn của nàng, một phen điên đảo, nàng bị hấn đặt dưới thân. Ô..ôô...ô... nàng gào khóc. Hấn thật sự rất đáng sợ, rít lên từng chữ một.-"Sau này không cho phép ngươi đến kí viện nữa, biết chưa?"

Nàng sợ điếng người, gật đầu rồi lại lắc đầu.

"Hửm?"-Hắn nheo mắt nguy hiểm.

"Biết rồi. Không đi, không đi nữa"-Nàng máy móc đáp lại.

"Rất ngoan!"-Hắn nở nụ cười khuyh quắc khuyh thành, ấn lên trán nàng một nụ hôn sau đó lăn sang một bên, ôm nàng vào lòng. Nhẹ giọng nói:-"Ngủ đi!"-Mùi hương trên người hắn cũng đã nhạt đi, chỉ còn đọng lại một chút rất dịu dàng và ngọt ngào.

☞, nàng ngủ được sao? Bị hắn làm tim muốn rớt xuống đất luôn còn ngủ nổi sao. Quay sang, đập vào mắt là con người đen nhánh của hắn đang lom lom nhìn nàng.

Lam Tuyết nhắm mắt, trong lòng tưng niệm. Ta đang ngủ, ta đang ngủ, đang rất buồn ngủ, phải đi ngủ nếu không yêu nghiệt nằm bên cạnh lại làm ra chuyện gì nữa. Không ngừng nói với mình sau đó thì nàng ngủ thật (◕◕◕)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11:

Chương 11:

'Khách quý' đến tìm

Đám sương lượn lờ nhanh chóng tản đi, bao phủ những ngôi nhà cổ xưa, từng bông tuyết lơ lững chậm rãi rơi xuống mặt đất, chúng bay lả tả dày đặt nhẹ nhàng như mưa phùn.

Những giọt sương trong suốt như trân châu, đọng lại trên những đóa hồng mai kiều diễm hòa cùng với sự thanh khiết của sương mai làm cho người ta càng thêm sáng khoái.

Ánh sáng đầu tiên của bình minh chiếu vào trong tiểu viện, làm cho đám sương nhẹ nhàng tan ra, khắp nơi trở nên sáng loáng, đặc biệt chói mắt.

Trên chiếc giường khắc hoa mơ hồ có hai thân ảnh. Nam tử yêu nghiệt ma mị đến cực điểm, mày ngài mắt phượng, con ngươi đen như mực sau thâm như một cái hồ trong veo không thấy đáy. Cánh mũi cao thẳng anh tuấn, phiếm môi đỏ tươi ướt át mê người, tóc đen dài tùy ý xỏa tung trên chăn đệm. Hắn nằm nghiêng người, tay nâng đầu đầy lười biếng, bàn tay thon dài trắng nõn còn lại nhẹ nhàng mân trón vành tai như bạch ngọc của nữ tử nằm bên cạnh. Nàng vẫn còn đang ngủ rất say, mày liễu cong cong ẩn chứa phong tình, đôi mắt hoa đào xinh đẹp bị che khuất bởi hàng mi dài cong cong như con bướm nhỏ, cái mũi cao xinh xắn, cánh môi đỏ mọng kiều diễm khẽ mở càng thêm mê người, làn da trắng mịn mềm mại như đậu hũ. Dung mạo như như thiên tiên giáng trần mang theo chút mị hoặc.

Lam Tuyết thấy tai có chút ngứa thì nhủ mày bất mãn, lắc đầu tránh né bàn tay ma quái của con hồ ly nào đó. Mơ hồ phát ra một tiếng ni non như mèo kêu.-"Ưm~~~~". Sau đó nghiêng người hướng đến nguồn nhiệt ấm áp bên cạnh mà ôm lấy.

Cọ cọ.... thật ấm, ôm rất thích, lại rất thơm nha!

Sờ sờ.... Oa~ rất mềm mại, rất tròn mịn, sờ rất sướng tay!

Nàng vô thức chui vào lòng ngực của Bạch Dạ mà làm loạn. Một lúc sau thì tiếng cười trầm thấp cùng hơi thở nóng nực phả vào gò má nàng.

"Vật nhỏ, vẫn chưa chịu thức sao?"

"Tiểu Bạch.... chào buổi sáng. Ngươi lúc nào cũng rất thơm nha!"-Nàng mơ hồ hí mắt trong khi vẫn còn say ngủ nhìn lên sau đó hôn 'bẹp' một cái trên má hắn, rồi tiếp tục chui vào lòng hắn cọ hít sâu một hơi, tay luồn vào trong áo tiếp tục sờ sờ.

"Chào buổi sáng!"- Mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại, lôi kéo tay nàng đang sờ lung tung ra, thanh âm của hắn có chút khàn khàn trầm thì bên tai nàng.-"Nếu ngươi tiếp tục làm loạn thì hậu-quả-tự-mình-gánh-chịu."

Lúc này con rắn ham ngủ nào đó mới mở to đôi mắt hoa đào phủ một tầng sương mơ màng nhìn con hồ ly gian trá bên cạnh mà đầu óc trống rỗng.

Ngây ngốc nằm đó, lý trí toàn bộ bị mùi hương mị hoặc nồng đậm khiến người ta như say như si kia chi phối.

Tiếp theo là bật dậy đè hắn ra, vùi đầu vào hõm vai cọ cọ, sau đó cắn một ngụm lên xương quai xanh của hắn rồi khẽ lướt đầu lưỡi ẩm ướt qua nơi

đó.....

Bạch Dạ hô hấp cứng lại.....

Lam Tuyết hung hăng nhai miếng thịt gà trong miệng, hai mắt như dao cơ hồ muốn xuyên thủng vào lỗ trên người Bạch Dạ đang ung dung ngồi trước mặt.

Suốt một đêm nàng cư nhiên làm ô trong lòng hẩn ngủ, đã thế thì thôi đi lại còn cọ cọ, sờ sờ rồi mơ mơ hồ hồ hôn người ta. Xấu hổ nhất chính là lúc nàng đang cấn hẩn thì Phong Nhi ở phòng cách vách thấy đã trễ mà chưa ai rời giường liền đập cửa xông vào. Tình cảnh lúc đó hết như bị bắt gian tại giường, nàng hai tay giữ chặt Bạch Dạ, quần áo nguyên vẹn hơi xốc xếch còn hẩn đang kê sát bên cạnh chỉ mặt mỗi trung y màu trắng, cổ áo rộng thùng thình lộ ra vòm ngực trắng nõn và xương quai xanh mê người có vài dấu đỏ rất khả nghi. Trước không khí tràn đầy ái muội này Phong Nhi chớp chớp đôi mắt to tròn đáng yêu, mặt không đổi sắc nói-"Vương thúc, Lam Tuyết ca ca. Quấy rầy rồi!"- Sau đó đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Nàng thẳm mắng tên yêu nghiệt nào đó không thôi, Phong Nhi đáng yêu trong sáng bị hẩn làm hư hết rồi. [Thỏ Đào: tỷ cũng có phần không nhỏ đâu
ټ (ټ ▽ ټ) ټ]

"Lam Tuyết ca ca?"-Phong Nhi nhẹ giọng gọi.

"Hửm?"- Tiếp tục nhai.

"Con gà đó có thù với ca ca sao?"-Phong Nhi cầm đôi đũa chọt chọt vào con gà cơ hồ như vừa bị lãng trí xong mà hỏi. Lam Tuyết ca ca nhăn tâm quá, con gà đã nấu lên rồi còn bị hành hạ như vậy.

"Ách...."-Ai đó xấu hổ sờ sờ mũi nhìn con gà đã biến thành đồng thịt nghiền trên bàn.-"Gà.... con gà.... phải xé nhỏ ra như vậy ăn mới ngon."

"Vật nhỏ, người xác định là 'xé nhỏ' chứ không phải 'nghiền nát'?"- Bạch Dạ buồn cười nhìn con gà như bị vài chiếc xe ngựa cán qua mà nhếch mày nói. Xem ra chuyện lúc sáng làm vật nhỏ giận dữ không nhẹ.

Lam Tuyết cứng họng, tròng mắt, tay siết chặt đôi đũa, nghiêng răng nhìn Bạch Dạ.

"Là 'nghiền nát' thì thế nào? Hử!"-Nàng còn muốn nghiền nát hẩn ra nữa. Nếu không phải cái mùi hương trên người hẩn thì nàng làm sao ý loạn tình mê, thần trí không tỉnh táo đến mức suýt nữa thì đem hẩn cưỡng bạo luôn. Vừa nghĩ đến thì mặt nàng lại đỏ lên, nét thẹn thùng không thể che giấu làm nàng trở nên xinh đẹp một cách riêng biệt, vừa yêu mị, nhẹ nhàng lại có chút ngây ngô.

Bạch Dạ nghiêng đầu nhìn nàng, mắt phượng câu hồn híp lại, khóe môi cong lên vẽ ra một nụ cười tà mị.-"Vật nhỏ, người ăn nhanh đi ta sẽ đưa người đến đi dạo quanh đây!"

"Người không sợ đường bên ngoài sẽ bị người làm tắt sao?"- Trung ra khuôn mặt đó mà đi dạo? Hẩn muốn câu dẫn toàn bộ nữ nhân ở Hoa Thành này sao?

"Nếu người không muốn thì thôi vậy, chúng ta ở đây chờ 'khách quý' đến."-Hẩn nâng ly rượu đưa lên miệng một ngụm uống hết, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa đang đóng chặt mà cười khẩy một tiếng. Vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến ngay, rất linh nga.-"Đến rồi a!"

Lam Tuyết cùng Phong Nhi đều nhú mày lại, người đến không ít nha. Hơn nữa còn là những nam tử cao to có võ công không tệ, hận ý cùng sát ý mơ hồ tỏa ra từ bọn họ. Cái này mà gọi là 'khách quý đến chơi' sao? Là oan gia tìm đến cửa tính sổ thì đúng hơn, xem ra tối qua người nàng và Bạch Dạ 'thân thiết chào hỏi' có thân phận không tầm thường. Thật là phiền phức.

Phong Nhi bĩu môi, tay kéo kéo tóc, đầy bất mãn nói.-"Thật khoa trương, đem nhiều người như vậy làm gì chứ?"

'Ầ!' cánh cửa đáng thương lần hai trong ngày bị đá bay, một đám người nhanh chóng tràn vào, tiểu nhị dẫn đường khúm núm đứng một bên, một nam tử lớn tiếng quát. [Phong Nhi: ta xin mặc niệm cho cánh cửa và con gà đáng thương = ̄ω̄ =]

"Bắt lại hết cho ta."

Phong Nhi nằm bẹp trên bàn, không thèm liếc nhìn bọn họ lấy một cái. Đồng người thì giỏi lắm sao, còn lớn tiếng như thế, nếu bọn họ không không phải nhân loại thì hẩn đã đóng cửa thả hồ ly cắn cho họ chết.

Lam Tuyết nhăn mi, vẫn tiếp tục cầm đũa chọt chọt đồng thịt gà 'nghiền nát'. Lại đập cửa, không biết gõ cửa sao? Nhờ cửa hư rồi thì bắt bà đây trả tiền à?

Bạch Dạ thì lãnh đạm ngồi yên, ngón tay thon dài xoa xoa miệng ly rượu sứ trên tay. Ai là người gặp họa hồi sau mới rõ a.

Bọn người kia thì đứng yên ra đó, không có hành động gì, hoàn toàn ngây ngốc, chỉ có chung một suy nghĩ. Đẹp, bọn họ thật sự rất xinh đẹp, so với thiếu chủ của bọn hẩn chỉ có hơn chứ không kém. Hèn gì mà biểu thiếu gia lại đi chọc ghẹo nam nhân, để bản thân bị người ta đá một cước đến mức phế luôn nữa đòi nam nhân còn lại, so với thái giám chẳng khác là bao. Nguyên lai là vì thế này.

Cứ như thế ta nhìn người, người nhìn ta cho đến khi hồi lâu sau một thân ảnh màu tím tiến vào phá bỏ bầu không khí im lặng này. Hắn hướng đến những nam tử kia mà trách mắng.

"Hồ nào, các người chưa rõ nguyên nhân mà đến bắt người sao?"-Hắn vốn cần dẫn trước khi tra rõ không được hành động tùy tiện cứ nhiên bọn họ lại không nghe. Vừa nghe được bọn họ dẫn người đi hắn ngay cả bữa sáng cũng chưa ăn mà chạy đến ngăn cản. Tuy biểu ca bị đả thương là thật nhưng không có lửa làm sao có khói. [Thỏ Đào:Nam phụ lên sân *tung bông* *rãi hương* ٩ (3 ٩) ٩]

Nam tử vừa tiến vào mảy kiếm nhếch cao, hai mắt hữu thần sáng như sao, mũi cao thẳng, bạc môi tuấn mỹ hơi mím lại. Cả người là tử y thêu chỉ vàng tinh xảo, búi tóc vấn cao cài trâm ngọc, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh.

Khác với Phong Nhi xinh đẹp một cách ngây thơ, đáng yêu như trẻ con khiến ai ai cũng muốn bảo vệ. Và Lam Tuyết mang một nét đẹp riêng biệt vừa trong trẻo như thiên tiên vừa quyến rũ như quý mị, làm người ta hít thở không thông. Hay Bạch Dạ sở hữu dung mạo yêu nghiệt ma mị đến cực điểm pha lẫn khí chất lãnh đạm, buộc người khác thêm ngưỡng mộ nhưng lại không dám nhúng chàm. Thì nam tử kia như một viên dạ minh châu đang tỏa sáng, khuôn mặt hài hòa cát chứa ôn nhuận nhẹ nhàng nhưng khí chất cao quý không thua kém ai. Nhân loại muốn tìm một người như hắn cũng không phải dễ.

"Thiếu... chủ."-Bọn nam tử kia kinh hãi, thiếu chủ lại tới đây.

Thiếu chủ? Bạch Dạ, Lam Tuyết và Phong Nhi nâng mắt đánh giá người được gọi là thiếu chủ kia. Còn hắn lúc nhìn thấy ba người thì thoáng thất thần, sau đó cũng đánh giá lại.

[Thỏ Đào: Mấy ngày tết mình không thể thường xuyên up truyện, nhưng qya tết mình sẽ up lại như bình thường nha O(∩_∩)O

Chúc mọi người có một năm mới vui vẻ ٩(^▽^)/]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nhân Tình?

Chương 12:

Nhân Tình?

Minh Tịnh, đó là tên thiếu chủ Lạc Vân sơn trang. Hắn là một người rất chính trực, công tư phân minh, việc Bạch Dạ đả thương biểu ca của hắn sau khi biết rõ nguyên nhân Minh Tịnh không trách mà còn hướng Bạch Dạ xin lỗi.

Sau đó hắn có ý kết giao bằng hữu cùng Bạch Dạ, nàng và Phong Nhi. Rồi mời bọn nàng đến Lạc Vân sơn trang. Đương nhiên không có ai từ chối hắn. Một người như vậy rất đáng để kết giao.

Đúng như Bạch Dạ nói, ai là người gặp họa về sau chính là đám nam tử tự ý đến bắt người kia. Mỗi người bị phạt 30 trọng, trừ một tháng tiền lương, chẻ củi ba tháng.

Lạc Vân sơn trang.

Lam Tuyết ngồi im lặng bên trong lương đình, bàn tay nhẹ nhàng gảy lên từng nốt nhạc trong trẻo. Con gió hơi se lạnh đầu mùa đông khẽ lướt qua làm lay động vạt áo tuyết trắng và phần tóc mái ôm lấy hai bên má của nàng. Đôi mắt khép hờ làm con người lấp lánh, sâu thẳm như ẩn như hiện dưới hàng mi dài cong cong. Cánh môi ướt át, tươi tắn như cỏ như không ẩn chứa nét cười ngọt ngào.

Cách đó không xa Bạch Dạ đang đi đến. Vẫn là bạch y tinh xảo, vẫn là dung mạo yêu nghiệt cùng mị lực vô song. Hắn không lên tiếng ngồi xuống bên cạnh nàng, một tay chống má, tay kia giúp nàng vuốt lại phần tóc mai bị gió làm rối. Phượng mẫu hẹp dài tràn ngập nhu tình, ôn nhu và sùng nịch.

Nàng nâng mắt, nghiêng đầu nhìn hắn, nụ cười ngọt ngào hiện rõ trên môi. Đầy cổ cảm về phía hắn nàng nhẹ giọng nói.

"Đàn cho ta nghe một khúc đi!"

"Được!"-Hắn cung chiều gạt đầu với nàng rồi tiếp nhận cổ cầm. Ngón tay thon dài chuyển động mang theo giai điệu du dương lay động lòng người. Khúc nhạc là một con suối ấm áp khiến người ta phải trầm luân vào đó không muốn thoát ra, Lam Tuyết nhắm mắt thả hồn theo tiếng nhạc. Trong tim len lõi cảm giác bình yên, tốt đẹp mà hạnh phúc xua tan tất cả phiền muộn bất an.

Bất chợt một tiếng tiêu vang lên hoà theo cầm khúc khiến Lam Tuyết và Bạch Dạ cau mày. Tiếng tiêu trầm thấp, hài hòa nhưng khi hòa vào cầm khúc lại làm điệu nhạc mất đi vài phần linh khí.

Không cần nghĩ cũng biết ngoài Minh Tịnh ra thì không ai khác vào đây, vì trong sơn trang chỉ có hắn biết thổi tiêu, nàng cũng đã nghe qua mấy lần.

Cầm dừng, tiêu ngưng. Mọi thứ trở về với tĩnh lặng.

Minh Tịnh đứng bên cạnh gốc hồng mai thu tiêu lại rồi hướng lưng lưng đi đến. Hắn cũng là trường bào tử y dài chấm đất, tuần nhan ôn nhuận như ngọc, nhu hòa.

"Bạch Dạ công tử, Lam Tuyết công tử."- Hắn gạt đầu chào hỏi rồi ngồi ở đối diện.

"Thiếu chủ, sớm hảo!"-Lam Tuyết cùng Bạch Dạ cũng gạt đầu đáp lại.

"Quấy rầy nhã hứng của các ngươì rồi, vì Bạch Dạ công tử đàn hay quá nên ta nhất thời không kiềm chế được mà hòa tấu. Để các ngươì chê cười rồi!"- Minh Tịnh nở nụ cười như gió xuân. Hắn nghe gia nhân nói Bạch Dạ ở đây nên đến tìm, giữa đường thì nghe thấy tiếng đàn. Mãi mê nghe đến mức hòa tấu theo lúc nào cũng không hay.

"Sao có thể, thiếu chủ thổi tiêu rất hay."-Bạch Dạ cũng không tiết kiệm lời khen với hắn.

"Ngươi đừng gọi ta là thiếu chủ nữa, cứ gọi ta là Minh Tịnh đi."- Hắn rất có hảo cảm với hai người họ, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã bị thu hút.

"Ân! Minh Tịnh. Vậy ngươi cũng đừng gọi bọn ta là công tử."-Bạch Dạ cũng theo ý hắn.

Minh Tịnh cao hứng cười lên.

"Rất tốt, hai người các ngươì năm nay đã bao nhiêu tuổi. Ta vừa vặn hai mươi sáu."

"Ta cũng hai mươi sáu."-Bạch Dạ tùy ý đáp, tuổi thật sự thì chính hắn cũng không nhớ rõ.

"Ta chỉ mới hai mươi a."-Lam Tuyết nói đúng số tuổi ở hiện đại. Nếu nói nàng đã hơn bốn ngàn tuổi thì Minh Tịnh chắc bị hù chết a.

"Quê quán các ngươì ở đâu, lần này đến đây là để du ngoạn sao?"-Minh Tịnh tiếp tục hỏi.

"Ta ở Giáng Châu còn Lam Tuyết ở Thiên Châu. Lần này vốn là ta cùng Lam Tuyết đến Hoa Thành chơi, giữa đường gặp Phong Nhi rồi cùng nhau đi."- Bạch Dạ đáp lại.

"Ra là vậy. Phong Nhi gọi ngươi là thúc thúc lại gọi Lam Tuyết là ca ca, thế thì ngươi cũng là thúc thúc của Lam Tuyết sao?"-Hắn nhìn sao cũng thấy quan hệ của bọn họ có chút.... không bình thường?

Lam Tuyết gọi lên nụ cười tà tử, xòe ngọc phiến ra phe phẩy. Chậm rãi nhả ra từng chữ một.-"Nga? Quan hệ của ta và Tiểu Bạch sao? Hắn chính là NHÂN-TÌNH-CỦA-TA!!!"

Tiểu Bạch? Nhân tình? Nụ cười của Minh Tịnh đột nhiên cứng lại, gương mặt từ trắng chuyển sang đỏ, từ đỏ chuyển sang trắng.

Bạch Dạ cong môi, xoa xoa đầu nàng.-"Đùa giỡn như vậy rất vui sao?"-Ngữ điệu không có trách cứ, chỉ có yêu chiều. Vật nhỏ của hắn lại bắt đầu nghịch ngợm rồi, bất quá nàng vui vẻ là tốt rồi.

Là đùa giỡn sao? Nghe Bạch Dạ nói thế nụ cười cứng ngắt của Minh Tịnh buông lỏng hơn.

"Rất vui nha! Ngươi không nhìn thấy vẻ mặt liên tục thay đổi của Minh Tịnh rất thú vị sao? Nhưng mà nhìn sao cũng không thú vị như ngươi 'lúc đó' a!"- Nàng hướng Bạch Dạ làm mặt quỷ, ngón tay tinh quái điểm nhẹ trên chóp mũi hắn như đang nhắc nhở về 'sự việc nào đó'. Tiếp theo là quay sang Minh Tịnh, nói:-"Nếu ngươi nhìn thấy hắn đôi sắc mặt so với tác kẻ họa còn lợi hại hơn thì chắc chắn sẽ cười đến rụng răng. Nhưng đáng tiếc lúc đó ta không có tâm trạng để cười."- Bị nhìn hết tron còn cười nổi sao?

Minh Tịnh có phần trầm mặc, nhìn bọn họ thân mật như vậy hắn hẳn có cảm giác hỗn độn nổi dậy lên trong lòng. Lại thấy nụ cười như gió xuân ấm áp hoàn toàn khác với nụ cười lãnh đạm thường ngày của Bạch Dạ hắn bất giác thất thần, thì ra khi cười lên như thế Bạch Dạ lại mê người đến vậy.

Nếu như.... nụ cười đó là dành cho hắn thì tốt biết bao? Lắc đầu, cố xua đi suy nghĩ đó, Minh Tịnh thầm mắng bản thân. Bạch Dạ dù có xinh đẹp đến đâu cũng là nam nhân, sao hắn lại có thể động tâm. Phải, hắn thích nữ nhân, tâm tư kia là nhất thời mà thôi.

"Các ngươì thân thiết như vậy chắc hẳn là đã quen biết rất lâu đi?"-Hắn hỏi.

"Không lâu, chỉ gần hai tháng thôi!"-Lam Tuyết vừa nghịch bàn tay Bạch Dạ vừa nhàn nhạt trả lời. Bàn tay của con hồ ly này thật sự rất đẹp, thon dài, trắng nõn lại rất mềm mại, ấm áp. Nhìn vào rất ngứa răng, khiến nàng muốn cạp vài cái a.

Bạch Dạ lại tùy ý để nàng nghịch, tuy suốt ngày cứ nguoi nguoi ta ta, chưa từng gọi nhau chàng chàng thiếp thiếp. Mấy câu chóp lười đầu môi ngọt ngào cũng không nói qua, nhưng tình cảm của nàng và hắn vô cùng tốt.

"Thì ra là thế!"-Minh Tịnh nhẹ gật đầu. Phải chăng nếu hai tháng trước hắn gặp Bạch Dạ thì cũng sẽ được đôi đôi thân thiết như Lam Tuyết? Sẽ như thế sao?

Bóng người màu xanh nhanh như tên bắn chạy vào, trực tiếp bỏ nhào về phía Lam Tuyết sau đó ôm lấy cánh tay nàng, kèm theo là tiếng nói thút thít.

"Lam... Lam Tuyết ca ca. Có người... bắt nạt Phong Nhi a."-Hắn đang đi dạo xung quanh thì bị một nữ nhân lôi kéo, muốn ôm hắn, ôm hắn rồi còn sờ mó lung tung. Vì Vương thúc không cho sử dụng pháp thuật nên hắn xô nàng ta ra bỏ chạy thì bị đuổi theo. Nữ nhân đó rất đáng sợ a.

"Phong Nhi! Chú ý hành động của người."-Bạch Dạ nhìn Phong Nhi ôm lấy cánh tay Lam Tuyết thì lập tức cau mày, giọng nói lạnh lùng mang theo không ít vị chua. Không khí xung quanh lạnh lẽo đi mấy phần.

Phong Nhi như đụng phải than nóng hốt hoảng buông tay. Sau đó thì tái mặt trốn ra phía sau Bạch Dạ. Trong lòng gào khóc không thôi, nữ nhân kia đuổi tôi rồi. [Thỏ Đào: Tội thằng nhỏ, suốt ngày bị đuổi, bị rượt ~(* __ *)~]

Tiếng nói cao chót vót khiến màng nhĩ kịch liệt rung động dần đến gần.

"Không được chạy, đứng lại đó...."-Nữ tử chừng mười tám mười chín tuổi hồi hải chạy đến. Xiêm y vàng nhạt, da trắng như tuyết, hai búi tóc cài trâm hoa mẫu đơn, gương mặt thanh tú, linh động. Có thể xem là một mỹ nhân đi. Nàng vừa đến thì không để ý đến ai, hướng Phong Nhi hát cảm, nói.

"Được bốn tiểu thư coi trọng là may mắn, người lại dám chạy. Hôm nay ta sẽ cho người biết tay."

Minh Tịnh đen mặt, kéo tay nàng lại.

"Minh Nguyệt. Muội đây lại gây ra chuyện gì nữa hả?"-Muội ấy được cưng chiều nên bây giờ mới vô pháp vô thiên. Càng lớn lại càng không xem ai vào mắt.

"Ca ca, muội không có gây chuyện. Là muội thích hắn nên muốn hắn bồi muội thôi."-Minh Nguyệt phản bác.

"Phong Nhi là khách nhân của ta, không phải gia nhân trong sơn trang. Muội muốn người bồi có thể gọi nha hoàn a. Có được không?"-Minh Tịnh nhẹ giọng trách cứ. Muội muội hắn là người chịu mềm không chịu cứng.

Minh Nguyệt bĩu môi, khoanh tay trước ngực liếc mắt nhìn Phong Nhi rồi bất mãn gật đầu.-"Được!"

Vốn định bỏ đi nhưng ánh mắt vô tình rơi trên người Lam Tuyết cùng Bạch Dạ.

Si ngốc há hốc mồm mà mê luyến nhìn. Hai nam nhân này so với người được gọi là Phong Nhi kia còn xinh đẹp hơn. Nhưng cuối cùng lại dồn hết lực chú ý vào Lam Tuyết. Ý nghĩ duy nhất chính là: Nàng muốn 'hắn'. Bằng mọi giá, 'hắn' nhất định phải trở thành phu quân của nàng.

Lam Tuyết neho mặt, mặc dù không thích nhưng vì lịch sự nên đành trưng ra nụ cười tao nhã đúng mực.

Minh Nguyệt mặt đỏ tía tai, chẳng nói chẳng rằng gì, vốn đang đứng đó lại hoa hoa lệ lệ nằm dài trên đất, trong mũi chảy ra một chất lỏng đỏ tươi.

Về mặt vô tội sờ sờ mũi, Lam Tuyết ngẩn đầu nhìn trời. Nàng cái gì cũng không làm nha, chỉ cười một cái thôi a.

Bạch Dạ sắc mặt âm trầm. Đây là hoa đào của Vật nhỏ đi? Là tinh dịch của hắn sao? Một nữ nhân loài người?

Phong Nhi trưng mặt khinh thường. Sắc nữ, chỉ có vậy đã chảy máu mũi rồi ngất xỉu. Vẫn là Vương thúc hại, nếu Vương thúc như nàng ta mà ngày nào cũng ở cùng Lam Tuyết ca ca thân thân mật mật chẳng phải khô máu mà chết sao?

Minh Tịnh xám mặt. Muội muội sao có thể thất thố như thế chứ. Đờ Minh Nguyệt dậy rồi phân phó gia nhân mang nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Diêm Diễm chết.

Chương 13:

Diêm Diễm chết.

Tinh Linh tộc.

Nam tử như điên loạn không ngừng đập phá. Cả một căn phòng xa hoa bị làm cho tan nát, bừa bộn.

"Sao chứ, tại sao lại như thế chứ? Hồ tộc cư nhiên ép tinh linh tộc đến đường cùng. Muốn ép ta thoái vị sao, mơ tưởng. Dù có chết ta cũng sẽ không ta sẽ kéo tinh linh tộc chôn cùng."-Diêm Diễm không còn chút lý trí nào mà gào thét. Chỉ trong mấy ngày hồ tộc đem tinh linh tộc lật ngược lên, trong ngoài đảo lộn. Ngay cả xà tộc cũng có phần.

"Vương.... có..."-'Bốp' Một nam tử hót hải chạy vào đã bị Diêm Diễm giáng một bạt tay.

'Bốp' tiếng vang khác kèm theo một bạt tay không chút lưu tình in trên mặt Diêm Diễm, khóe môi hằn tràn ra máu tươi, cả người ngã trên nền đá hoa cương.

"Ngươi đây là đang làm cái gì?"

Tiếng nói khàn khàn, trầm thấp đó khiến Diêm Diễm run rẩy. Hắn ngược mắt, con ngươi kịch liệt co rút.

"Đ.... Đại... Ca..."-Hắn lắp bắp gọi.

"Ra ngoài hết đi."-Người kia phát tay cho tất cả người hầu lui xuống hết sau đó liếc mắt nhìn Diêm Diễm thăm hại ở đó."-Ngươi còn biết ta là đại ca của ngươi? Ta tưởng rằng ngươi đã quên mất ngươi còn có một đại ca này."

"Làm... làm sao có.... có thể chứ?"-Sao đại ca lại đến đây, đại ca từ trước đến nay luôn ở Liên Viên tu luyện không ra ngoài sao?

"Sao lại không thể? Ngay cả lời thề độc ngươi từng thề lúc kế vị cũng đã quên mất huống chi là ta."-Người kia cười nhạt một tiếng.

"Đại.... ca.. ta... ta..."-Không thể, không thể, tuyệt đối không thể. Đại ca sẽ không làm thế với hắn.

"Nếu ngươi quên ta sẽ nhắc lại cho ngươi nhớ."-Người kia chậm rãi mở miệng.-"Ngươi nói rằng ngươi sẽ làm cho Tinh linh tộc ngày càng cường đại, đặt lợi ích của tộc nhân trên cả bản thân, tuyệt đối không lợi dụng quyền lực làm việc sai trái.... nếu làm trái nguyện CHẾT-TRONG-TAY-TA."

"Xi...Xích... Liên... ngươi không thể... dù ngươi nhặt ta về nuôi nhưng ta là đệ đệ của ngươi."-Diêm Diễm loạn choạng đứng dậy, gương mặt vụn vỡ đến khó coi.

"Có thể ta sẽ không. Nhưng... ngươi đã động đến 'người đó', vì vậy ta tuyệt đối không thể tha thứ cho ngươi."-Trong mắt Xích Liên lóe lên một tia sáng lạnh. Từ ngày Diêm Diễm kế vị hắn luôn mắt nhắm mắt mở cho qua, ẩn cư trong Liên Viên tu luyện. Lần trước hắn loáng thoáng nghe được Diêm Diễm bắt về một nam tử rất đáng yêu, nhưng hắn không ngờ lại là 'người đó'. 'Người đó' là giới hạn cuối cùng của hắn, Diêm Diễm lại đi đến giới hạn đó. Dù có là đệ đệ hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Biết mình đã không còn đường lui, Diêm Diễm dùng toàn lực dón vào Thiên hỏa đánh về phía Xích Liên. Nếu Xích Liên không chết thì người chết là hắn.

Xích Liên không nhú mảy lấy một cái, đứng yên ở đó chờ ngọn lửa dữ dội đến gần. Thiên hỏa chỉ cách Xích Liên vài tấc thì như chạm phải một bức tường vô hình tách ra hai bên. Xòe bàn tay ra phía trước mặt, Thiên hỏa hùng hùng cháy tán loạn nhanh chóng tụ lại trong lòng bàn tay. Chỉ chớp mắt nó biến thành đóm lửa nhỏ bằng quả trứng gà, Xích Liên thu tay lại, nhẹ buông ra tiếng nói.

"Ngươi lại quên mất một điều quan trọng nữa rồi. Thiên hỏa này là ta cho ngươi, ngươi lại dùng nó đối phó ta? Có lẽ trầm mê trong quyền lực và hoan lạc làm đầu óc của ngươi trì độn đi không ít."

Diêm Diễm trợn mắt, Thiên hỏa của hắn?

"Ngươi là vì Bạch Dạ mà giết ta sao?"-Diêm Diễm phần nộ rít lên.

"Không phải!"-Chỉ đơn giản nói ra hai chữ đó. Bạch Dạ chỉ là bằng hữu còn 'người đó'.... là người quan trọng nhất với hắn. Không một chút dao động nào, Xích Liên búng tay một cái. 'Tách' một tiếng vang nhỏ, Diêm Diễm bị bao trong một vòng tròn lửa.

"Xích Liên, ngươi là kẻ máu lạnh vô tình. Ta nguyện rửa ngươi. Ta hận ngươi...."-Điên cuồng gẩy dựa, la hét, nguyện rửa. Thân thể Diêm Diễm dần bị thiêu thành tro bụi từng chút một. Trước khi mọi thứ biến mất hoàn toàn hẳn nghe giọng nói của Xích Liên.

"Cảm giác bị thiên hỏa thiêu đốt rất khó chịu phải không? Những người bị ngươi dùng Thiên hỏa đốt cũng trải qua cảm giác như thế, rất thống khổ."-Dù thế nào cũng không cảm nhận được chút cảm xúc nào trong ngữ điệu của hắn, lạnh lùng như băng.

Ngọn lửa tắt ngấm, thứ còn sót lại trên mặt đá hoa cương là một viên nội đan màu đỏ. Xích Liên đến gần, liếc nhìn viên nội đan đỏ. Nâng chân lên rồi hạ chân xuống, trực tiếp đem nó đập nát thành bột mịn.

Phất tay áo rồi đi, bỏ lại một bãi chiến trường tan hoang.

Lạc Vân sơn trang.

Mặt trăng tròn treo trên cao nhẹ nhàng tỏa ra ánh sáng êm dịu, mà mờ ảo.

Bạch Dạ yên lặng đứng đó.

Sắc mặt có chút âm trầm nhìn con bướm đậu trên mu bàn tay.

"Ngươi nói với Xích Liên ta đang ở Hoa Thành, ta chờ hắn đến."-Nói ra một câu đó hắn vươn tay thả con bướm đó đi. Khẽ thở dài rồi nhàn nhạt cười lên. Xích Liên à Xích Liên, cuối cùng ngươi cũng không thể trốn tránh.

Đột nhiên hai cánh tay ôm lấy hắn từ phía sau, cả một thân hình mềm mại dán chặt vào lưng hắn.

"Sao vẫn chưa đi ngủ?"-Lam Tuyết khẽ cọ cọ má vào lưng hắn, âm thanh của nàng êm ái như một khúc nhạc.

"Có chút việc."-Hắn xoay người lại, ôm cả người nàng vào lòng. Yêu chiều nhìn nàng.-"Vậy còn ngươi? Sao không ngủ?"

Nàng cũng để mặc hắn ôm, híp mắt cười cười.-"Nhớ ngươi a!"

"Thật sao?"-Hắn tỏ vẻ ngạc nhiên cao giọng hỏi.

"Đương nhiên là.... giả!"-Nàng cười hi hi, khoe ra hàm răng trắng.

"Nha! Vật nhỏ ngươi làm ta thương tâm quá."-Hắn buông nàng ra, hai tay ôm ngực giả vờ thống khổ không thôi.

Mặt nàng xuất hiện vài vệt đen. Hắn diễn cho ai xem chứ.

Nhưng rất nhanh hắn khôi phục bộ dáng yêu nghiệt, đưa tay kéo nàng vào phòng.-"Nơi này lạnh, vào phòng ấm hơn."

Vào phòng, hắn đặt nàng lên giường sau đó cũng bò lên, ôm lấy cả thiên hạ trong vòng tay, tựa đầu vào hõm vai nàng nhẹ giọng nói.

"Diêm Diễm chết rồi!"

"Là ngươi làm sao?"-Nàng không nặn không nhặt hỏi lại. Chết rồi thì tốt, nàng không phải tốn chất xám chinh hắn.

"Không phải ta a. Ta chỉ gửi tin về Hồ tộc báo họ thỉnh thoảng 'thăm hỏi' Tinh linh tộc. Sau đó gửi một bức tương tự cho Xà tộc. Cuối cùng là đến chỗ Xích Liên, nói cho hắn biết Diêm Diễm phi lễ 'người đó' còn dùng Thiên hỏa làm bị thương 'người đó'. Những chuyện khác đều do Xích Liên làm."-Hắn nháy mắt nhìn nàng, vẻ mặt vô tội như cái gì cũng không liên quan đến mình.

"A! Nhưng Diêm Diễm là đệ đệ của hắn mà, hắn ra tay được sao?"-Nàng nhăn mi, nếu cả đệ đệ cũng có thể giết thì hẳn tâm đến mức nào?

"Long cũng có nghịch lân, mà Diêm Diễm lại xui xẻo động trúng vào. Xích Liên bình thường rất ôn hòa, lãnh đạm, vô dục vô cầu không ai bằng nhưng khi giới hạn bị phá vỡ thì hẳn chính là kẻ nhẫn tâm, vô tình nhất. Huống chi Diêm Diễm có phần giống 'người đó' hẳn mới nhặt về nuôi, không phải đệ đệ ruột thịt của hắn a!"-Quen biết Xích Liên bấy lâu Bạch Dạ khá hiểu hắn, vì cả hai bọn họ cùng là một loại người. Dùng bề ngoài che giấu con người thật bên trong, chỉ khi bị ép mới bộc phát ra. Nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân, đạo lý đó bọn hắn hiểu rất rõ.

"Nha!"-Lam Tuyết nghe xong liền bưng tỉnh đại ngộ.-"Ngươi nói 'người đó' có phải là....."-Thật không ngờ thật đó, thú vị, rất thú vị. Nếu Xích Liên kia cùng 'người đó' ở cùng một chỗ với nhau sẽ như thế nào a?

"Ân! Vật nhỏ, ngươi thật thông minh nha!"-Hắn sùng nịch véo má nàng.

Nàng cười đến quỷ dị, con ngươi đen lóe lên ánh lục quang. Bạch Dạ ôm nàng cũng rung mình một cái.

Người nào đó ở phòng cách vách đang ngủ và Xích Liên ở Tinh linh tộc đồng thời cảm thấy lạnh sống lưng, bất giác nhú mào.

"Vật nhỏ! Ngươi lại đang tính bày trò quỷ gì nữa đây?"-Xem ra Xích Liên khó qua ải này rồi.

"Không nói cho ngươi biết."-Nàng kéo kéo tóc không muốn cho hắn biết. Nói ra rồi sẽ không vui nữa."-Tiểu Bạch, đến lúc đó ngươi không được cản đường ta!"

"Nga? Ngươi hôn ta một cái ta liền không cản."-Phượng mâu hẹp dài nheo lại ranh ma nhìn nàng.

"Không hôn, ngươi mơ đi!"-Nàng đẩy gương mặt yêu nghiệt đang đến gần ra.

"Đã vậy ta liền đi nói cho Xích Liên biết."-Hắn giả vờ buông nàng ra như muốn đi ra ngoài thật.

"Không được đi, không được đi."Nàng bắt mẫn phồng má lên."Hôn thì hôn. Ngươi nhất định phải giữ lời nha!"

"Đương nhiên!"-Con hồ ly nào đó đạt được mục đích vui vẻ gật đầu.

'Chụt' một cái hôn in lên má hắn.

"Không phải chỗ đó"

Môi vừa rời khỏi má hắn thì nàng liền nghe tiếng hắn. Tiếp theo là môi bị hắn ngậm lấy.

"Ngươi... um..."-Đừng có được đằng chân lân đằng đầu. Còn chưa nói ra toàn bộ bị hắn làm nuốt vào hết.

Cảm giác mềm mại, ngọt ngào cùng hơi thở như u lan quen thuộc khiến cả người nàng mềm ra, bàn tay vốn chống đỡ trước ngực không biết từ lúc nào đã ôm cổ hắn. Một tay hắn siết chặt thắt lưng làm hai người dán lại không khe hở, tay khác đỡ lấy gáy nàng lên.

Khẽ tách hai phiếm môi đỏ mọng ra, đầu lưỡi của hắn thăm dò vào bên trong khoang miệng ngọt ngào của nàng. Câu dẫn, trên chọc, sau đó càng không thể kiểm soát, càng lưu luyến không muốn tách rời nhau. Đến khi nàng gần như ngất đi hắn mới chịu chấm dứt nụ hôn, đầu lưỡi tinh quái từ từ liếm qua đôi môi ướt át của nàng một lượt.

Bạch Dạ ôn nhu xoa xoa má nàng, con ngươi thoáng biến thành màu hồ phách. Lam Tuyết hơi ngửa đầu nhìn hắn, gò má đỏ ửng như cánh hoa hồng mới nở, đôi mắt hoa đào lan lị, tinh ranh nay phủ một tầng sương mơ màng. Môi có chút sưng cho thấy nụ hôn vừa rồi khá kịch liệt. Nàng tựa vào ngực hắn phập phồng từng hơi thở, liếc nhìn cửa phòng vẫn đang đóng chặt liền thở ra một hơi dài.

Lạ chưa. May quá, không có ai trong phòng cũng không có ai đến đập cửa xông vào. Có lẽ trải qua mấy lần trước nàng liền bị bóng ma tâm lý bám lấy, nên lúc ở riêng một chỗ cùng hắn luôn có cảm giác sẽ bị quấy rầy.

"Ngươi cười cái gì a?"-Nghe hắn thấp giọng cười bên tai máu điên của nàng lại sôi lên.

"Sẽ không ai nữa đêm không ngủ phá cửa vào đây 'bắt gian' ta và ngươi đâu!"-Hắn tiếp tục cười.

'Phập' lời nói của hắn đâm trúng tim đen của nàng.

☞ Tà môn, tà môn. Yêu nghiệt càng ngày càng khó đối phó a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Yêu nghiệt nhà ngươi tránh xa ta ra!

Chương 14:

Yêu nghiệt nhà ngươi tránh xa ta ra!

Ngoài hành lang có hai bóng người lén lút như ăn trộm. Mơ hồ có thể nghe tiếng thì thầm của nữ nhân.

"Tiểu... tiểu thư, chúng ta làm như vậy... không hay lắm a!"-Kẻ đáng nghi Ất lên tiếng.

"Sao lại không được?"-Kẻ đáng nghi Giáp hỏi lại.

"Nếu để thiếu chủ biết thì..."-chúng ta sẽ rất thảm a.

"Người không nói, ta không nói thì làm sao ca ca biết được chứ?"-Đêm nay nhất định nàng phải thâm nhập vào 'khuê phòng' của 'hắn'.

Tiểu Đào, nha đầu bên cạnh Minh Nguyệt thờ dài. Tiểu thư đã muốn thì ai cản được.

"He he he~~~~ Đến rồi!"-Nhìn căn phòng đã tắt đèn trước mắt Minh Nguyệt nở nụ cười 'man rợ'.

Lấy ra một cái ống nhỏ từ tay áo, Minh Nguyệt khoét một lỗ nhỏ trên cửa rồi thổi mê hương vào phòng. Trong lòng điên cuồng la hét, sau đêm nay người sẽ là của nàng.

Đợi một lúc thấy trong phòng không có động tĩnh gì nàng đắc ý đẩy cửa đi vào. Tiểu Đào ở sau lưng nàng sợ đến mức mặt trắng bệch. Cánh cửa mở toan ra thì Minh Nguyệt sắc mặt so với giấy còn trắng hơn.

Tầm mắt nàng nhìn thấy một bóng người màu trắng trước mặt, tóc đen vốn được tết thành bím tóc nay đã xòa tung ra. Gương mặt trong trẻo, nhẹ nhàng lúc sáng hoàn toàn biến mất thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng, âm trầm, đen như đáy nồi. Rất là đáng sợ. Giống như một u hồn tràn đầy oán hận. Đúng, chính là oán hận.

Minh Nguyệt chân tay bủn rủn, không tự giác mà run rẩy. 'Oa' một tiếng khóc thét lên ôm lấy Tiểu Đào

"Tiểu Đào.... ôô..ôô.. ma.. ma kia..."-Khủng khiếp quá đi.

"Tiểu... thư..."-Tiểu Đào cũng chẳng kém nàng là bao.

"Minh Nguyệt tiểu thư nửa đêm đến đây là đi dạo sao?"-Lam Tuyết nhàn nhạt mở miệng.

Nghe được tiếng nói như chuông bạc của 'hắn', Minh Nguyệt mới bình tĩnh lại. Nhìn Lam Tuyết ngọt ngào gọi.-"Tuyết ca ca~ Ta thấy khó ngủ nên... đi hóng gió a!"

Tuyết ca ca? Ôi mẹ ơi, Lam Tuyết sờn gai óc từ chân đến đầu. Cảm giác buồn nôn như ồm ồm dâng lên.

"Vậy sao? Tiểu thư thật có nhã hứng!"-Lam Tuyết nhướn mày, tâm tình càng lúc càng xấu. Trời đêm mùa đông vốn đã lạnh nay còn lạnh hơn.

"Ta...ta... ha ha... ta trở về. Tuyết ca ca cũng... ngủ đi thôi!"-Nói rồi nhanh chóng túm Tiểu Đào chạy đi, không dám quay đầu lại nhìn một cái.

Hai người đã đi khuất thì sau lưng Lam Tuyết truyền đến tiếng cười nhẹ.

Tâm trạng lại càng tệ hơn, 'rầm' đóng cửa lại thật mạnh rồi từ trong phòng truyền ra tiếng đồ đạc đổ vỡ và chửi mắng.

"Yêu nghiệt nhà người tránh xa ta ra!"-Kèm theo là tiếng đồ gốm bị vỡ.

"Không muốn a!"-Ai đó ủy khuất nói.

"Không muốn cũng phải muốn. Con mẹ nó, bà đây điên rồi. Còn nói nửa đêm không ai đến, người xem hai người vừa rồi là gì hả?"-Sau đó là âm thanh đồ gỗ ngã xuống đất.

"Vật nhỏ người bình tĩnh chút. Lần sau đảm bảo sẽ không có ai a!"-Lại nhẹ giọng lên tiếng.

"Còn có lần sau? Bà đây không cần. Người ôm gương mà tự luyến đi!"-Tiếng vang 'roèn roẹt' của tơ lụa bị xé rách.

"Vật nhỏ~~~~"-Tiếng nói có phần kéo dài, mang theo chút nguy hiểm.

"Người.... người làm gì?"

"....."

"Ê... không... không được đến gần."

"....."

"A.... còn bước thêm một bước bà... bà đây liền thiến người a."

"....."

"Bỏ... bỏ bà ra ngay.... ưm..."

"....."

"Ngươi... um.... hồ ly hảo sắc...um umh....."

"....."

"....."

Và rồi.... mọi thứ rơi vào tĩnh lặng của màn đêm (' ▽ ')

Bên phòng cách vách Phong Nhi bị tiếng ồn làm thức giấc, ngồi trên giường ôm chăn. Nghiêng đầu sang một bên, hai mắt to tròn đáng yêu đầy băn khoăn. Có nên sang bên đó xem thử không nhỉ? Thôi đi! Vẫn là đi ngủ thì tốt hơn. Tránh cho Lam Tuyết ca ca lại đem gà luộc hành hạ như hôm trước nữa. Nằm xuống, cuộn người lại như cái kén, Phong Nhi nhắm mắt ngủ.

Lạc Vân sơn trang - Hoa Viên.

Minh Tịnh nhìn Lam Tuyết không có chút xúu tinh thần nằm bẹp trên bàn đá, lại nhìn Bạch Dạ lãnh đạm ngồi đó, rồi dời tầm mắt về Phong Nhi đang cúi đầu xoắn vạt áo mà có cảm giác gì đó rất lạ lùng.

"Lam Tuyết, ngươi không khỏe sao? Để ta gọi đại phu đến khám cho ngươi."

"Không có a."-Nàng ảm đạm lắc đầu, tiếng nói lí nhí như muỗi kêu.

"Vậy thì là tâm tình không tốt sao?"-Minh Tịnh quan tâm hỏi.

"Phải! Không tốt, cực kì không tốt."-Nàng úp mặt xuống, hai tay ôm đầu, bộ dáng như ai lấy hết tiền của mình.

"Thế thì... ta đưa ngươi, Bạch Dạ cùng Phong Nhu đi dạo. Ngoài Hoa Thành có một ngôi chùa Phổ Hoành, phong cảnh rất đẹp cũng giúp tâm trạng ngươi khá hơn."-Hắn đưa ra ý kiến.

"Ân!"-Nhẹ gật đầu một cái nàng dùng giọng mũi trả lời.

"Phong Nhi muốn đi a!"-Phong Nhi gật đầu như bằm tỏi. Được đi chơi thì đại gì mà không chịu.

"Hai người họ đã đi thì ta cũng đi!"-Bạch Dạ đạm mạc đáp.

"Tốt, ta cho người chuẩn bị xe ngựa."-Minh Tịnh vui vẻ cười.

"Ca ca~~ Muội cũng muốn đi!"-Giọng nói nũng nịu đó làm Lam Tuyết rùng mình, Phong Nhi rụt rụt bả vai, Minh Tịnh hơi cứng lại.

"Ca ca~ Muội muốn đi cùng a!"-Minh Nguyệt lắc lắc cánh tay ca ca mình, không quên ném cho Lam Tuyết một cái đá lông nheo đầy tình ý.

"Được rồi, chúng ta cùng đi!"-Minh Tịnh bất đắc dĩ đồng ý.

Đường đến Phổ Hoành tự.

Hai chiếc xe ngựa chạy nối đuôi nhau đi đến Phổ Hoành tự.

Minh Tịnh, Bạch Dạ, Lam Tuyết và Phong Nhi ngồi chung một chiếc xe ngựa.

Minh Nguyệt và Tiểu Đào ngồi ở chiếc còn lại.

Lam Tuyết theo thói quen tựa đầu vào vai Bạch Dạ nhắm mắt dưỡng thần, mà Bạch Dạ cũng ngồi yên cho nàng tựa. Phong Nhi vén rèm cửa sổ xe nhìn phong cảnh bên ngoài, gương mặt trẻ con đầy thích thú và vui vẻ trong càng đáng yêu hơn. Minh Tịnh tao nhã uống trà, thỉnh thoảng nâng mắt nhìn hai người đồng dạng bạch y đang 'trưng thân tương ái' ngồi đối diện. Trong lòng có chút ghen tị, hai người họ bất luận lúc nào cũng ở cùng nhau, cùng cười cùng nói, cùng đánh đàn cùng ngắm cảnh.... Có đôi khi hắn nghĩ bọn họ thật sự là ái nhân (người yêu) của nhau. Đề nén cảm xúc trong lòng, hắn muốn lên tiếng hỏi nhưng rồi lại thôi. Cứ như vậy duy trì không gian tĩnh lặng cùng mùi trà Bích Loa Xuân, thi thoảng xen với hương thơm ngọt ngào, nhẹ nhàng của hồng mai và thanh lãnh tự nhiên của Băng Liên Hoa lượn lờ làm lòng người mê đắm.

Khác với xe ngựa phía trước, chiếc phía sau luôn không ngừng ồn ào.

"Ta muốn đi cùng xe với Tuyết ca ca!"-Minh Nguyệt buồn bực vò khăn tay.

"Tiểu thư, thiếu chủ nói như thế không hợp lễ giáo."-Tiểu Đào nhỏ giọng giải thích.

"Lễ giáo, lại là lễ giáo. Ta không quan tâm, ta mặc kệ."-Minh Nguyệt chui ra khỏi xe thét lên.-"Ca ca, muội muốn đi cùng xe với Tuyết ca ca a~"

Âm thanh the thé cứ thế tra tấn lỗ tai người khác đến lúc đoàn xe đến Phố Hoàn tự.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ta thích nam nhân!

Chương 15:

Ta thích nam nhân!

Phổ Hoàn tự được xây trên núi Phổ Hoàn. Phong cảnh ở đây như được vẽ từ trong tranh, luôn luôn có những đám sương lượn lờ lúc ẩn lúc hiện làm nơi này mờ mờ ảo ảo như Tiên cảnh. Các hồ nước cùng thác nước nhỏ tự nhiên trong veo cùng không gian kiến trúc cổ xưa tĩnh lặng làm xoa dịu tâm trạng con người không ít. Xung quanh tự có trồng rất nhiều cây cảnh cùng hoa cỏ, phía trước Phật đường là một cây cổ thụ ngàn năm dù đang là mùa đông vẫn xum xuê lá xanh.

Lam Tuyết vươn tay chạm vào đám tuyết đọng trên nhành cây, cảm giác lành lạnh truyền tới khiến nàng thấy thoải mái hơn. Giọt nước từ tuyết tan ra dọc theo cánh tay trắng nõn của nàng mà chảy xuống, lưu lại một vệt nước nhỏ. Bạch y phiêu dật trong gió như trích tiên từ đâu lạc đến.

Minh Nguyệt và Tiểu Đào nhìn hình ảnh trước mắt mà không dám chớp mắt, chỉ sợ rằng đây là cảnh mơ sẽ biến mất.

Cảm nhận được hơi thở loài người đến gần Lam Tuyết nhẹ xoay người thì bất gặp hai chủ tớ kia đang si ngốc nhìn mình.

"Minh Nguyệt tiểu thư!"-Nàng nhẹ giọng gọi, kéo họ từ chín tầng mây trở về.

Minh Nguyệt cùng Tiểu Đào bừng tỉnh, vội vàng cup mắt xuống, hai gò má đỏ bừng thể hiện rõ thẹn thùng của nữ nhân.

"Tuyết ca ca.... huynh cũng ở đây sao? Thật trùng hợp!"

"Phải! Rất trùng hợp!"-Lam Tuyết đáp lại.

"Nơi này có phải rất đẹp không?"-Khó khăn lắm mới được ở cùng 'hắn' nên Minh Nguyệt cao hứng nắm lấy cơ hội mà trò chuyện.

"Minh Nguyệt tiểu thư nói đúng, quả thật rất đẹp!"-Nhưng không có cô thì càng đẹp hơn a.

"Tuyết ca ca... Huynh... gọi ta là Minh Nguyệt thì được rồi!"-Minh Nguyệt ôn nhu nói, không nén được vụng trộm liếc nhìn Lam Tuyết. Nàng có cảm giác qua mỗi một ngày 'hắn' lại càng xinh đẹp hơn, mị hoặc hơn mấy phần.

Tiểu Đào ở một bên cũng có cùng suy nghĩ. Lam Tuyết công tử thật khiến người ta không cưỡng lại mà muốn chiếm lấy cho riêng mình.

"Như vậy thì đầu hợp lễ giáo!"-Lam Tuyết nhẹ giọng từ chối.

"Hợp với không hợp gì ta cũng không quan tâm. Ta thật sự.... rất thích huynh. Ta... ta chỉ muốn huynh gọi tên ta thôi mà."-Giọng nói càng ngày càng nhỏ, còn có tiếng thút thít khe khẽ. Khi ngước mặt lên thì hai mắt Minh Nguyệt đã đầm lệ. Nàng không tin như vậy mà 'hắn' vẫn không mềm lòng.

Tiểu Đào tròn mắt, tiểu thư thật lợi hại, chỉ trong nháy mắt mà khóc đến hoa lệ đài vỹ.

Lam Tuyết nhú mày, muốn diễn với nàng? Về nhà đóng cửa tập luyện mấy chục năm nữa rồi hẵng nói. Dù trong lòng khinh bỉ không thôi nhưng ngoài mặt vẫn đầy thương xót, đi đến ôm lấy bả vai Minh Nguyệt nhẹ nhàng dỗ dành.

"Đừng khóc, người khóc làm ta thương tâm a!"- Ta nôn! Thương tâm mới là lạ, khóc đi, khóc đến lúc rớt hai con mắt ra ngoài cũng được nữa.

"Vây... vậy có phải... Tuyết ca ca cũng thích ta?"-Minh Nguyệt trong lòng vui mừng không thôi nhưng vẫn khóc đến đáng thương. Vùi đầu vào ngực Lam Tuyết mà cọ tới cọ lui, mùi hương trên người 'hắn' thật thơm a.

"Nga? Ta thất sự rất muốn thích người nha! Nhưng mà...."-Lam Tuyết 'thương tiếc' mà an ủi. Miệng kẻ đến bên tai Minh Nguyệt thì thảo gì đó.

Tiểu Đào nhìn tiểu thư nhà mình được Lam Tuyết công tử ôm mà vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Minh Nguyệt khi nghe xong câu nói kia thì cả người cứng đờ, Lam Tuyết đẩy nàng ra rồi chậm rãi rời đi, trên môi là nụ cười lãnh đạm như sương. Bỏ lại Minh Nguyệt run rẩy đứng đó, cả người vô lực ngã xuống đất, hai mắt trừng lớn không tránh được khiếp sợ.

'Hắn'... 'hắn' cư nhiên gieo cho nàng hi vọng sau đó đập nát nó đi.

'Hắn' đã nói:- "...thất sự ta không thể. Bởi vì.... TA-THÍCH-NAM-NHÂN!"

Sao lại có thể? 'Hắn' thích nam nhân? Tại sao? Tại sao? Tại sao?

"Tiểu... tiểu thư? Tiểu thư không sao chứ? Đừng... làm Tiểu Đào sợ a!"- Tiểu Đào hốt hoảng chạy đến đỡ lấy chủ nhân. Lam Tuyết công tử đã nói gì mà làm tiểu thư thành như thế này?

"Tiểu Đào? Hắn... hắn... ô ô...ôô..."-Minh Nguyệt khóc thét lên không nói gì nữa.

Nam nhân? Nam nhân? Nam nhân sao?

Đột nhiên nàng siết chặt nắm tay lại, ánh mắt lóe lên hận ý.

Bạch Dạ, nhất định là Bạch Dạ. Vì Bạch Dạ luôn bám theo 'hắn' nên 'hắn' mới không thích nàng. Chỉ cần Bạch Dạ biến mất thì 'hắn' chắc chắn sẽ thích nàng.

Phải! Nhất định là như vậy. Minh Nguyệt sát tâm nổi lên, Bạch Dạ nhất định không thể tồn tại.

Hậu viện.

Phong Nhi hưng phấn ngắm nhìn cảnh vật, nơi này thật khác với Hồ tộc nhưng rất đẹp a. Không chú ý phía trước có người nên Phong Nhi hoa hoa lệ lệ đụng vào bức tường thịt đó. Cả người chao đảo suýt té thì một cánh tay ôm lấy hông hắn, giữ cho hắn không bị ngã.

Cuồng cuồng cả lên hắn hướng người kia xin lỗi không thôi.

"Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi. Ta không cố ý va vào người."-Hắn hai tay níu vạt áo của mình, đầu cúi thấp xuống như đứa trẻ sợ bị trách phạt.

"Không sao đâu!"-Người kia nhẹ giọng cười.

Phong Nhi thở ra một hơi nâng mắt lên thì bắt gặp diện mạo của người kia.

Y mặc bộ trường bào màu lam dài chấm đất, dáng người thon dài cao ráo. Làn da trắng như bạch ngọc, khuôn mặt trái xoan tinh xảo. Mày ngài như vẽ, đôi mắt mở to tỏa sáng như ngọc lưu ly, uyển chuyển như dòng suối mùa thu, cái mũi cao thanh tú, phiếm môi đỏ tươi ướt át mang nụ cười nhạt nhòa rất khó nhận thấy. Đặc biệt nhất chính là ở giữa tâm mi của y có một nốt ruồi son đỏ như chu sa, càng làm cho nét đẹp của y thêm rực rỡ. Tóc đen dài quá thắt lưng tùy ý xỏa tung. Y mang vẻ đẹp trung tính không phân nam nữ làm cho ai cũng phải động tâm. Ngoài ra trên người y có thể ngửi được mùi hương của hồng liên (hoa sen đỏ).

Phong Nhi đột nhiên có cảm giác tim mình đập lồi đi một nhịp. Lúng túng rù mắt xuống lùi lại cách xa y vài bước.

"C... cảm ơn!"

"Sau này đi đứng cẩn thận một chút. Nếu không sẽ bị ngã, không phải lần nào cũng có người đỡ đâu!"-Người kia ôn nhu xoa xoa đầu Phong Nhi.

Phong Nhi nhẹ gật đầu, đứng yên ở đó không né tránh cũng không hề né tránh, mà ngược lại còn có chút... thích?

Ngón tay thon dài ấm áp của y nhẹ lướt qua những sợi tóc đen nhánh có phần hơi rối rồi nhẹ chạm vào làn da trắng mịn như sứ cùng nhiệt độ quen thuộc của hắn làm y kích động không thôi. Tám ngàn năm, tám ngàn năm chờ đợi, cũng là tám ngàn năm y luôn trốn tránh. Cuối cùng y cũng gặp lại hắn, đối mặt với hắn. Nên lại xúc cảm muốn ôm lấy hắn, nói cho hắn biết y nhớ hắn đến nhường nào vì y lo lắng sẽ làm hắn sợ. Hắn đã quên y, quên mọi kí ức về y và hắn. Tất cả mọi thứ, hắn còn là một Phong Nhi nhân loại nữa mà là Phong Nhi của Hồ tộc, một yêu tinh giống như y. [Thỏ Đào: Sau này mình sẽ 'chém' ra một cái phiên ngoại kể rõ chuyện tình lận đận, lao đao của hai người này a ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ۞]

"Rất ngoan!"-Y nở một nụ cười ngọt ngào, lấy trong ngực ra một miếng ngọc bội màu lục có dây màu đỏ rất tự nhiên đeo vào cổ hắn.-"Cái này cho người! Chúng ta sẽ gặp lại!"

Nói rồi không đợi Phong Nhi phản ứng đã nâng bước rời khỏi đó. Nhìn theo bóng lưng y đã biến mất hắn thấy tim như bị khoét một lỗ trống. Tay không tự giác vuốt ve ngọc bội trên cổ. Sự trống rỗng đó là... mất mát sao?

Lặng lặng đứng đó để mặc cho gió lạnh mùa đông chà sát vào da thịt mình, lông mi dài cụp xuống, gương mặt trẻ con gờ đầy mang chút ưu tư, phiền muộn.

Hắn có thể gặp lại y một lần nữa sao?

Bạch Da một mình lười biếng ngồi trên một tảng đá, nghiêng người tựa vào gốc cây cổ thụ bên cạnh. Gương mặt yêu nghiệt vẫn lãnh đạm nhưng nội tâm hoàn toàn ngược lại. Vật nhỏ từ lúc xuống xe ngựa đã chạy đi đâu mất biệt, Phong Nhi cũng chẳng thấy tăm hơi

"Thí chủ?"-Âm thanh khăn khăn giữa nua lôi kéo Bạch Dạ từ trầm tư của mình trở về.

"Đại sư có gì chỉ bảo sao?"-Bạch Dạ nhẹ nhàng lên tiếng.

"Thí chủ! Tiên duyên sâu đậm có sao bỏ lỡ?"-Lão hòa thượng tầm mắt không rời khỏi Bạch Dạ, lão biết hắn không phải người, hơn nữa đạo hạnh rất cao. Nhưng hắn lại không có ý định tu tiên, thật sự rất uổng phí.

"Nhân sinh có được sẽ có mất, đánh đổi nhiều thứ quan trọng của chính mình chỉ vì một cái tên hư ảo trong hàng tiên bang? Như vậy đáng sao?"-Bạch Dạ hơi ngửa đầu lên, ánh mắt khép hờ không tiêu cự nhìn đám mây trắng chậm rãi trôi trên bầu trời xanh thẳm kia. Sau đó đứng dậy tiêu sái rời đi, bước chân nhẹ nhàng như đạp mây cười gió. Bạch y trắng ngần nhẹ nhàng không nhiễm chút bụi trần gian.

Lão hòa thượng kinh ngạc không thôi. Chỉ đơn giản như thế. Cái tên hư ảo? Như vậy đáng sao? Đáng sao? Lão âm trầm một lát rồi suy tư nhìn theo thân ảnh kia.

Khỏe môi Bạch Dạ câu lên độ cong xinh đẹp, hai má lúm đồng tiền nở rộ như hoa. Không đáng, vĩnh viễn không đáng.

Mình Tịnh đứng khuất sau cây cổ thụ, thu hết mọi cái giờ tay nhắc chân của Bạch Dạ vào mắt. Trong lòng không khỏi trầm than, hắn thật sự mê luyến đến hết thuốc chữa rồi. Hắn có lẽ nên sớm chết tâm thì hơn, trước khi Bạch Dạ chưa chán ghét hắn, khi đó ít ra bọn họ vẫn còn là bằng hữu.

Bạch Dạ, Bạch Dạ.....

Ta còn gọi tên người được bao nhiêu lần?

Ta còn được ở bên người bao lâu?

Ta còn nghe tiếng nói, nụ cười của người đến khi nào?

Chừng nào tâm ta mới có thể ngưng rung động vì người?

Khi người biết ta đối với người như thế người sẽ.... chán ghét ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 16: Xích Liên.

Chương 16:

Xích Liên.

Tịch Dương đã khuất về tây, ánh sáng đỏ nhạt nhòa dần bị cắn nuốt vào màu đen của màn đêm. Mây giăng kín che phủ cả bầu trời, ánh sáng le lói từ những chiếc đèn lồng yếu ớt đến mức chỉ một con gió thổi nhẹ qua cũng sẽ tắt.

Hành lang quanh co dẫn đến hậu viện vắng vẻ, một bóng người cô đơn, tro trọi trầm ngâm ngồi đó. Thanh y tươi tắn tràn đầy sức sống thường ngày hiện tại đã phủ một tầng u ám, ngũ quan thanh tú đáng yêu, con ngươi tròn đen lấp lánh, hai gò má phớt hồng tự nhiên, mũi nhỏ cao thẳng, môi anh đào hồng tươi khiến cho người ta muốn cắn một cái. Cặp mắt kia trong sáng, trắng đen rõ ràng, vừa to vừa tròn, con ngươi lưu chuyển ngập nước như chỉ cần chớp động một chút sẽ chảy ra, vốn là đáng yêu vô cùng nhưng bây giờ chứa đầy mất mát, ưu thương. Mười ngón tay thon dài trắng nõn nâng niu ngọc bội màu lục lam bằng ngọc bích khắc hoa tinh xảo, lại thỉnh thoảng xoa xoa lồng ngực trống rỗng của mình [Thỏ Đào: Cứ mỗi lần tả mỹ nam là máu điên lại muốn sôi lên a *cào tường*].

Đã hai ngày, hai ngày trôi qua kể từ hôm đó. Hắn đi khắp Hoa Thành vẫn chưa gặp lại y, cứ như thể y đã rời khỏi nơi đây vậy. Khoảng trống trong tim hắn lại càng lớn hơn, càng khó chịu hơn. Hắn không hiểu, cũng không biết cảm giác lạ lẫm đó là cái gì. Hắn chỉ muốn nhìn thấy y, muốn gọi tên y, muốn nghe giọng y.... Dù không biết bất kì điều gì về y nhưng hắn vẫn... muốn.

Cảm nhận có người đang quan dõi theo mình, Phong Nhi vội và quay đầu nhưng trước tầm mắt là một khoảng sân tĩnh mịch. Hít sâu một hơi, hắn không tiếng động trở về phòng. Sao y có thể ở đây chứ? Nếu có thì tại sao y không chịu gặp hắn?

"Phong Nhi!"- Tiếng thì thầm tha thiết rất khẽ cất lên, thân ảnh màu lam núp trong một góc khuất nhẹ bước ra.

"Tại sao không ra gặp?"- Một tiếng nói trong trẻo trầm thấp khác truyền đến.

Y nghiêng người nhìn Bạch Dạ. Thật lâu sau mới nói.- "Ngươi hiểu mà!"

"Đến chỗ của ta rồi nói."- Bạch Dạ bắt đầu đi nói. Cả hai xoay người rồi biến mất khỏi nơi đó.

Lam Tuyết nhìn trừng trừng nam tử ngồi trước mặt mình như thể nhìn thấy người ngoài hành tinh. Y cũng để yên cho nàng nhìn, thỉnh thoảng nâng tay vén vài sợi tóc lòa xòa rơi trên trán sang một bên. Động tác nhẹ nhàng mà tao nhã bẩm sinh làm người khác dù có muốn bắt chước theo cũng không được.

"Vật nhỏ? Ngươi nhìn đủ chưa? Hắn có mị lực hơn ta sao? Thân thiết với ngươi hơn ta sao?"- Bạch Dạ bên cạnh ai oán lên tiếng, thùng giấm chua lâu năm bắt đầu có dấu hiệu rò rỉ. Nàng chưa bao giờ nhìn hắn lâu như vậy a.

"Vẫn chưa! Tuy mị lực của hắn không bằng ngươi nhưng hắn xinh đẹp hơn ngươi. Tuy hắn không thân thiết với ta bằng ngươi nhưng ấn tượng ban đầu của ta với hắn tốt hơn ngươi nha!"- Nàng trả lời qua loa nhưng toàn đâm trúng chỗ đau của Bạch Dạ, tiếp tục đánh giá Xích Liên. Da trắng, mày ngài, mắt ngọc, mũi cao, môi đỏ mọng yêu kiều. Tâm mi xinh đẹp điểm một nốt ruồi son điểm lệ, tóc đen dài mượt mà như suối xỏa ra tự nhiên. Khí chất đậm nhạt, vô dục vô cầu kết hợp hoàn hảo với nét đẹp trung tính bất phân nam nữ kia càng làm y thêm thu hút, rất dễ gây hảo cảm với bất kì ai. Vốn định bày trò phá y cùng Phong Nhi nhưng bây giờ... ý định đó phá sản rồi. Nàng không nở ra tay với đôi Uyên Uyên này, họ rất xứng đôi a. Đúng hơn là tuyệt phối. [Thỏ Đào: Uyên ở đây chính là Uyên trong Uyên Ương. Uyên là con trống, Ương là con mái. Uyên Uyên ở đây chỉ Nam×Nam (' ▽ ')]

Bạch Dạ đen mặt, không thể phủ nhận lời nàng nói. Luận xinh đẹp thì Xích Liên chính là đứng đầu thiên địa này, y đứng nhì không ai dám tranh đứng nhất. Còn nói về ấn tượng ban đầu thì nàng đối với hắn vô cùng tệ, chỉ còn thiếu nước sấp lá cà mà đánh nhau chứ đừng nói ngồi cùng nhau ngắm nghía sắc đẹp.

Xích Liên nhẹ giọng cười. Y rất hâm mộ bọn họ, tuy ngoài miệng luôn đối chọi lẫn nhau nhưng trong tâm thì đặt đôi phương lên trên hết. Y cùng Phong Nhi cũng từng trải qua những ngày như thế, y rất nhớ thời gian đó.

"Mỹ nhân! Ngươi và Phong Nhi làm sao quen nhau? Bạch Dạ nói từ nhỏ Phong Nhi chưa từng rời khỏi Hồ tộc lần nào mà!"- Lam Tuyết cuối cùng cũng vào vấn đề chính. Nàng luôn hỏi Bạch Dạ tại sao nhưng hắn cứ nói đợi Xích Liên đến hãy hỏi y. Nàng dùng đến mỹ nhân kế vừa lôi vừa kéo, vừa ôm vừa hôn, đến chiều làm nũng cũng lôi ra dùng nhưng hắn không hé răng một chữ, nằm ngủ đến sáng để mặc cho nàng làm loạn. Nếu không phải nàng biết rõ hắn thì đã cho rằng hắn là thái giám a.

Mỹ nhân? Bạch Dạ cùng Xích Liên khóe mắt giật giật. Cách gọi này rất đả kích a.

Xích Liên nhìn nàng hồi lâu sau mới lên tiếng.- "Chuyện này xảy ra từ rất lâu. Khi đó ta chỉ là một tiểu yêu tu luyện được ngàn năm, trong lần Thiên kiếp đầu tiên không may bị thương rất nặng, ta cứ tưởng mình không qua nổi. Nhưng đúng lúc đó có người đi ngang qua, người đó là Phong Nhi. Tính tình của hắn rất đơn thuần nên không chút do dự mà cứu ta, đưa ta đến một ngôi nhà tranh bỏ hoang gần đó. Hắn là cô nhi nên chỉ sống một mình, thường ngày lên núi hái thảo dược để đổi lấy tiền. Vì cứu ta mà toàn bộ thảo dược đều dùng hết, ngay cả nhân sâm trăm năm hắn xem như báu vật không dám bán cũng đem cho ta. Ta không hiểu hắn là quá tốt bụng hay quá ngốc đây. Đến khi ta nói cho hắn biết ta là yêu tinh thì hắn liền sợ quá bỏ chạy. Ta cứ nghĩ hắn sẽ không đến tìm ta nữa, nhưng sáng hôm sau hắn lại đến. Còn đem theo một sợi dây rất dài, hắn lấy sợi dây đó trói ta lại sau đó đi nấu thuốc, cho ta uống xong thì mới cởi trói rồi chạy đi. Cứ như vậy cho đến một ngày kia, hắn không đem ta trói lại nữa. Ta hỏi tại sao, hắn nói nếu ta muốn làm hại hắn thì sợi dây đó cần được sao. Sau khi vết thương của ta khá hơn thì hắn đưa ta về nhà hắn, ta giúp hắn hái thảo dược, giúp hắn phân loại thảo dược,..... Dần dần không biết từ khi nào ta bắt đầu thích hắn, ngược lại hắn cũng động tâm với ta. Ban đầu ta và hắn cố gắng trốn tránh nhưng cuối cùng cũng không trốn được. Cứ tưởng có thể cùng nhau chung sống những ngày yên bình, không ngờ tới khi đó một đạo sĩ xuất hiện. Lão đạo kia là kẻ có lòng tham, vết thương của ta chưa khỏi nên lão một mực muốn giết ta để đoạt nội đan. Ta không đánh lại đành chỉ còn chờ chết, kiếm của lão đâm thẳng về phía ta, đúng lúc đó Phong Nhi lại chạy ra cản một nhát kia. Ta mất hết lý trí, đến khi nhận thức trở lại thì lão đạo kia đã chết. Phong Nhi bất tỉnh, thoi thóp từng hơi thở nằm trong lòng ta. Ta chỉ còn một ý định là hủy nội đan rồi tự sát, trước khi ta kịp xuống tay thì có người ngăn cản. Đó là Bạch Dạ, hắn nhìn ta rồi nhìn Phong Nhi. Hắn nói Phong Nhi hắn có thể cứu, chỉ là Phong Nhi sẽ không còn là con người nữa. Phong Nhi được cứu ta vui sướng không thôi, nhưng tâm ta lại sinh ra sợ hãi. Trước kia tỷ tỷ vì không để ta bị Hắc Hùng tinh bắt mà chết, hiện tại Phong Nhi lại vì ta mà chấn một kiếm. Hai người ta yêu thương lại vì ta mà dùng tính mạng đánh đổi. Ta sợ ta sẽ tiếp tục làm hại Phong Nhi nên bắt đầu vui đùa vào tu tiên, chỉ hỏi thăm tin tức của hắn nhờ Bạch Dạ. Tận năm ngàn năm sau Phong Nhi mới tỉnh lại, có điều hắn lại quên hết trí nhớ. Vậy cũng tốt, hắn không nhớ sẽ không biết sự tồn tại của ta. Sau đó.... thì như ngươi biết."- Tâm trạng y thay đổi liên tục, hi vọng ảm ảm đều biểu hiện rất rõ ràng. Hoàn toàn khác với một Xích Liên vô dục vô cầu vừa rồi, chỉ có Phong Nhi mới khiến y như thế, có thể thấy tình cảm của y với Phong Nhi sâu đậm cỡ nào.

Lam Tuyết không biết từ khi nào chóp mũi nóng lên, đôi mắt cay xè mờ mịt, mọi thứ trước mắt không thể nhìn rõ.

Thì ra là do nước mắt che phủ, từng giọt một tràn ra khỏi khóe mi thì đông lại thành từng hạt băng trong suốt tròn tròn rơi 'lách cách' trên đất. Tim như bị

ai hung hăng nhéo vào, một loạt hình ảnh nhanh chóng xẹt qua rồi biến mất.

"Tiểu... Tiểu Bạch... hức hức..."-Nàng túm lấy Bạch Dạ khóc thút tha thút thít.

"Vật nhỏ, nguoi... nguoi sao lại khóc. Ngoan nín đi, nín đi!"-Bạch Dạ vụn về dỗ dành nàng. Hai vụn năm qua chưa bao giờ hấn rơi vào tình cảnh này. Nàng khóc như vậy hấn rất đau lòng.

"Ta... ta không có khóc... hức.. hức... tại nguoi làm... làm ta ngứa mắt nên mới bị... như vậy a!"-Nàng lấy áo hấn vừa lau vừa chùi, không nhận mình đang khóc.

Bạch Dạ đánh mặt lại, hấn khi nào làm nàng ngứa mắt? Bất quá chỉ cần nàng ngưng khóc nói hấn như thế nào cũng được.-"Ừ! Nguoi không khóc. Vậy làm thế nào nguoi mới hết ngứa mắt?"

"Ta.... ta muốn nguoi cho ta mười vạn lượng vàng, mười ruộng châu báu. Còn có.... nguoi phải mặc nữ trang cho ta xem!"-Con rắn tham tiền nào đó há lớn miệng mà đòi, không quên kèm theo một điều vô cùng 'hiểm độc'.

"Ách.... Được! Ta cho nguoi!"-Mặt con hồ ly gian trá nào đó toàn là sọc đen. Giờ này nàng lại đi đòi tiền hấn? Lại còn muốn hấn mặc nữ trang? Nhưng đành cắn răng đáp ứng.

"Àn!"-Hài lòng với câu trả lời của hấn. Một lúc sau thì nàng ngưng khóc hấn, trước khi rời khỏi lòng ngực của hấn không quên lấy áo hấn làm khăn mà xỉ mũi. Cả một bộ bạch y sạch sẽ bị nàng làm cho tem lem, nhem nhuột. Hừ! Trước kia nguoi bắt nạt ta, hiện tại ta lấy tiền của nguoi, bắt nguoi mặc nữ trang cho ta xem, làm dơ quần áo của nguoi. Nguoi dám không chịu ta liền khóc tiếp.

"Tiểu Bạch~"-Nàng thấp giọng gọi.

"Hửm?"-Lại bày trò gì nữa đây?

"Nguoi... đi thay y phục đi!"-Liếc mắt nhìn hấn, nàng trưng ra bộ mặt ngây thơ đến vô số tội.

"Đừng quên, đây là tác phẩm của nguoi nha!"-Hấn vươn tay nhéo mũi nàng rồi mới nâng tay phui chỗ bị bẩn một cái. Vết bẩn kia hoàn toàn biến mất, bạch y trở về với trạng thái ban đầu hoàn mỹ.

"Là ta làm sao? Phải không?"-Tiếp tục diễn.

"Chính là nguoi! Vật nhỏ nghịch ngợm!"-Biểu cảm tràn đầy sùng nịch.

"Không phải ta!"-Vô cùng nghiêm túc, y như thể hấn vu oan cho nàng.

"....."-Im re.

Xích Liên chỉ lắc đầu cười trừ ngồi xem kịch. Con hồ ly kia cuối cùng cũng gặp phải khắc tinh.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Vừa đánh vừa xoa.

Bóng đêm thâm thâm, trắng sáng sao thưa. Minh Tịnh say khướt nằm bẹp lên bàn đá, rất nhiều vò rượu ngã nghiêng trên bàn, trên đất. Trong miệng mơ hồ lẩm bảm tên ai đó.

Minh Nguyệt nhìn ca ca của mình mà đau lòng không thôi. Từ trước đến nay ca ca là người trầm tĩnh, rất có lý trí. Mà nay lại vì một nam nhân mới quen biết chưa được bao lâu lại uống đến người không ra người, ma không ra ma.

Hung hăng đoạt đi vò rượu của hấn, Minh Nguyệt mắng ầm lên.

"Huynh đây là cái gì. Huynh vì hấn mà biến mình thành như thế này thì hấn sẽ nhìn huynh vào trong mắt sao? Hấn sẽ biết huynh đối với hấn là thế nào sao?"-Ca ca là một kẻ ngu ngốc, không biết tranh giành với người khác.

"Trả lại cho ta."-Minh Tịnh vươn tay giành lại vò rượu,-"Đề cho ta uống, uống để quên hết muộn phiền."-Nhưng có sao hấn càng uống lại càng tỉnh, lại càng muộn phiền hơn.

'Bốp' tiếng vang thanh thúy như xé nát cõi lòng Minh Nguyệt. Cái tát này là để ca ca tỉnh ra nhưng lại đau như tát chính mình.

"Huynh là kẻ nhu nhược, huynh muốn nhưng không có can đảm để tranh đoạt. Chỉ biết trốn tránh, huynh trốn được sao?"-Từ nhỏ ca ca chính là người nường ngưỡng mộ nhất, yêu thương nhất. Nhìn ca ca như vậy nường càng hận Bạch Dạ hơn. Hắn làm Tuyết ca ca không thích nường, lại làm ca ca của nường đau khổ không thôi.

"Phải, là ta nhu nhược, là ta hèn nhát. Ta phải trốn, ta không thể đối mặt. Vì hắn là nam nhân, là nam nhân. Muội hiểu không? Ta và hắn.... mãi mãi không thể!"-Minh Tịnh đập nát vỏ rượu trong tay, ngửa đầu lớn tiếng cười, tiếng cười nghe thống khổ đến tê lưng.

"Sao huynh biết là không thể? Huynh đã nói với hắn sao? Đã hỏi hắn sao?"-Nước mắt nường từng giọt một rơi ra. Tình rốt cuộc là gì? Mà làm ai ai cũng phải đau khổ? Đau đến tan nát tâm can nhưng không thể dứt ra được, đời đời kiếp kiếp trầm luân. Nường cũng vậy, cả ca ca cũng thế.

"Ta...."-Hắn nhìn nường, cúi mặt xuống, hai tay ôm chặt lấy đầu.-"Dù ta nói thì sao? Ta hỏi thì sao? Bạch Dạ thích Lam Tuyết, ta... làm sao có thể chen vào phá hoại?"-Hắn không thể cũng không muốn, tình cảm của họ rất rõ ràng, ai cũng có thể nhận thấy. Hắn trước kia là không muốn thừa nhận sự thật đó.

"Huynh.... huynh..."-Minh Nguyệt cắn môi, hai bàn tay siết chặt đến trắng bệch.

"Cho dù ta muốn thì sẽ được sao? Ta so sánh được với Lam Tuyết sao?"-Minh Tịnh nhìn nường, không chút che đậy suy nghĩ của mình.

"Muội mặc kệ huynh. Huynh không tranh nhưng muội thì muốn."-Nóng nảy hết mọi thứ trên bàn xuống, Minh Nguyệt rít lên rồi nóng giận rời khỏi. Tuyết ca ca phải là của nường, của một mình nường.

Minh Tịnh nhìn muội muội của mình rồi đi, chán nản ngửa đầu uống một ngụm rượu lớn. Tại sao muội lại cố chấp như thế, dù có tranh có đoạt thế nào thì kết quả được định cuối cùng chính là chúng ta thua, chiến thắng kia chỉ là mơ tưởng.

Đầy chén trà thơm lừng nghi ngút khói cho Xích Liên và Bạch Dạ, Lam Tuyết tự rót cho mình một chén khác, thổi thổi lớp trà trên mặt rồi uống một ngụm nhỏ cho thanh giọng.

"Vậy còn chuyện của Diêm Diễm là sao? Mỹ nhân, người đừng nói vì quá nhớ Phong Nhi mà đem hắn làm vật thay thế nha!"-Bạch Dạ từng nói qua do Diêm Diễm có phần giống Phong Nhi nên Xích Liên mới nhắc hắn về nuôi. Nhưng nường nhìn sao cũng không thấy giống a.

"Ta chỉ nhớ lúc đó ta đã ở Tinh Linh tộc, địa vị lúc đó cũng khá cao, là một trong số những người được đề cử là người kế vị tiếp theo. Hôm đó ta đang nằm trên tầng đá ở bờ sông phơi nắng thì có người đến gần. Hắn ở đó nhìn chằm chằm ta. Khi ta mở mắt ra thì hắn vẫn ngồi đó, cặp mắt to tròn chưa từng rời khỏi ta, đôi mắt đó giống như của Phong Nhi. Lần đầu tiên ta gặp Diêm Diễm hắn chỉ có hai ngàn năm đạo hạnh, sau đó hắn bắt đầu đi theo ta. Thỉnh thoảng lại làm một số hành động rất giống trẻ con, ta nhìn thấy hình ảnh của Phong Nhi thông qua hắn. Nhưng ta không quá thân thiết với hắn, vì ta biết bản thân mình sẽ đem hắn làm thể thân cho Phong Nhi. Ta không muốn cũng không mong điều đó xảy ra. Rất lâu sau đó ta được chọn làm người chính thức kế vị của Tinh Linh tộc, ngay lập tức ta từ chối rồi nhường nó lại cho Diêm Diễm. Đứng trên đỉnh cao của quyền lực làm hắn thay đổi, biến thành một con người hoàn toàn khác. Ta mất nhấm nhút mở mắt như không thấy. Cho đến khi ta nhận được thư của Bạch Dạ. Giới hạn cuối cùng trong ta cũng bị phá bỏ, ta đi đến tận cùng của hắn. Dùng chính Thiên hỏa ta đã cho hắn để thiêu hắn thành tro bụi, đập nát nội đan còn sót lại rồi lên đường đến Hoa Thành tìm các người."-Xích Liên chậm rãi nói ra, gương mặt tuyệt trần không có chút cảm xúc nào, giống như không phải chuyện của y.

Lam Tuyết gật gù, hai tay chống cằm, nghiêng đầu hỏi tiếp.

"Mỹ nhân, người chỉ còn vài năm nữa là có thể độ kiếp thành tiên, cũng đã bỏ ra hơn tám ngàn năm để lánh tránh nghiệt duyên này. Vậy thì tại sao bây giờ không tránh nữa?"

"Ta.... làm không được. Tu tiên không phải ý muốn của ta, nhưng chỉ có việc đó mới giúp tâm ta yên tĩnh hơn."-Xích Liên nhìn nường, rơi vào tầm mắt y chính là đôi con ngươi đen huyền sâu thẳm khiến người ta không tự chủ chìm vào đó.

"Ngà? Người đã không tránh được vì sao không đối mặt? Người bỗng nhiên xuất hiện trước mắt hắn rồi như một làn khói biến mất trong không khí. Người có biết hai ngày nay vì người mà Phong Nhi như cái xác không hồn, lúc nào cũng trưng ra cái mặt như đang khóc tang. Người thấy hắn như vậy thì vui sao? Hay cả hai cùng nhau đau khổ? Hừm?"-Không chút khách khí, nường ném cho y một cái nhìn khinh miệt. Từng câu nói bén nhọn như dao găm hung hăng mà đâm vào tim y.

"Ta.... Hắn đã không còn nhớ ta."-Y không biết phải nói gì. Y trốn cũng không được mà gặp cũng không xong. Y không đủ can đảm, y sợ sẽ làm hại hắn như lần trước. Hơn hết là hắn đã quên y, tất cả mọi thứ.

"Hừ! Không nhớ cái cọng lông. Hắn thật sự dễ dàng quên người như vậy sao, tình cảm của hắn dành cho người chính là một cái hộp bị khóa đang chờ người đến mở ra. Người rõ ràng là chưa vượt qua được bóng ma của chính mình, người sợ lại làm hắn bị tổn thương. Người sợ quá khứ lặp lại lần thứ ba! Người đây chính là tự ngược mình ngược người! Bằng đạo hạnh của người hiện tại thì ai dám bắt người, ai dám đòi giết người đoạt nội đan? Phong Nhi hiện tại lại được ta và Tiểu Bạch bảo hộ, ai mà ngu xuẩn đến mức không biết sống chết mà đụng vào hắn?"-Nường thẳng tay vạch trần biện bạch của y. Khóe môi cong lên tạo ra nụ cười châm chọc, mày liễu nhếch lên đầy thách thức. Ngừ khí chưa ngoa, cứng rắn không cách nào phản biện.-"Ta mặc kệ người làm như thế nào, nhất định phải trả lại cho ta một Phong Nhi vui vẻ đáng yêu như lúc trước. Bằng không.... ta liền cho người không bao giờ gặp lại hắn. Dù sao người cũng sắp thành tiên, gặp hay không cũng như nhau a!"

Xích Liên vừa nghe nàng nói thì mặt liền biến sắc trở nên cực kì khó coi. Mày đẹp nhũn nhặn, chén trà trên tay đã biến thành bột phấn. Cảm xúc cực kì rối loạn. Không kịp lại gần nữa thì y có thể chịu đựng nổi sao?

"Mày nhân! Ta khuyên ngươi, trước khi còn có thể thì đừng buông tay. Đừng để đánh mất mới thấy hối hận. Lời nói của ta không phải nói đùa."-Nàng thu lại thái độ gay gắt vừa rồi thay thế bằng gương mặt dịu dàng đầy thông cảm, trên môi là nụ cười ôn nhu như mẹ hiền. Lật mặt còn nhanh hơn lật bánh tráng. Chiêu 'vừa đánh vừa xoa' này quả nhiên là lợi hại.

"Àn! Ta biết rồi! Cảm ơn ngươi, Lam Tuyết!"-Xích Liên gật đầu ý đã hiểu. Với y nếu thật sự mất đi Phong Nhi thì so với cái chết còn khủng khiếp hơn.

"Muốn của trai thì ngươi phải học hỏi theo Tiểu Bạch a!"Bỗng nhiên Lam Tuyết hai tay bùng lấy mặt Bạch Dạ. Vừa xoa vừa nhéo.-"Ít nhất da mặt ngươi phải dày như hắc, vô sỉ như hắc, gian trá phúc hắc như hắc. Quan trọng nhất chính là phải thủ đoạn như hắc nha!"

Bạch Dạ vốn chỉ định làm người qua đường xem kịch, lại bị hành động bất ngờ của nàng suýt nữa thì phun cả trà trong miệng ra. Về mặt đen thui không biết nên khóc hay nên cười, nàng đây là đang khen hắc hay mắng hắc a.

Xích Liên vốn không vui cũng bị nàng chọc cho cười.

"Xích Liên, ngươi nhanh nhanh giải quyết chuyện của mình đi!"-Trực tiếp ra lệnh đuổi khách. Sau đó quay sang Lam Tuyết, con hồ ly nào đó vẽ ra trên môi nụ cười tà mị.-"Vật nhỏ! Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là mặt dày, vô sỉ, gian trá phúc hắc, đầy thủ đoạn a!"

Xích Liên không tiếng động biến mất, trả lại không gian riêng cho họ. Y phải trở về Tinh Linh tộc giải quyết một vài việc, Diêm Diễm đã chết nên y phải tiếp quản Tinh Linh tộc. Dù sao hiện tại y không tu tiên nữa, cũng nên thực hiện trách nhiệm của mình.

Lam Tuyết lại vô cùng phối hợp, chui vào lòng ngực Bạch Dạ. Móng vuốt nhỏ mon trón vạt áo hắc. Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn khuynh quốc khuynh thành lên, mắt hoa đào lung linh khẽ chớp nhìn hắc.

"Ngươi bây giờ là uống lộn thuốc sao?"-Nói ra nghi vấn của mình, trong lòng hắc không ngừng thấy bất an. Âm mưu, nàng nhất định có âm mưu.

Quàng hai tay lên cổ hắc, nàng hơi cúi người, cái miệng nhỏ ở bên tai hắc khẽ thì thầm gì đó.

Quả nhiên.... một giây tiếp thôi mặt Bạch Dạ đầy sọc đen, khóe miệng không ngừng mấp máy. Khuôn mặt yêu nghiệt trở nên vô cùng khó coi.

"Tiểu Bạch! Tối mai hãy mặc nữ trang và trang điểm thật đẹp nha! Gia sẽ phá lệ ghé vào phòng ngươi a!"-Đó chính là nội dung nàng vừa nói, trước khi rời khỏi còn dùng tay miết nhẹ phiếm môi anh đào của hắc, đồng thời cắn nhẹ trên vành tai như bạch ngọc kia.-"Gia thực sự rất mong chờ đến lúc đó!"

Đến khi hắc bình tĩnh lại nàng đã leo lên giường, cuộn tròn người trong chăn. Vô cùng thỏa mãn mà đi ngủ, tóc đen xỏa tung trên gối làm nổi bật làn da trắng mịn như tuyết kia. Thật khiến người ta cảm lòng không được muốn chạm vào.

Bạch Dạ ảo não thờ dài một hơi. Lần này hắc thâm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Dự định rời khỏi Hoa Thành.

Chương 18:

Dự định rời khỏi Hoa Thành.

Rèm cửa sổ bằng lụa màu xanh biếc, con gió se se lạnh thổi nhẹ qua, mang theo hương thơm của những nụ hồng mai chưa hé nở và sương sớm vào trong phòng tạo nên hương vị phóng khoáng, tự do.

Lam Tuyết theo thói quen vùi đầu vào lòng ngực người bên cạnh, khẽ cọ cọ vài cái. Nhưng sau đó lại phát hiện có gì đó không đúng. Nàng mơ hồ hé mắt, chống đỡ thân mình ngồi dậy, dùng tay chọc chọc vào má Bạch Dạ.

"Tiểu Bạch?"-Quái thai chưa kìa. Mọi ngày hắc đều dậy rất sớm nhưng sao hôm nay đã đến giờ này rồi mà còn ngủ.

"Tiểu Bạch! Dậy đi!"-Hồi dùng sức vỗ má để gọi hấn dậy. Nàng thấy càng lúc càng kì lạ. Nhiệt độ của hấn không ấm áp như mọi ngày, hơn nữa mùi hương bẩm sinh kia trở nên rất nhạt. Sao lại như vậy chứ?

Bỗng nhiên mày liễu nhũn chặt, hai hàm răng nghiến lại phát ra âm thanh 'trèo trẹo'. Sắc mặt nàng trở nên vô cùng khó coi.-"Cái này là... hình nhân của hấn?"

Nâng cao tay lên rồi hạ tay xuống. Nàng giáng xuống mặt Bạch Dạ một cái tát không chút lưu tình. Mẹ nó! Tên yêu nghiệt kia cứ nhiên để hình nhân này cho nàng ôm ngủ, tuy nó có hình dáng giống hệt Bạch Dạ nhưng không biết nói không biết đi... y như xác chết. Như vậy chẳng khác nào cả đêm qua nàng ôm xác chết ngủ sao? Hấn xem nàng là kẻ 'luyện thi phích' (yêu xác chết) sao?

"Hừ! Dám để ta ngủ cùng cái 'thi thể' này, đợi đến tối nay ta sẽ chinh chết ngươi!"-Đứng phất dậy trên giường, nàng trực tiếp sút một cú thật mạnh nhắm ngay bụng 'thi thể' kia. Đem nó đá văng vào cửa phát ra tiếng 'rầm' sau đó 'phịch' một cái nằm dài trên mặt đất rồi từ từ biến mất. Thật không chút 'thương hoa tiếc ngọc' chút nào a.

Ở bên kia, Bạch Dạ đang cùng Minh Tịnh thì tự nhiên đem trà trong miệng 'phốc' phun ra sạch, bên má trái có chút ê ẩm. Một cơn đau nhói khác từ bụng truyền đến, phần lưng cũng có cảm giác tương tự.

"Khụ... khụ... Xin lỗi. Ta bị sặc!"-Hấn hướng Minh Tịnh ngượng ngùng nói. Tay âm thầm xoa xoa phần bụng, xem ra vật nhỏ rất 'chiều cổ' hình nhân của hấn a. Tuy chỉ là một hình nhân nhưng cũng do hấn dùng linh lực của mình tạo ra, ít nhiều gì cũng sẽ có chút ảnh hưởng của nó. Dùng sức như vậy hấn là đang rất tức giận đi, nhưng cũng may nàng chỉ đá vào bụng. Nếu di chuyển xuống dưới một chút chẳng phải... Nghĩ đến đây hấn không dám nghĩ tiếp nữa.

"Không sao, ngươi không khỏe sao?"-Minh Tịnh quan tâm hỏi.

"Không sao!"-Bạch Dạ nhàn nhạt nở một nụ cười. Hấn thật sự không sao nhưng hình nhân kia thì có a. Sau đó hấn nâng mắt nhìn Minh Tịnh.-"Minh Tịnh, bọn ta dự định rời khỏi Hoa Thành."

"Rời khỏi sao?"-Chén trà trên tay Minh Tịnh run lên. Bạch Dạ rời khỏi đây vậy hấn còn có cơ hội gặp lại Bạch Dạ không?

"Phải! Làm phiền ngươi lâu như vậy ta thấy rất ngại."

"Ta và ngươi là bằng hữu sao lại nói làm phiền được. Nhưng ngươi có thể hay không... ở lại thêm mấy ngày? Nếu không cũng không sao."-Ta chỉ mong được bầu bạn cùng ngươi, nhìn thấy ngươi, nghe giọng ngươi... lâu hơn một chút. Minh Tịnh mọì đưa ra yêu cầu.

"Chuyện này.... Ân! Nếu ngươi đã nói vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh."-Bạch Dạ thoáng qua tia nghiền ngẫm rồi đồng ý. Dù sao chuyện Xích Liên cần giải quyết không chỉ ngày một ngày hai là xong. Ở lại đây vài ngày cũng không ảnh hưởng gì.

"Tốt, tốt quá!"-Minh Tịnh vui vẻ cười, tuần nhan nhu hòa ấm áp. Chỉ có điều trong tâm hấn ảo não không thôi. Trên đời này có bữa tiệc nào không tàn chứ, vấn đề là sớm hay muộn.

Lam Tuyết vận một bộ bạch y thêu tường vân bằng chỉ lam, bên ngoài mặc một chiếc áo lụa mỏng, bên hông đeo ngọc bội hồ điệp bạch sắc trong suốt. Một nửa tóc đen buộc hơi lỏng ở phía sau bằng sợi dây màu lam có tua tua ở cuối, phần còn lại tùy ý xỏa tung ra mượt mà chảy xuôi theo tấm lưng. Năm ngón tay thon dài nắm giữ một ngọc phiến tinh xảo. Nàng vừa mở cửa thì thấy Phong Nhi đang đứng ở bên ngoài đang muốn gõ cửa.

"Phong Nhi?"-Nàng khẽ gọi.

"Lam Tuyết ca ca! Sáng hảo!"-Phong Nhi nhìn nàng nhẹ giọng chào. Gương mặt đáng yêu trẻ con ảm đạm không thôi.

"Tâm trạng không tốt sao? Có chuyện gì cứ nói ra a!"-Nhìn Phong Nhi như vậy nàng rất đau lòng, đứa trẻ khả ái, ngây thơ như vậy cũng không tránh khỏi lười tình.

Nghe nàng nói vậy, khóe mắt Phong Nhi đỏ lên, nước mắt đảo quanh tròn mắt như sắp chảy ra. Tay xoa xoa ngực trái, hàng mi dài cụp xuống che đi u buồn của mình.

"Phong Nhi... chỗ này của Phong Nhi thấy rất đau, rất trống rỗng."-Sau đó nhẹ mơn trớn ngọc bội đeo trên cổ.-"Hơn nữa.... trong đầu Phong Nhi luôn xuất hiện hình ảnh của người đó."

"Phong Nhi a Phong Nhi! Nếu đã vậy ngươi phải càng vui vẻ, hoạt bát, yêu đời hơn, đừng ủ rũ như vậy. Lỡ như ngươi trở nên tiêu tụy, xấu xí thì người kia gặp lại làm sao nhận ra ngươi?"-Nàng lấy hai tay áp lên má Phong Nhi, dùng ngón cái kéo khóe miệng hấn ra thành một nụ cười vô cùng.... cứng nhắc.

Phong Nhi nghe nàng nói vậy gật gù cho là đúng. Lấy tay quệt miệng, vỗ vỗ hai bên mặt rồi tươi tắn cười.

"Cám ơn Lam Tuyết ca ca! Phong Nhi đã biết!"-Hi hi cười như một đứa trẻ, tâm tình của hấn cũng tốt hẳn lên.

"Rất ngoan a!"-Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy. Phong Nhi đáng yêu khả ái của nàng cũng đã trở về rồi.

Hai nha hoàn từ bên ngoài đi vào thấy Lam Tuyết cùng Phong Nhi thì tiến đến nhúng người hành lễ.

"Lam Tuyết công tử, Phong Nhi công tử! Thiếu chủ mời hai vị công tử đến Hồng Mai Cư dùng bữa sáng!"-Hai nàng chỉ len lén vụng trộm nhìn Lam Tuyết và Phong Nhi. Thật sự rất muốn tiến lên ôm lấy Phong Nhi công tử mà hảo hảo yêu thương, rất đáng yêu a! Nhất là đôi mắt vừa to vừa tròn kia.

"Ân! Vậy làm phiền hai cô nương dẫn đường!"-Lam Tuyết nhìn các nàng rồi cong lên nụ cười ôn hòa.-"Bạch Dạ cũng đang ở đó sao?"

"Vâng! Bạch Dạ công tử đã ở đó cùng thiếu chủ nửa canh giờ rồi!"-Nha hoàn nhẹ giọng trả lời. Trong mắt không giấu được si mê. Lam Tuyết công tử tư sắc thật sự rất hơn người, y như trích tiên vô ý lưu lạc đến đây, giọng nói lại trong trẻo, nhẹ nhàng ấm áp như một khúc nhạc làm say lòng người nghe. Chẳng trách sao Minh Nguyệt tiểu thư lại cố chấp mãi không chịu buông tay.

Nửa canh giờ? Hần và Minh Tịnh ở đó làm gì? Chẳng lẽ..... Đột nhiên tay nàng siết chặt ngọc phiến, phần tóc mái che đi một nửa khuôn mặt làm người khác không thể nhìn ra biểu tình gì.

Hai nha hoàn kia bị đi trước tự dưng cảm thấy lạnh sống lưng. Quay đầu lại chính là nụ cười vô cùng quý dị của Lam Tuyết. Quan hệ của Lam Tuyết công tử và Bạch Dạ công tử ai ai trong sơn trang cũng biết. Chẳng lẽ Lam Tuyết công tử đang..... ghen?

Nhưng nếu bọn họ biết Lam Tuyết đang nghĩ gì trong đầu chắc là phun ra một ngụm máu mà chết a. Bạch Dạ cùng Minh Tịnh? Bọn họ.... ai là công ai là thụ a! [Bạch Dạ: Phốc~ *tức ói máu*]

"Lam Tuyết ca ca, nụ cười của ca ca rất.... rất...."-Phong Nhi nghiêng đầu cắn ngón tay cố tìm từ thích hợp để miêu tả.-"A! Là rất biến thái nha!"-Mặc dù hẳn không hiểu 'biến thái' là gì nhưng Lam Tuyết ca ca hay dùng nó mắng Vương thúc, khi đó nụ cười của Vương thúc cũng tương tự như vậy.

"Trẻ con không nên dùng từ ngữ lung tung."-Lam Tuyết ném cho Phong Nhi cái liếc mắt bén như dao. Dám lấy từ ngữ của nàng để mắng nàng. Hừ hừ! Rất có tiền bộ.

"Khí trời hôm nay thật ấm áp nha!"-Phong Nhi sờ sờ mũi, ngửa đầu nhìn trời thốt lên, tránh đi ánh mắt của nàng.

Hai nha hoàn mặt mũi đen sì. Hiện tại đang là mùa đông a! Trời lạnh như vậy có chút nào là ấm áp chứ?

Chiếc xe ngựa hoa lệ dừng lại trước một ngôi nhà tranh ở ngoại thành. Tiểu Đào xuống trước rồi đỡ tiểu thư nhà mình. Nhìn ngôi nhà kia nàng nhìn không được cần mỗi.

"Tiểu thư, thật sự phải làm như vậy sao?"-Chấp niệm của tiểu thư thật sự quá lớn a.

"Đi vào thôi!"-Minh Nguyệt đã quyết tâm, dù trả giá thế nào nàng cũng không buông tay. Nói rồi nha chóng đi vào.

Bên trong là một không gian kín, cửa sổ đều được đóng lại. Nội thất bày bố khá đơn giản, trên giường một lão nhân ngồi đó không ngừng ho khan.

"Khụ... khụ khụ... Tiểu Thư... khụ khụ.... đến rồi."-Lão nhân gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, đầu tóc bạc phơ. Tiếng nói đan xen tiếng ho vọng đến.

"Phải. Ta đã đến!"-Minh Nguyệt gạt đầu, ngồi trên một cái ghế đối diện lão. Lão nhân này là nàng vô tình cứu được một tháng trước, lão nói nợ nàng một ân tình nên sẽ đáp ứng làm một điều gì cho nàng. Dù điều đó có khó khăn cũng được.

"Tiểu thư nói đi, lão sẽ trả ân tình đã thiếu cho tiểu thư."

"Ta muốn làm một người yêu ta."

"Rốt cuộc... người đó là ai mà lại khiến... khụ...khụ... tiểu thư như vậy?"-Lão lấy khăn che miệng lại, trên khăn trắng dính một mảng máu đỏ tươi.

"Là một vị khách nhân của ca ca ta, hẳn rất xinh đẹp, như thiên tiên giáng trần vậy. Tên cũng rất hay. Lam Tuyết, Lam Tuyết a. Nhưng mà.... hẳn lại không thích ta, hẳn nói hẳn thích nam nhân. Mà nam nhân đó lại là Bạch Dạ người luôn đi cùng hẳn."-Minh Nguyệt cảm hận mà nói, nghiêng răng nghiêng lợi nhả ra từng chữ một.

Bàn tay cầm khăn của lão nhân kia đột nhiên siết chặt, thân hình thoáng run rẩy.

"Được! Ta làm!"-Lão lấy ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho Minh Nguyệt, bên trong là một viên thuốc màu đỏ tươi một viên màu đen đậm-"Lấy cái này... khụ khụ... cho hẳn uống. Khi đó toàn thân hẳn sẽ kiệt sức... khụ... nhớ là phải uống cùng lúc. Khụ... khụ khụ... đợi gạo nấu thành cơm rồi hẳn hẳn không yêu cũng phải yêu."

Minh Nguyệt vui sướng nhận lấy chiếc hộp.-"Đa tạ!"

"Đây là ân tình lão phải trả cho tiểu thư."-Lão mỉm cười nhàn từ.

"Ta trở về, lão bảo trọng."-Minh Nguyệt nhanh chóng rời đi.

Nhìn cánh cửa đóng chặt nụ cười của lão biến mất thay vào đó là tia âm ngoan cùng hận ý.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thì ra là cố nhân!

Thì ra là cố nhân!

Dùng xong bữa cơm sáng, Lam Tuyết túm lấy Phong Nhi ra phố đi dạo. Hai bên đường buôn bán tấp nập, kẻ đến người đi qua qua lại lại. Những con đường lớn khác vòng tròn chung quanh, Hoa thành này phồn hoa mỹ lệ đến cực điểm, phố xá nối liền, mái cong vách đứng, kéo dài gần như vô tận, nóc nhà cao thấp chằng chịt, như là một mạng lưới, tập trung tất cả giấc mộng phú quý và uy quyền.

"Chúng ta bây giờ đi đâu a?"-Phong Nhi theo sát Lam Tuyết như gà con sợ lạc mẹ.

"Chúng ta thử đến...."-Còn chưa nói hết câu đã nghe một giọng nói nũng nịu vang lên.-"Tuyệt ca ca!"

Lam Tuyết đen mặt nhìn Minh Nguyệt đang đi đến. Trong lòng kêu gào không thôi. Sao lại xui xẻo gặp 'cái đuôi' này chứ, sau này nhất định phải cúng sao giải hạn mới được.

"Huynh muốn đi đâu a? Ta sẽ dẫn huynh đi!"-Minh Nguyệt tiến lên ôm lấy cánh tay Lam Tuyết. Trên gương mặt thanh tú toàn là ý cười.

"Minh Nguyệt tiểu thư, ta đã nói với ngươi ta...."

Chưa dứt câu lại bị cắt ngang.-"Ta biết. Nhưng chẳng lẽ làm bằng hữu với nhau cũng không được sao?"

Lam Tuyết nhũn mày, Minh Nguyệt dễ dàng buông tay như vậy sao? Đương nhiên không thể, việc này hẳn là lấy lùi làm tiến, ẩn chứa âm mưu. Bất quá nàng muốn xem trong hồ lô của nàng ta là bán thuốc gì a.-"Được!"-Nàng sáng khoái gật đầu, một tia sáng lạnh thoáng qua trong mắt không ai thấy được.

Phong Nhi lướt nhìn qua Lam Tuyết mà mỉm cười, Minh Nguyệt tốt nhất là tự cầu siêu cho mình đi.

"Thật tốt quá!"-Minh Nguyệt mừng muốn phát điên lên, bắt đầu thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch.-"Vậy thì.... ta biết một nơi có phong cảnh rất đẹp lại yên tĩnh, nếu Tuyệt ca ca muốn ta sẽ đưa huynh cùng Phong Nhi đến đó!"

"Ân! Phiền Minh Nguyệt tiểu thư dẫn đường!"-Nàng gật đầu sau đó lấy ngọc phỉn che miệng nói gì đó bên tai Phong Nhi, khúc môi câu lên nụ cười quý dị.

"Như vậy không được a!"-Phong Nhi cắn môi. Sao Lam Tuyết ca ca lại không cho hắn đi theo. Còn nói Vương thúc không được đi tìm nữa.

"Không được cũng phải được! Trở về Lạc Vân sơn trang đi."-Nét cười của nàng trầm xuống, thậm chí theo cảnh cáo. Ngươi còn cò kè nữa thì biết tay ta!

"Phong Nhi..... Phong Nhi trở về."-Hắn ủy khuất bĩu môi, hai mắt ngập nước giống như muốn khóc vậy. Lam Tuyết ca ca ức hiếp hắn a!

"Rất ngoan!"-Lam Tuyết hài lòng gật đầu.

Ngoại thành.

Căn biệt viện được thiết kế theo kiến trúc cổ xưa, mà thanh nhã, ngôi nung màu đỏ, thân gỗ sơn đen, đường đi lát đá cuội đủ loại màu sắc. Hai bên lối đi trồng rất nhiều hồng mai, từng cái nụ nhỏ đang dần lớn lên chờ ngày nở rộ kết hợp cùng những khối núi giả phủ rêu xanh và hồ nước trong veo làm người ta có cảm giác thoải mái rất nhiều. Đây là một biệt viện của Lạc Vân sơn trang.

Dưới ánh sáng mặt trời hòa hoãn của buổi chiều tà, nhấp nháy một chén trà thơm, nghe một khúc huyền cầm thì thật đúng là một chuyện khiến người ta mãn nguyện. Lam Tuyết hơi nghiêng người, tay đỡ lấy một bên má, đôi mắt hoa đào nhắm nghiền lại tập trung thưởng thức khúc huyền cầm Minh Nguyệt đang đàn. Nàng không khỏi gật đầu tán thưởng, tài đánh đàn của nàng ta thực sự rất khá, nếu so sánh còn kém Bạch Dạ rất nhiều nhưng mà đối với nhân loại thì chính là cực phẩm. Trừ bỏ tính tình chua ngoa đánh đá thì Minh Nguyệt chính là một cô nương tốt.

Minh Nguyệt nâng mắt nhìn người đối diện không khỏi đỏ mặt, 'hắn' lúc này như một đóa bạch liên đang nở rộ, xinh đẹp tuyệt luân không nhiễm chút bụi trần. Tia nắng vàng vô tình phớt qua làm nổi bật thêm làn da tuyết trắng của 'hắn' và đôi môi anh đào đỏ mọng kia. Trong thoáng chốc thất thần mà làm lỗi đi một phim đèn, kết quả phá hư một khúc cảm hay.

Lam Tuyết mở mắt ra, chỉ thấy Minh Nguyệt ngồi xoa xoa ngón tay. Có lẽ vì đèn quá lâu mà đầu ngón tay của nàng ta đỏ hết lên. Lam Tuyết nhú mày, cầm lấy tay nàng ta xoa xoa, thổi thổi, ôn nhu hỏi: "Có đau không?"

"Không đau!"-Minh Nguyệt then thùng đáp. Trái tim trong lồng ngực đập rộn lên.

Lam Tuyết lại không biết hành động của mình càng khiến chấp niệm của nàng ta lớn hơn.

"Là nữ nhân không nên để bản thân bị thương!"-Lam Tuyết rất thật tâm mà nhắc nhở, dù sao bọn họ cũng cùng là nữ nhân.

"Minh Nguyệt đã biết, cảm ơn Tuyết ca ca quan tâm!"

Lúc này Lam Tuyết mới giật mình, buông tay nàng ta ra rồi kéo xa khoảng cách của hai người. Sao nàng lại quên bây giờ nàng đang là nam nhân chứ.

"Tiểu thư, Lam Tuyết công tử! Cơm đã chuẩn bị xong rồi ạ!"-Đúng lúc đó Tiểu Đào đi vào báo cơm đã chuẩn bị xong.

"Tuyết ca ca, chúng ta đi dùng cơm!"-Minh Nguyệt đứng dậy kéo tay Lam Tuyết đi. Kế hoạch đã đến bước cuối cùng a!

Lam Tuyết thụ động bị lôi đi dùng cơm. Trên bàn đủ loại sơn hào hải vị, canh, kho, mặn, lạt đều có đủ. Ngoài ra còn một bình rượu ngon. Mỹ nhân, mỹ tửu, mỹ vị đều có đủ trước mắt, đúng là được hưởng phúc. Nhưng nàng không muốn hưởng a!

"Tuyết ca ca! Huỳnh dùng thử món này đi! Đây là canh gà hầm táo đỏ, rất ngon đó!"-Minh Nguyệt múc một chén canh đưa đến trước mặt Lam Tuyết. Da gà vàng óng, thịt được hầm mềm, mùi hương của gà và táo đỏ tạo cảm giác thèm ăn.

Lam Tuyết nhìn chén canh, rồi nhìn gương mặt tươi cười như mẫu đơn của Minh Nguyệt mới thử nếm một chút. Quả thực rất ngon, sắc, hương, vị đều được. Chẳng mấy chốc chén canh đã hết sạch.

Minh Nguyệt nhìn chén canh trống trơn chỉ muốn gào thét lên sung sướng. Thành công rồi!

Thấy Lam Tuyết đang ngồi trước mặt dần mơ màng, cả người mềm nhũn mất sức Minh Nguyệt đi đến đỡ lấy. Chỉ nghe bên tai 'hắn' đang cố nói gì đó.

"Ng... người... cho ta... ăn cái gì?"

"Tuyết ca ca, chỉ cần sau đêm nay huynh sẽ là người của ta a!"-Nàng ta cười khúc khích, giao phó gia nhân đem 'hắn' vào phòng. Thuốc của lão nhân kia quả nhiên là tốt.

Của người cái cọng lông. Lam Tuyết thầm mắng.

Bên trong phòng nền đỏ lấp lờ, Minh Nguyệt mê mẩn nhìn người trước mặt không có chút sức lực nằm trên giường.

Trên môi thỏa mãn nụ cười chiến thắng, nàng ta đưa tay vuốt ve gương mặt trắng như bạch ngọc của 'hắn'

"Tuyết ca ca! Huỳnh có biết ta chờ ngày này khó khăn đến mức nào không?"

Lam Tuyết hừ một tiếng quay đầu sang hướng khác. Người có đến mức nào thì liên quan gì đến ta.

"Tại sao huynh lại không thích ta?"-Minh Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

Ta không phải less thì làm sao thích người. Lại hừ một tiếng.

"Tại sao huynh lại thích Bạch Dạ? Hắn có gì tốt chứ?"

Hừ! Hắn không có gì tốt cả. Ta là bị hắn lừa không hay không biết mà bán thân a! Người tưởng thích tên yêu nghiệt kia sướng lắm sao, rất khổ đó!

"Khi huynh là của ta, Bạch Dạ sẽ không ở cạnh huynh nữa. Ca ca ta sẽ có cơ hội, huynh ấy sẽ không khổ nữa!"

Minh Tịnh đúng là để ý Bạch Dạ thật. Nàng đoán không sai nha!

Tay Minh Nguyệt bắt đầu đi xuống, muốn tháo thắt lưng của Lam Tuyết ra.

Còn Lam Tuyết âm thầm đếm.

Một....

Hai...

Ba....

"Két---" cửa bị đẩy ra. Minh Nguyệt cảm giác trên cổ đau nhói rồi ngất đi. Người kia chậm rãi bước vào đắc ý cười. Bóng dáng già yếu bệnh tật, râu tóc bạc trắng.

"Ha ha ha... Người cuối cùng cũng có ngày hôm nay... khụ.. khụ.. "

Lam Tuyết nương theo ánh nến nhìn người vừa đi vào thì không khỏi nhúm mày. Tiếp theo nở nụ cười như gió xuân.

"Thì ra là cố nhân, Hồ trưởng lão vẫn sống tốt chứ? Tuy về ngoài có già hơn rất nhiều, sức khỏe cũng yếu hơn rất nhiều nhưng xem ra không tệ nha!"- Sống dai thật. Người đến lại là Hồ trưởng lão. Minh Nguyệt dám hạ được với nàng là do lão sao?

"Người.... khụ.. khụ..."-Hồ trưởng lão suýt bị nàng làm tức chết.-"Rất nhanh người sẽ không cười nổi nữa. Người hủy nội đan của ta, đuổi ta khỏi xà tộc, khiến ta sống không bằng chết. Khụ.. khụ.. khụ.. Hôm nay ta sẽ trả lại cho người gấp mười lần. Người đã ăn Hùng Hoàng đơn của ta, pháp lực tạm thời mất hết, cả người không còn sức lực. Đừng mong chạy thoát."-Lão hận nàng, vì nàng mà lão mất hết tất cả.

"Nga? Thật vậy sao?"-Người nằm bẹp trên giường lúc này lười biếng ngồi dậy. Không có chút nào là không ổn.

"Ng... người sao có thể?"-Hồ trưởng lão trừng mắt nhìn một màn này, đã ăn Hùng Hoàng đơn của lão mà còn có thể ngồi dậy. Sao có thể?

"A! Ý của trưởng lão là cái này sao?"-Lam Tuyết phun ra hai vật tròn tròn như viên bi, một đen một đỏ. Đem cái này để vào chảo đỏ cho nàng ăn, nàng dễ bị lừa vậy sao?

"Người... khụ.. khụ..."-Hồ trưởng lão phun ra một ngụm máu. Cơ thể lui lại muốn bỏ chạy.

"Muốn chạy? Đơn giản vậy sao. Ta đã cho lão một con đường sống nhưng là... lão không muốn sống. Vậy ta sẽ thành toàn vậy!"-Nàng đứng dậy, chân giẫm lên sàn nhà. Gương mặt không chút biểu cảm, y như ác ma đến từ địa ngục. Xung quanh bắt đầu bị đóng băng, một đường thẳng lao về phía Hồ trưởng lão. Cột băng bao từ dưới chân dần lan lên đến cổ lão.

"Đề ta tiễn lão con đường cuối a! Lốp băng này sẽ đông cứng toàn bộ cơ thể trưởng lão, nó sẽ làm đau đớn như lấy dao róc xương a. Sau đó từng chút một cắt xé da thịt. Cảm giác đó...."-Nàng hơi nâng tay, bàn tay dần siết lại. Chỉ thấy lớp băng bao lấy lão dần co lại, tiếng 'răng rắc' giòn tan vang lên. Có lẽ là tiếng băng nứt, cũng có lẽ là tiếng xương Hồ trưởng lão bị nghiền nát.

"Rất đau sao?"-Nhìn lão đau đớn, thống khổ đến mức không hơi sức kêu la nàng nghiêng đầu hỏi, bàn tay lại siết chặt hơn một chút.

"Choi không vui!"-Nàng tỏ ra mất hứng, búng tay một cái, vô số mũi kiếm băng bén nhọn xuyên qua cơ thể lão. Chỉ nghe lão rên nhẹ một tiếng rồi biến thành một con rắn đen. Chết rồi a!

Nàng liếc mắt nhìn Minh Nguyệt một cái, đưa tay điểm nhẹ lên tâm mi nàng ta.

"Từ trước đến nay trong tâm người chưa từng thích ai tên Lam Tuyết. Chưa từng thích."-Nàng nhẹ giọng nói. Không tâm thuật này có khả năng thay đổi kí ức của con người, nàng dùng nó vì không muốn tổn thương Minh Nguyệt. Trong chuyện tình cảm nàng ta làm vậy không tính là sai, hơn nữa nàng ta lại là muội muội của Minh Tinh a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tẩy trần!

Đêm tĩnh lặng như nước, mặc dù là ngày đông nhưng không khí vẫn không quá lạnh.

Trăng rằm soi sáng con đường, người người nhà nhà ai nấy đều quây quần cười vui, nụ cười cùng với những ngôi sao sáng hợp lại thành một bức tranh mùa đông vô cùng độc đáo.

Xuyên qua hành lang gấp khúc, trước mắt là tiểu viện nàng đang ở. Phòng của Phong Nhi và Bạch Dạ đều đã tắt đèn, có lẽ họ đã ngủ rồi. Dù sao bây giờ cũng đã quá nửa đêm.

Bước vào phòng vừa mới đóng cửa lại hai tay nàng bị ai đó hung hăng túm lấy đặt trên đỉnh đầu, cơ thể hoàn toàn bị ép chặt vào ván cửa, vừa mở miệng muốn kêu lên thì môi bất ngờ bị ngậm lấy như đang cướp đoạt, một chất lỏng lạnh lạnh chảy vào khoang miệng trượt xuống cổ họng. Là.... rượu?

"Ngô...."-Hương thơm tự nhiên của hồng mai ngọt ngào mà mịn hoặc xộc vào mũi cho nàng biết hung thủ là ai. Tên yêu nghiệt này bị chập sọi dây thần kinh nào sao? Nàng dùng sức phản kháng muốn thoát khỏi thì cánh tay bên hông siết chặt hơn, cả đạo lực trên môi cũng mạnh hơn. Cuối cùng cũng phải buông vũ khí đầu hàng. Thấy nàng không phản kháng nụ hôn của hắn dần hòa hoãn lại, trở nên dịu dàng, ôn nhu mang theo chút bá đạo. Đôi tay bị túm lấy đặt trên đỉnh đầu cũng được thả tự do, rất phối hợp ôm lấy cổ hắn.

Đến khi nàng đứng không vững, gần như muốn ngã đi Bạch Dạ mới chậm rì rì mà rời khỏi môi nàng, kéo theo một sợi chỉ bạc trong suốt. Lưu luyến liếm qua đôi môi anh đào đỏ mọng khiến bản thân như say như si kia hắn mới ngoảnh đầu sang một bên, vùi đầu vào hõm vai nàng. Hai thân thể dính chặt cùng một chỗ, Bạch Dạ thì thâm bên tai nàng, âm thanh khàn khàn đầy ma mị.

"Sao lại về trễ như vậy?"

Nàng liếc mắt hít thở, hai gò má đỏ bừng lên.-"Có việc cần làm. Ngươi say rồi sao?"-Mùi rượu nồng như vậy chắc là uống không ít.

"Rượu không làm ta say, mà là ngươi à!"-Tiếng nói cùng hơi thở ấm áp không ngừng lướt qua da thịt nàng.

"Sao tự dưng lại đi uống rượu?"-Dù trước kia hắn có uống nhưng chỉ vài ly, chưa từng uống nhiều như vậy.

"Ta vì lo vật nhỏ nhà ngươi ngủ không được mới để lại hình nhân của ta cho ngươi ôm, ngươi lại đem nó vừa đá vừa đánh. Ta rất đau nha, đến giờ vẫn còn đau."-Hắn kéo tay nàng đặt lên bụng mình xoa xoa. Cực kì ủy khuất mà lên tiếng.-"Sau đó ngươi lại bỏ rơi ta mà đi cùng mỹ nhân. Ta thương tâm muốn chết mới mượn rượu giải sầu."

"Ta cảm thấy hối hận à!"-Nàng lẩm bẩm.

"Thật sao?"-Hắn chớp mắt hỏi lại.

"Phải! Rất hối hận! Hối hận vì sao lúc sáng ta sao lại đá vào bụng hình nhân đó, đáng lẽ.... ta nên đá vào phía dưới một chút!"-Nàng trừng hắn, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên.

"Ngươi thật nhẫn tâm. Bất quá... ta thích!"-Hắn cười hi hi, dùng mũi cọ cọ vào cổ nàng. Phượng mâu hẹp dài hơi nheo lại.-"Sao trên người lại có yêu khí?"-Còn có mùi của nữ nhân khác.

"Nga! Gặp lại cố nhân thôi, chính là Hồ trưởng lão. Lão lợi dụng Minh Nguyệt hạ được với ta, nhưng đáng tiếc là không thành!"-Nàng vừa nói vừa rút cổ né tránh, hắn cọ như vậy rất ngứa a!

"Đã chết?"-Hắn hỏi, sau đó lại hỏi tiếp.-"Minh Nguyệt đã chạm vào ngươi sao?"

"Àn!"-Nàng gật đầu. Dù sao cũng là nữ nhân, đụng chạm một chút cũng không thiệt thòi.

Về mặt Bạch Dạ trong thoáng chốc trở nên âm trầm, lãnh lẽo, một tia sáng lóe lên trong con ngươi đen như mực. Hắn không tiếng động kéo sợi dây buộc tóc của nàng ra, nhanh như chớp dùng nó trói tay nàng lại rồi quẳng thẳng lên giường.

Lam Tuyết hít vào một ngụm khí lạnh, chút nữa thì hét lên, cố gắng ngồi dậy thì bị Bạch Dạ dùng lực đè xuống, hoàn toàn bị nhốt dưới thân hắn.

"Ngươi làm cái gì vậy hả?"-Nàng gào lên. Ôi mẹ ơi! Hết Minh Nguyệt rồi đến hắn, hôm nay là cái ngày gì vậy chứ?

"Ngươi nghĩ đi!"-Hắn kéo một lọn tóc của nàng quấn vào ngón tay, mắt phượng câu hồn liếc nhìn nàng một lượt.

"Ngươi không nói làm sao ta biết. Ngươi muốn làm gì à?"-Nổi đóa.

Hắn cong môi vẽ ra một nụ cười tà tứ, khuôn mặt yêu nghiệt kẻ sát tai nàng, phun ra hai chữ:-"Tầy trần!"

"Ngươi... thả ta ra!"-Tầy trần? Tầy... tầy cái đầu ngươi á!o

"Ngươi nói đi, nàng ta chạm vào ngươi ở chỗ nào?"-Hắn tà tà nói.

"Ngươi.... ngươi...."-Nàng mở to mắt trừng hắn.

"Ta cái gì? Ngươi không nói vậy ta tự tìm!"-Hắn nhướng mi, đầu cúi xuống, tóc đen che khuất cả gương mặt hắn.

"A!"-Nàng cứng người lại, chỉ thấy có cái gì đó ẩm ướt, trơn tru lướt qua vành tai. Là lưỡi của hắn, còn dùng răng nanh khẽ cắn.

"Ở đây sao?"-Hắn thấp giọng hỏi.

"Ngươi... nàng ta mới không có vô sỉ như ngươi!"-Nàng cắn môi, cơ thể nhẹ run rẩy. Hắn là chó sao, vừa gặm vừa cắn, nàng chưa từng thấy hồ ly cắn người bao giờ a.

"Quá khen rồi!"-Hắn cười nhẹ một tiếng. Sau đó nâng tay giữ lấy cằm nàng, ép nàng nhìn thẳng vào hắn, đôi mắt trong suốt chứa đầy âm u và tà khí.-

"Vật nhỏ! Ta là một người rất ích kỉ, rất xấu xa cũng có tính chiếm đoạt rất lớn. Chỉ cần là của ta, ta sẽ không để bất cứ ai chạm vào. Còn ngươi... là tâm can xương tủy của ta, ta càng không thể, dù chỉ là có ý định. Ngươi xuất hiện, làm đảo lộn cuộc sống suốt hai vạn năm của ta. Phá bỏ lớp ngụy trang hoàn hảo của ta, khiến ta mê luyến ngươi... Ta mặc kệ ngươi là Hoàng Phi Lam Tuyết của xà tộc, hay là Trần Lam Tuyết một u hồn lưu lạc đến đây. Ngươi phải chịu trách nhiệm với những gì ngươi gây ra. Vật nhỏ, ngươi phải ở bên cạnh ta, mãi mãi bên cạnh ta."

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, cả cơ thể như bị ánh mắt đó của hắn nuốt trọn. Nàng bắt giác cảm thấy có chút... sợ hãi!

"Ha! Ta đôi lúc có suy nghĩ giết chết ngươi, sau đó dùng pháp lực phong ấn thời gian xung quanh ngươi, giữ cho thân thể ngươi không hư hại. Sau đó đem ngươi nhốt bên mình, mỗi ngày làm những chuyện ta muốn với ngươi, khi đó ngươi sẽ không cự tuyệt ta a!"-Hắn như một tảng băng vạn năm lạnh giá, không chút nhiệt độ. Lời nói và biểu cảm không hề giống như đang đùa. Bàn tay trắng nõn không tỳ vết nhẹ nhàng mon trón cái cổ thon dài, mảnh khảnh của nàng-"Chỉ cần ta dùng một chút lực ở đây thì sẽ biến suy nghĩ điên rồ đó trở thành sự thật ngay lập tức. Đáng tiếc là ta làm không được, nhưng mà.... không có nghĩa là trong tương lai việc đó sẽ không xảy ra."

"Tiểu Bạch.... ngươi..."-Nàng có rất nhiều thứ muốn nói, nhưng vừa đến cổ họng đều bị nghẹn lại.

"Vật nhỏ? Ngươi sợ ta sao?"-Hắn ai oán hỏi nàng, nghe như hắn vừa bị một tổn thương rất lớn. Hệt như đứa trẻ đang làm nũng.

"K... không sợ!"-Nàng lắc đầu, đôi mắt hoa đào tình ranh dần trở nên mê muội, con ngươi phủ một tầng sương mù mờ mờ. Không biết từ khi nào đã bị mùi hương mị hoặc của hắn cuốn lấy.

Bạch Dạ ngửa đầu thò ra một hơi dài, lén sang nằm một bên. Khẽ nhắm mắt, trong miệng lẩm bẩm mấy câu đủ cho nàng nghe rõ.-"Aizz. Đi tắm đi, trước khi ta làm ra những chuyện mà chính ta cũng không biết! Tẩy sạch những mùi sơn phấn kia đi, khó ngửi chết được."

Lam Tuyết chặt vật ngồi dậy, dùng hai tay vẫn còn bị trói chặt áp vào má hắn. Thoạt nhìn chính là một mảnh nhu tình, nhưng chỉ người trong cuộc mới biết sự thật là thế nào.

"Ta muốn đi tắm! Cởi-trói-cho-ta!"-Nàng vô cùng dịu dàng nói, hai tay thì ngược lại, dùng sức cào vào mặt hắn.

Hắn nhú mày, rõ ràng là rất đau nhưng vẫn cười. Đưa tay cởi trói cho nàng, sẵn tiện tà mị nói.-"Lát nữa có cần ta giúp ngươi cởi quần áo luôn không?"

"NGƯỜI LÃN ĐI CHO TA."-Tiểu vũ trụ của nàng cũng đã bùng nổ. Kiếp trước nàng đã làm gì thương thiên hại lý hay sao mà gặp phải yêu nghiệt này. Đúng là khổ thân mà.

"Được rồi! Không đùa nữa!"-Hắn ngồi dậy, dịu dàng xoa đầu nàng. Sau đó rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn nàng có cảm giác hôm nay hắn có chút kỳ lạ. Hắn có rất nhiều bộ mặt khác nhau, rất nhiều vỏ bọc mà nàng không thể nào nhìn thấu được.

Cả một đêm dài, nàng ngủ không được, cứ trần trọc mãi. Chỗ bên cạnh vốn có một người nằm giờ đã trống không, chỉ lưu lại một mùi hương nhàn nhạt. Haizzz, thói quen thật là đáng sợ.

Bạch Dạ khẽ mở mắt, nghiêng người nhìn thân ảnh màu trắng đang đứng trước giường của mình. Trên người chỉ mặc mỗi trung y, vạt áo rộng để lộ ra cái cổ cao mảnh khảnh cùng xương quai xanh mê người. Khuôn mặt khuyên quốc khuyên thành xinh đẹp tuyệt luân khiến ai cũng phải si mê, hai hàng mi dài hơi sụp xuống, đôi môi đỏ tươi mím lại. Tóc đen xỏa tung chầy dài xuống, uống lượn theo bờ vai nhỏ nhắn. Bộ dáng diễm đam đáng yêu này rất dễ làm bất cứ nam nhân nổi lên thú tính, đúng là một cái họa thủy mà.

"Sao lại không ngủ, chạy sang đây làm gì?"-Bạch Dạ nhẹ giọng hỏi.

"Ta... ta ngủ không được!"-Tiếng nói của nàng nhỏ như tiếng muỗi kêu vo ve, hai gò má trắng nõn dần phồng lên.

"Thật hết cách với ngươi."-Hắn thấp giọng cười một tiếng, lấy tay vén chăn lên.-"Đến đây đi!"

Nàng như một con sóc nhanh nhẹn chui vào trong chăn, vùi đầu trước ngực hắn cười hi hi.-"Vẫn là Tiểu Bạch tốt nhất nha! Không có ngươi ta ngủ không được!"

"Ủm, ngủ đi!"-Hắn vòng tay ôm lấy cả người nàng.

"Tiểu Bạch~"-Con rắn nhỏ nào đó ngán đầu lên gọi.

"Hửm?"-Hồ ly miễn cưỡng hé mắt.

"Ngươi vẫn chưa mặc nữ trang cho ta xem, ta tạm cho ngươi nợ đó!"-Rất rộng lượng nói.

"Àn."-Chỉ lười biếng gật đầu một cái.

"Còn có vàng và châu báu ngươi hứa cho ta nữa. Tuy ta hiện tại là yêu tinh, không có những thứ đó cũng không thể sử dụng trong yêu giới nhưng còn có

tác dụng khác. Ví dụ như dùng để ném người khác, làm đá lót đường hay để trên giường ôm ngủ.... Cảm giác đó rất là thú vị.... Ngươi có thấy.... um.."- Con rắn nhỏ không ngừng lắc nhai. Thật sự là phiền chết mà. Kết quả là miệng bị bịt lại.

"Ngủ đi! Ngươi còn nói nữa gặp họa chính là cái miệng nhỏ của ngươi!"- Hồ ly tách môi khỏi môi nàng, lâu bầu nói.

"Ta...."

"Hử?"

"Đi ngủ."

"Ừm, rất ngoan."

Màn đêm yên lặng và ánh trăng dịu dàng ấp ủ cho những giấc mộng đẹp của lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chúng ta thực sự đến âm phủ sao?

Minh Nguyệt một đêm không trở về khiến Lạc Vân son trang náo loạn cả lên, đến khi Tiểu Đào đưa nàng trở về thì càng chuyện càng thêm rối. Vì nàng gần như biến thành một con người khác, không còn nhớ bất cứ chuyện gì. Dọa người nhất chính là dung mạo của nàng, tuy vẫn là gương mặt đó nhưng khác xa nhau một trời một vực. Nếu lúc trước là một mỹ nhân hoạt bát lanh lợi khiến người ta yêu thích thì bây giờ là một cái họa thủy tai ương xinh đẹp làm người đối diện hít thở không thông. Trên trán tự nhiên xuất hiện một đóa hoa đào cách điệu đỏ như máu, làm tăng thêm vài phần mê hoặc. Nếu so sánh với Lam Tuyết khi mặc nữ trang cũng chỉ thua vài phần.

Minh Tịnh lo lắng đi qua đi lại đến mức sàn nhà bị đi đến mòn.

"Minh Nguyệt, muội có nhận ra ca ca không?"-Minh Tịnh ngồi bên sọt ruột hỏi.

Đáp lại hần là sự im lặng tuyệt đối.

"Minh Nguyệt, không nhớ cũng không sao. Ít nhất phải lên tiếng cho ca ca yên tâm một chút đi!"-Hần chỉ còn một mình nàng là người thân, nếu nàng có chuyện gì hẳn biết ăn nói làm sao với phụ mẫu ở trên trời đây. Nàng là muội muội hắn yêu thương như trân bảo, nàng như vậy hẳn rất đau lòng a.

Người nằm trên giường miễn cưỡng nâng mắt, lạnh lùng nhả ra hai chữ.-"Không nhớ."

Lam Tuyết nhìn tình cảnh này liền chột dạ, né tránh cái ánh mắt trách cứ của Bạch Dạ.

"Ta làm sao biết chuyện sẽ thành như vậy!"-Nàng vụng trộm kéo khéo tay áo Bạch Dạ ăn năn nói.

"Đều do ngươi nghịch ngợm mà thành, sau này ngoan ngoãn đừng gây chuyện lung tung."-Bạch Dạ liếc nhìn nàng một cái. Vừa lo là một chút nàng đã gây ra họa, xem ra sau này hẳn phải thay nàng thu xếp tàn cuộc dài dài.

"Ta..."-Nàng vừa mở miệng thì ngậm lại, cúi thấp đầu lí nhí nói.-"Biết lỗi rồi mà. Tiểu Bạch, sau này ta không dám nữa."

"Hử! Còn có lần sau?"-Hần hỏi, mang theo vài tia nguy hiểm.

"Không! Không có lần sau!"-Nàng lắc đầu.-"Ngươi giúp nàng ta đi!"

Bạch Dạ không trả lời nàng, đứng dậy đi đến cạnh giường nói với Minh Tịnh.-"Ta cũng biết chút y thuật, để ta xem mạch giúp muội muội ngươi, biết đâu sẽ được!"

"Thật sao? Vậy phiền ngươi!"-Hai mắt Minh Tịnh sáng lên, nhanh chóng nhường chỗ cho Bạch Dạ.

Bạch Dạ gạt đầu, ngồi xuống, tay vừa đặt vào cổ tay Minh Nguyệt thì phượng mâu liền nheo lại. Hắn quay sang nhìn Minh Tịnh đang khần trương mà nở nụ cười trấn an.-"Đừng lo lắng, ngươi trước tiên ra ngoài đi, ta có chuyện muốn hỏi Minh Nguyệt tiểu thư."

Minh Tịnh gạt đầu như bằm tỏi, nhanh chóng ra ngoài đóng cửa lại.

Nhìn cửa vừa đóng Bạch Dạ liền buông tay, quan sát kĩ Minh Nguyệt một lượt. Còn nàng ta từ khi Bạch Dạ đến gần luôn không mở mắt.

"Ngươi là ai?"-Hần hỏi.

"....."

"Người không phải con người?"-Tiếp tục hỏi.

"....."

"....."

"Tiểu Bạch, nàng ta sao rồi?"-Lam Tuyết e dè hỏi.

"Vật nhỏ! Chúc mừng người đã làm một việc tốt. Nhờ người mà Minh Nguyệt bây giờ đã ngồi uống mấy lượt trà với Diêm Vương rồi!"-Bạch Dạ vẫn đạm khinh phong đáp.

"Việc tốt gì chứ, ta chỉ là tiện tay nên..... ha ha... giúp nàng ta gặp....."-Nàng xấu hổ sờ mũi, thì ra nàng làm được việc tốt. Nhưng rất nhanh thì cảm thấy có gì đó không đúng trong lời nói của hắn.-"Người.... người.... cái gì...."-Nàng nói lắp bắp không thành câu.

"Phải! Chết rồi!"-Hắn nhàn nhạt khẳng định.

"Vây.... vậy... còn nàng ta..."-Nàng suy nghĩ thì cắn trúng lưỡi. Tay run run chỉ Minh Nguyệt đang ngồi trên giường. Chẳng lẽ là một linh hồn xuyên qua như nàng sao?

"Nàng ta không phải Minh Nguyệt, không phải con người cũng không phải giống như người!"-Bạch Dạ chậm rãi nói, tay thuận tiện cầm lấy một cây trầm gỗ đào để trên đầu giường.-"Nàng ta chính là tàn hồn của Đào Tiên bị phong ấn trong cây trầm này. Trước kia ta có mơ hồ cảm giác được tiên khí trên người nàng ta, chỉ là không để ý đến việc đó lắm."

Lam Tuyết nâng tay đỡ cái cảm sắp rớt xuống đất của mình. Minh Nguyệt đã chết, còn 'Minh Nguyệt' đang ngồi trước mặt nàng là tàn hồn của một Đào Tiên.

"Người vẫn chưa hiểu sao? Minh Nguyệt là tướng đoản mệnh, đáng lẽ đã chết từ lâu. Nhưng nhờ linh khí của tàn hồn Đào Tiên mới có thể sống tiếp. Đào Tiên dựa vào thân thể Minh Nguyệt để không bị tan biến. Lúc Minh Nguyệt bị đánh gần như đã sắp chết, nàng ta do chấp niệm với người nên mới còn lại một hơi thở. Đáng lẽ có thể dựa vào linh khí này mà hồi phục, người lại đi dùng pháp thuật khiến nàng quên người. Không còn chấp niệm nàng liền biến thành đèn cầy dầu tắt lửa, đúng lúc đó người lại vô tình phá bỏ phong ấn của cây trầm này. Tàn hồn Đào Tiên liền được tự do bám vào nhục thể này, cả phạm cốt do ảnh hưởng lâu ngày của Tiên khí và nguyên thần của Đào Tiên liền biến thành tiên cốt. Tóm lại bây giờ trước mắt người là một Đào Tiên. Hôn nữa tu vi không hề thấp. Tất cả đều là việc tốt người làm nha!!!!"

Đầu óc nàng bắt đầu ong ong, mở miệng muốn nói nhưng đều nuốt trở ngược lại. Hai tay ôm đầu ngồi xồm dưới đất không ngừng làm bầm.-"Người ngoài hành tinh ơi hãy đưa tôi về sao Hỏa đi.... nơi này nguy hiểm quá!"

"Tiểu Bạch~ có khi nào.... ta bị bắt vào đại lao không?"-Vào đó vừa tối vừa dơ, chuột gián đều có, đôi khi còn bị dụng hình tra tấn.... Thật sự nàng.... rất muốn vào đó dạo một lần a. Rất kích thích.-"Ta đi đâu thú! Nhất định phải đâu thú!"

Bạch Dạ sọc đen đầy mặt, gân xanh trên trán cũng nổi lên. Hắn rút cuộc vì sao động tâm với một người kì quái như nàng. Tóm lấy người nào đó đang vui sướng đi đâu thú, hắn ném cho nàng một cái nhìn châm chọc.-"Người đâu thú thể nào? Nói rằng người dùng pháp thuật khiến Minh Nguyệt chết rồi một tàn hồn bám vào thân thể đó. Người vì muốn đi dạo nhà lao mà ra đâu thú. Ai mà đi tin người? Hửm?"

"Vây làm sao bây giờ? Lương tâm của ta rất cắn rứt nha!"-Nàng chớp mắt nhìn hắn, chậm rì rì nói.

"Cắn rứt? Cái lương tâm đã rụng hết rằng chỉ còn nướu của người mà cũng biết cắn rứt? Đừng để người của xà tộc từng bị người chinh qua nghe thấy, nếu không họ sẽ tức chết không thì chính là đội mồ sống dậy a!"-Hắn không chút khách khí châm chọc nàng. Nói đùa sao? Nàng mà có lương tâm thì cái xà tộc máu lạnh cả người đều là độc đó rầm rập nghe lời nàng chắc?

Nàng trừng mắt với hắn. Miệt thị, phỉ bán, hắn đây là đang miệt thị, phỉ bán nàng. Phải kiện hắn.

"Oa~ Minh Tịnh đối xử tốt với chúng ta như thế mà ta lại hại chết muội muội hắn. Dù lương tâm không bị răng cắn đau nhưng nướu cạp thì vẫn nhột nha!"-Đừng có coi nàng như không tim không phổi, độc ác tàn nhẫn, không có tình người như vậy chứ? Nàng đáng sợ như vậy sao?

"Cùng lắm thì đem trả muội muội lại cho hắn."-Hắn đưa mắt nhìn nàng, bình thản nói.

"Xin hỏi Hồ Vương đại nhân ngài làm sao trả lại. Đi ra chợ mua về như mua rau mua thịt à?"

"Đương nhiên là đi tìm Diêm Vương đòi ông ấy trả lại."

"Người tưởng Diêm Vương là ai? Âm phủ là chỗ nào mà muốn đòi là đòi, muốn đến là đến? Cho dù đòi được thì sao, thân xác của nàng ta đã hóa thành tiên cốt rồi làm sao chứa được linh hồn của Minh Nguyệt chứ?"-Hắn nghĩ hắn là ai, là Siêu Nhân mặc quần lót đỏ ở ngoài có sức mạnh siêu nhiên suốt ngày bay vèo vèo làm gì cũng được chắc?

"Rồi người sẽ biết có được hay không thôi!"-Hắn nhướn mày, ngưỡn khí đầy ngạo mạn.

"VẬY CÒN CÁI... ĐÀO TIỀN NÀY THÌ SAO?"-Lam Tuyết liếc mắt nhìn người nằm yên trên giường chẳng nói chẳng rằng gì từ nãy đến giờ.

"Cứ mặc kệ đi. Nàng ta ngủ rồi, chắc vài ngày sau mới tỉnh lại. Bây giờ đi đòi lại hồn phách của Minh Nguyệt về trước đã"-Bạch Dạ nắm lấy tay nàng đi ra, bên ngoài Minh Tịnh như kiến bò trên chảo nóng, sốt sắn hỏi.-"Minh Nguyệt sao rồi?"

"Không có việc gì. Ta đi ra ngoài tìm dược liệu. ĐỪNG CHO AI VÀO PHÒNG CỦA NÀNG, CẢ NGƯỜI CŨNG VẬY!"-Bạch Dạ đáp lại.

Minh Tịnh chỉ biết gật đầu, hẳn tin Bạch Dạ sẽ có cách.

"Tiểu Bạch?"-Con rắn nào đó nhỏ giọng gọi.

"Sao?"-Hồ ly tiếp tục đi về phía trước, lười biếng nhả ra một tiếng.

"Chúng ta thực sự đến âm phủ sao? Đó là nơi toàn là u hồn dã quỷ, đầu trâu mặt ngựa. Còn có mười tám tầng địa ngục, khắp nơi là khổ hình, máu me, tiếng gào rú. Nào là cắt lưỡi, chặt làm đôi, ngồi bàn đĩnh, bỏ vào chảo dầu, ngâm mình trong biển lửa..... cái gì cũng có a!"-Giọng nói mang theo run rẩy. Nhưng là do kích động mà run rẩy chứ không phải sợ hãi.-"So với đại lao còn hấp dẫn hơn. Đáng tiếc là không có máy ảnh, nếu không ta sẽ quay phim chụp hình làm kỉ niệm nha! Nếu được chính mình trải nghiệm dùng mấy cái khổ hình đó với những hồn ma kia thì càng thích hơn! Hắc hắc hắc~~~~"

Khuôn mặt yêu nghiệt của hồ ly có phần vặn vẹo, cả khóe miệng cũng giật giật. Im lặng không trả lời.

"Tiểu Bạch. Sắc mặt ngươi sao lại khó coi như vậy? Mấy u hồn gần đây đều bị ngươi dọa chạy mất rồi a!"-Hắn bây giờ là ăn không tiêu hay bị táo bón a?

Tức thì thân ảnh màu trắng phía trước dừng lại, con rắn nhỏ bị va vào bức tường thịt đó. Vừa định mở miệng mắng đã bắt gặp ánh mắt giết người sắc lẹm như dao Thái Lan của hồ ly phóng tới thì lập tức im re. Cúi đầu, tay xoắn lấy vạt áo.

Nhìn con rắn nhỏ cúi đầu ngoan ngoãn như đứa trẻ, hồ ly hừ một tiếng rồi đi tiếp..

Con rắn nhỏ với tay nắm lấy một góc tay áo hồ ly, lẳng lặng đi theo sau như chú vịt con.

Hồ ly ngoài mặt lạnh lùng như băng nhưng trong tâm không ngừng thở dài. Hắn gặp được nàng là phúc hay họa đây?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Phiên ngoại: Xích liên và phong nhi.

Đó là một ngày nắng tháng ba ẩm áp, sương sớm lóng lánh như pha lê còn vurun trên vòm lá.

Giữa một hồ sen đang nở rộ, ta vẫn lặng lẽ vui mình dưới những chiếc lá xanh mướt. Lần đầu tiên ta có nhận thức, thế giới ta nhìn thấy chỉ là một màu xanh và bóng râm yếu ớt ánh sáng. Ta muốn vurun mình lên để đón lấy ánh sáng ấm áp từ mặt trời kia, nhưng ta vẫn không thể. Mỗi ngày ta lại cố gắng một chút, cố gắng một chút.

Cho đến khi tất cả hoa sen trong hồ đã héo tàn hết thì một điểm đỏ lẻ loi nổi bật giữa nền lá xanh. Một đóa hoa sen đỏ rực như lửa, như máu đang điểm lệ khoe sắc, màu đỏ chói mắt nhưng lại xinh đẹp đến mị mị. Đóa hoa sen đó chính là ta. Ta vui mừng đến hét lên. Hét lên rằng ta đã có thể nhìn thấy bầu trời trong xanh, ta đã nhìn thấy từng đám mây trắng xóa, đã nhìn thấy thảm cỏ xanh rì tô điểm bằng những bông hoa đủ màu sắc.

Nhưng rồi niềm vui đó nhanh chóng mất đi, ta thấy bản thân mình cô đơn và lạc lõng. Trong hàng vạn đóa hoa hồng thắm ta lại mang sắc đỏ chói chang, trước sự ủa tàn của những thứ xung quanh ta lại đang tươi tốt phơi mình giữa thiên địa. Ta thấy mình là một kẻ quái dị, ta sợ bọn họ (bọn họ ở đi chỉ những đóa hoa sen kia) sẽ chán ghét ta. Cái cảm giác đó khiến ta rất buồn rất buồn, sắc đỏ xinh đẹp phủ một tầng u ám.

Và rồi một cơn gió thổi qua, những đóa sen chỉ còn một vài cánh hoa nhợt nhạt khẽ lay động. Đóa hoa ở gần ta nhất chạm vào ta, sau đó ta nghe thấy một giọng nói rất dịu dàng.

"Đừng buồn, sẽ không ai chán ghét ngươi đâu. Tất cả đều rất thích ngươi, thích màu đỏ nổi bật như đang thiêu cháy cả đất trời này."

Ta mỉm cười, cười đến ngây ngô, như một đứa trẻ.

Thời gian dần trôi qua, ta cũng không nhớ là bao lâu. Chỉ biết những đóa sen xung quanh đã nở rộ rồi úa tàn rất nhiều, rất nhiều lần, và bọn họ gọi ta là Xích Liên. Ta vẫn như vậy, luôn luôn nở rộ, chưa bao giờ úa tàn dù chỉ một lần. Vẫn mang sắc màu riêng biệt của mình, dõi theo vòng tuần hoàn: Xuân Hạ Thu Đông và thay đổi của thiên địa.

Chẳng biết tại sao ta bắt đầu tu luyện, ta muốn rời khỏi nơi đây để khám phá thế giới ở bên ngoài cái ao sen này. Đóa hoa sen bên cạnh ta đã tu luyện được hai trăm năm, còn ta chỉ được một trăm năm. Một ngày kia khi ta đang ngủ thì bị lay thức dậy.

"Xích Liên, Xích Liên. Ngươi nhìn xem, ta đã hóa thành người rồi này!"-Giọng nói dịu dàng đầy vui sướng.

Trước mặt ta là một nữ tử mặt quần áo hồng nhạt, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp. Nhìn ta mỉm cười đến tít cả mắt. Ta nhìn lại nàng, rồi khẽ hỏi.

"Ngươi là Hồng Liên sao?"

"Chính là ta nha!"-Nàng lấy tay vuốt ve cánh hoa đỏ tươi của ta.

"Chúc mừng ngươi! Khi ta cũng có thể biến thành người ta sẽ cùng ngươi ra ngoài kia!"-Ta cao hứng chúc mừng nàng. Khi đó đạo hạnh của nàng đã năm trăm, ta thì bốn trăm.

Ngày đó rồi cũng đến, ta có thể hóa nhân hình. Do nàng lớn hơn ta nên ta gọi nàng là tỷ tỷ. Chúng ta cứ thế vui chơi từ nơi này đến nơi khác. Hôm đó, hai chúng ta đến một ngọn núi tên là Vô Danh. Đó cũng là lần cuối cùng bọn ta có thể ở cạnh nhau. Trên núi đó có một con Hắc Hùng tinh (Yêu tinh gấu đen) chuyên bắt tiểu yêu để ăn thịt, bọn ta chẳng may lại gặp phải hắn.

Hắn vồ lấy ta, há lớn miệng muốn cắn xuống, lúc đó tỷ tỷ xông đến đánh một đòn vào sau gáy hắn. Vì đau đớn mà hắn thả ta ra. Tỷ tỷ kéo ta chạy đi, hắn đuổi theo ở phía sau.

"Xích Liên, chạy đi, nhanh lên. Ta sẽ giữ chân hắn."-Nàng hét lên với ta.

"Nhưng... nhưng mà..."-Ta sợ hãi lên tiếng.

"Không có nhưng nhị gì cả. Chạy nhanh lên, nếu không cả hai ta đều chết!"-Nàng xô ta ra rồi quay đầu đánh nhau với con Hắc Hùng Tinh kia. Ta cắn răng quay đầu chạy đi, nước mắt chảy không ngừng. Đó là lần đầu tiên ta rơi lệ. Ta nghe thấy tiếng kêu đau đớn của tỷ tỷ cùng tiếng thúc giục.

"Chạy đi.... A... Xích Liên. Aa... a..."

Ta chạy, ta chạy, chạy mãi. Đến khi chân ta không thể cử động được, ta ngã xuống rồi bất tỉnh. Trong đầu chỉ có một ý niệm chính là phải trả thù.

Ta bắt đầu lên kế hoạch, nhân lúc hắn ra khỏi động ta liền lên vào. Bỏ một loại độc ta tự làm ra từ độ rắn, rét, bò cạp, cóc... vào rượu của hắn. Sau đó ta che giấu khí tức trốn vào một góc.

Lúc hắn trở về trên người toàn là mùi máu, điều đầu tiên làm chính là cầm vò rượu đã bị ta hạ độc thô lỗ uống. Một vò rồi lại một vò, không hay biết chất độc đang dần ngấm vào cơ thể. Lúc hắn nhận ra điều bất thường thì cơ thể đã không còn sức lực, ta lẳng lặng từ bóng tối bước ra như một u hồn.

"Ngươi... ngươi là ai?"-Hắn run rẩy chỉ về phía ta.

Ta im lặng, vẽ ra một nụ cười lạnh lẽo. Tay cầm một thanh đoản kiếm, liên tục nâng lên hạ xuống. Từng nhát từng nhát một đâm xuống, đem da thịt hắn cắt thành từng mảnh nhỏ. Huyết nhục hỗn loạn đáng sợ xen lẫn tiếng thét đau đớn làm ai cũng phải kinh hoàng. Hắn cứ thế kêu la không dứt, trừng mắt nhìn ta như thấy quỷ, tràn ngập sợ hãi, tuyệt vọng. Ta tiếp tục chặt tay hắn, rồi đến hai chân, cuối cùng là mô bụng hắn. Ta đưa tay vào khoang bụng rách nát đó không ngừng tìm kiếm, lấy ra hai viên nội đan, một viên màu hồng nhạt đó là nội đan của tỷ tỷ. Lúc này ta mới nhìn hắn, trên người chỉ chít vết đâm như tổ ong, da thịt không chỗ nào lành lặn đến xương cùng lộ ra, máu đen không ngừng chảy hôi thối vô cùng, chân tay đều không còn, bụng bị rạch ra một đường tít lớn có thể thấy cả nội tạng bên trong. Ta ném viên nội đan màu đen của hắn xuống đất rồi đạp nát nó, mọi trái tim còn đang nhảy nhót của hắn ra cho chìm ăn. Hắn chết nhưng vẫn không nhắm mắt, nhìn gương mặt của hắn khiến ta chán ghét vô cùng. Phất tay một cái, tảng đá trên nóc động lung lay rồi rơi xuống, đầu hắn bị tảng đá đè bẹp nát như.

Ta rời khỏi đó, bỏ lại một thi thể so với bị lăng trì còn khó coi hơn. Lam y hoàn toàn bẩn bị ta vứt bỏ trước cửa động. Trở về, ta tắm rửa thật sạch như thường ngày, thỉnh thoảng ngâm nga vài câu hát. Ta đem nội đan của tỷ tỷ để trong hồ sen, không lâu sau nơi đó lại mọc lên một cái chồi sen nho nhỏ. Nhưng tỷ tỷ sẽ không bao giờ trở lại với ta nữa. [Thỏ Đào: Xích Liên có máu Yandere chắc luôn nè ◯___◯]

Lúc ta tu luyện được ngàn năm, Thiên kiếp đầu tiên cũng đến. Mây đen kéo đến che kín cả bầu trời, tiếng sấm ầm ầm vang lên đỉnh tai nhức óc. Khi đạo lôi kiếp thứ nhất đánh xuống, gần như đau đến mức muốn lấy luôn cái mạng nhỏ của ta. Cũng may mấy năm nay ta tu luyện không hề uống công, lúc lôi kiếp đánh xuống, đỉnh đầu ta hiện lên một làn áo ảnh ngưng tụ thành một đóa hoa sen đỏ rực chặn lôi kiếp lại. Mà đóa sen kia cũng chỉ hơi rung rinh một chút.

Đạo lôi kiếp thứ hai rồi thứ ba đánh xuống, cũng bị đóa sen ngưng tụ trên đỉnh đầu ta chặn lại, có điều đóa hoa kia đã bị sét đánh tan mất nửa số cánh hoa, đạo lôi kiếp cuối cùng có thể đỡ được hay không, phải trông vào vận khí.

Mặc dù không muốn phó mặc vận mệnh của mình cho ông Trời quyết định, nhưng giờ phút này, ta không thể không thừa nhận, mình thực sự quá nhỏ bé, quá yếu ớt, đến mức không thể nào chống lại thiên đạo.

Đạo lôi kiếp thứ tư, có lẽ mạnh gấp mười lần đạo thứ nhất, lôi điện to bằng thùng nước màu đỏ thậm từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng lên đỉnh đầu ta

Ta vẫn ngồi yên tại chỗ không tránh cũng không thể tránh. Nhưng một ánh sáng hồng nhạt xuất hiện bao lấy ta, vô số những đóa sen hồng nhạt lớn chừng miệng chén hiện ra quanh người ta, dù đã bao chặt lấy ta thành từng lớp, nhưng sau khi lôi điện đánh xuống, đám hoa kia đều giống như thủy tinh vỡ vụn thành từng mảnh. Đóa hoa sen mọc lên từ nội đan của tỷ tỷ cũng vỡ nát. Thì ra là tỷ tỷ giúp ta.

Rốt cục, mảnh khỏe gì cũng đã dùng hết rồi, lôi điện kia vẫn ào ào đổ xuống. Mắt thấy lôi điện sắp bao phủ lấy mình, ta lại thở phào một tiếng. Nếu không thể chống cự thì đành chịu trận vậy. Có chịu đựng sự đau nhức khi lôi điện quét qua người cùng với sức phá hoại của nó đối với thân thể rất lớn. Cả người ta vô cùng tê thảm, quần áo rách nát dính đầy máu đỏ. Kéo lê thân mình ra khỏi hồ sen ta ngửa đầu nhìn bầu trời xanh không có chút mây đen nào rồi nằm dài trên đất. Mí mắt trở nên vô cùng nặng, mọi thứ dần trở nên mờ dần. Trước khi mất đi nhận thức ta nghe thấy ai đó đang gọi ta. Giọng nói trong trẻo, dễ nghe và có chút... trẻ con?

"Uy! Nè... người không sao chứ? Oa~ sao quần áo đều rách thế này, còn chảy máu nữa. Ta... ta muốn dìu người nhưng làm vậy sẽ làm người đau. Ờ... người đừng nhắm mắt. Nhắm rồi sẽ ngủ tới ngàn thu a!"-Hắn cứ như vậy gọi ta nhưng lại không dám động vào ta, hẳn sợ làm ta đau. Bất chợt ta cảm thấy rất muốn cười, khỏe mỗi con lên nụ cười nhợt nhạt.

Khi ta tỉnh dậy thì thấy mình đang ở trong một ngôi nhà tranh hơi cũ, bên ngoài trời cũng đã sắp tối. Ta chống đỡ người đứng dậy thì lập tức nghe tiếng kêu gấp gáp.

"Người vẫn chưa cử động được a!"-Hắn bỏ chén thuốc đang cầm xuống bàn rồi chạy đến đỡ lấy ta.-"Người bị thương rất nặng, nội thương ngoại thương đều có. Nếu cử động lung tung sẽ khiến vết thương nặng hơn. Người phải dưỡng thương ít nhất một năm mới hoàn toàn khỏi nha!"

"Người..."-Ta mở miệng nói thì phát hiện cổ họng khô rất.

Hắn chạy đến bàn rót cho ta một chén nước rồi đưa đến miệng ta.-"Uống đi, ta biết người rất khát. Người đã bất tỉnh ba ngày rồi. Ta gọi là Phong Nhi, hôm đó ta đi ngang qua nên mới nhặt người về."

Ta hé miệng nuốt vào một ngụm nước, vừa nghe hắn nói 'nhặt' ta về thì suýt phun ra. Uống hết chén nước ta thấy khá hơn một chút.

"Cám ơn!"-Ta đậm mặc trả lời.

Hắn cũng không tức giận mà còn cười rất vui vẻ, đùa cợt nói.-"Không cần cảm ơn. Nếu muốn thì lấy thân báo đáp ta đi!"

"Khụ... khụ.. khụ.."-Ta thật sự bị sặc. Dù biết đó chỉ là nói đùa, nhưng chẳng hiểu sao ta lại gật đầu đáp ứng.-"Được!"

Lúc đó hắn đang xoay người lấy chén thuốc nên không nghe ta nói. Hắn rất cẩn thận múc một muỗng thuốc thổi thổi rồi đút cho ta.-"Uống đi!"

"Ta có thể..."- tự làm. Hơn nữa ta không cần uống thuốc. Ta còn chưa nói hết thì hắn đã cắt ngang.-"Người đang bị thương! Nói 'A' nào~"

Hắn giống như đang cho trẻ con ăn, ta bất đắc dĩ phối hợp há miệng uống thuốc. Thuốc rất đắng nhưng ta lại thấy rất... ngọt ngào? Có lẽ vì hắn là người đầu tiên ngoài tỷ tỷ đối xử tốt với ta như thế.

Sau khi cho ta uống thuốc xong hắn nhìn trời đã tối nên đi đến thấp ngọn đèn trên bàn, rồi đến cạnh giường xem xét vết thương của ta. Lúc này ta mới nhìn rõ dung mạo của hắn. Khuôn mặt trái xoan xinh xắn, đôi mắt vừa to vừa tròn sáng lấp lánh như dạ minh châu, hàng mi dài cong cong lay động theo từng cái chớp mắt của hắn. Cái mũi cao thẳng thanh tú, hai gò má phềnh hồng tự nhiên. Đôi môi anh đào đỏ mọng ướt át làm người ta liên tưởng đến viên kẹo hồ lô bọc đường mà muốn nếm thử. Tóc đen tùy ý dùng một sợi dây vải buộc lên. Trên làn da trắng nõn có dính chút lọ bẹt, có lẽ bị dính trong lúc sắc thuốc. Hắn như một con búp bê đáng yêu khả ái đến mức khiến người ta muốn ôm lấy mà cưng chiều, không nỡ buông tay. Ta bất giác nâng tay lau đi lọ dính trên mặt hắn, ta có thể cảm thấy nhiệt độ ấm áp của hắn trên đầu ngón tay.

"A! Sao ta lại quên chuyện này cơ chứ!"-Hắn đột nhiên ngẩn đầu, tay vỗ lên trán một cái.-"Người tên là gì?"

"Xích Liên."-Nguyên lai là hắn quên hỏi tên ta.

"Àn! Xích Liên, người nghỉ ngơi đi. Ta phải đem thảo dược về bán, nhà ta ở gần sườn núi nhưng vì người bị thương nặng như vậy không thể đi chuyển được nên đành thiết thời cho người ở đây vậy. Sáng mai ta hái thuốc sẽ ghé thăm người!"-Trước khi đi còn đỡ ta nằm xuống, thuận tiện xoa xoa đầu ta giống như chó con rồi mới đi. Nhưng chưa được bao lâu cửa lại mở ra, hắn cười hi hi đi vào.-"Ta bỏ quên giỏ thảo dược."

Chạy vào lấy được thứ bị bỏ quên hắn vẫy vẫy tay với ta.-"Phải ngoan ngoãn nằm yên nha!"

Hắn đi rồi ta mới ngồi dậy, khó khăn bước từng bước một ra ngoài. Cạnh cửa có một cái lu nhỏ chưa đầy nước ta liền hóa lại chân thân ngâm mình trong đó đồng thời hấp thụ linh khí để dưỡng thương.

Sáng hôm sau hắn đến như đã nói, ở trước cửa không vào. Lại nghe hắn đang lăm bầm gì đó.

Hắn ngồi bó gối, cầm tựa vào đầu gối. Trước mặt là một cái hộp gỗ nhỏ.-"Có nên hay không a! Sắc, không sắc, sắc, không sắc, sắc, không sắc....."

"A~ Bảo bối ơi ta không nỡ xa người. Nhưng mà nếu không đem người cho Xích Liên ăn thì hắn sẽ không khỏe lên nha!"-Hắn nuối tiếc xoa xoa cây nhân sâm trong hộp. Thoạt nhìn qua đó cũng là nhân sâm mấy trăm năm.

Đối với một người xa lạ như ta hẳn lại đối xử như vậy, là hẳn quá tốt bụng hay quá ngốc đây. Nếu hẳn biết ta là yêu tinh thì sẽ phản ứng ra sao đây?

"Phong Nhi!"-Ta nhẹ giọng gọi hẳn.

"Sao? Cảm thấy không khỏe à?"-Hắn bỏ mớ thảo dược xuống chạy lại cạnh ta.

"Không có. Ta muốn hỏi tại sao người lại cứu ta?"-Ta hỏi hẳn.

"Vì người rất đáng thương a!"-Hắn chớp chớp mắt trả lời ta.

"Người không sợ ta là người xấu sao?"-Ta thực sự muốn bỏ đầu hẳn ra xem trong đó chứa cái gì.

"Người xấu sao? Dù người là người xấu thì ta cũng không có gì để người lừa người cướp nha!"-Hắn nghiêng đầu cười, khoe ra hàm răng trắng bóc.

"Sao lại không có. Ví dụ như lừa tình cướp sắc của người."-Ta nói.

"Nha!"-Hắn gõ lên đầu ta một cái rồi cười rộ lên.-"Người là nam nhân, ta cũng là nam nhân. Người lừa được, cướp được sao?"

"Sao người biết ta sẽ không?"

"Người bị thương đến đầu óc đều hỏng rồi. A.... thuốc chắc cũng đã sắc xong rồi, ta lấy cho người!"-Hắn đứng dậy chạy vào đến đồ thuốc ra chén rồi mang đến cho ta. Thổi thổi rồi đút cho ta. Ta tự nhiên cảm thấy luyến tiếc cảm giác được chăm sóc này. Ta ngồi trên giường nhìn hẳn tất bật chạy tới chạy lui, rồi tự dưng nói với hẳn.

"Phong Nhi! Ta không phải con người!"

"Nga?"-Động tác của hẳn ngừng lại.

"Ta nói... ta không phải con người. Ta là yêu tinh!"-Để chứng minh ta khẽ vung tay, xung quanh ta xuất hiện những đóa hoa sen đỏ rực lơ lửng.

Mất hẳn mớ to nhìn ta, cái chén trên tay rơi xuống 'xoảng' vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Trong mắt toàn là khiếp sợ, thân thể run run sợ hãi chạy khỏi. Ta nhìn theo bóng hẳn mà tâm đau như cắt. Sau này ta mới biết, hẳn phản ứng như vậy vì phụ mẫu hẳn chính là bị yêu tinh giết. Mà yêu tinh đó lại là con Hắc Hùng tinh trên núi Vô Danh.

Hắn sợ ta, sợ hãi ta. Ta cười khở một tiếng rồi nằm xuống, trong lòng hỗn độn không thôi. Có lẽ ta sẽ không thể gặp lại hẳn nữa.

Bình minh vừa ló dạng, ta bị đánh thức bởi những âm thanh vụn vặt. Ta không thể tin vào mắt mình, Phong Nhi ló cái đầu nhỏ từ ngoài cửa vào nhìn ta. Cảm giác chưa từng có trước đây dần len lỏi vào tim ta, đó có lẽ là hạnh phúc. Khi thấy ta nhìn hẳn thì hẳn lại rút đầu ra. Hắn ở ngoài đó rất lâu, không biết đang làm gì. Một lúc sau hẳn đập tung cửa ra, tay cầm một sợi dây rất dài hướng ta run giọng quát.

"Ồ... ở yên đó. Không được nhúng nhích."-Hắn rút rè đến gần ta.-"Đưa... đưa hai tay về phía trước!"

Ta ngoan ngoãn nghe theo. Hắn lấy sợi dây đó trói tay ta lại rồi vòng qua người ta mấy vòng. Cuối cùng là thắt một cái nơ bướm. Thỏa mãn quẹo miệng nói.-"Hừ hừ! Ta trói người lại rồi xem người làm gì được ta!"

Ta muốn cười phá lên nhưng lại sợ hẳn thẹn quá hóa giận, nên đành nhịn. Hắn đem giỏ dược liệu vào bếp, một lúc sau thì đem một chén thuốc đến cho ta.

"Uống thuốc a!"-Hắn ra lệnh.-"Há miệng, nuốt xuống. Há miệng, nuốt xuống...."

Cứ như vậy đút ta uống xong. Hắn đem mọi thứ dọn dẹp mới nhìn ta, hỏi.-"Ta... trói như vậy có khó chịu không?"

"Không có!"

"Ta... ta không phải quan tâm người đâu. Mà... mà vì... vì người bị thương nữa ta sẽ tổn thảo dược cho người a!"-Hắn né tránh ánh mắt của ta ấp úng nói.

"Ta biết!"-Ta nhẹ giọng cười.

Hắn cúi đầu im lặng không nói nữa. Đem thảo dược phân loại ra. Thỉnh thoảng đưa thảo dược lên mũi ngửi ngửi, cau mày rồi chu chu đôi môi anh đào. Ta không quấy rầy hẳn, chỉ nghiêng người trên giường nhìn hẳn. Thu hết từng hành động của hẳn vào trong mắt, nếu nhìn thấy chính mình lúc đó có lẽ ta sẽ ngạc nhiên. Vì biểu cảm của ta chứa đầy.... nhu tình. Ta chưa bao giờ như vậy, dù với tỷ tỷ.

Đến khi trời sắp tối hẳn nói.-"Ta trở về. Người ngồi yên đó không được cử động."-Hắn đến gần ta kéo nút thắt của sợi dây rồi túm lấy giỏ dược thảo chạy ra ngoài cửa, từ ngoài cửa hẳn dặn dò ta.-"Ngày mai ta lại đến, không được chạy lung tung. Ta... ta không phải quan tâm người đâu!"

hắn có một nốt ruồi son đỏ như máu, tô điểm cho dung mạo kia càng thêm mấy phần sắc xảo. Nếu nhìn kĩ sẽ thấy tuy hắn có sắc đẹp khiến hoa nhường nguyệt thẹn hơn cả nữ nhân, nhưng lại thiếu đi vài phần âm nhu thay vào đó là nét lãnh đạm bọc lộ ra từ xương tủy.

Nha! Người này đúng là..... BẤT NAM BẤT NỮ. Ta kết luận.@(¯ - ¯)@

Đến khi hắn tỉnh lại đã là chuyện của ngày hôm sau. Đúng như ta đoán, mắt hắn rất đẹp. Đôi con ngươi đen huyền sáng lấp lánh như pha lê, uyển chuyển mượt mà như suối nước mùa thu. Lại chứa một tia lạnh lẽo, bất cần đời.

Ta đến đỡ hắn dậy, lấy thuốc cho hắn uống. Đó là thuốc ta sắc hôm qua, vì không muốn lãng phí ta đem hâm nóng lại a. Nếu hắn đến mười ngày sau mới tỉnh ta sẽ tiếp tục đem hâm lại đủ hai mươi lần, dù sao cũng là thuốc chữa bệnh, không làm chết người được, nếu chết chính là tại hắn xui xẻo không chịu tỉnh sớm làm chi. [Thỏ Đào: Há há! Tui bó tứ chi luôn òy *cười lăn lộn*]

"Cám ơn!"-Lời nói tròn vẹn đầu tiên hắn nói với ta. Rõ ràng là tiếng cảm ơn nhưng lại lãnh đạm đến mức âm vô cùng, ta có chẳng thấy có xú biết ơn nào. Hừ! Thôi kệ, người càng xinh đẹp thì đầu óc hay có vấn đề.

"Ngươi lấy thân báo đáp ta đi!"-Ta đùa cợt nói.

Hắn bị sắc một trận mới nhả ra một chữ.-"Được!"

Ta mặc kệ hắn, kiểm tra vết thương trên người hắn rồi trở về.

Hôm sau ta lại đến, nhưng do dự không đi vào. Ta ôm lấy cái hộp đựng nhân sâm mà ruột ran đau như xé, ta không muốn xa nó. Hu hu hu... đây là thứ ta để sau này làm của hồi môn khi GÁ đi a. Nhân sâm ơi nhân sâm, ta đánh hi sinh người vậy.

Bất ngờ Xích Liên lại gọi ta, ta nâng mắt nhìn rồi đi đến bên giường hắn.

"Tại sao ngươi lại cứu ta?"-Hắn hỏi ta.

"Tại vì ngươi rất đáng thương!"-Giống như ta.

"Ngươi không sợ ta là người xấu sao?"-Hắn lại hỏi tiếp.

"Người xấu sao? Dù ngươi là người xấu ta cũng không có gì cho ngươi lừa ngươi cướp!"-Ta đáp. Nhìn hắn thế nào cũng không giống người xấu.

"Sao lại không? Ví dụ như lừa tình của ngươi, cướp sắc của ngươi!"-Hắn nói, nghiêng đầu tựa vào thành giường nhìn ta.

Ta nháy mắt mấy cái, gỡ lên đầu hắn thật mạnh. Ta đoán đâu có sai, người càng xinh đẹp thì đầu óc càng có vấn đề mà. Mà hắn là điển hình nhất, cả ta và hắn đều là nam nhân thì làm sao có thể.

Bất chợt, hắn lại gọi ta. Hắn nói.-"Ta không phải con người. Ta là.... yêu tinh."

Ta không thể tin vào mắt mình, quanh hắn xuất hiện rất nhiều hoa sen lơ lửng. Hắn là yêu tinh, là yêu tinh. Cả người ta run lên, cái chén cầm trên tay rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh nhỏ. Ta biết lúc đó ta sợ hãi đến mức nào, ta chạy khỏi đó trước ánh mắt chưa từng rời khỏi ta của hắn.

Yêu tinh! Hai từ đó làm ta nhớ đến cái chết của phụ mẫu ta. Lúc đó ta trốn trong bụi cây, trơ mắt nhìn phụ mẫu ta bị con Hắc Hùng tinh đó ăn sống. Máu nhuộm đỏ cả một khoảng đất, ta cắn tay mình đến mức răng ghim sâu vào da thịt để không kêu lên, nước mắt trào ra như suối thấm ướt tay áo ta. Khi đó ta chỉ mới sáu tuổi, chứng kiến những hình ảnh đó kích thích ta rất nhiều. Ta nhặt con dao phụ thân dùng để phòng thân khi gặp thú dữ rồi men theo mùi máu đi đến nơi hắn ở. Trên người phụ thân ta có một cây hắc thảo cực kì độc, một khi ăn vào sẽ khiến máu biến thành màu đen, cơ thể tê liệt không thể cử động rồi từ từ thối rữa cho đến chết. Mà lúc Hắc Hùng tinh giết phụ thân ta đã ăn phải, hắn có yêu tinh thì cũng từ một con thú biến thành nên hắc thảo sẽ có tác dụng. Báo thù, báo thù, báo thù.... trong đầu ta văng vẳng tiếng nói đó. Khi ta đến gần một hang động thì thấy một bóng người đi ra từ đó. Hắn như một ác ma bước ra từ địa ngục, toàn thân tỏa ra âm khí của chết chóc. Quần áo của hắn dính đầy máu đen, trên mặt, trên tóc cũng có. Hắn vứt bỏ áo ngoài dơ bẩn rồi bỏ đi, ta chạy vào trong động xem chi thấy thì thể một con gấu đen bị chặt hết tay chân, bụng bị mổ ra, nội tạng đều lộ ra ngoài. Da thịt nát như bị băm ra, đầu nát bét do một tảng đá lớn đè lên. Không biết tại sao mà ta không thấy sợ, ngược lại còn thấy thích thú. Ta nhìn thấy một cái búa cán dài gần đó, ta cầm lấy nó rồi đi đến gần thi thể con gấu đen kia. Ta dùng búa đập, đập, đập, đập, nện xuống, nện xuống, nện xuống....

Cảm giác cực kì thỏa mãn, ta dồn hết sức mà làm.[Thỏ Đào: Lại thêm một người có máu thần kinh phân liệt ☹___☹]

Phụ thân, mẫu thân! Con đã và đang trả thù cho hai người, hai người có thấy không? Đến khi ta không còn chút sức nào mà ngã bịch ra đất thì cả hang động đều dính đầy máu và thịt vụn của hắn. Cả một thi thể giờ đây đều nát như ra, vô cùng đáng sợ.

"A ha ha ha ha...."-Ta vừa cười vừa bước đi. Đi theo hướng người vừa rời khỏi. Ta tìm hắn nhưng chẳng thấy đâu. Chỉ thấy một hồ sen đang nở rộ, ở giữa là một đóa sen độc nhất vô nhị mang màu đỏ rực rỡ. Ta ngây ngốc nhìn nó một lúc lâu rồi như một con rối máy móc trở về nhà.

Ta vốn đã quên tất cả nhưng giờ đây chỉ hai từ 'yêu tinh' đã khơi dậy thứ ta không muốn nhớ.

Ta ngồi trong một góc mà không ngừng run rẩy, tại sao Xích Liên lại là yêu tinh, tại sao lại là hắc? Nếu là yêu tinh hắc sẽ hại ta, sẽ ăn ta, sẽ giết chết ta như phụ mẫu ta. Không được, ta phải giết hắc trước khi hắc giết ta. Phải, giết hắc, giết hắc, giết chết Xích Liên.

Ta nghe theo tiếng nói đó mà mụ mị cầm lấy một con dao, giữa đêm tối ta theo lối mòn mà đi đến ngôi nhà tranh Xích Liên đang ở.

Dưới ánh trăng mờ hồ ta nhìn thấy hắc gắng gượng đi ra ngoài, ta nhìn hắc mà cảm thấy rất quen. Đó.... đó chính là người đã đi ra từ động Hắc Hùng tình lúc đó. Càng làm ta ngạc nhiên đó là xung quanh hắc xuất hiện nhưng ánh sáng đỏ lấp lánh rồi mỗi lúc một sáng hơn. Ta nhắm mắt rồi mở mắt ra chỉ thấy hắc đã biến mất, thay vào đó là một đóa hoa sen, đóa hoa sen đỏ tươi như lửa như máu. Diễm lệ mà cao quý, rực rỡ nhưng không tục khí. Hắc... hắc lại là đóa hoa sen đó. Đóa hoa ta luôn lặng lẽ đứng nhìn từ xa, đóa hoa luôn nở rộ chưa bao giờ tàn đã cho ta ý chí để sống tiếp, vì nó giống ta. Điều cô độc, lẻ loi.

Đêm đó ta không thể ngủ được, cảm xúc hỗn loạn thay nhau hò hét trong ta.

Giết Xích Liên đi, hắc là yêu tinh. Giọng nói gào gừ bên tai ta.

Xích Liên không như những yêu tinh khác, hắc sẽ không hại người. Lại một giọng nói khác vang lên.

Chúng cứ thế, dai dẳng, dụ dỗ ta.

Đến cuối cùng chính là.... ta không thể làm hại Xích Liên.

Hôm sau ta lại đến chỗ Xích Liên. Hắc vừa nhìn thấy ta đầu tiên là ngạc nhiên tiếp theo là nở nụ cười như gió xuân ấm áp. Ta cố tránh đi nụ cười và ánh mắt của hắc. Lấy một sợi dây rất dài trói hắc lại, hắc rất ngoan ngoãn phối hợp còn cười rất tươi. Ta bỗng nhiên muốn nuôi hắc, xem hắc như sủng vật mà nuôi. Như vậy cũng không tệ.

Ta ngồi phân loại thảo dược mà luôn có cảm giác gì đó rất kì quái. Giống như.... có con vật gì đó đang bò trên người ta, ta sờ sờ nhưng không thấy gì. Ta nhíu mày nâng mắt lên thì... rất dọa người nha. Xích Liên ngồi trên giường bị trói như đòn bánh tét, hắc ngồi đó nhìn ta. Ánh mắt của hắc sâu thẳm như muốn cuốn ta vào trong đó, còn rất nhẹ nhàng mà nhu tình nữa.

Nào hắc hôm nay bị vô nước sao? Bình thường ta không bị hắc làm đông chết là may mắn rồi, bây giờ..... trong lòng ta chấp tay cầu khẩn, hắc đừng có lên cơn gì a!

Ta rùng mình một cái, nhìn trời sắp tối nên nhanh chóng chuẩn bị. Cứ như vậy, hai ngày, ba ngày, bốn ngày.... nhiều ngày trôi qua, thấy hắc khá hơn ta đem hắc về nhà ta ở. Ngày nào ta cũng đem hắc trói lại, ngày nào hắc cũng im lặng nhìn ta, bị nhìn vậy riết ta cũng kệ hắc, muốn nhìn thì nhìn đi đừng nổi điên mà chạy đến cắn ta. Trói hắc hoài ta cũng mệt nên không thèm trói nữa, hơn nữa hắc là yêu tinh sợi dây đó làm khó được hắc sao?

"Tại sao không trói ta nữa?"-Hắc hỏi.

"Nếu người muốn làm hại ta thì sợi dây đó ngăn được à?"-Ta khinh thường đáp lại. Cả Hắc Hùng tình bị chặt kia còn bị hắc giết huống hồ có mỗi sợi dây bằng ngón tay út.

Hắc cười cười, đi đến gần ta giúp ta phân loại thảo dược.

"Người ngày nào cũng lên núi hái thảo dược nhưng tại sao da lại trắng như vậy, cả da tay cũng mềm mịn nữa?"-Hắc hỏi, vừa hỏi vừa chọc chọc vào má ta.

"Là vì ta thường đi rất sớm, lúc đó mặt trời chưa mọc. Lúc hái thảo dược ta luôn mang bao tay và đội lạp."-Ta nói với hắc, sau đó lại bổ sung thêm.-"Khi ta đem thảo dược xuống thôn bán, thường nghe bà chủ tiệm thuốc huyện thuyên với ta rằng phải biết chăm sóc bản thân, không được để mình bị nắng phơi đen, phải bảo vệ mình không bị sọc.....bla...bla... nếu không sau này sẽ không thể gả đi được!"[Thỏ Đào: Tại bà ấy tưởng Phong Nhi là con gái o(∩_∩)o]

Xích Liên bật cười, xoa xoa đầu ta.-"Vậy người tính gả cho ai?"

"Ta chưa tìm được!"-Ta bĩu môi trả lời.

"Vậy người gả cho ta đi!"-Hắc ôn nhu nói.

Ta ôm bụng cười lăn lộn.-"Người sống lâu quá nên đầu bị hư luôn rồi!"

"Ta nói là thật!"-Hắc rất nghiêm túc.

Nụ cười của ta cứng lại, lảng tránh sang chuyện khác.-"Người... thuốc của người sắp nấu xong rồi. Ta đem thảo dược đi bán."-Nói rồi đem giỏ thảo dược chạy đi.

Tìm ta đập rất nhanh, như thể muốn nhảy ra ngoài. Ta bỗng nhiên bắt đầu trốn tránh hắc. Ta và hắc đều là nam nhân, làm sao ta gả cho hắc được. Phải

tìm người khác phái mà gả, như con là chủ tiệm thuốc a.

Mà hần, từ hôm đó cũng không đến gần ta nữa, nó khiến ta rất, rất, rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Cảm giác ôm mỹ nhân thế nào?

"Vật nhỏ?"-Âm thanh nhẹ nhàng, trong trẻo như chuông bạc. Nhưng với Lam Tuyết chính là tiếng quý gọi hồn khiến da đầu nàng tê dại.

Bỏ 'MOM' rồi. Xong luôn rồi. Chết chắc rồi.

Nàng cắn môi hé mắt nhìn Bạch Dạ.

Oa~ Trong lòng nàng thét lên một tiếng. Lần này thảm rồi!

Yêu nghiệt đang đứng đó, đôi mắt phượng câu hồn khóa lấy nàng. Đáng sợ nhất chính là.... yêu nghiệt đang cười. Còn cười rất tươi, nụ cười mỉ hoặc đến mức có thể khiến toàn bộ người trong thiên địa phải quỳ mọp dưới chân hần. Ngay cả nàng là 'rầy kháng thuốc' lâu ngày cũng không chịu được mà có phần si mê.

Hần đứng đó, không nói gì thêm, nụ cười vẫn được duy trì trên cánh môi đỏ mọng kia. Khẽ nheo mắt một cái hần xoay người rồi đi, tà áo trắng phất phơ như đang khiêu vũ cũng như mời gọi. Mời gọi nàng đến bên cạnh hần - con ác quỷ sắp sửa thức giấc.

Giáng Đào ở trong lòng nàng 'phịch' một tiếng ngã ngối dưới đất, sắc mặt trắng bệch không còn chút máu. Con người đó, khí chất đó, diện mạo đó, ánh mắt đó không thể nào nhầm lẫn được. Là hần, là hần, chính là hần.

Đồng tử kịch liệt co rút, nàng cố gượng nâng tay kéo kéo Lam Tuyết.-"H... hần... tỷ... thích hần... sao?"

Lam Tuyết 囧... 囧 rồi lại 囧. Chỉ có thể vô thức gật đầu. Bây giờ vấn đề thích hay không thích không quan trọng, quan trọng là nàng chọc trúng nghịch lân của yêu nghiệt a!

Giáng Đào rũ hàng mi dài xuống, tay nắm chặt lại đến run rẩy, khớp hàm siết lại như đang cố chịu đựng một thứ gì đó rất khủng khiếp, thật lâu sau nàng ta mới ngẩng đầu lên, cười khổ một tiếng.-"Tỷ.... đi tìm hần đi!"-Hai người bọn họ sao lại cố chấp như vậy chứ. Hai vạn năm đã trôi qua. Một người vốn hồn phi phách tán tưởng chừng đã biến mất lại đang sống rất tốt, một người khác bị dọa làm phạm nhân nhập vào luân hồi vạn kiếp lại trở thành một yêu tinh cường đại không thể nhìn thấu tu vi. Hai người mãi không thể gặp nhau dù chỉ là lướt qua lại đang quẩn quýt không rời. Điều này vô lý đến cỡ nào cơ chứ? Nhưng nó vẫn đã xảy ra đấy thôi, nàng nên mừng hay thương hại họ đây? Còn có.... 'người kia' thì sao?

Lam Tuyết cúi người đỡ Giáng Đào đứng dậy, phôi tuyết trên người nàng ta rồi cố nặn ra nụ cười bình thường, kêu nàng ta trở về phòng.

Sau đó như một con rối bị điều khiển, máy móc bước đi, máy móc mở cửa, máy móc vào phòng, máy móc đứng yên, máy móc nín thở lại. Chỉ có mấy trăm mét mà nàng phải đi mất mười lăm phút, mỗi bước chân nặng tựa ngàn cân.

Yêu nghiệt hiện tại nửa nằm nửa ngồi tựa trên nhuyễn tháp như đang ngủ say, hàng mi xinh đẹp như hồ điệp che khuất đôi mắt có thể khuynh đảo cả thế gian, dung mạo yêu mỹ vẫn còn chất chứa nụ cười, mái tóc đen óng uốn lượn trải ra nổi bật trên nền áo trắng.

Xung quanh người hần như có như không tỏa ra ánh sáng màu bạc mênh mông mờ ảo của những phiến bạch liên đang lặng lẽ nở rộ trong đêm.

Không gian mờ mờ ảo ảo lượn lờ mùi hương mỹ hoặc vờn quanh chớp mũi dễ dàng thấm sâu vào xương tủy bất kì ai, làm người ta như say như si trầm luân vào đó không thể bước chân ra được.

Hàng mi đen khê lay động, hần chậm rãi mở mắt ra, lười biếng nhìn nàng, nét cười lại càng sâu thêm mấy phần.

Rõ ràng đang là mùa đông lạnh giá nhưng nàng lại đổ mồ hôi không ngừng, ướt cả lòng bàn tay.

"Tiểu Bạch!"-Tiếng nói mềm mại như nước của thiếu nữ cất lên giữa căn phòng tĩnh lặng.

"Hửm?"-Bạch Dạ chẳng thèm mở miệng, dùng giọng mũi 'hửm' một tiếng.

"Tiểu Bạch?"-Đừng đùa như thế, trái tim nàng rất yếu ớt nha, sẽ bị dọa chết mất. [Thỏ Đào: Tỷ mà yếu ớt á? *Đồ mồ hôi* Lam Tuyết: Thật mà *vô tội nhìn* Thỏ Đào: Lại diễn.... =___=]

Hần nheo mắt mấy cái, điều chỉnh tư thế ngồi thẳng lên, liếc nhìn chỗ trống bên cạnh như bảo nàng ngồi xuống đó.

Lam Tuyết ngoan ngoãn chạy đến đặt mông ngồi xuống, cắn môi ra vẻ vô tội gọi hắn.- "Tiểu Bạch!!!"

Hắn vươn tay siết cầm nàg, ngón cái mon trớn đôi môi anh đào đỏ như chu sa kia. Ôn nhu nói.- "Đừng cắn môi! Sẽ đau a!"

Nàng nhin không được sòn gai ốc toàn thân, vậy ngươì cắn ta thì ta không đau chấc. Vô cùng bất an nhìn hắn, lần trước chỉ bị Minh Nguyệt chạm vào hân đã điên tiết lên, lần này nàng lại đi ôm Giáng Đào.....

"Cảm giác ôm mỹ nhân thế nào?"-Hắn híp mắt cười thành hình trăng khuyết, tiếng nói theo cử động khoe môi tràn ra. Nhưng không thể nhìn ra chút hí nộ ái ố nào.

"T... Tiểu Bạch, không phải... như ngươì nghĩ đâu!"-Nàng lấp bắp giải thích. Thùng dấm của hắn so với Hoạn Thư còn lớn hơn, chua hơn, khủng khiếp hơn, một khi đổ ra nàng chính là bị hân chinh cho sống không bằng chết.

"Ân!"-Hắn gật đầu, ý bảo nàng nói tiếp.

"Ngươi đừng giận có được không? Thực ra thì... chỉ là cảm giác, cảm giác thôi. Rất quen thuộc. Ừm... giống như khi ta ở cạnh ngươi ấy, cảm giác tương tự thế. Ta chỉ xem nàng là muội muội, muốn che chở, chăm sóc nàng. Giây phút nàng chạm vào ta ta mới phát hiện. Tiểu Bạch, ta rất hoang mang. Ta là ai? Vì sao ta lại đến thế giới này? Vì sao ta lại gặp ngươi? Vì sao ta luôn có cảm giác rất kì lạ? Ta luôn tự hỏi bản thân, và luôn tự đáp: Ta không biết. Đôi khi ta nghĩ đây là một giấc mơ nhưng nó lại quá mức chân thật. Nhưng lại sợ nó thật sự là một giấc mơ một khi tỉnh dậy sẽ không còn gì cả. Không còn ngươi, không còn Phong Nhi, không còn Xích Liên, không còn Giáng Đào..... tất cả. Ta nhớ người thân, bạn bè của mình ở thế giới kia bao nhiêu thì không muốn xa ngươi bấy nhiêu. Ngươi không hiểu nỗi cảm giác đó đâu..... nó luôn cào xé, dẫn vật ta."-Nàng lộn xộn nói, nhưng càng nói cảm xúc lại càng không khống chế được.- "Nếu một ngày đó thức giấc, thử ta nhìn thấy không phải chiếc giường khắc hoa mà là..... cái trần nhà trắng thì có lẽ ta sẽ điên mất. Cái loại áp lực đó làm ta rất khó chịu, rất khó chịu. Ta luôn tự trấn an mình.... để bản thân cười thật nhiều, nghịch ngợm quậy phá để quên nó đi.... nhưng vẫn không tài nào chịu được. Ta... ta...."

"Được rồi. Vật nhỏ!"-Bạch Dạ ngắt lời nàng, hai bàn tay thon dài xoa xoa gò má trắng nõn của nàng. Sao hắn lại không hiểu cảm giác của nàng được chứ. Hắn hiểu, hiểu tất cả vì từ khi gặp nàng ngày nào hắn cũng phải đối mặt với cảm giác tương tự thế. Sợ hãi đây là một giấc mơ, sợ sẽ mất đi nàng.

Lam Tuyết do dự ôm lấy cổ hắn, vì hân hiện tại mờ mờ ảo ảo như sương, chỉ cần một cái chạm nhẹ có thể tan biến ngay.- "Tiểu Bạch...."-Nàng vui đầu vào chỗ tóc lòa xòa trên vai hắn, nức nở gọi.

"Ân!"-Khẽ đáp, hắn vỗ về lưng nàng.

"Nếu một ngày nào đó ta biến mất ngươi nhất định phải đi tìm ta! Nhất định phải tìm có biết không?"-Nàng dùng sức ôm lấy hắn, vui sâu hơn vào hõm vai của hắn. Mơ hồ phát ra tiếng khóc nghẹn nghẹn cố nén lại ở cổ họng.

"Ừ!"-Hắn đáp.- "Ngươi có còn nhớ giao dịch của chúng ta không? Ngươi phải thực hiện cho ta ba điều, điều thứ nhất ngươi đã làm xong. Bây giờ ta muốn ngươi làm điều thứ hai. Nếu một ngày nào đó ngươi trở về thế giới trước kia, dù ngươi có quên hay nhớ, dù ngươi cho những chuyện ở nơi này là sự thật hay giấc mơ ngươi cũng phải đợi. Đợi ta đến tìm ngươi, đợi ta mang ngươi đi. Nhất định không được từ bỏ, phải kiên nhẫn đợi. Ta sẽ đến, nhất định sẽ!"

Hắn thuận thế ôm cả cơ thể mềm mại của nàng, dịu dàng mà bá đạo. Hắn ở bên tai nàng chậm rãi thì thào từng câu từng chữ, khắc sâu vào tâm can trí óc của nàng.

Lam Tuyết như một con thú nhỏ tìm được nơi trú ẩn an toàn giữa con bão lớn, rút mình sâu vào nơi đó. Bờ vai của hắn ấm áp mà vững chãi, cho nàng cảm giác bình ổn hơn rất nhiều.

"Tiểu Bạch... ngươi có thể cho Giáng Đào đi theo không? Ta với nàng thật sự không có cái kia..."-Thật lâu sao nàng mới ngập ngừng nói.

"Tùy ý ngươi đi!"

"Rì a lỉ? (Really)"-Nghe làm sao?

"Ồ!"

"Ờ?"-Đồng ý nhanh như vậy?

"Ồ..."

"Có phải hay không ngươi.... hôm nay bị bại nào?"-Nàng đưa tay sờ sờ trán hắn, không có nóng a!

Hắn chẳng buồn để ý nàng, hừ lạnh một tiếng, bân quơ nói.- "Ngươi đây là đang muốn tìm đường tự ngược?"

"A ha ha...."-Nàng cười khô khan vài tiếng.- "Ta chỉ thấy ngươi... ừm... không giống bình thường!"

"Không giống chỗ nào?"-Hắn nghiêng đầu, tay chống lên thành nệm thấp đỡ một bên má.

"Nếu là lúc trước ngươi đã đem ta trở lại ném lên giường rồi giờ trò cầm thú 'tấy trần' a! Sau đó lại nhai mấy câu vô si biến thái, cuối cùng là không chịu làm gối ôm cho ta ngủ!"-Nàng sờ sờ cằm, đảo đôi mắt hoa đào ngập nước, phụng phịu nói.

"Voi ngươi ta là loại người như vậy sao?"-Hắn không những không giận mà còn tỏ ra rất vui, cong môi tô đậm thêm nụ cười có thể làm nhân tâm điêu đứng của mình.

"Không phải!"-Nàng nháy mắt vô tội, nhẹ răng cười.-"Là loại CÀM THÚ NHƯ THỂ mới đúng! Vô si, ti bỉ, mặt dày, biến thái!"

"Nha!"-Hắn cảm thán thốt lên một tiếng, mị nhãn như tơ đàn quấn lấy nàng.

"Ng... ngươi... đừng cười nữa!"-Chói mắt quá! Hôm nay bị thừa hooemon à? Thơm như vậy làm gì chứ, không sợ xong nàng chết sao?

"Ta cười lên xấu lắm sao?"-Bạch Dạ hỏi, ý cười lần sau còn nhiều hơn lần trước.

Lam Tuyết khóc không ra nước mắt, tự mắng mình không có tiền đồ. Sao lại để mỹ nam kế của hắn làm chân tay nhúng nhích không nổi luôn chứ?

"Ngươi muốn chém muốn giết gì thì làm đi. Đừng có tra tấn người ta kiểu đó! Sắp điên rồi!"-Nhìn được nhưng sờ không được, ăn không được chính là cực hình nhân gian a. Mẹ nó! Bà đây hôm nay dao thật sừng thật bõa ngươi, cho dù có đánh dã chiến bà cũng bõa!

"Ta sùng ngươi, thương ngươi còn không hết làm sao có thể chém, có thể giết ngươi được chứ?"-Đầu ngón tay hắn vờ như vô tình lướt qua vành tai đã phủ một màu hồng phấn của nàng, nhẹ giọng cười.

"Ngươi... ngươi... ngươi..."-Nàng tức đến cả người run rẩy. Hai tay túm lấy đệm gấm đến trắng bệch. Nghiến răng nghiến lợi rít lên.

Hắn lại làm như không thấy gì, đứng dậy lười biếng đuổi thắt lưng, che miệng ngáp một cái. Cơ thể biến thành các đốm sáng bạc, trước khi biến mất hoàn toàn hắn hơi cúi người đặt lên trán nàng một nụ hôn kèm theo một lời chúc.-"Chúc ngủ ngon! Vật nhỏ!"

Cuối cùng nàng cũng nổi đóa lên, hung hăng mở cửa. Tối hôm nay ta phải nghiền xương ngươi ra thành bột.

.....

.....

.....

Ờ? Không mở được.

Ta đập! Ta đập! Ta đập!

Ta phá! Ta phá! Ta phá!

Cánh cửa vẫn hiên ngang ở đó, dù nàng có dùng pháp thuật cũng vô ích.

"Yêu nghiệt! Ngươi dám dùng kết giới nhốt ta! Thả ta ra! Hồ ly biến thái, thả ta ra a....."-Nàng vừa gào vừa hét nhưng tất cả đều bị kết giới ngăn lại, bên ngoài vẫn im lặng như nước.

Bạch Dạ đứng ngoài cửa, nụ cười khuyếch đảo nay đã thay thế bằng lãnh ý thấu xương.-"Xem trộm như vậy rất vui?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Không thể đổi!

Chương 25:

Không thể đổi!

"Xem trộm như vậy rất vui?"-Bạch Dạ liếc nhìn Giáng Đào đứng nép bên cây cột lớn. Ánh mắt sắc bén như dao tựa hồ có thể xuyên qua vài lỗ trên người nàng ta.

"Ta... ta sợ người... làm hại tỷ tỷ... nên mới tới..."-Nàng chột dạ ấp a ấp ứng. Cứ tưởng bản thân rất giỏi ai dè bị phát hiện từ sớm.

"Ta sẽ không. Nhưng cho dù có thì người ngăn lại được sao?"-Hắn ôm hai tay trước ngực, ngữ khí lười nhác nhưng đầy khí chất vương giả cao ngạo, lạnh lùng.-"Hắn là người có việc khác muốn nói."

Giáng Đào cố nén sợ hãi trước hàn khí bức người của Bạch Dạ. Hắn so với lúc ở cùng tỷ tỷ như thể đã biến thành một người khác vậy.

"Ng... người có thể hay không... giúp ta tẩy trừ tiên cốt?"-Giáng Đào e dè lên tiếng.

"Để làm gì? Thành tiên không phải dễ..."-Hắn thờ ơ hỏi lại.

"Ta trước kia... tu tiên là vì tỷ tỷ... Bây giờ tỷ ấy là yêu, ta muốn làm yêu để được ở bên cạnh tỷ tỷ...."-Nàng lắp bắp nói. Mồ hôi túa ra ướt cả lưng áo.

"Vật nhỏ lúc trước từng là thần tiên?"-Hắn hơi nhìn mĩ, cất ngang.

Giáng Đào biết mình lỡ lời, tức thì che miệng lại, cúi đầu không dám nhìn hắn. Trong lòng không khỏi thầm than, sao lại nói ra chứ. Nếu như hắn biết sự thật thì sẽ đem Thiên giới lật ngược lại a.

"Nói!"-Hắn lạnh lùng buông ra một chữ. Sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, xung quanh người hàn khí đông lại thành từng phiến băng lạnh giá.

Giáng Đào ngay lập tức mềm nhũn quỳ xuống đất, dập đầu liên tục.-"Xin Thần... Xin ngài đừng hỏi nữa. Cho dù... cho dù hôm nay ngài có giết tiểu tiên đi nữa.... tiểu tiên cũng không thể nói... dù sao ngài cùng tỷ tỷ cũng đã chuyển kiếp... chuyện trước kia cứ bỏ qua đi... hiện tại ngài cùng tỷ ấy.... đã ở cạnh nhau.... Tiểu tiên chỉ muốn ở cạnh tỷ tỷ mong ngài chấp nhận... chuyện khác...."-Nhưng nàng ta không biết mình đang là càng bới lại càng đen, không không chế được mà xưng 'tiểu tiên'. Trán cũng bị rách da, máu đỏ chảy ra che đi đóa hoa đào giữa tâm mi, trông chật vật và bê bối.

"Chuyển kiếp? Trước kia? Hiện tại?"-Bạch Dạ khẽ lặp lại.

Sắc mặt Giáng Đào càng lúc càng trắng, chột sợ càng nói lại càng hồng nên chỉ dám im lặng quỳ ở đó.

Hắn đứng đó tựa như đang suy nghĩ cũng như nghiền ngẫm. Liên kết các từ ngữ vụn vặt của Giáng Đào có thể biết được chuyện giữa hắn và vật nhỏ tựa hồ không phải đơn giản. Nàng là thần tiên, nhưng là vị thần tiên nào?

Lam Tuyết - Thiên Băng động, Băng Liên Hoa - Linh Xà thánh châu biến thành màu trắng - tuyết xà chứ không phải kim xà - linh lực hệ băng....

Tuyết Mạn Thần Quân!

Trong đầu hắn bất chợt lóe lên cái tên đó. Lần trước Diêm Vương đã gọi nàng như thế. Vật nhỏ thật sự là Tuyết Mạn Thần Quân sao?

Hắn nhắm mắt, hít một hơi thật sâu, cố kiềm nén kích động run rẩy của bản thân. Khi đôi mắt lần nữa mở ra chỉ thấy một con người tĩnh lặng không chút dao động, không chút cảm xúc.

"Người tạm thời biến thân thành Phong Nhi đi, khi đến Tinh Linh tộc ta sẽ giúp người loại bỏ tiên cốt. Còn nữa... không được quá thân thiết với vật nhỏ của ta..."-Hắn không ngần ngại mở miệng, vung tay áo rời đi.

Giáng Đào không thể tin mở to mắt, hắn như vậy mà cho qua? Hình như cũng đồng ý cho nàng ở cùng tỷ tỷ. Hắn nhân từ rộng rãi như vậy từ lúc nào, là từ khi chuyển kiếp sao? Đúng là 'lòng dạ nam nhân như mò kim đáy biển' mà. Không đúng, phải là 'lòng dạ hồ ly như mò kim đáy biển'. Kiếp này hắn làm hồ ly tinh đúng là không phụ lòng trông mong của tổ quốc, ít ra cũng không chứa đầy oán khí như trước kia.

Bất quá 'không được quá thân thiết với vật nhỏ của ta' của hắn có chút mùi... chua? Ngay cả với nữ nhân mà cũng ăn dấm? Hừ, chỉ ôm một cái, sờ sờ vài cái thôi mà, đồ ích kỉ nhỏ mọn.

Lại liếc nhìn cái kết giới nhốt tỷ tỷ đang kêu réo chửi rủa om sòm kia thì rung mình một cái. Có vẻ như bị chinh rất thảm.

Lau đi vết máu ở trán nàng ta kêu lên ai oán. Rất đau a!

Bạch Dạ đứng trước Dị Nhai chỉ cảnh không chút do sự bước vào, nơi này là một không gian biệt lập, không thuộc cai quản của Tam Giới, không có ngày chỉ có đêm. Chủ nhân của nơi này là một cây cổ thụ sống từ thời thượng cổ đến nay. Ông ta không thể đi chuyển cũng không thể biến thành người nhưng mọi chuyện trong trời đất thì không gì không biết.

Bạch Dạ dừng chân trước một cây đại thụ thân màu tím to bằng mấy tòa nhà lớn gộp lại, những tán lá xanh rì như ngọc bích lấp lánh rộng đến mức có thể che kín cả một tòa thành. Dưới tán cây là một thảm hoa đủ loại màu sắc, chúng lay động rồi tự tách ra tạo thành một lối đi cho hắn.

"Từ Mộc lão nhân!"-Hắn chấp hai tay sau lưng chậm rãi lên tiếng.

Tán cây cổ thụ run động rồi từ thân cây nhô ra một khuôn mặt hiền hòa của một lão nhân, khỏe môi mang nụ cười từ ái, thân thiện.-"Không biết Hồ

Vương hôm nay ghé thăm có chuyện chi?"

Bạch Dạ cũng chẳng cần cà kê dè ngõng gì mà vào thẳng vấn đề. -"Bạch Dạ muốn biết về Tuyết Mạn Thần Quân!"-Tuy vẫn là điệu bộ lãnh đạm nhưng nghe ra vẫn có vài phần kính trọng.

"Nếu Hồ Vương muốn biết lão sẽ nói. Theo luật lệ Hồ Vương phải trao đổi bằng thứ quý giá nhất của mình!"-Đây gọi là có qua có lại, có được sẽ có mất.

"Vậy xin hỏi ngài muốn thứ gì ở Bạch Dạ?"

"Tình ái!"-Từ Mộc lão nhân ôn tồn lên tiếng. -"Là tình cảm của Hồ Vương với nữ tử ngài yêu!"

Trong mắt Bạch Dạ thoáng qua chút dao động mãnh liệt nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường. Lạnh giọng từ chối. -"Bạch Dạ không thể đổi!"

"Tại sao lại không đổi? Đó chỉ là một loại tình cảm phạm tục hà tất gì lại không đồng ý. Huống chi mất rồi có thể tìm lại cái khác, hay là...."-Từ Mộc lão nhân ngừng lại trong một lúc rồi nói tiếp. "...Hồ Vương sợ rằng tình cảm của mình với nữ tử kia không đủ sâu, một khi mất đi sẽ không thể tìm lại mà trao tâm cho người khác?"

Bạch Dạ nhếch môi tạo ra nụ cười lạnh lùng. -"Ngài nói đó là tình cảm phạm tục bình thường thì vì sao nó lại là thứ quý giá nhất của Bạch Dạ mà không phải thứ khác. Mà đã là thứ quan trọng há có thể đem ra, một khi chấp nhận đổi thì thứ tình cảm đó chính là đồ rẻ mắc không chút giá trị. Bạch Dạ nói như vậy ngài thấy có đúng hay không?"-Chỉ vài câu nói hần đem quả bóng ném lại cho Từ Mộc lão nhân.

Từ Mộc lão nhân nghe vậy cất giọng cười đầu tiên trong suốt thời gian qua. Tiếng cười mang theo linh khí tươi mát tản ra khắp nơi khiến hoa cỏ trong Dị Nhại chỉ cảnh tươi tốt thêm mấy phần.

Lão hài lòng nhìn Bạch Dạ. -"Hồ Vương nói rất đúng! Ngài chính là người đầu tiên khiến lão tâm phục khẩu phục a!"-Yêu cầu này lão đã đưa ra rất nhiều lần và ai cũng đồng ý trao đổi, chỉ trừ người trước mặt lúc này. Dù lão đã dùng mê thuật cũng không lừa được. Nhưng mà luật vẫn là luật. -"Nhưng mà lão cũng không thể vì vậy mà phá bỏ luật của chính mình. Bất quá... nếu Hồ Vương cho lão một giọt máu lão sẽ kể cho ngài nghe một câu chuyện. Ngài thấy thế nào?"

"Một giọt máu?"-Hần hỏi lại.

"Phải! Chỉ cần một giọt!"-Lão gật đầu chắc chắn.

"Được!"-Bạch Dạ không chút do dự hóa ra một thanh thủy thủ sắc bén cắt một đường nhỏ trên ngón tay rồi trích ra một giọt máu đỏ tươi sòng sánh như huyết trên châu tụy vào gốc cây. Giọt máu từ từ ngấm vào rễ cây, thân cây bỗng nhiên tỏa ra một ánh sáng trắng dịu dàng rồi biến mất.

Từ Mộc lão nhân cũng bắt đầu kể chuyện. -"Rất lâu về trước có một tinh linh tuyệt vừa lịch kiếp thành tiên. Tinh linh đó rất nghịch ngợm nên đụng phải một lão nhân tính cách kì quái hay đùa giỡn, cả hai rất ấn ý khiến cả Thiên giới rối tung nhưng không ai ngăn cản vì lão nhân kia là một vị Thượng Thần. Cho đến khi vị Thượng Thần đó muốn kết thúc sự tồn tại của mình, đem quyền năng của Thần trao lại cho tinh linh kia. Tinh linh đó thay thế trở thành một vị Thượng Thần. Chẳng biết tại sao tinh linh đó lại đem lòng yêu một vị Thượng Thần khác, vị thần được tạo nên từ oán khí của vạn vật. Trên Thiên Giới đuổi theo người ta mấy ngàn năm vẫn chưa đủ còn theo xuống hạ giới bám lấy suốt mười kiếp. Đến kiếp thứ mười thì vị Thượng Thần kia cũng động tâm. Bị kịch cũng bắt đầu từ đó, tinh linh vị Thượng Thần kia đại khai sát giới, đi trộm Hoán Linh Thạch, phạm vào Thiên Điều bị Thiên phạt một trăm bốn chín đạo thiên lôi, hồn phi phách tán. Thiên tạo Thần, Thần tạo vạn vật cũng diệt được vạn vật, diệt thần cũng do Thiên."-Từ Mộc lão nhân không nén được mà thở dài.

Bạch Dạ lâm vào trầm mặc, mày ngài nhíu chặt, bàn tay không tự chủ siết lại đến trắng bệch, gân xanh cũng nổi lên trên mu bàn tay.

"Vị Thượng Thần kia sau đó thì sao?"-Thật lâu sau hần mới mấp máy môi nói, tiếng nói nghe có phần khàn đi. Cây cỏ xung quanh hần trăm trượng đều khô héo không còn một mống. Ngay cả Từ Mộc lão nhân cũng bị dọa, mồ hôi túa ra hai bên thái dương.

"Vị Thượng Thần kia cũng biến mất rồi, bị Thiên phạt. Một khi đã bị Thiên phạt chỉ có một kết quả là thần hồn tiêu tán, không thể luân hồi."-Từ Mộc lão nhân đáp. Trong lòng nước mắt chảy ròng ròng, hoa cỏ của ta. Ta lấy của ngài một giọt máu để nuôi chúng, vừa tốt thêm một chút ngài lại làm chúng chết ngắc. Lăn lăn ăn này lão lỗ rồi a!

"Thật sự là không thể luân hồi?"-Hần lại hỏi, số hoa bị chết càng ngày càng nhiều.

"Đó là.... đương nhiên."-Ngoại trừ người đó nghịch thiên cãi mệnh. Lão run giọng khẳng định, lòng đau như cắt nhìn đám hoa chết dần chết mòn.

"Vậy vật nhỏ của ta là ai? Vì sao Giáng Đào lại gọi nàng là tỷ tỷ?"-Hần tiếp tục hỏi, mái tóc che khuất biểu tình của hần.

"Nữ tử của Hồ Vương là một linh hồn lưu lạc thôi. Còn Giáng Đào kia là do nhận nhầm, nàng ta từng ăn Băng Liên hoa, nó chính là giọt nước mắt của tinh linh tuyệt kia làm rơi khi bị Thiên binh áp giải qua Tuyết sơn, qua mấy vạn năm hấp thụ linh khí đất trời mà thành Băng Liên Hoa. Do đó nàng cũng nhiễm một phần linh khí của tinh linh, Giáng Đào mới nhận sai a!"-Từ Mộc lão nhân kiềm nén kích động muốn bắt chấp tất cả mà chém cho Bạch Dạ vài nhát, nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

Hần im lặng gật gù chấp nhận đáp án đó, nắm tay cũng buông lỏng ra, hàn khí cũng thu liễm lại. Ngắc đầu nhìn Từ Mộc lão nhân nở nụ cười khách khí khuyhnh quốc khuyhnh thành. -"Bạch Dạ xin tạ ngài, khi có dịp Bạch Dạ lại ghé chơi!"

"Ha ha ha! Lão rất hoan nghênh!"-Lão cười khô khan vài tiếng, nói qua loa cho có. Chỉ cầu trời hấn dừng đến nữa. Đợi khi cái bóng trắng kia biến mất khỏi Dị Nhai chi cảnh lão mới gào thét lên.-"Cây của ta, cỏ của ta, hoa của ta a!"

Từ một tán cây của Từ Mộc lão nhân một thân ảnh màu đen nhảy xuống. Khi vững vàng trên mặt đất mới biết người đó chính là Boss lớn ở Âm phủ - Diêm Vương. Ông ta cười hi hi.-"Lần này cảm ơn Từ Mộc lão nhân rất nhiều!"-Cũng may Từ Mộc lão nhân không nói ra hết, cuối cùng còn mặt không đổi sắc nói dối. Nếu không.... hậu quả rất lớn a!

"Cảm ơn thì được cái gì? Người xem cây cỏ của ta chết hết rồi, mấy con thú nhỏ quanh đây đều đều trốn mất. Người đền cho ta."-Lão nhân mặt mày xám nhợt quất tháo.

Diêm Vương sờ sờ mũi rồi.... chạy mất. Ông ta đâu có dại gì mà đền, để làm sống lại số cây cỏ đó lấy hết tu vi của bản thân ra cũng chưa chắc đủ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cẩn yêu!

Chương 26:

Cẩn yêu!

Khi Bạch Dạ từ Dị Nhai chi cảnh trở về thì trời đã hừng sáng.

Lạc Vân sơn trang bắt đầu một ngày nữa với nhịp điệu tất bật của gia nhân.

Giáng Đào hóa thành hình dạng Phong Nhi chạy tới chạy lui trong Lạc Vân sơn trang đùa nghịch.

Minh Nguyệt cũng đã tỉnh lại, cái gì nên nhớ thì nhớ, không nên nhớ đều bị Bạch Dạ dùng pháp thuật xóa bỏ.

Còn về phần Lam Tuyết.... bị nhốt trong kết giới của hấn một đêm không thể ngủ được. Bộ dạng hiện tại hệt như Zombie vừa đói mò sống dậy. Hai mắt thâm quầng, vẻ mặt trông tiêu tụy hẳn đi, đầu tóc bù xù, quần áo xóc xệch, xung quanh tràn đầy oán khí và mấy đóm lửa ma trôi, trong miệng mơ hồ ai oán lầm bầm.

".... ta nguyện rửa người, hồ ly già, hồ ly thú, hồ ly biến thái, hồ ly xấu xa..%&#@ !¥£€.... yêu nghiệt cầm thú, yêu nghiệt ích kỉ, yêu nghiệt nhỏ mọn, yêu nghiệt hại nước hại dân, cái đồ lam nhan họa thủy....&%&#@#€¢¥&#@... ta trừ ếm hoa cúc của người bị bạo một vạn lần, ta hỏi thăm mười tám đời tổ tông của người...@#&%*#@.... người dám dùng kết giới nhốt ta, người dám dùng nị được chinh ta.... ta hận người.... ta hận người... ta hận người... ta mà còn nói chuyện với người thì ta chính là đồ không có não...."

Bạch Dạ vừa thấy cảnh này chỉ thiếu nước ôm bụng cười lăn lộn, lại có chút không nỡ. Lần này có vẻ như hấn hơi quá tay thì phải?

Vừa cảm nhận được hơi thở quen thuộc trong phòng Lam Tuyết liền ngậm miệng không lâu bầu nữa. Cũng chả thèm liếc nhìn hấn lấy một cái, trực tiếp nhắm mắt lại.

Hấn nâng bước đi đến thì một loạt âm thanh 'răng rắc' vang lên, sàn nhà bị phủ kín bởi những trụ băng nhọn như cái đinh. Hấn cũng chẳng dừng lại mà tiếp tục đi, chân còn chưa hạ xuống các cột băng kia đã vỡ ra thành bột mịn. Hấn đến ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, khẽ gọi.-"Vật nhỏ?"

Nàng không đáp, nhắm mắt biến thành một con bạch xà bằng ngón tay cái chui tọt lên giường, vùi đầu vào đồng chăn mềm mại. Bày ra một kết giới quanh mình, bên ngoài kết giới xuất hiện một bức tường băng dày cộm. Từ ngoài nhìn vào hệt như một khối ngọc hình bạch xà được bao trong một khối thủy tinh trong suốt.

Hấn cười trừ một tiếng, chẳng tốn sức mấy đã phá tan lớp băng kia, giải trừ kết giới của nàng. Hấn nhẹ nhàng gỡ chăn lên, nắm ngón tay thon dài bắt lấy con rắn nhỏ lạnh lạnh, mềm mại kia. Cảnh tượng này làm hấn nhớ tới lần đầu hai người gặp nhau.

"Aizzz! Tức giận sao?"-Hấn vừa hỏi, vừa vuốt ve cái đầu của vật nhỏ trên tay.

Con rắn nhỏ liền trừng to đôi mắt màu xanh trong suốt như ngọc bích nhìn hấn. Chỉ hận không thể trừng thùng vài trăm lỗ trên người hấn. Ta cho người ăn vài cân mị được rồi bắt người nhìn một đêm xem lúc đó người có tức giận không? Đồ hỗn đản trời đánh, thánh đả!

Hắn lại làm như không biết, vờ hỏi lại: "Ngươi muốn gì thì nói a! Ta không hiểu!"

Không hiểu cái đầu ngươi ý! Nàng đem hân mắng một vạn lần, rõ ràng đi guốc trong bụng ngươi ta mà còn làm bộ làm tịch, mở miệng nói thì nàng chính là đồ không có não.

Quay mặt đi, úp sấp trên cổ tay hắn. Bà đây không cùng đẳng cấp với ngươi!

"Chắc ngươi đói rồi nhỉ, chúng ta đi ăn sáng a!"-Bạch Dạ cầm vật nhỏ đang giận dữ trong tay, mặt mày rạng rỡ như hoa nở hướng đến phòng ăn mà đi.

Trên bàn ăn, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Bạch Dạ, chính xác hơn là cái vật dài dài như sợi dây hân đang nghịch - một con rắn - một con rắn vô cùng xinh đẹp. Bộ dáng chỉ lớn bằng ngón tay cái, lớp vảy trắng lấp lánh như thủy tinh ẩn hiện những hoa văn màu lam nhạt bao lấy thân hình mềm dẻo, mơ hồ có thể nhìn thấy ánh sáng trắng xanh tỏa ra. Một đôi mắt như bảo thạch quý giá lười biếng khép hờ lại, làm người ta không thể rời đi tầm nhìn được.

Minh Nguyệt ngăn người ra, thức ăn vừa gấp được cũng rơi xuống.

Minh Tịnh nuốt một ngụm nước bọt, mồ hôi vã ra đầy trán, gương mặt tuấn tú xuất hiện vài vạch đen.

Giáng Đào đang trong hình dáng Phong Nhi chỉ im lặng cúi đầu và com vào miệng, vụn trộm liếc nhìn con rắn nhỏ kia. Tỷ tỷ thật là đáng thương a!

Gia nhân ở đó muốn đến sờ thử xem nó có phải là thật hay từ ngọc khắc ra hay không nhưng lại không dám.

Minh Tịnh cuối cùng không nhịn được, lên tiếng: "Bạch Dạ... nó là?"

"Là sủng vật của ta a! Thế nào? Có phải hay không rất xinh đẹp?"-Bạch Dạ cao hứng đem vật nhỏ chia ra trước mặt Minh Tịnh. Cười đến lộ cả hàm răng trắng tinh.

"Ừ.... đúng là một cái... mỹ xà.."-Minh Tịnh cười khan mấy tiếng: "Nhưng mà... nó có độc..."-Hơn nữa là độc rất mạnh, chỉ cần cắn một phát có thể giết người trong vài giây.

"Nha!"-Bạch Dạ 'nha' một tiếng. Ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ cái cằm nhỏ của bạch xà, ánh mắt chứa đầy ý cười: "Đó là đương nhiên, càng đẹp thì càng độc. Bất quá như vậy ta càng thích!"

Vật nhỏ của hắn toàn thân chỗ nào cũng có độc, nhất là ăn nói độc miệng.

Mẹ nó! Ngươi mới là sủng vật, cả nhà ngươi đều là sủng vật. Con rắn nhỏ điên tiết đến cả vảy cũng dựng ngược lên. Há mồm cắn xuống tay hắn, răng nanh bén nhọn xuyên vào da thịt. Hắn lại chẳng nhú mày lấy một cái.

Gia nhân sợ hãi lùi lại mấy bước. Nó là thật a!

Giáng Đào 囧, tỷ tỷ cần thật a!

Minh Nguyệt nhảy dựng lên trốn ra sau lưng Minh Tịnh. Vật nhỏ này thật hung dữ!

Minh Tịnh hốt hoảng, muốn bắt lấy con rắn nhỏ đó ra ngay nhưng lại thấy Bạch Dạ bình thản như không chỉ đánh năm chặt chuỗi đoàn kiếm của mình.

Bạch Dạ nhẹ nhõm miệng cười, vuốt ve đầu con rắn nhỏ, sùng nịch nói: "Chỉ là một cái cắn yếu thôi mà! Người ta nói thương cho roi cho vọt, còn vật nhỏ này thương ta mới cần ta a! Không có nhà độc ra đâu!"

'Cần yếu'? Toàn thể quần chúng té ghế.

Này thì cần yếu này! Ta cần ngươi này! Ta cần! Ta cần! Vật nhỏ kia giận quá hóa khùng, lại hung hãn cắn thêm vài cái. Đến lúc phát tiết xong thì mu bàn tay hắn đã biến thành một miếng thịt chỉ chút dầu nanh.

Ai nấy đều hít vào vài ngụm khí lạnh. Hắn là kẻ điên sao? Bị cắn như vậy còn cười được?

Trong khoang miệng Lam Tuyết hiện tại tràn đầy vị máu tanh nồng của hắn. Lại nhìn mảng huyết nhục đỏ tươi kia tâm nàng liền chùn xuống, cảm giác có chút chột dạ. Nàng do dự cúi đầu khẽ liếm phần máu ứa ra từ những vết cắn kia. Sau đó thì nhẹ cọ cọ vào cổ tay hắn, nhu thuận như một hải tử nghe lời.

Cảm thấy khổ nhục kế của mình đã thành công, khoe miệng của Bạch Dạ đã tét đến tận mang tai. Lấy ra một chiếc khăn tay trắng cột vào vết thương, còn cắn răng nhủ như đau đớn không thôi.

Lúc này trái tim treo ngược của những người ở đây mới được thả xuống.

Minh Tịnh buông lỏng tay cầm đoàn kiếm, e dè hỏi: "Sao lại... đi nuôi rắn làm sủng vật? Còn để nó cắn... thành như vậy nữa!"

Bạch Dạ vân đạm khinh phong đáp lại: "Đơn giản là thích thôi! Hơn nữa.... ta cần nó không ít lần, để nó cắn lại vài cái cũng chẳng sao!"-Phượng mâu

hẹp dài thoáng liếc qua vật nhỏ kia một cách đầy thâm ý.

Quần chúng nhân dân một lần nữa hóa thành tượng gỗ. Chỉ có một rần, một hoa (ý chỉ Giáng Đào) là hiểu hần đang nói cái gì.

"Khụ... khụ..."-Minh Tịnh bị sặc. Không tiện hỏi gì thêm đành nói sang chuyện khác.-"À... Hôm nay.... hôm nay sao không thấy Lam Tuyết?"- Thường ngày bọn họ luôn ở cùng nhau, hôm nay lại không thấy nên hần có điểm nghi hoặc.

"Bị bệnh rồi, đang ở trong phòng!"-Bạch Dạ tùy tiện đáp. Lấy đũa gấp một miếng thịt gà nhỏ dí vào miệng con rần nhỏ, nàng nâng mắt nhìn hần rồi há miệng ngậm miếng thịt kia.

"Sao lại bị bệnh? Có cần ta gọi đại phu không?"-Minh Tịnh lo lắng hỏi. Hôm qua chẳng phải còn rất tốt sao hôm nay lại bệnh.

"Là bệnh cũ thôi! Thỉnh thoảng lại tái phát!"-Là bệnh giận dữ của nữ nhân a! Hần lại trắng trợn nói dối, tim không đập nhanh, mặt không đỏ sặc.-"Bệnh này từ nhỏ đã có, không thể trị tận gốc chỉ có thể dùng thuốc khống chế. Mỗi lần phát bệnh đều rất nặng, không chịu ra gặp ai, đến nói chuyện cũng không muốn nói. Lần này vừa hay thuốc lại hết, mà được liệu để chế thuốc lại không có. Cho nên.... ta phải mang Lam Tuyết về chữa trị. Nếu không e là..."-Hần đột nhiên ngừng lại không nói nữa, mặt hơi cụp xuống, sắc mặt cũng ảm đạm đi. Trong chớp mắt nhìn hần có phần xanh xao, hốc hác hơn y như là do lo lắng quá mà thành ra như vậy.

Diễn hay thật! Lam Tuyết cùng Giáng Đào cảm thán.

"Vậy là.... các người muốn rời khỏi đây?"-Minh Tịnh hỏi, giọng có chút run.

Bạch Dạ do dự rồi khẽ gật đầu.-"Chuyến đi này quen biết người coi như một thu hoạch lớn. Ta cũng không thể làm phiền người mãi được."

Minh Nguyệt im lặng ngồi đó, đột nhiên buông đũa xuống, nhẹ giọng nói.-"Khi nào có dịp hãy ghé Lạc Vân sơn trang chơi!"-Nghe họ nói muốn đi, Minh Nguyệt chỉ có chút không nỡ. Sau khi trùng sinh, mặc dù nàng không nhớ gì nhưng trong tâm hiểu rõ nàng đối với Lam Tuyết không phải yêu mà là lưu luyến. Hồn thức của nàng biết đó là gì, là loại lưu luyến với thân xác của mình, như một đứa trẻ với món đồ chơi mà nó thích.

Minh Tịnh nghe muội muội mình nói vậy thì mỉm cười. Bữa tiệc này cũng đã đến lúc tàn rồi. Minh Nguyệt bỏ được thì hần cũng được.-"Sau này ta nhất định sẽ ghé nhà Bạch Dạ một lần cho biết. Không biết người có hay không hoan nghênh ta?"-Gặp nhau, biết nhau và duyên, nín kéo giằng co chỉ là duyên mau tận.

"Đương nhiên là hoan nghênh. Ta sẽ chờ người đến!"-Bạch Dạ hiển nhiên là gật đầu đồng ý. Âm thầm dùng pháp thuật ngăn cản vết thương trên mu bàn tay đang khép lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Người sai chính là người!

Chương 27:

Người sai chính là người!

Con đường đến tinh linh tộc phải đi qua một sơn động tối om, ẩm ướt trông có chút lạnh lẽo u ám như con đường xuống Âm phủ.

Nhưng vừa bước chân ra khỏi đó thì hiện diện trước mắt là cảnh trí huyền ảo như được vẽ từ trong tranh.

Một thác nước trong veo ồ ồ đổ xuống, từng giọt nước bắn lên không phản chiếu ánh sáng lấp lánh như pha lê. Sóng nước lăn tăn đưa những đóa sen hồng trong hồ nước, đàn cá đủ loại màu sắc bơi lượn đầy sức sống.

Mặc dù đã đến đây một lần nhưng Phong Nhi cũng không tránh khỏi bị nơi này mê hoặc. Ở đây không tồn tại xuân hạ thu đông, chỉ có bầu trời xanh thuần khiết, không khí mát mẻ dễ chịu, trăm hoa luôn nở rộ, lá xanh tươi tốt.

Ở trong phong thư Vương thúc đưa nói rằng khi hần đến Tinh Linh tộc sẽ có người đón hần. Nhưng mà có thấy ai đâu à!

Đôi mắt to tròn long lanh chớp chớp, hần cố tìm kiếm thì phát hiện phía xa xa mờ mờ có một bóng người hiu quạnh đứng đó. Trong cái lương đình được xây giữa cái hồ sen, y quay lưng về phía này, trường bào màu lam dài chấm đất, tóc đen dài quá thắt lưng xòa tung khê bay bay theo làn gió nhẹ. Dáng người y thon dài, cao ráo nổi bật trên nền lá xanh thẫm hay những mảng sen hồng yêu kiều.

Tìm hấn đập 'bang bang' lên khi nhìn thấy y, hai tay núm lấy ngọc bội đeo trên cổ.

Người kia hình như phát hiện ra hấn, y xoay người nhìn hấn khẽ mỉm cười. Nụ cười càng tỏ đậm dung nhan xinh đẹp hơn bất cứ thứ gì, ngay cả những thứ lóa mắt nhất thế gian cũng phải lu mờ trước y.

Cứ như vậy y chậm rãi đi về phía hấn, mỗi cái giờ tay nhấc chân đều toát ra cỗ khí chất cao quý bẩm sinh vốn có. Rất nhanh, y đã đứng trước mặt hấn.

"Người..."-Phong Nhi lúng túng, hấn muốn gọi tên y nhưng hấn vẫn chưa biết tên y làm sao gọi được. Một từ 'người' thốt ra rồi tất cả đều nghẹn lại nơi cổ họng không cách nào nói nên lời.

Xích Liên không khỏi nhẹ giọng cười ra tiếng.

"Xích Liên! Tên ta là Xích Liên!"-Y nói.

Xích Liên?! Đó không phải tên vị bằng hữu mà Vương thúc hay nhắc đến hay sao? Thì ra y là bằng hữu của Vương thúc.

"Phong Nhi... ra mắt Xích Liên thúc thúc!"-Hấn cúi đầu hành lễ, thể hiện cung kính với bậc trưởng bối.

Thúc thúc? Nụ cười của y có phần cứng lại. Thật sự rất muốn đưa tay sờ mặt mình hay lấy gương ra soi sao đó hỏi hấn 'Ta già như vậy sao?'

Thấy biểu hiện có chút kì lạ của y, hấn e dè gọi.-"Xích Liên thúc thúc?"-Sao mặt mày lại trở nên xám nhợt như vậy, vừa rồi còn phơi phới mùa xuân mà.

"Khụ..."-Xích Liên ho khan một tiếng.-"Sao lại gọi ta là thúc thúc?"-Nghe rất đã kích a.

"Vị người là bằng hữu của Vương thúc!"-Hấn đáp.

"Vậy tại sao người gọi Lam Tuyết là ca ca mà không phải thúc thúc?"-Y hỏi, nghe loáng thoáng có.... chút vị chua.

"Vị Lam Tuyết ca ca là Lam Tuyết ca ca. Xích Liên thúc thúc là Xích Liên thúc thúc a!"-Hấn chớp mắt nhìn y, có chút ngờ ngạc như con nai đi lạc. Thúc thúc nghe oai hơn ca ca rất nhiều sao y lại không thích chứ? Thật khó hiểu.

"Lam Tuyết là tình nhân của Bạch Dạ, tương lai hai người họ sẽ thành thân. Đến lúc đó người sẽ gọi Lam Tuyết là gì?"-Y lại hỏi.

"Tình nhân là tình nhân, bằng hữu là bằng hữu. Ca ca vẫn là ca ca, thúc thúc vẫn là thúc thúc!"-Hấn kéo kéo tóc, nghiêng đầu vô tội trả lời.

Y hít sâu một hơi, lùi lại cách xa hấn mấy bước. Để tránh y không nhìn được mà bóp chết hấn. Sau tám ngàn năm gặp lại hấn lại gọi y là thúc thúc.

Cái này là do y tự tạo nghiệt không thể sống a!

Phía bên kia Lam Tuyết vẫn chưa chịu hóa nhân hình, mềm nhũn nằm trên giường như bị rút hết xương.

Bạch Dạ ngồi bên cạnh loay hoay với mấy lọ thuốc mỡ, cảm chứng bồi lên vết thương trên mu bàn tay còn đang rỉ máu mà đáng lẽ đã lành từ lâu, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng than nhẹ đau đớn. Mắt phượng hẹp dài làm như lơ đãng liếc nhìn vật nhỏ kia.

Hấn dùng tay trái không bị thương mà băng bó cho tay kia, trông có vẻ hơi chật vật. Băng băng bó bó một hồi thì tay phải thành một cái cuộn vừa to vừa dày nhìn xấu hoắc, hấn lại thấy không vừa lòng lại tháo ra, tháo ra lại đụng vào vết thương làm máu chảy ra, sau đó lại hít hà kêu đau.

Một vòng tuần hoàn như vậy lặp lại liên tục chừng chục lần. Cuối cùng Lam Tuyết cũng giờ cò trắng đầu hàng. Muốn tiếp tục lơ hấn đi hấn lại cứ lẩn qua lẩn lại trước mặt, nhắm mắt lại thì âm thanh của hấn cứ vèo vèo chui vào tai nàng. Cứ như vậy thì làm sao chịu nổi hà trời!!!

Con rắn nhỏ không cam tâm lắm bằm trong miệng.-"Ta là đồ không có não!"

"Nha?"-Bạch Dạ nghe được câu nói kia thì mày ngài không khỏi nhướng lên, lại làm như không nghe mà hỏi lại.-"Người vừa nói gì vậy?"

Con rắn nhỏ mở to đôi mắt lục sắc trừng hấn, nghiêng răng lặp lại.-"Ta là đồ KHÔNG - CÓ - NÃO!"

Tiếp theo là một ánh sáng trắng xanh lóe lên, trên giường xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp đến mức không bút mực nào tả xiết. Mây liễu, hoa đào nhàn, môi cao, môi anh đào đỏ mọng, da trắng như ngọc, gò má phồng hồng tự nhiên. Tóc đen xỏa ra không buộc lại, một thân bạch y thêu chỉ lam của nam tử bao lấy thân hình mềm mại.

Ánh mắt nàng có chút tức giận nhìn người trước mặt, túm lấy cánh tay bị bó như chân lợn của hấn lại. Thô lỗ tháo băng gạc ra nhưng động tác lại không quá mạnh tay. Bôi thuốc vào rồi băng bó lại một lần nữa, tuy không được như mấy cô y tá xinh đẹp trong bệnh viện làm nhưng trông cũng tạm được.

"Người là đồ ngốc sao? Để bị cắn thành như vậy!"-Nàng hung hăng đem tay vừa được băng bó của hấn đẩy ra. Thì hấn tức thì ai oán kêu lên.-"Đau!"

"Đáng đời!"-Tuy ngoài miệng còn cứng rắn mắng nhưng trong lòng nàng đã mềm ra như bột bánh. Làn da trắng trẻo mịn màng như vậy nếu thật sự để lại sẹo sẽ bị rớt giá a!

Bạch Dạ im lặng nhìn nàng, nghiêng đầu tựa vào thành giường, nhẹ giọng ừ một tiếng. Trên môi như có như không mang nét cười.

Nàng nâng mắt nhìn hắn, cúi đầu xuống, khẽ cắn môi.

Chẳng biết nghĩ gì trong đầu mà đột nhiên nắm tay hắn đưa lên miệng thổi thổi vài cái. Hai tai cũng đỏ lên, có chút ấp úng hỏi.- "Ngươi... rất đau sao?"

Hắn còn chưa trả lời nàng đã ấn mạnh lên chỗ vết thương một cái, nhấn nhó trừng hắn.- "Cũng là do ngươi tự làm tự chịu. Nếu ngươi không chinh ta thì ta sẽ cắn ngươi sao?"

Nàng cũng đâu phải ăn no rừng mỡ rảnh rồi đi làm những thứ rách việc như vậy chứ.

Hơn nữa cũng là hắn chọc trước, nói nàng là súc vật, còn khoe khoan khắp nơi.

"Ngươi nói là ta tự làm tự chịu?"-Hắn lười biếng hỏi, âm thầm hít vào một ngụm khí lạnh. Làn này là đau thật a!

"Đương nhiên a!"-Nàng gật đầu.

Hắn cũng gật đầu. Cả người ngồi thẳng dậy, thu lại bộ dáng cả lơ phất phơ thay vào đó là cái kiêu thanh niên nghiêm túc của thời đại.- "Vậy ta hỏi ngươi, ngươi ôm Giáng Đào ta có phản ứng thế nào?"

"Ngươi cười, còn cười rất tươi, tươi đến khủng bố!"-Nàng vẫn còn cảm giác mình bị một trái bom nguyên tử oanh tạc thẳng vào mặt vào lúc đó.

"Vậy khi ngươi muốn nàng ta đi theo ta có phản đối không?"-Hắn lại hỏi.

"Không có!"-Nàng lắc đầu.

"Sau đó thì sao?"-Hắn âm thầm ném trả quả banh lại cho nàng. Mà nàng lại không hay không biết nhận lấy.

"Ta cảm thấy ngươi rất không bình thường. Tại sao lại không chinh ta!"-Rất thành thật đáp.

Lúc này hắn mới cong môi mở rộng nụ cười tà mị của mình.

"Vấn đề chính là ở đó. Ta chưa từng muốn chinh ngươi là ngươi ngứa da tự tìm đường ngược a!"-Giọng nói rất êm tai nhẹ nhàng nhưng nó lại là một chiếc dếp lê phản thẳng vào nàng, đau rất đến ê ẩm.

"Nh.... nhưng... nhưng mà....."-Nàng cứng họng, cứ ú ớ chẳng nói được câu nào.

"Nhưng cái gì?"-Hắn mấp máy phun ra ba chữ.

"Thì là... cứ cho là vậy đi nhưng ngươi có cần xuống tay ác như vậy không?"-Nàng trưng ra bộ dáng ai oán, cặp mắt hoa đào ngập nước nhìn hắn. Dù gì cũng ăn chung, ở chung, ngủ chung,... chỉ còn thiếu mặc chung cái quần lót nữa thôi vậy mà hắn lại nhẫn tâm như thế.

"Trước hết trả lời vấn đề cuối cùng của ta đi. Là ai mắng ta là vô sỉ, ti bỉ, biến thái còn là 'CÀM THÚ NHƯ' THẾ"?-Hắn đem bốn từ cuối cao giọng nhấn mạnh.- "Đã là cầm thú thì làm gì có tính người. Đã không có tính người thì làm gì phân biệt xuống tay ác hay không ác? Hửm?"

Lam Tuyết ❸, trên đầu là một đàn quạ đen bay qua kêu lên 'quác quác'. Chỉ biết cầm nín gật đầu.

Hắn đúng là cầm thú. Còn là loại cầm thú trong cầm thú trong cầm thú trong cầm thú trong cầm thú..... Một CỤC PHẨM CÀM THÚ thiên hạ vô địch.

"Tóm lại việc này người sai chính là ngươi! Đã vậy còn giận ta, bỏ mặc ta, quá đáng nhất chính là cắn ta!"-Hắn vô thanh vô thức mò đến cạnh nàng lúc nào không biết. Dí gương mặt yêu nghiệt sát vào mặt nàng, môi đỏ mọng mở ra khép lại tạo nên một chuỗi âm thanh ma mị quẩn lầy nàng.

"Ừ! Đều là do ta...."-Tầm mắt nàng bắt đầu mờ mịt.

"Phải! Chính là ngươi a! Vật nhỏ không hiểu chuyện...."

Nàng nhìn hắn, nhìn vào đôi mắt phượng câu hồn đoạt phách kia, lại nhìn cánh môi ướt át của hắn theo từng lời nói mà cử động mơ hồ có thể nhìn thấy ba tác lược lương lẽ đem mọi chuyện đổi trắng thay đen không biết ngượng đó.

Nàng bỗng nhiên muốn biết nó có đúng là ba tác không, theo nàng thì nó phải dài hơi cả thước a!

Một ý nghĩ quái dị!

Dẫn đến một hành động điên rồ!

Và hậu quả là..... [Thỏ Đào: Đây ba trăm! ㄟ (3 ㄣ) ㄟ]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Dục hỏa công tâm a!

Chương 28:

Dục hỏa công tâm a!

Lam Tuyết thần thờ nhìn nóc giường khắc hoa tinh xảo, đôi mắt hoa đào mơ màng phủ một tầng sương mỏng ngấn đầy nước. Một đầu tóc đen dài óng mượt tự do trải ra trên chăn đệm, làn da trắng trẻo như bạch ngọc trong suốt giờ đây đã chuyển thành màu sắc hồng hồng, hai gò má đỏ bừng lên. Phiếm mỗi anh đào ướt át kiều diễm khẽ mở có chút sưng đỏ. Trên người chỉ còn mỗi trung y màu trắng nhưng lại vô cùng xộc xệch, cổ áo mở rộng lộ rõ phần xương quai xanh mảnh khảnh và cánh xuân đầy đặn có in vài dấu tích ô mai khả nghi đang kịch liệt phập phồng theo từng nhịp hô hấp.

Trong phòng vẫn tồn tại một cỗ mùi hương ngọt ngào tựa như hồng mai nhưng lại quá mức mị hoặc làm nhân tâm phải mù mờ điều đứng lẩn áp mùi hương thanh lạnh nhẹ nhàng khác.

Còn về phần chủ nhân của mùi hương đó đã rời khỏi đây được một lúc.

Nằm trên chiếc giường lớn, Lam Tuyết kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không nghe. Tự âm thầm than khổ khóc không ra nước mắt.

Nàng vừa làm cái việc điên rồ gì chứ?

Đề Bạch Dạ ra đòi đo lười của hần!

Nhưng chưa đầy ba giây thì.... biến thành sàm sở người ta luôn.

Kết quả là yêu nghiệt đòi khách thành chủ, qua một phen kịch liệt thì....

Thì.... không có sau đó. Hần nhìn nàng bị đặt dưới thân rồi tự nhiên bỏ chạy ra ngoài mất. Lại còn dùng tay áo che mũi miệng lại giống như là.... buồn nôn?

Còn về phần nàng chỉ thiếu nước đốt nhang ăn mừng. Thật may mắn, chút nữa là bị hần ăn sạch rồi.

Nhưng rất nhanh nàng lại ㄟ ra.

Hần vừa bỏ chạy a!

Chạy đến bán sống bán chết a!

Còn trong tình huống rất 'ngàn chảm' a!

Nàng... kinh khủng đến mức dọa hần thành như thế sao?

Ôi trời ơi! Con tim yếu ớt nhỏ bé của nàng bị tổn thương rất lớn nha!

Mặt khác, Minh Tịnh quan tâm Bạch Dạ nên đem thuốc đến cho hần bôi, nào ngờ vừa đến lại thấy hần như một mũi tên tông cửa lao ra ngoài. Minh Tịnh thấy lạ nên chạy theo xem.

Chạy được một quãng thì hần dừng lại trước bờ hồ, ngửa đầu lên trời 45°.

Lúc này Minh Tịnh mới thấy rõ bộ dáng của hần. Mặt đỏ, tai hồng, cánh môi mọng nước kiều diễm như mứt chu sa. Còn dùng tay áo lau đi chất lỏng chảy ra từ mũi - là máu mũi a!

Sau đó không chút do dự nhảy 'ùm' xuống hồ. Mặc dù cái hồ đó không sâu sẽ không sợ hần bị chết chìm nhưng bây giờ là mùa đông, nước trong hồ rất

lạnh một khi nhảy xuống nhất định sẽ bị bệnh.

Minh Tịnh hoảng hốt chạy đến định nhảy xuống thì Bạch Dạ từ dưới hồ trời lên, đưa tay vuốt nước trên mặt xuống. Cả người đều ướt nhẹp như con chuột mất mưa, dù vậy vẫn không ảnh hưởng gì đến bộ dáng yêu mị khuynh thành mà ngược lại tăng thêm vài phần hấp dẫn. Sự thật thì chỉ có một, bộ dáng này là do không khống chế được cảm xúc mà thành.

Minh Tịnh rất nhanh đưa tay kéo hắn lên bờ. -"Sao tự nhiên lại nhảy xuống đó, tay ngươi còn đang bị thương!"-Minh Tịnh đối với hắn chỉ là quan tâm bằng hữu, về phần tâm tư kia đã buông bỏ từ lâu. Chỉ mong bọn họ có thể hạnh phúc bên nhau.

Bạch Dạ nhìn Minh Tịnh, cười khò một tiếng, có chút xấu hổ đáp. -"Là... dục hỏa công tâm a!"-Ai mà biết được hắn dùng khổ nhục kế làm nàng hết giận, giận thì hết thật nhưng lại sinh ra một sự tình khác. Nàng cắn hắn rồi uống luôn máu của hắn. Sau đó thì... aizzzz... Tạo nghiệt a! [Thỏ Đào: Đây thì 'khổ nhục kế' há! Tự chuốc khổ vào thân luôn há! Chắc sướng lắm há! *Ôm bụng, đập bàn cuồng tiếu*]

Minh Tịnh 囧, biểu hiện vừa rồi đúng là như vậy nhưng hắn không nghĩ Bạch Dạ lại nói thẳng ra với hắn nên không khỏi bị sặc nước miếng.

"Khụ... khụ khụ...."-Như vậy cũng quá trực tiếp đi.

"Ngươi trở về thay quần áo đi, đừng để bị ốm. Đây là..."-Hắn lấy ra một bình dược nhỏ nhét vào tay Bạch Dạ. -"Đem về thoa lên sẽ làm vết thương mau lành."

"Đa tạ ngươi, Minh Tịnh!"-Bạch Dạ mỉm cười nhận lấy. Cảm thấy rất vui vẻ, hắn có một người bạn rất tốt. Lần kết giao này rất đáng.

"Không có gì! Ngươi sắp đi rồi, đây là việc cuối cùng ta có thể làm cho ngươi. Ngày mai... ta sẽ tiễn các ngươi một đoạn!"-Minh Tịnh nói, trong mắt thoáng qua những cảm xúc phức tạp, có tiếc nuối, có không đành lòng, có do dự và cũng có nhẹ nhõm.

"Được!"-Hắn gật đầu.

"Ân! Trở về nhanh đi! Còn có...."-Minh Tịnh dừng lại chốc lát. Tuấn nhan như ngọc có phần ửng đỏ, nói tiếp. -"Ngươi nên tiết chế một chút. Lam Tuyết đang còn bị bệnh!"

Bạch Dạ không khỏi cười ra tiếng, mắt phượng tà mị liếc nhìn Minh Tịnh. -"Ta biết a! Nếu không ta cần gì nhảy xuống hồ, lạnh chết được!"

Minh Tịnh đã hai mươi sáu tuổi, trước nay chỉ lo chăm lo cho Lạc Vân son trang cùng muội muội nên đến giờ vẫn chưa có lấy một nữ nhân bên cạnh. Dù vậy không phải cái gì cũng không biết, nói chuyện với Bạch Dạ như vậy hắn có chút ngượng ngùng. Và cũng phát hiện ra rằng Bạch Dạ..... rất vô sỉ!

"Tỷ tỷ? Muội vào có được không?"-Giáng Đào rất lễ phép gõ cửa.

Mơ hồ nghe một tiếng 'ừ' nhẹ mới đi vào.

Vừa vào đã bị một mùi hương kì lạ xộc vào mũi nên không khỏi nín thở. Lại nhìn người trên giường đang trong tình trạng vô cùng ái muội thì biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Nàng đi đến bên giường nhìn Lam Tuyết qua một lượt thì quay mặt đi chỗ khác. Có xu hướng ngửa đầu lên, tay ôm mũi, mắt hạnh mở lớn, mặt đỏ như thề chỉ cần chạm vào là sẽ rỉ ra máu.

Cố gắng bình tĩnh nhìn thêm cái nữa, thì một dòng chất lỏng nóng nóng bắt giác chạy ra.

Oa~ Nàng là nữ nhân làm sao có thể để nữ nhân làm chảy máu mũi chứ? Mặt mặt quá!

Đây là tỷ tỷ của nàng sao? Cũng quá mức dụ hoặc đi!

Đang định bỏ chạy thì cánh tay bị túm lấy. Người trên giường ngồi dậy dùng cặp mắt ngập nước ụy khuất nhìn nàng, cổ áo bị tuột ra cái gì nên thấy hay không nên thấy đều lộ ra ngoài hết. Âm thanh khăn khăn cực kì quyến rũ từ cổ họng vang ra. -"Ta dọa người như vậy sao?"

"Tỷ.... tỷ..... tỷ... bày ra... bộ dáng này.... là muốn câu.. câu dẫn ai hả. Muội... không phải là tên mặt lạnh.... kia tỷ câu dẫn muội làm gì?"-Giáng Đào lấp bắp, run rẩy lên tiếng. Giờ thì hiểu làm sao mà tên mặt lạnh kia không ở đây rồi há! Là do chịu không nổi lực sát thương này mà chạy mất a! Còn nàng sao lại xui xẻo đâm đầu vào cho ăn đạn vậy hả trời!

"Câu dẫn? Câu dẫn gì chứ?"-Lam Tuyết nghiêng đầu hỏi.

Giáng Đào kêu trời. Hóa ra một chiếc gương để trước mặt Lam Tuyết. -"Nhìn đi thì biết!"

Nhìn vào gương, Lam Tuyết hóa đá. Hình ảnh trong gương dùng từ chính xác để miêu tả chính là - gọi tình. Gọi tình đến cực điểm!

"Đó... đó là... ta sao?"-Nàng ngơ ngác hỏi. Nhìn cũng quá là dọa người đi.

Giáng Đào điên cuồng gào lên.-"Chẳng lẽ là muội? Tỷ làm ơn mặc quần áo lại cho muội nhờ. Nếu không.... nếu không muội không dám chắc mình có hay không đem tỷ TIỀN DÂM HẬU SÁT (hiếp trước giết sau) a!"

"Ân!"-Nàng gật đầu, mặc quần áo chỉnh tề rồi còn lấy chăn trùm kín chỉ để lộ ra đôi mắt hoa đào. Sau đó mới hỏi.-"Sao ta lại biến thành như vậy?"

Giáng Đào cảm ẩm trà trên bàn uống như quỷ chết khác, tay xoa xoa thái dương.-"Lúc sáng tỷ cắn hấn rồi uống luôn máu của hấn sao?"

Người trong chăn gật đầu.

Trả trách sao lại thành như vậy! Khóe miệng Giáng Đào giật giật. Rất kiên nhẫn giải thích.-"Hấn là ai chứ? Là hồ ly tinh còn là một con hồ ly có tận chín cái đuôi tu luyện mấy vạn năm. Từ lúc sinh ra thứ dư thừa nhất chính là mị lực, chỉ là do hấn biết kiểm soát nên mới không lộ ra quá nhiều. Mị lực thực sự của hấn thì có trời mới biết nó như thế nào, đừng nói là máu, chỉ cần hơi thở của hấn cũng có thể làm người ta bị mê hoặc đến mất lý trí, tỷ ở cạnh hấn lâu ngày nhiễm hơi thở của hấn bây giờ lại đi uống máu người ta, cộng thêm mị lực vốn có thì ít nhiều gì cũng sắp bằng mị lực của hấn, mà tỷ lại không biết cách kiểm soát chính mình nên mới thành ra thế. Có bao nhiêu mị lực thì bày ra bấy nhiêu, lại nói.... khu.. khu.. máu xà có âm tính nên... đôi khi làm ra những hành động quá trớn chút xíu! Muội lúc trước vì trên người Phong Nhi có chút khí tức của tỷ mà nhận sai ấy!"-Sau đó uống thêm mấy ngụm nước để thanh giọng nói tiếp.-"Tỷ tốt nhất là học cách kiểm soát nó đi, nếu không sau này... muội cũng không dám chắc sẽ thế nào."

"Kiểm soát bằng cách nào?"-Giọng nói lý nhí của Lam Tuyết truyền ra ngoài. Chỉ một câu nói bình thường lại biến thành loại âm thanh mềm mại, ma mị đến mức người nghe xương cốt rã rời.

"Tỷ... tỷ đi tìm hấn mà hỏi đi, muội bồi không nổi tỷ!"-Giáng Đào luống cuống bỏ lại một câu rồi chạy mất. Lại không may mắn vấp thêm cửa ngã bịch ra đất, chặt vật bò dậy rồi chuẩn bị. Ở lại một lúc nữa sẽ chết người a! Tốt nhất là tránh xa tỷ tỷ ra một chút.

Lam Tuyết ủ rũ cuộn mình trong chăn như con nhộng lớn, ôm một bụng túi thân không thể phát tiết. Nàng bị cô lập a!

Người trước vừa đi, người sau lại đến.

Nghe được tiếng động, nàng nâng mắt nhìn ra ngoài cửa thì thấy Bạch Dạ đứng đó. Cả người đều ướt nhẹp, tóc đen dính sát vào hai bên má, bọt nước còn đọng lại trên da thịt bóng loáng chảy xuống theo đường cong khuôn mặt. Bạch y trong treo như mây dính vài vết bẩn, tay áo và chóp mũi của hấn có vài vệt gì đỏ đỏ.

Vừa nhìn thấy hấn Lam Tuyết liền vọt ra, mặc kệ hấn đang ướt nhẹp mà ôm lấy. Hai mắt đỏ hoe rung rung nhìn hấn nhẹ giọng ní non.-"Tiểu Bạch! Ta bây giờ phải làm sao đây?"-Nàng cứ tưởng hấn bỏ đi luôn rồi.

"Ừ! Không sao đâu!"-Hấn vỗ vỗ lưng nàng trấn an.

Bọt nước trên trán đã hoàn toàn biến mất mà thay vào đó là một tầng mồ hôi mỏng. Vẫn là ở trong hồ ngâm nước lạnh tốt hơn.

Hấn được xem là có mị lực nhất thiên địa nay lại bị nữ nhân có mị lực không bằng mình làm bản thân ra cái nông nổi này. Nếu người khác biết sẽ cười đến rã răng nườm nượp hết không còn một mống.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Đồ ngốc.... quên ta đi....

Chương 29:

Đồ ngốc.... quên ta đi....

Bầu trời đêm cô tịch như một dây lụa màu đen huyền bao lấy mọi thứ, trong cái ánh sáng le lói của những ngọn đèn yếu ớt những bông tuyết trắng muốt lặng lẽ rơi xuống.

Đêm nay không có trăng tròn ngời sáng cũng không có các ngôi sao lấp lánh tô điểm. Chỉ có mỗi màu đen trơ trọi.

Không gian im lặng như một căn phòng bị bịt kín tách biệt với mọi âm thanh ồn ào.

Minh Tịnh ngồi trong lương đình, thân ảnh đơn bạc khoác chiếc áo choàng gấm màu tím thêu chỉ vàng hình không tước. Tuấn nhan như ngọc vẫn mang vẻ ôn nhuận, dễ gần. Hai hàng lông mày hơi xéch lên, đôi con ngươi đen thâm thâm như bầu trời hiện tại, rèm mi dày rũ xuống, cái mũi cao anh tuấn, môi

mỏng mím thành một đường thẳng kết hợp cùng gương mặt đường nét rõ ràng. Khí chất của hắn như một cây trúc vậy, thanh cao, quật cường nhưng cũng không kém phần mềm dẻo. Luận diện mạo, gia cảnh, năng lực.... hắn đều hoàn hảo. Chỉ là thiếu đi một tri âm tri kỉ.

Minh Nguyệt cũng vậy, nàng là một tiểu mỹ nhân, ngoại trừ tính tình hơi trẻ con chưa ngoa, đánh đá thì không gì là không tốt.

Hai huynh muội chẳng nói chẳng rằng gì ngồi đó, thỉnh thoảng lại uống một ly rượu. Gần một canh giờ mà bình rượu nhỏ chỉ voi đi một nửa.

"Ca ca, huynh luyện tiếu sao?"-Minh Nguyệt đột nhiên hỏi.

"Ừ! Luyện tiếu! Còn muội?"-Hắn gật đầu, đưa ly rượu lên miệng ngửa đầu uống hết.

"Có một chút!"-Nàng đáp. Sau đó lại nói tiếp.-"Chỉ có luyện tiếu mà thôi, không có gì khác. Muội đôi lúc có cảm giác cái thứ tình cảm cố chấp mà muội một hai khư khư giữ lấy đó như một giấc mơ mà thôi! Rất kì lạ!"

Minh Tịnh nhìn muội muội mình yêu thương nhất nở một nụ cười ấm áp, sủng nịch xoa đầu nàng.

"Phải, là giấc mơ! Của ta và muội, đã đến lúc phải tỉnh rồi a!"

"Tỉnh cái đầu huynh ấy! Huynh mới là người nằm mơ, muội rất tỉnh táo nha! Qua lần này muội đã rút ra một kinh nghiệm xương máu. Của mình là của mình, không phải dù có tranh giành cơ nào cũng không được. Do đó sau này muội phải đi tìm một nam nhân thuộc về muội! Còn huynh cũng nhanh nhanh tìm đại tẩu cho muội đi! Đừng để đến lúc già cả nhăn nhoe không ai thèm gả cho rồi đến than thở với muội!"

"Hừ! Nha đầu muội còn dám chọc ta, nữ nhân muốn gả cho ta đếm đến mười miệng còn chưa hết nhưng là muội nói đại tẩu phải do muội chọn mới được. Chọn tới chọn lui đã mấy năm mà ta vẫn chán đơn gối chiếu a! Nhưng dù ca ca muội dù có già thì cũng là một lão nhân gia anh tuấn nha!"

"Huynh nói mà không biết ngượng miệng! Ai mà lại tự khen mình anh tuấn chứ?"

"Muội quá khen a!"

"Nha! Không ngờ huynh lại vô sỉ như vậy a! Nhưng nhìn kĩ huynh cũng ngọc thụ lâm phong lắm nha!"

"Có sao?"

"Có thật đó!"

Hai giọng nói, vô số tiếng cười hòa vào màn đêm phá tan đi âm u tịch mịch, cũng là xua bỏ muộn phiền trong lòng họ.

Giáng Đào thất thần nhìn vào chậu nước trên bàn, bên trong phản chiếu hình ảnh một nam tử toàn thân vận hồng y như lửa ngời rũ rượi cúi đầu, tóc đen che đi dung mạo của hắn. Hắn tựa đầu vào một gốc hoa đào đã khô héo, tay ôm bình rượu lớn, trong miệng lầu bầu gọi tên ai đó. Hắn như vậy làm tim nàng đau quặn từng cơn như kim đâm dao xé. Nước mắt từng giọt một nối đuôi nhau như một chuỗi trân châu 'lộp bộp' rơi xuống.

Nàng muốn vươn tay chạm vào ảo ảnh kia nhưng lại sợ nó biến mất chỉ đành cố nén bản thân bật không ra tiếng khóc.

"Chàng sao lại.... ngốc như vậy chứ? Đã lâu... như vậy nên ta đã quên mất chàng rồi, quên không sót một mảnh.... làm gì còn nhớ chàng chứ.... sao chàng... lại cố chấp cứ nhớ ta? Chàng quên... ta đi mà... Ta là kẻ mang tội.... ta không đáng để chàng nhớ.... Chàng không phải rất... phong lưu sao? Rất nhiều mỹ nhân.... bên cạnh sao? Chàng.... chàng... chàng là đồ xấu xa... vương bát đần.... đồ đáng ghét lắm.... ô ô ô.... người ta đau lòng a... ô ô ô ô...."-Nàng nức nở nỉ non từng lời một. Âm thanh nghẹn ngào đến khản đặc. Cuối cùng cũng không nhịn được mà khóc thành tiếng.

Hồng y nam tử kia vốn dĩ đã say khướt bất tỉnh nhân sự lại đột nhiên tỉnh dậy. Mắt phượng ngưng ngác hoảng loạn tìm kiếm xung quanh. Nhưng lại chẳng thấy gì, hắn nở nụ cười chua xót đến khó coi rồi lại điên cuồng uống rượu tiếp.

Giáng Đào lại bị nụ cười đó của hắn làm đau càng thêm đau. Thương tâm đến ruột gan đều tím tái. Đem chậu nước đổ đi, không đành cũng không dám tiếp tục xem, nàng sợ sẽ không chịu nổi mà chạy đến gặp hắn.

Đêm đó, nàng cũng không chịu được mà đi gặp hắn, chỉ dám đứng xa xa mà nhìn.

Mảnh đất tiêu điều, tàn úa chỉ mang một màu xám tro khô khốc, lốm đốm những mảng trắng tinh của tuyết đọng.

Một bóng dáng màu đỏ cô đơn giữa cái nơi vắng tênh này.

Hắn trông rất gầy, rất xanh xao. Gương mặt tuấn mỹ lúc nào cũng mang nét cao ngạo, tôn quý đã không còn nữa giờ chỉ trống rỗng như một con búp bê không hồn dùng rượu để quên đi nỗi đau, để quên bản thân, để quên tất cả.

Giáng Đào lấy hết dũng khí, nhẹ đi đến cạnh hắn, ngồi xuống, bàn tay run run vén mái tóc rối bời của hắn sang. Lại vừa mong muốn vừa sợ hãi chạm vào

gò má trắng bệch của hắn, hắn ra rất lạnh. Hắn lại như con mèo nhỏ dụi dụi mặt vào bàn tay nàng, khăn khăn gọi.-"Giáng Đào!"

Nàng hoảng hốt rút tay lại thì bị hắn bắt lấy, cả người bị hắn kéo vào lòng, còn chưa kêu lên thì một bóng đen ập đến, môi anh đào bị bịt kín.

Hắn hôn nàng, khi lý trí còn chìm trong cơn say, hai mắt chưa từng mở ra. Nụ hôn không có chút dịu dàng, chỉ có cướp đoạt, điên cuồng chiếm giữ giống như sợ sẽ mất đi. Cánh môi nàng bị chà xát, bị cắn đến rách ra. Trong khoang miệng chỉ toàn là mùi máu tanh. Nàng cố giãy dụa thì hắn lại càng siết chặt hơn.

"Giáng Đào, Giáng Đào!"-Hắn thì thào.-"Nàng về rồi! Về rồi!"

Nước mắt lại một lần nữa trào ra, nàng gắt gao ôm lấy hắn, đáp lại nụ hôn cuồng dã của hắn.

Thật lâu sao hắn mới buông nàng ra, thân thể dựa vào nàng, bên tai nàng khẽ nói.-"Giáng Đào! Đừng bỏ ta lại một mình... đừng đi..."-Rồi thiếp đi.

Nàng nghẹn ngào khóc, nước mắt lau đi lại chảy xuống, thấm ướt cả vai áo hắn.

"Truyện Nguyệt.... chàng... đồ ngốc... quên ta đi..."

Hắn không có đáp lại, vẫn ngủ, ngủ rất say, giấc ngủ an ổn nhất trong hai vạn năm qua.

Hắn là Phượng Hoàng, loài Phượng Hoàng cao ngạo nhất thiên địa.

Không phải ngô đồng ngàn năm không đậu.

Không phải sương sớm ban mai không uống.

Không phải lá trúc xanh không chịu ăn.

Mà nay lại vì nàng để mình biến thành như người không ra người, ma không ra ma. Bỏ hết thấy tất cả nhất mực ở bên chân thân bị sét đánh chết của nàng. Chờ nàng, đợi nàng, nhớ nàng. Hắn như vậy bảo sao nàng lại không thương hắn, không đau lòng vì hắn?

Nhưng nàng là tội nhân của thiên giới còn hắn là một vị tiên quân. Làm sao có thể ở bên nhau?

Ở tỉnh linh tộc, Phong Nhi đang say giấc nồng. Khóe môi luôn mang nụ cười ngọt ngào.

Xích Liên như một cái bóng, chỉ đứng trước giường nhìn hắn. Cũng cong môi cười theo.

Bàn tay thon dài kéo chặn lại cho hắn. Đứng đó một lúc mới chịu rời đi. Dù rằng y rất không hài lòng hắn gọi y bằng 'thúc thúc' nhưng cũng đành chịu.

Về phần Bạch Dạ thì đang giúp Lam Tuyết không chế mị lực của mình.

Ngộ tính của nàng rất cao nên rất nhanh đã khống chế được một nửa.

Có lẽ đêm nay là một đêm bình an với hắn nếu nàng không phát biểu một ý kiến kì quái.

"Tiểu Bạch! Nếu sau này ta và người có con thì nó sẽ là cái gì. Hồ ly hay rắn. Hay là đầu hồ ly đuôi rắn, hay đầu rắn đuôi hồ ly? Có khi nào là một con rắn chín đuôi không? Oa~ Như vậy rất dọa người nha!" [Bạch Dạ: Tính xa ghê! *cười cười*]

Hắn im lặng tuyệt đối.

"Hay là.... tội mình chia tay đi... ách... mà cũng không đúng... ta và người có quen nhau bao giờ mà chia tay? A! Là bảo trì quan hệ người đứng nước lũ đi!"

Trên trán hắn xuất hiện N vạch đen. Quan hệ người đứng nước lũ?

Người đứng mà đêm nào cũng ôm nhau ngủ?

Nước lũ mà chưa chi đã tính đến chuyện sinh con?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bạch Dạ có âm mưu!

Chương 30:

Bạch Dạ có âm mưu!

Chiếc xe ngựa hoa lệ lăn bánh rời khỏi Lạc Vân sơn trang trong màn tuyết trắng xóa.

Minh Tịnh cùng Minh Nguyệt đứng đó dõi theo cho đến khi chiếc xe ngựa đi khuất bóng.

Cả hai nhìn nhau mỉm cười rồi hướng đại môn (cửa lớn) đi vào.

Giáng Đào mệt mỏi tựa vào thùng xe, hàng mi dài khép lại che đi cặp mắt đỏ hoe của mình.

Suốt đêm qua nàng ở cùng Trữ Nguyệt, nhớ lại từng đoạn ký ức ngọt ngào thì khóe mắt lại càng cay. Gặp nhau, biết nhau, mến nhau rồi đến trao tâm cho nhau cũng chỉ vốn vẹn có trăm năm vậy mà hắn lại bỏ ra hơn hai vạn năm vì nàng đau khổ. Mà nàng lại an an ổn ổn ngủ say trong phong ấn.

Nghịch duyên a nghịch duyên!

Bất chợt xung quanh âm áp, nàng rơi vào một cái ôm mềm mại. Thanh âm dịu dàng từ đỉnh đầu truyền xuống. - "Khóc đi!"

Nàng ngẩng đầu lên, chỉ một cái chớp mắt đã òa khóc lên như một đứa trẻ. - "Tỷ.... tỷ tỷ..... oa... ôỒ... ôồ ô..... muối.... muối đau lòng... ô ô ô...."

Lam Tuyết vỗ vỗ lưng nàng, giúp nàng thuận khí. - "Ừ! Cứ khóc đi! Ta cho muối mượn vai để khóc!" - Từ lúc sáng Giáng Đào đã có vẻ rất lạ, muốn khóc như lại không dám. Quả thật rất đáng thương, hắn là lại một chữ TÌNH gây nên a!

Giáng Đào như một cái máy phun nước, không ngừng khóc. Khóc đến mệt thì ngủ mất, thức dậy lại khóc tiếp. Cứ như vậy suốt một ngày, bạch y trắng ngần của Lam Tuyết bị nước mắt nước mũi làm bẩn hết nhưng không nhúm mày lấy một cái, chỉ ôn nhu nhỏ nhẹ dỗ dành, không hỏi nguyên nhân vì sao lại đau lòng.

Bạch Dạ ngồi một bên im lặng đọc sách, thỉnh thoảng vén rèm xe nhìn ra bên ngoài. Vừa định chớp mắt một tý thì tiếng khóc của Giáng Đào lại nức lên.

Hắn quay sang thì bắt gặp ánh mắt cầu cứu của Lam Tuyết: Tiểu Bạch! Giúp ta!

Hắn nhẹ búng tay, Giáng Đào liền lim dim rồi ngủ mất. Lam Tuyết lúc này mới thở ra, đỡ Giáng Đào nằm xuống.

Vừa đứng lên thì dưới chân không có chút sức lực mà ngã xuống. Trước khi hôn được sàn xe thì được ôm lấy.

"Sao vậy?" - Bạch Dạ nhẹ giọng hỏi, cũng không chê bẩn đem nàng đặt lên đùi mình. Sau đó phúi phúi chỗ bị bẩn, tức thì bạch y sạch sẽ như mới.

"Chân... ngồi lâu quá nên tê rần rồi!" - Nàng phụng phịu đáp, vươn tay muốn rót một chén trà thì hắn đã rót giúp, còn đưa đến tận miệng cho nàng. Sau đó còn tận tình xoa bóp chân cho nàng. Còn nàng thì rất thích thú hưởng thụ phục vụ của hắn.

Nàng nhìn hắn, neho mắt vài cái, nghi hoặc hỏi. - "Sao hôm nay tốt thế? Không phải có âm mưu gì chứ?"

"Ta? Âm mưu?" - Hắn nhếch mép chẳng mặn chẳng nhạt nói. - "Vật nhỏ! Ngươi đã nghi quá đáng rồi nha!"

"Có lẽ vậy! Nhưng cứ hể những gì ngươi làm ngươi nói ta không thể nào không nghi ngờ được. Giống như.... ừm... một loại bản năng. Bản năng cho ta biết như vậy a!" - Nàng rất nghiêm túc nhìn hắn, mỗi khi hắn có hành động gì lạ nàng sẽ thấy cả người là lạ sao sao ý. Và sau đó là nàng bị hắn tính kế, bị hắn chinh.... rất thảm nha!

Hắn không nói, chỉ nhượng mày nhìn nàng. Xem như đồng ý lời nàng nói. Hắn thật sự đang có âm mưu với nàng. Còn âm mưu gì thì.... bí mật!

Nàng bĩu môi, bày ra bộ dáng 'ta biết ngay mà, ngươi chả tốt lành gì đâu'. - "Tiểu Bạch~ ngươi nói ngươi thương ta, ngươi sủng ta mà bây giờ có âm mưu với ta là sao?"

Hắn nhúng vai, đem lời nói của nàng vào buổi tối ném lại cho nàng. - "Ngươi chẳng phải nói ta và ngươi nên bảo trì quan hệ người dưng nước lã còn gì?"

Nàng trừng mắt nhìn hắn, cười khô khan vài tiếng, mặt dày nói. - "Cái kia.... là ta đùa thôi mà! Ngươi quên đi! Ta và ngươi làm sao có thể là quan hệ đó

chứ?"

"Phải không?"-Hắn lười biếng lên tiếng.

"Đương nhiên a!"-Nàng gật đầu như bằm tỏi.

Bạch Dạ 'xì' một tiếng, ném cho nàng cái nhìn khinh thường.-"Vô si!"

Lam Tuyết, lè lưỡi, làm mặt quỷ với hắn.-"Đều là học từ nguoi đó!"

"Ày! Vẫn là vật nhỏ hiểu ta nhất!"-Hắn gật đầu, phối hợp nở một nụ cười đúng chuẩn vô si.

Nàng đẩy gương mặt yêu mị của hắn đang kề lại ra xa, tay kia quơ loạn làm rơi cuốn sách hắn vừa đọc. Nàng định cúi xuống nhặt thì quyền sách đã biến mất.

"Sao biến mất rồi?"-Nàng tò mò hỏi.-"Là sách gì vậy?"

"Chỉ là sách linh tinh thôi!"-Hắn tùy ý đáp, đem nàng kéo vào lòng.

Lam Tuyết hí mắt lại, sách linh tinh? Không phải thứ xấu xa gì chứ?

Bạch Dạ chớp mắt, xoa xoa đầu nàng. Ôn nhu nói.-"Ngủ đi! Hôm nay nguoi dễ dàng Giáng Đào lâu như vậy chắc mệt rồi!"

Hắn không nói thì thôi, vừa nói ra nàng liền thấy mệt mỏi. Nhu thuận rút vào lòng ngực hắn tìm tư thế thoải mái, che miệng ngáp một cái rồi nhắm mắt, rất nhanh đã ngủ say.

Hàng mi dài lay động rồi hé mở, Trữ Nguyệt lần đầu tiên tỉnh táo từ con say kéo dài hai vạn năm.

Từng bông tuyết lạnh lẽo rơi xuống chạm vào da thịt, hắn nhớ lại cảm giác âm áp từ giấc mộng đêm trước.

Giấc mộng đó rất chân thật, thật đến mức hắn chỉ muốn mãi mãi chìm trong đó không muốn thức dậy

Hắn có thể cảm nhận nhiệt độ ấm áp của nàng, mùi hương hoa đào quen thuộc của nàng, giọng nói dịu dàng trách cứ mức nở của nàng, còn có nụ hôn cuồng dã kia.

Hắn đưa bàn tay gầy gò miết nhẹ phiếm môi tái nhợt rồi chợt phát hiện điều gì đó rất bất thường.

Máu?! Trong miệng hắn còn lưu lại chút vị tanh và mặn mặn của máu!

Là nàng sao? Là Giáng Đào sao?

Nàng còn sống! Nàng vẫn còn sống!

Nàng đã đến đây! Đã ở cùng hắn!

"A ha ha..... tốt quá! Thật tốt quá!"-Hắn cười si ngốc như kẻ điên.

Chật vật chống đỡ thân hình gầy nhom như cây trúc cổ đứng dậy, còn chưa đứng lên đã hoa hoa lệ lệ ngã xuống. Rồi lại bò dậy, ngã xuống.... Đát đát khô cằn cắt rách da thịt hắn, hắn mặc kệ cho máu tươi chảy ra tiếp tục cố gắng rời khỏi nơi đó.

Nàng nhất định là giận hắn vì hắn không tự chăm sóc tốt chính mình để bản thân ra như vậy nên mới bỏ đi không chịu gặp hắn.

Hắn phải trở về, phải điều dưỡng cho mình trắng trẻo mập mạp, thơm tho mịn màng để chờ nàng đến. [Thỏ Đào: Có cảm giác giống như bác ý tự vỗ béo rồi chờ sói đến ăn ấy ٩(◡‿◡) ٩]

Khi trở về đến Phượng Thần cung thì hắn y như một con ma lem từ dưới đất chui lên, cung nhân thấy hắn không biết nên vui hay nên buồn. Vui là vì hắn trở về, buồn là vì bộ dạng của hắn sao lại thê thảm thế kia.

Trăng tròn soi chiếu mặt hồ lấp lánh, tinh linh tộc mỹ lệ huyền ảo như thế giới mộng mơ của con người.

Đom đóm chớp nháy ánh sáng vàng vàng như những mảnh sao đêm đang lượn lờ.

Xích Liên ngồi trên lan can bằng ngọc thạch, nghiêng đầu tựa vào cây cột khắc hoa, ngón tay thon dài mon trón ly rượu phi thủy trống không.

Lam y nhẹ nhàng khoanh khoai như trích tiền giăng trần, tóc đen mượt mà như từng sợi tơ mỏng manh phiêu bồng trong cơn gió nhẹ. Đôi mắt mở to tỏa sáng như ngọc lưu ly, uyển chuyển như dòng suối mùa thu, nốt ruồi chu sa giữa tâm mi rực rỡ trên làn da trắng như tuyết của y.

Cảnh đẹp cùng mỹ nam, quả là như được vẽ từ tranh làm ai nhìn vào cũng bị mê hoặc.

"Xích Liên thúc thúc?"-Phong Nhi dụi dụi mắt nhìn y, giọng nói như nhựa như còn đang say ngủ. Hắn lạ giường ngủ không được mới ra đây không ngờ lại gặp y.

Y quay sang nhìn hắn, nâng tay ngoắc ngoắc hắn lại, mỉm cười.-"Lại đây!"

Hắn ngoan ngoãn đi đến, ngồi lên lan can, hai chân đung đưa qua lại. Mắt nai to tròn tò mò nhìn y.-"Sao Xích Liên thúc thúc chưa ngủ? Còn uống rượu nữa, có tâm sự sao?"

"Àn! Có tâm sự!"-Y gạt đầu, rót thêm cho mình một ly rượu rồi một hơi uống hết. Nhẹ giọng lên tiếng.-"Có muốn uống không?"

Hắn lắc đầu như trống bỏi, tay xoắn vạt áo lý nhí đáp.-"Phong Nhi... không biết uống rượu!"

"A!"-Y cảm thán một tiếng.-"Cũng đúng! Con nít không biết uống là phải!"-Ngữ điệu ấm áp như gió xuân nhưng lại chứa đầy châm chọc.

Con nít? Phong Nhi tròn mắt. Phồng má phản bác.-"Phong Nhi không phải con nít! Phong Nhi đã lớn rồi, là nam nhân đầu đội trời chân đạp đất nha! Phong Nhi không biết uống vì Vương thúc không cho Phong Nhi uống a!"-Hắn đã rất lớn, rất lớn rồi nhưng vì cái mặt ngàn năm không chịu trưởng thành này mà luôn bị xem là con nít. Đây là điều hắn không thích nhất a! Hắn con nít chỗ nào chứ? Chỗ nào hả?

Khỏe môi Xích Liên kéo ra một độ cong nhỏ. Đưa ly rượu đến cho hắn, mỉm cười nhướn lên.-"Là nam nhân thì uống đi!"

Hắn cau! Cầm lấy ly rượu giữa đầu uống hết. Cười hi hi nhìn y.-"Thấy chưa! Phong Nhi là nam nhân nga!"

"Ừ! Ngươi là nam nhân!"-Nói rồi rót tiếp cho hắn một ly nữa.

Hắn ngu ngu ngờ ngờ khoái chí mà quát tiếp. Một bình rượu lớn toàn bộ đều chui vào bụng hắn. Say bí tỉ nằm gọn trong lòng y lèm bèm.-"Phong Nhi... ha ha.... là nam nhân nha... không phải là... con nít... ha ha...."

Y sùng nịch vuốt ve tóc hắn, không khỏi cười ra tiếng.-"Đồ sâu rượu! Nhiều năm như vậy sao vẫn bị ta dùng cùng một cách lừa như vậy hả?"

Thiên hạ ở trong lòng hình như không đồng ý, hừ hừ vài tiếng ngâm lấy ngón tay đang vuốt ve mặt mình cắn cắn.

Xích Liên cũng mặc cho hắn cắn. Ánh mắt tràn ngập nhu tình mênh mông như biển.-"Ngươi sao lại đáng yêu như vậy chứ? Ta thật ngu ngốc mới lãng phí tám ngàn năm trốn tránh a! Nhưng không sao, chúng ta còn rất nhiều thời gian bù lại nha!"

Phong Nhi nhả ngón tay hắn ra, chep miệng, hơi thở đều đều phát ra tiếng ngáy khe khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Ngươi là vì thích ta?

Chương 31:

Ngươi là vì thích ta?

"Giáng Đào! Tỉnh, tỉnh! Chúng ta đến tỉnh linh tộc rồi!"-Âm thanh của nữ nhân ôn nhu như nước truyền đến lay tỉnh Giáng Đào tỉnh dậy.

Hàng mi dài hé mở, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy là một đôi mắt hoa đào ngập nước, con ngươi đen như mực ngọc lưu chuyển ánh sáng lục sắc kì bí.

Phản ứng thứ nhất là thất thần, sau đó là....

Giáng Đào âm ức xoa trán chịu đựng ánh mắt sắc bén của Bạch Dạ phóng tới. Cơ hồ có khả năng xuyên thủng vài chục cái lỗ trên người nàng.

Nàng đúng là khóc không ra nước mắt a!

Và sau đây là đoạn phim chiếu chậm lúc vừa rồi.....

Giáng Đào giật mình bật dậy, chẳng may lại trán đập trán với Lam Tuyết như sao chổi va phải trái đất, trăng sao đom đóm bay đầy đầu.

Lam Tuyết ăn đau ngã ngửa xuống sàn xe, Giáng Đào liền hoảng hốt đứng dậy đỡ Lam Tuyết.

Bất hạnh lại lần hai xuất hiện, xui xẻo đập phải vật áo. Hoa hoa lệ lệ ngã luôn.

Điều đáng sợ nhất đã xảy ra....

Hai người một trên một dưới, hai khối thân thể dán sát không khe hở. Hai đôi môi anh đào đỏ tươi.... chạm vào nhau a!

Bạch Dạ vén màn xe nhìn vào không chớp mắt lấy một cái. Toàn thân hàn khí dày đặc đến độ làm cây cỏ xung quanh chỉ hận không thể mọc chân chạy đi nơi khác, sương đọng kết lại thành băng.

"A... Tiểu Bạch.... Đau... đau... Nhẹ tay một chút... A a...."

"....."

"Đừng... A a.... đừng.... đau....."

"....."

"Chỗ.... chỗ đó... Ô..ô... Đau chết ta rồi....."-Lam Tuyết rầm rức kêu lên như một đứa trẻ, dùng ánh mắt đáng thương nhất nhìn Bạch Dạ. Hắn xoa mạnh tay như vậy làm gì chứ, đau muốn chết luôn à. Ô... Ô.. cái trán đã sưng vù rồi mà hắn còn làm như vậy sao nàng chịu nổi chứ?

Bạch Dạ hừ lạnh một cái, nhưng đạo lực trên tay cũng giảm bớt. Còn thương tiếc thối thối chỗ bị sưng, rồi nhìn phiểm môi nhỏ nhắn kia không khỏi nhũn mảy.

Nàng đương nhiên biết cái nhũn mảy đó của hắn biểu thị cho cái gì a! Không khỏi thâm than, yêu nghiệt sao lại hẹp hòi, nhỏ mọn như vậy chứ?

"Tiểu Bạch! Chỉ là tai nạn thôi mà! Ngươi đừng để bụng có được hay không?"-Nàng giật giật góc áo hắn nhỏ nhẹ nói, âm thanh ngọt ngào như đường như mật kết hợp cùng gương mặt điềm đạm đáng yêu kia thật sự làm người ta muốn giận cũng không được.

"Ta có nói là để bụng sao?"-Hắn thờ ơ đáp.

Lam Tuyết bĩu môi, người không nói nhưng trên mặt người viết rõ-'Ta đang ăn dần! rất to.

Nhưng chỉ dám nghĩ không dám nói ra, nếu nói ra thì hắn sẽ bị chọc biến thành cầm thú a! Hơn nữa hắn đang có âm mưu với nàng mà nàng chả biết cái âm mưu của hắn là cái gì nên im lặng vẫn là tốt nhất.

"Ân! Không có. Chúng ta mau đi vào tinh linh tộc đi. Phong Nhi có lẽ đang đợi. Hơn nữa ta rất đói bụng!"-Nàng giả vờ vuốt vuốt cái bụng xẹp lép. Trước tiên phải đi xem cuốn 'đam mỹ sống' của Xích Liên và Phong Nhi trước cái đã. Hắc hắc~

Hắn gạt đầu, dẫn đường cho nàng cùng Giáng Đào đi vào Tinh Linh tộc.

"Vương Thúc, Lam Tuyết ca ca!"-Tiếng nói cao hừng của Phong Nhi truyền đến, tiếp theo là một cái bóng màu lục lao đến.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn tràn đầy nét cười, mắt nai cong thành hình trăng khuyết, hai má phần nộn vì chạy nhanh quá cũng đỏ ửng lên.

Lam Tuyết hăng hái từ phía sau Bạch Dạ chạy lên xoa xoa đầu Phong Nhi.

"Phong Nhi! Ta rất nhớ ngươi nha! Ngươi có nhớ ta không?"-Tay còn lại rất không khách khí nheo mắt hắn. Cảm xúc thật tốt a!

"Có! Phong Nhi rất nhớ Lam Tuyết ca ca!"-Phong Nhi kịch liệt gật đầu.

"Thật sao? Bây giờ ta đói bụng rồi, có gì cho ta ăn không?"

"Đương nhiên a! Đi theo Phong Nhi!"

Nói rồi tung tăng nắm tay nhau đi.

Đồng loạt vài tiếng ho khan của ba âm thanh khác nhau vang lên làm bước đi của họ sững lại.

Lam Tuyết máy móc ngược lên nhìn nụ cười quái gở của Xích Liên, máy móc quay đầu nhìn gương mặt của yêu nghiệt rất tà nịnh như ông mày. Lại nhìn Giáng Đào thông qua ánh mắt nói với nàng-"Tỷ chết chắc rồi!"

Phong Nhi ngây thơ nhìn qua nhìn lại, cuối cùng vô tội lên tiếng hỏi-"Lam Tuyết ca ca không phải nói dối sao? Sao lại không đi nữa?"

Nàng bắt lực nhìn Phong Nhi. Không phải ta không muốn đi mà là ta đi không nổi a!

Nuốt khan một ngụm nước miếng, nàng cứng ngắt trả lời, âm thầm rút tay ra khỏi tay Phong Nhi.-"Ta.... Ừm... tự nhiên không thấy đói nữa.... ta muốn... ách.... ngủ... phải, ta muốn ngủ... bây giờ ta rất mệt a.... ha ha ha...."

Lúc này Xích Liên mới bước đến, mỉm cười nói-"Đi đường dài mệt cũng phải, mau vào đi, ta đã chuẩn bị thức ăn cùng chỗ nghỉ ngơi cho các người!"

Lam Tuyết gật đầu như bầm tỏi.

Bạch Dạ nhếch môi cười, nhẹ nhàng lướt qua đi thẳng vào không cần Xích Liên dẫn đường. Cung nhân thấy hắn đều cúi đầu hành lễ, không dám ngăn đầu.

Rất nhanh hắn đã biến mất khỏi đó.

Giáng Đào vỗ vỗ vai Lam Tuyết, dùng vẻ mặt thương hại nói-"Tỷ tỷ... lần này nên chuẩn bị tốt tinh thần là vừa.... Hắn... ách... tỷ phụ hình như tâm tình không tốt lắm!"-Mấy ngày nay nàng đã nhận thức Bạch Dạ là tỷ phu, có muốn hay không kết quả cũng sẽ vậy.

Lam Tuyết 囧.

Ý.... mà khoan... Giáng Giáng Đào vừa gọi cái gì?

Tỷ phu? Ôi mẹ ơi! Nàng gả cho hắn bao giờ mà gọi tỷ phu?

Ôm mặt ngồi góc tường vẽ vòng tròn. Sét đánh chết nàng đi.

Phong Nhi mặt mày không hiểu gì hết. Dùng cặp mắt tò mò nhìn Xích Liên-"Xích Liên thúc thúc, có chuyện gì vậy? Lam Tuyết ca ca hình như không được tốt!"

"Chuyện của người lớn, con nít đừng hỏi!"-Xích Liên nhẹ giọng đáp.

"Phong Nhi đã nói Phong Nhi không phải con nít mà! Phong Nhi là nam nhân! Là nam nhân a!"-Nói xong thì khóe mắt đã đỏ hoe, nước mắt đảo quanh như sắp rớt ra. Tức giận mỉm môi bỏ đi. Xích Liên thúc thúc lại khi dễ hắn a!

Xích Liên chậm rãi nâng bước đi theo. Y cảm thấy bản thân trên chọc hắn đến nghiến rồi.

"Tức giận sao?"

"....."

"Sao lại tức giận?"

"Vì Xích Liên thúc thúc bắt nạt Phong Nhi! Lúc nào Xích Liên thúc thúc cũng nói Phong Nhi là con nít...."-Chưa nói hết thì nước mắt đã lộ bộ rơi ra.

Xích Liên cười trừ, đưa tay lau nước mắt cho hắn.-"Nếu người không phải con nít thì sao lại khóc?"

Phong Nhi ghen hòng, cố nguy biện-"Không... không phải khóc... mà là.... bụi... bụi bay vào mắt..."-Oa~ sao hắn lại khóc chứ, mắt mặt quá đi. Dù không muốn thừa nhận nhưng hắn thật sự không khác con nít là mấy.

"Nói dối là không tốt!"-Y cứng rắn nói-"Nếu ta làm người ủy khuất thì cứ nói ra đi! Đừng khóc nữa!"-Y sẽ đau lòng.

"Phải! Là Phong Nhi ủy khuất!"-Hắn cúi đầu cắn môi, hai tay xoắn chặt vạt áo.

"Tại sao? Người vốn là con nít mà!"-Y nâng mặt hắn lên, để tầm mắt hai người đối diện nhau.

"Nếu... nếu người khác nói Phong Nhi sẽ không để ý... nhưng mà.... nhưng mà...."-Hắn nói tới đây thì không nói được nữa. Tiếng nói nghẹn lại nơi yết hầu không cách nào thoát ra. Hắn để ý lời y nói. Hắn không muốn y xem hắn là con nít, là một đứa trẻ miệng còn hôi sữa. Hắn muốn được y coi trọng.

Xích Liên sững sờ, con người như suối thu tĩnh lặng từng đợt một cơn sóng.

"Người vì sao để ý?"-Y vuốt ve khóe mắt hơi sưng của hắn, dịu dàng hỏi.

Hắn không trả lời. Cúi đầu né tránh ánh mắt y. Ánh mắt đó làm tim hắn đập rất nhanh, rất nhanh. Như muốn nhảy ra ngoài vậy.

Y lại khiến quyết ép hắn nhìn thẳng vào mình.

"Người là vì thích ta?"-Rõ ràng là một câu hỏi nhưng lại không hề giống câu hỏi, mà là một câu hỏi mà là một lời trần thuật chắc chắn.

Đầu óc hắn như có cái gì đó nổ tung ra.

Thích? Hắn thích y sao? Hắn tự hỏi bản thân như vậy.

Có! Hắn thích y! Không biết từ lúc nào.

Chẳng biết lấy dũng khí từ đâu hắn bỗng nhiên nhón chân, mạnh mẽ hướng môi y hôn lên. Xem như thay lời đáp.

Hành động đó làm cả hắn và y đều giật mình. Gặp quỷ rồi, hắn lại đi hôn y a!

Lý trí bảo hắn nhanh chóng bỏ chạy rồi đào cái lỗ nào đó chui xuống cho xong. Nhưng thân thể lại không có di chuyển ngược lại còn đưa hai tay ôm cổ y. Hắn lưu luyến, mê muội, khao khát nụ hôn này, chỉ đơn giản là môi chạm môi nhưng làm tâm tư hắn kích liệt sôi trào, có cái gì đó lần lượt chạy qua trong đầu.

Xích Liên cong cong ánh mắt, ôm lấy eo hắn. Gương mặt xinh đẹp xuất trần thêm phần rạng rỡ. Đỡ gáy hắn, bắt đầu một nụ hôn sâu dần, sâu dần. Nụ hôn dịu dàng như nước, nhẹ nhàng mà mãnh liệt.

Thật lâu sau y mới chịu tách môi ra. Hắn mờ mịt nhìn y, hai mắt ướt đẫm, bàn tay run run chạm vào mặt y khẽ vuốt.

"Xích Liên..... ta nhớ lại..."-Phong Nhi tha thiết níu non, hắn nhớ lại, tất cả mọi thứ. Giữa y và hắn.

"Àn!"-Y khẽ đáp một tiếng rồi ôm lấy hắn.

Không gian là một mảnh nhu tình nồng ấm, hoa thơm tươi nở rộ, hồ điệp vui vẻ lượn vòng, gió nhẹ tinh nghịch lướt qua thổi bay những sợi tóc như tơ làm chúng đan lại với nhau thay người kết tóc.

Cung nhân vô tình đi qua đều dừng lại ghé xem. Chuyện đồng giới yêu nhau ở tinh linh tộc không phải chuyện lạ. Nhưng điều làm họ tròn mắt há mồm chính là người kia cư nhiên là Xích Liên vương cao quý vô dục vô cầu của họ a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Nhất định phải nhin a!

Chương 32:

Nhất định phải nhin a!

Liên Viên là một tòa lầu các được xây dựng giữa một hồ sen vô cùng lớn, ngôi lợp dùng làm bằng ngọc lưu ly, toàn bộ kiến trúc đều xây dựng bằng ngọc thạch. Liên Viên có sáu phòng ngủ, một sảnh đường ngoài ra còn có một lối đi dẫn ra lương đình đủ cho vài chục người tụ tập cũng được xây trong hồ sen gần đó.

Dù vậy Liên Viên không quá hoa lệ mà mang nét đẹp thanh nhã, tinh xảo kết hợp cùng cảnh quan như tiên cảnh thực khiến tâm tình người ta dịu đi rất nhiều.

Sau khi nhớ lại quá khứ bị lãng quên suốt tám ngàn năm, Phong Nhi có chút tức giận vì Xích Liên không chịu sớm đến tìm hắn nên quyết không gặp y, không nhìn y, không nói chuyện với y ở lý trong phòng cho bỏ tức. Đến ngày thứ ba y liền lôi hắn ra, hắn lại một hai không chịu. Kết quả..... bị ném lên giường rồi.... khụ... khụ... cái này chắc ai cũng hiểu mà.

Sự thật chứng minh 'Vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa' là hoàn toàn đúng.

Hiện tại, Xích Liên vẫn là một thân trường bào màu lam ôn nhuận, Phong Nhi ngồi cạnh y vẫn là thanh y tươi tắn rất nghiêm túc học đánh đàn.

Âm thanh nhẹ nhàng khoan khoái 'tình tang' ngân nga thính thoảng sẽ bị thay bằng một chuỗi tạp âm làm người ta bịt tai nhủm này. Không cần nghĩ cũng biết tác giả của nó chính là Phong Nhi.

Lam Tuyết nhìn hai người họ mà thờ dài thường thướt. - "Haizzzzz...."

Thật là ngưỡng mộ nha! Suy nghĩ đến cảnh Bạch Dạ cùng nàng tình chàng ý thiếp ngồi cạnh nhau đánh đàn. Sau đó hần khê thì thăm câu 'Ta yêu nàng'... nàng không khỏi rùng mình, lông tơ đều dựng đứng lên, lác đầu xua tan ý nghĩ đó. Dọa người chết được, vẫn là đấu khẩu đối chọi nhau tốt hơn. Dù có kẻ dao vào cổ ép hần nói chưa chắc gì hần chịu nói a!

Đúng là nổi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi lá.

"Tỷ tỷ?" - Giáng Đào nhẹ giọng gọi kéo Lam Tuyết từ chín tầng mây trở về.

"Hửm?" - Lam Tuyết lười biếng ngẩn đầu kên.

"Tỷ và tỷ phu vẫn chưa chịu nói chuyện với nhau sao?" - Hình như tỷ phu rất giận.

Vừa nghe tới hai chữ 'tỷ phu' thì lỗ tai Lam Tuyết dựng đứng lên, ngồi bật dậy phóng một ánh mắt như dao thái lan vào Giáng Đào. - "Tỷ phu? Gọi rất thuận miệng a!"

"Ách..." - Giáng Đào trần trối ngậm họng. Tỷ tỷ hình như cũng tức giận không ít. Suốt mấy ngày qua luôn bị tỷ phu cho ăn bơ đẹp.

"Hần là cái đồ xù nam hai vạn năm âm dương quái khí đang trong thời kì mãn kinh đâm ra ăn no rửng mỡ. Hần biết rõ ta.... đối với hần.... vậy mà vẫn cứ giận ta! Có phải ta có ý đâu!" - Hậm hực cắn góc áo, giọng càng lúc càng nhỏ rồi im lặng. Một lúc sau Lam Tuyết đột nhiên hỏi. - "Giáng Đào, chuyện của muội thế nào?"

Giáng Đào sững sốt rồi buông mi, ánh mắt âm đạm đi vài phần. - "Muội... không biết!" - Tuy hôm đó tỷ tỷ không hỏi nhưng hần là cũng biết nàng vì sao mà khóc.

"Hần là người thế nào?" - Lam Tuyết nhẹ giọng hỏi, vỗ vỗ mu bàn tay Giáng Đào như an ủi.

"Hần..." - Giáng Đào ấp úng, khóe mắt lại đỏ lên. - "Hần rất.... rất cao ngạo, có chút tùy hứng, lại thường hay làm những việc khiến người khác giận.... nhưng mà.... hần cũng rất ngốc, rất cố chấp. Ngốc đến mức làm người ta thương tâm, cố chấp đến mức làm người ta.... đau như xé gan xé ruột."

Nói đến đây nàng không khỏi câu lên nụ cười chua chát mà ngọt ngào. - "Trong hai vạn năm qua, với muội ngủ say trong phong ấn rồi thức dậy chỉ là một chớp mắt nhưng với hần là khoảng thời gian dài đằng đẵng tự hành hạ bản thân mình. Chìm mình vào cơn say mê mệt hần cứ trầm luân trong hơi men và mộng mị không chịu tỉnh dậy." - Bàn tay không tự chủ chạm vào đóa hoa đào đỏ như chu sa trên trán. - "Cái này.... là do hần vẽ cho muội. Là hần dùng máu, dùng ngàn năm tu vi khảm sâu vào trong xương tủy, hồn phách, nguyên thần của muội trừ khi muội hôn phi phách tán, nguyên thần bị hủy nếu không nó sẽ không biến mất. Hần nói: Sau này ta sẽ như huyết ấn này luôn ở bên cạnh nàng, bám theo nàng mãi, để nàng muốn tây không được muốn đuổi không đi. Cho dù nàng có trốn ta cũng sẽ dựa vào nó để tìm nàng. Hần còn hứa dù bất cứ chuyện gì xảy ra hần cũng sẽ đợi muội, dù bao lâu cũng đợi."

Nàng nghĩ hần chỉ nhất thời hứa sẽ nhanh chóng quên thôi, ai ngờ được hần không những không quên mà còn thực sự đợi nàng.

"Nhưng mà.... có lẽ hần nên sớm chết tâm thì hơn. Hần là tiên, là Phượng Tê Đế Quân cao cao tại thượng. Còn muội, muội chỉ là một Bách Hoa Tiên Từ nhỏ nhỏ, còn là tội tiên gánh tội trên vai. Chênh lệch của muội và hần quá lớn.... giống như ngọn đèn dầu so với trăng sáng trên cao vậy.... Có lẽ... muội nhất gan.... muội hèn mọn.... hay là yếu đuối không dám đối mặt cũng được.... muội.... muội không muốn.... vì mình mà làm hại hần...."

Lam Tuyết nhìn Giáng Đào như vậy chỉ có thể ôm lấy nàng, chỉ mong có thể chia sẻ một phần nào với nàng.

Trước tình cảnh này Lam Tuyết không khỏi cảm thấy xấu hổ. So với tám ngàn năm nghiệt duyên của Xích Liên với Phong Nhi hay sợi tơ hồng trắc trở của Giáng Đào thì nàng và Bạch Dạ suông sẽ hơn rất nhiều mà nàng lại hay cùng hần chiến tranh lạnh.

"Tỷ.... tỷ nói xem muội nên.... làm thế nào.... mới tốt...." - Giáng Đào thút thít, lệ nóng tràn mi long lanh như pha lê trong suốt.

"Giáng Đào! Ngoan, đừng khóc! Trên bất cứ con đường nào cũng sẽ có ngã rẽ, đời người cũng vậy. Sẽ phải đưa ra những lựa chọn khó khăn. Muội chọn một con đường bằng phẳng dễ đi nhưng cái đích đến cuối cùng có phải là điều muội thực sự mong muốn? Ngược lại, con đường mòn nhỏ hẹp lắm chông gai, gập gềnh lầy lội, làm muội phải vấp ngã nhiều lần, khiến muội mang những vết thương nhưng đích đến lại là thứ muội khao khát. Đôi khi đối mặt cũng là một cách hay. Ừm... ví dụ như Xích Liên và Phong Nhi vậy. Hần vì lựa chọn sai mà phải trải qua tám ngàn năm khổ hận, tự ngược mình ngược người. Cuối cùng vẫn là buông bỏ ý nghĩ trốn tránh. Hiện tại...." - Lam Tuyết nâng mắt nhìn hai thân ảnh tương thân tương ái ngoài lương đình kia rồi khẽ nói. - "Họ chẳng phải rất hạnh phúc sao?"

Giáng Đào không trả lời, chỉ vùi đầu vào hõm vai Lam Tuyết. Có lẽ tỷ tỷ nói đúng, nàng vẫn nên đối mặt. Cứ thuận theo tự nhiên đi.

Hít sâu vài hơi, Giáng Đào ngẩn đầu lên. Nước mắt giàn giụa đã bốc hơi đi đâu không biết, chỉ còn nụ cười ngọt ngào như hoa đào mới nở. Dùng tay chọt chọt vào vai Lam Tuyết, cười hi hi trên khe. - "Vậy tỷ thì sao? Cứ định như vậy với tỷ phu hoài sao?"

"Ách..." - Lam Tuyết tròn mắt, rất muốn giơ ngón cái tán thưởng. Đối mặt cũng nhanh quá đi, nếu không biết còn tưởng chuyện vừa rồi là do nàng tưởng

tượng ra.

Nhưng mà câu trêu ghẹo kia làm nàng hóa đá. Sờ sờ mũi. - "Ta... chắc là.... khụ khụ.... sẽ lùi một bước vậy!"

Lời vừa nói dứt đã nghe sau lưng vang lên một tiếng 'bộp'. Quay đầu lại thì thấy Bạch Dạ đang cúi người nhặt quyển sách trên đất. Sau đó ngồi trên lan can, đăm đăm nâng mắt nhìn Lam Tuyết, cánh môi hơi héch lên tạo ra một nụ cười yêu mị. Dùng khẩu hình miệng nói ra mấy chữ rồi tiếp tục đọc cái thứ sách linh tinh gì đó của hân.

Trên trán nàng xuất hiện N vạch đen, chôn mặt xuống bàn hân không thể chui xuống đất cho xong, hai tay vò tóc. Âm thanh lí nhí rít ra từ kẽ răng hỏi Giáng Đào. - "Hân... ở đó từ lúc nào?"

"Từ lúc muội gọi tỳ!" - Giáng Đào đáp.

"Vậy tại sao.... muội không nói với ta?" - Âm thanh xen lẫn tiếng nghiêng răng trèo trẹo.

"Tỳ đâu có hỏi muội a!" - Giáng Đào nhúng vai, nhìn trời, vô tội trả lời.

Lam Tuyết 囧, không khỏi kêu trời.

Yêu nghiệt càng ngày càng yêu nghiệt rồi. Hân vừa nói. - "Ta là xứ nam hai vạn năm âm dương quái khí đang trong thời kì mãn kinh đâm ra ăn no rửng mỡ nên nguoi chịu lùi một bước ta chưa chắc đã chịu!"

Hừ hừ! Bà đây đã lùi một bước mà nguoi vẫn không chịu thì ta.... lùi hai bước a!

Ta nhịn! Ta nhịn! Ta nhịn!

Nhịn là thân! Nhịn là phật! Nhịn là tiên!

Nhịn là trường sinh bất lão!

Nên nhất định phải nhịn a!

Luận vô sỉ nàng không bằng hân nhưng luận mặt dày nàng chưa chắc đã thua.

Nhìn vật nhỏ nghịch ngợm của mình không ngừng đảo mắt, tính kế trong lòng hân cảm thấy rất buồn cười. Cho dù nàng có ngàn tính vạn tính cũng không tính ra hân đã bày sẵn thiên la địa võng, chỉ chờ nàng đâm đầu vào. Trận này.... hân thắng chắc a!

Rồi lại vui đầu đọc sách, nét cười đã tét lên tận mang tai vô cùng giáo hoạt. Nếu đoán không lầm tới nay nàng sẽ khỏi binh càn quyết hân, chỉ là.....

"A! Trời hôm nay thật đẹp nha" - Bạch Dạ đột nhiên cảm thán một câu. Nghiêng đầu nhìn bầu trời trong xanh phía trên.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cầu hòa.

Chương 33:

Cầu hòa.

Đêm, trăng thanh gió mát.

Trời trong sao sáng.

Cảnh quang mỹ lệ như tranh.

Một chén rượu ngon cùng tri kỷ.

Quả là thế gian không còn gì tốt hơn. Đáng tiếc.... chẳng có ai có tâm trạng quan tâm những thứ này.

Nam tử yêu mị đến tận xương nghiêng người tựa vào nhụyễn tháp, tầm mắt rời khỏi quyển sách trên tay mà nhìn người đứng trước mặt.

"Có chuyện gì sao?"- Tiếng nói lãnh đạm của nam tử vang lên.

"Ta đến để cầu hòa! Chúng ta hòa nhau có được không? Sau này đừng cãi nhau cũng đừng giận nhau nữa. Ta đã lùi đến bước này rồi!"-Nữ tử mềm mại nói.

"Được!"-Hắn đáp ứng

Thế là cuộc chiến tranh lạnh kéo dài ba ngày, bảy canh giờ được tuyên bố kết thúc.

Bạch Dạ hơi nhướn mày quan sát nụ cười quý dị của Lam Tuyết.

Nàng tới còn ôm theo một gói đồ gì đó. Mà hắn biết thứ bên trong chẳng tốt lành gì.

Lam Tuyết khoanh tay trước ngực, nhẹ nhàng mở miệng- "Người từng hứa với ta một việc. Hôm nay phải thực hiện nha!"

Nói rồi, trước ánh mắt nghi hoặc của hắn đem cái gói đồ kia mở ra.

Bên trong đó là.....

Khụ... khụ.... Hắn suýt bị sặc nước miếng.

Bên trong là một bộ quần áo hoa lệ màu đỏ chót của nữ nhân. Còn có son, phấn, chì vẽ mày,.....

"Người đã nói sẽ mặc nữ trang cho ta xem! Có còn nhớ hay không?"-Nàng đắc ý, khiêu mi nhìn hắn.

Hắn lại chẳng do dự gật đầu, phun ra một chữ.- "Có!"

Đem sách đi cất rồi ôm bộ quần áo lờ lợt kia vào phía sau bình phong thay. Đến khi hắn bước ra thì trên người khoác chiếc áo choàng lông không tước trắng che đi y phục nữ nhân bên dưới. Còn rất tự giác ngồi trước gương.-"Đến đây đi!"-Còn bày ra vẻ 'mặc cho người ức hiếp'.

Nàng cười hi hi, xắn tay áo cầm lấy hộp phấn, bắt đầu bôi bôi, trét trét lên mặt hắn. Rồi đến vẽ chân mày, mí mắt, sau đó tô son, tiếp theo là búi một búi tóc, cài trâm hoa lên cho hắn, cuối cùng dùng mực chu sa vẽ ở giữa tâm mi một đóa Mạn Đà La đang nở rộ.

Hoàn tất hết thấy nàng nhoẽn miệng cười, đem áo choàng của hắn kéo ra.

Trước mắt không còn là một Cửu Vị Hồ Vương với bộ bạch y trắng ngần tinh khiết mà là một mỹ nhân toàn thân vận hồng y đỏ rực, xinh đẹp đến mức làm người ta ngưng thở.

Y phục này là loại cổ áo hở vai nên để lộ ra đầu vai mảnh khảnh cân xứng, một mảng da thịt trong suốt như bạch ngọc, xương quai xanh tinh xảo quyền rũ, cái cổ thon mịn màng.

Gương mặt trước nay đã đủ yêu mị nay lại tăng thêm mấy phần. Đôi môi đỏ mọng được phủ thêm một lớp son hồng nhạt càng làm nó trở nên ướt át, kiều diễm hơn. Chỉ làm người nhìn đến hận không thể cắn vào, từ từ nhấm nháp. Nó sẽ ngọt ngào đến mức nào đây? Có lẽ đủ để giết chết người.

Sống mũi cao thẳng, thanh tú như được chạm khắc mà ra.

Mắt phượng câu hồn dùng phấn mắt màu bạc nhạt có kim tuyến pha với màu đỏ rồi phủ nhẹ lên toàn bộ mí mắt, tán đều, đậm dần về phía đuôi mắt. Rồi dùng bút kẻ mắt màu đen kẻ viền mi trên làm mắt thêm sắc sảo. Hàng mi của hắn rất dày, rất dài lại cong vút nên không cần dùng mascara cũng vô cùng đẹp. Kim tuyến phản chiếu ánh sáng lấp lánh của những ngọn nến khiến đôi mắt kia trở nên hoàn hảo hơn bất kì đôi mắt nào trên đời này. Đủ sức mê hoặc toàn tam giới.

Tóc đen mượt mà như từng sợi tơ được vắn lên thành một búi tóc hơi lỏng bên trái được cố định bằng trâm hoa hồng mai đính bảo thạch quý giá, tua rua rủ xuống duyên dáng đưa theo từng cái cử động nhỏ. Một phần ba tóc còn lại chia ra xòa ở hai bên vai. Tóc mái vén sang ôm lấy gò má trắng hồng không chút tỳ vết, giữa tâm mi nổi bật một đóa Mạn Đà La đỏ tươi như máu.

Hắn hiện tại là một mỹ nhân hơn cả khuynh quốc khuynh thành, là một đóa anh túc diễm lệ. Mang sắc đẹp khiến ai ai cũng phải thần hồn điên đảo, cũng chứa chất độc có thể giết dần giết mòn vạn sinh mệnh.

Nhìn sắc đỏ kia, rực rỡ mà ma mị giờ phút này đây dường như sinh ra để dành riêng cho hắn.

Kính ngạc trong mắt Lam Tuyết càng lúc càng nhiều, một luồng nhiệt đánh thẳng vào đại não rồi biến thành một dòng ấm nóng di chuyển theo mũi chảy ra, thoảng chốc mũi máu tươi tràn ngập khắp không gian bé nhỏ. Nàng thế nhưng lại chảy máu mũi, sống hết hai mươi năm cuối cùng cũng nếm trải cảm giác này. Bị thống a!

Còn đang ngẩn người thì một mùi hương quen thuộc cùng cơ thể nam nhân ấm áp đã kề sát nàng, cái cằm của nàng lên, làm cho đầu ngẩn cao, một cái khăn màu trắng được đưa lên mũi.

Lam Tuyết vừa ngẩn đầu, hai tay theo bản năng ôm thắt lưng của Bạch Dạ để giữ thăng bằng, bàn tay chạm phải tơ lụa trơn mịn mát rượi.

Lại liếc nhìn phần da thịt lộ ra của hắn, nàng không khỏi tưởng tượng bên dưới lớp tơ lụa này sẽ là làn da của hắn, hắn là cũng trơn mịn không kém. Không nghĩ thì thôi vừa nghĩ máu mũi của nàng lại phun ra.

"Người rót cuộc chứa thứ gì trong cái đầu nhỏ này a!"-Hắn còn chưa có lau hết thì máu mũi lại chảy ra rồi.

Thanh âm của hắn dịu dàng như tiếng đàn, trong trẻo như suối thu, êm tai vô cùng. Nó như móng vuốt nhỏ khê cào làm tâm nàng ngứa ngáy không thôi.

"Người sinh ra đẹp như vậy làm gì chứ?"-Đẹp gì mà không chứa cho ai hết vậy hà. Mà ngày nào nàng cũng phải diện với cái bản mặt này của hắn sao nàng chịu nổi chứ? Chối ối! Rồi bảo tui sống sao đây! Chắc tui chết!

"Để câu dẫn người!"-Hắn vẫn đạm khinh phong đáp.

"Chúc mừng người! Người thành công rồi!"-Nàng đưa tay bưng má hắn, thật tình nói. Trong mắt cũng thể hiện rõ, âm ỉ một ngọn lửa đang muốn bùng cháy.

"Nha!"-Hắn cảm thán một tiếng. Mị nhãn như tơ từng chút một quấn lấy nàng.

"Tiểu Bạch! Ta nghĩ... ta muốn cưỡng bạo người!"-Nàng mị mị thốt lên. Lời vừa dứt chỉ muốn cắn bỏ cái lưỡi này cho xong. Nàng từ lúc nàng mà biến thành sắc nữ a! Còn đòi cưỡng bạo người ta nữa!

Hắn cũng không khỏi giật mình, trong mắt dần lóe lên ánh sáng màu hổ phách, càng lúc càng rõ. Khóe môi ướm át vẽ ra nụ cười mỉa hoặc, hắn hơi cúi đầu khê nói ra một chữ.-"Được!"

"Sao?"-Nàng ngờ ngác hỏi lại. Được gì chứ?

Hắn không đáp, chỉ cười. Càng cười càng xinh đẹp. Lý trí nhỏ nhoi như ngọn nến bị nụ cười này của hắn thổi 'phù' một cái liền tắt queo.

Nàng chỉ cảm nhận được mùi hương của hắn mỗi lúc một nồng thêm, gương mặt cũng kề lại gần hơn. Trên môi hiện hữu một cảm giác ấm áp, mềm mại quen thuộc. Nàng vô thức nhắm mắt, đón nhận nụ hôn của hắn.

Có gì đó rất rất rất... không đúng a!

Hình như hiện tại hắn đang mặc nữ trang. Mà nàng hình như.... cũng thế.

Cảm giác này cứ như đang chơi... khụ... khụ... GL (Girl Love) áy! Rất đã kích a! Khẩu vị của nàng đâu có nặng như vậy! Sẽ ăn không tiêu nha!

"Kh.... khoan đã.... ừm.... đợi một.... ừ... đợi chút...."-Nàng khó khăn đẩy hắn ra. Mẹ nó! Dai như đĩa vậy, đẩy hoài không chịu buông.

"Sao vậy?"-Hắn có chút mất hứng tách ra. Khàn khàn hỏi. Vật nhỏ của hắn rất biết chọn đúng lúc mà cắt ngang a!

"Người... ăn mặc như vậy.... không được..."-Nàng vừa thờ hồn hển vừa nói. Còn chưa hết câu hắn đã chen vào.

"Không đẹp sao?"-Hắn nhẹ giọng hỏi, nghe như đang oán giận vậy. Cúi đầu hướng tai nàng cắn xuống, bàn tay xấu xa cũng bắt đầu chạy loạn.

"Không... không phải! Rất đẹp!"-Đẹp đến vô đối luôn.

"Vậy là được rồi!"-Hắn ôm eo nàng, hai khối thân thể không chút khe hở.-"Đừng nói chuyện sát phong cảnh như vậy!"-Chừng vài lần nữa chắc hắn thả đi tự cung vào chùa tu còn thống khoái hơn chịu đựng như vậy.

Vừa hé môi thì đã bị chặn lại, lúc đầu chỉ là cánh môi mơn man mát mát rất nhẹ, rồi dần dần, hắn dường như không hài lòng nữa, bắt đầu tiến sâu vào bên trong. Vì không hề có tâm lý chuẩn bị, nên hàm răng nàng vốn không hề khép chặt, dễ dàng bị đẩy mở ra, mặc cho người ta xâm nhập vào thật sâu. Chiếc lưỡi nóng bỏng công thành chiếm lược, đảo đều một cách cuồng nhiệt không hề mệt mỏi.

Theo sự xâm nhập thật sâu của môi và lưỡi, toàn bộ ngọt ngào trong miệng đều quán quýt, chia sẻ cho nhau. Người ta nói mật ngọt chết ruồi, nhưng được chết trong ngọt ngào như thế này thì còn gì tốt hơn.

Rất nhanh, cánh tay chống đẩy trước ngực hắn đã ngoan ngoãn bò lên vai. Cái miệng nhỏ ngọt ngào kia cũng nhiệt tình đáp trả. Hai hơi thở dần hỗn loạn đan xen nhau, cơ thể cũng nóng lên như thiêu đốt, đốt sạch hết thấy.

Bạch Dạ đem phần lý trí còn sót lại mà bày ra một kết giới xung quanh căn phòng. Ngăn cách tất cả với thế giới bên ngoài.

Tơ lụa mịn ngẩn trượt qua làn da trơn mềm từng món một rơi xuống đất. Trắng đỏ đan xen, chảy dài từ nhuyển thấp đến chiếc giường khắc hoa tinh tế.

Trâm cài tóc hoa lệ sớm bị tháo ra, óc đen quần quách không phân biệt được sợi nào là của ai, hai khối thân thể đồng dạng như tuyết gất gao kề cận, mỗi lưỡi triển miên.

Khẽ rời môi, nhìn cả thiên hạ dưới thân hoàn toàn rơi vào dục vọng, Bạch Dạ chợt nhẹ giọng cười, âm thanh ma mị như cá chạch từng chữ một chui vào tai nàng. - "Vật nhỏ! Ta đợi đến lúc này đã rất lâu a!" - Cũng rất thống khổ.

Đôi mắt hoa đào ngấn sương mù mờ, con ngươi đen nhánh đã chuyển sang sắc lục nguyên thủy ngậy ngốc nhìn hấn. Cũng mỉm cười đáp lại.

Rèm giường lụa mỏng manh nhẹ buông xuống, che đi hết thấy mọi cánh xuân kiều diễm vô hạn.

Cũng che đi những thứ rất ư là Raiting $\cup (\neg \nabla \neg) \cap$.

[Thỏ Đào: Có một cái cảm xúc được gọi là bất cmn lực khi viết đến đây = _____ = Túm quần, túm áo, túm váy, túm lại hết là.... cái gì nó cũng xong rồi! Gạo đã thành cơm! Còn ai muốn thịt thà da mỡ.... thỉnh tượng tượng = ω =. Chấm hết phát biểu $\circ \cap \cap \circ$.]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bị lừa.

Chương 34:

Bị lừa.

Hương khói mờ ảo lượn lờ lưu chuyển hòa cùng mùi vị ái muội ngọt ngào bao kín không gian nhỏ bé. Rèm lụa thêu hoa mỏng như sa vẫn chưa được vén lên, mơ hồ nhìn thấy ai thân ảnh tuyết trắng bên trong.

"Ừ...."

Hàng mi dài khẽ động, Lam Tuyết khó khăn mở mắt. Theo thói quen cọ cọ người bên cạnh nhưng thân thể còn chưa kịp động đã thấy đau đớn từ toàn thân truyền đến. A! Đau muốn chết! Là bị.... xe bò cán qua sao?

Ách... không đúng... Nàng nhanh chóng tìm lại ý thức.... hình như nàng đi tìm yêu nghiệt cầu hòa. Sau đó bắt hấn mặt nữ trang cho nàng xem, yêu nghiệt vô cùng phối hợp làm theo. Sau đó.... nàng bị hấn dùng sắc dụ... khụ khụ... đòi cường bạo hấn. Sau đó thì..... từ cầu hòa biến thành cầu hoan a! Nàng là bị yêu nghiệt 'cán' qua, 'cán' đến xương cốt đều thành bột hết rồi. Theo tính cách của yêu nghiệt thì..... nàng chính là bị hấn lừa vào tròng rồi bị ăn sạch, sạch đến một cọng lông cũng không thừa, một mẩu thịt cũng không dư.... Bi tráng-ing ~T_T~!

"Tĩnh rồi!" - Tiếng nói trầm thấp, khàn khàn của yêu nghiệt từ đỉnh đầu truyền xuống. Nghe rất ư là thỏa cmn mãn.

"Ừ!" - Tĩnh rồi! Hai mắt khép hờ đột nhiên cười, cười đến ngốc nghếch. - "Aha ha ha.... "

Yêu nghiệt bị dọa, lập tức xóc chấn ngồi dậy. Đưa tay sờ sờ trán nàng. - "Cười gì vậy?" - Đầu có nóng đâu, hay là bị đập sợi dây thần kinh nào rồi?

Lam Tuyết nhìn hấn, nhếch môi nói. - "Vi ta tỉnh a! Bị người hành hạ đến chết lên chết xuống mà vẫn còn sống, vẫn tỉnh lại được nên ta cảm thấy rất vui! Cứ tưởng phải xuống gặp Diêm Vương uống vài chén trà rồi chứ! Phải mở tiệc ăn mừng mới được..." - Tiếng nói vô lực dần trở thành tiếng nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng rất muốn giống như những nhân vật trong tiểu thuyết sau khi trải qua đêm xuân vô hạn cùng ái nhân sẽ càng thêm nồng ấm, khanh khanh ta ta tay trong tay ôm nhau ngủ. Nhưng mà..... vừa thấy cái mặt xinh đẹp tựa phù dung, đầy gió xuân phơi phới của hấn thì lại làm không được. Đừng nhìn hấn có vẻ gầy nhom như cây sậy thì lắm, thật ra đáng người của hấn vô cùng chuẩn, chỉ liếc sơ qua một cái cũng làm người khác ứa nước miếng, da thịt trắng mịn mà rắn chắc, bụng phẳng, eo thon, hồng tinh tể. Ngoài ra... khụ khụ.... không biết hấn là bẩm sinh hay do cảm dục quá lâu mà sức lực quả thật rất trâu bò!

"Ách..." - Mặt Bạch Dạ hơi tối lại, sờ sờ mũi. Duỗi tay ôm lấy thân thể mềm mại không xương của nàng, nhẹ giọng nói lảng sang chuyện khác. - "Rất mệt sao? Ta đưa người đi ngâm ôn tuyền, thế nào?"

Nàng ném cho hấn cái nhìn khinh miệt. Người thử trở thành ta rồi bị đè ở dưới rồi bắt lăn qua lăn lại không biết bao lâu, bao nhiêu lần đi rồi biết! Đồng thời yêu xù mở miệng. - "Ồ đây cũng có ôn tuyền sao?"

"Có! Ở phía sau cung điện này có một cái, rất lớn!" - Hấn gật đầu. Ôn tuyền đó là hấn nặt dày bảo Xích Liên phải xây cho một mình hấn dùng nếu không sẽ không trả Phong Nhi cho y, nhưng hấn chỉ dùng qua có vài lần rồi trở về Hồ tộc, sau này mấy lần đến đây chơi nhưng lại quên mất.

"Ta đi không nổi!"-Nàng làm nũng cọ cọ trong lòng hắn, bấu môi nói.

"Ta bế ngươi đi!"-Hắn sững nịch cười, xoa xoa đầu nàng. Rồi tùy tiện nhấc một cái áo dưới đất khoát lên người, bế nàng luôn cả chăn biến mất khỏi đó.

Trong nháy mắt nàng xuất hiện bên bờ một cái ôn tuyền lộ thiên lớn, thành hồ xây bằng cẩm thạch, bốn phía buông rèm lụa mỏng màu trắng, khói trắng mờ ảo trôi nổi trên mặt nước.

Bạch Dạ kéo chăn nàng đang ôm ra, bước lên các bậc thang dẫn xuống ôn tuyền. Đi đến bậc thứ mười hai thì nước đã ngập tới ngực nàng. Cảm giác nước nóng chạm vài khiến da thịt nàng dần ra chuyển thành màu hồng, thoải mái hơn rất nhiều.

Lam Tuyết không khỏi thở ra một hơi, cả người đều thả lỏng ra, sức nâng mí mắt cũng không có. Hắn liền tìm một chỗ ngồi xuống, rồi bắt đầu giúp nàng tắm rửa.

"Tiểu Bạch~ Giúp ta xoa bóp vai đi! Rất mỏi!"-Nàng lười biếng nói, úp sấp vào thành hồ. Giọng nói nhừa nhầy buồn ngủ. Nàng thật sự rất mệt, cũng không biết hắn ôm nàng lăn lộn trên giường bao lâu rồi. Chỉ biết hắn làm rất nhiều, rất nhiều lần, nàng khóc nàng nháo nàng xin hắn thậm chí ngắt đi hắn vẫn tiếp tục. Quả nhiên mắng hắn là cầm thú cũng không ngoa chút nào. Có điều.... phúc lợi sau này rất tốt. Aizzz.... Thôi kệ đi!

Lực tay của hắn vừa đủ không mạnh không nhẹ, lại xoa bóp, di động trên vai lại cộng thêm nước nóng vỗ về khiến đau nhức đều tan biến.

"Tiểu Bạch~ Có phải hay không ngươi sớm biết ta sẽ tới tìm ngươi?"-Lam Tuyết đột nhiên hỏi.

"Phải!"-Hắn rất thành thật trả lời.

"Cũng biết chuyện ta sẽ bắt ngươi mặc nữ trang?"

"Ban đầu ta không nghĩ đến ngươi sẽ làm như vậy. Lúc nhìn thấy mấy thứ đó thật sự rất sốc nha!"

"Nói đi! Toàn bộ âm mưu của ngươi!"

"Âm mưu của ta vốn rất đơn giản! Đối xử với ngươi thật tốt sau đó từ từ, từng chút một làm ngươi mất cảnh giác, ý lại vào ta. Sau đó mượn việc ngươi bị Giáng Đào ngã trúng lại nắm tay Phong Nhi liền không để ý đến ngươi nữa. Ôm cây đợi vật nhỏ nhà ngươi tìm đến ta giản hòa, nói vài lời khiêu khích khiến ngươi tức điên lên rồi làm những chuyện 'cầm thú' với ta.... nhưng ngươi mang gói gì đó theo nên ta thay đổi kế hoạch thành sắc dụ a! Kết quả là thành công ngoài ý muốn nha!"-Hắn rành rẽ nói ta từng chữ một, ngữ khí bình thản như không. Thậm chí có chút đắc ý.

Gân xanh trên trán nàng giật giật, khoe miệng cũng có quắp lại, N sọc đen xuất hiện. Thật lâu sau mới phun ra hai chữ.-"Âm hiểm!"-Cho dù hắn không đổi thành sắc dụ đi nữa chắc chắn khi hắn khiêu khích nàng ngay lập tức sẽ nổi máu điên mà đẩy ngã hắn.

"Quá khen rồi!"-Hắn cao hứng cười.-"Ngươi đã nói sau này chúng ta sẽ không cãi nhau nữa rồi nha! Nhất định không được nuốt lời! Nếu không ta sẽ làm cho ngươi mọc thêm một cái đuôi. Chân thân của ngươi xinh đẹp như vậy tự dung có thêm một cái đuôi.... chắc chắn.... rất quái dị a!"

Lam Tuyết hé mắt lờm hắn. Rõ là một ánh mắt sắc bén như dao lại biến thành một cái mị nhãn câu hồn.

Càng cố trừng hắn thì hắn lại cười tươi hơn. Nên nàng cũng không dư hơi thừa sức trừng hắn làm gì. Tiếp tục nhắm mắt hưởng thụ phúc lợi của mình.-

"Tiểu Bạch.... sống lưng a.... xoa xoa...."-Nàng chưa nói hết tay hắn liền ngoan ngoãn chuyển xuống dọc theo sống lưng. Nhưng rất nhanh lại biến thành hư hồng chạy loạn lung tung.

"Đừng... A... nhột lắm..."-Nàng khó chịu nhíu mày, lăm bằm

"Ân..."-Hắn dùng giọng mũi ân một tiếng. Tay vẫn tiếp tục không chịu dừng.

"Tiểu Bạch... khó chịu... đừng mà... Ừm..."-Nàng lắc đầu kháng nghị, nhưng tay chân chẳng còn chút sức nào để cử động. Đàng để mặc cho hắn làm gì thì làm.

Bạch Dạ tà mị híp mắt cười một cái, cúi đầu ngậm lấy gáy nàng. Thì thầm gì đó.

Tức thì đã thấy Lam Tuyết rụt cổ lại, đỏ mặt tía tai, đỏ đến mức có thể chảy ra máu ngay. Cấn cấn cánh môi đỏ mọng, chôn mặt vào hai tay, không lên tiếng. Cơ thể bị hắn ép sát vào thành hồ.

Sau đó thì..... thì... chắc ai cũng biết mà.... Aha ha ha ha.... @(- -)@

Đến khi trở về phòng thì thiên hạ ở trong lòng hắn đã ngủ say sưa... ách... nói chính xác là ngắt đi. Hắn đặt nàng xuống giường, tiếp xúc với tơ lụa lạnh lạnh khiến nàng khẽ cau mi. Hắn nhẹ giọng cười, dùng pháp thuật làm ấm chăn đệm rồi mới ôm nàng nằm xuống.

Bên ngoài, Giáng Đào bung má nhìn căn phòng đóng kín suốt mấy ngày qua vẫn chưa từng mở ra mà cảm thán.-"Tỷ phu thật... khụ khụ.... quá cầm thú rồi!"-Sau đó cấn môi nhìn trời, phồng má lăm bằm.-"So với con gà móng đỏ kia cũng là kẻ tám lạng người nửa cân a!"

"Ách xì..."-Truyện Nguyệt đang cực lực vỗ béo đột nhiên nhảy mũi một cái. Nghi hoặc xoa xoa mũi. Hình như có ai đang nói xấu hắn a?

◆ Có một phiên bản khác.... 419.

Bối cảnh: Hiện đại.

Địa điểm: Trên một chiếc giường Kingsize màu trắng thật là... mắc tiền.

Cô gái xinh đẹp mơ mơ màng màng ngồi dậy, xoa xoa cái đầu đau nhức. Tầm chán theo cử động của cô mà trượt xuống, lộ ra thân thể như ngọc bạch loang lổ những dấu xanh tím rất nổi bật. Cô hốt hoảng kéo chăn che lại, quay sang nhìn thì thấy bên cạnh có một người khác. Hắn nằm úp sấp, chăn chỉ che đến hông, phần lưng trần trắng mịn có vài vết cào rướm máu phoi ra trong không khí, mái tóc đen rối loạn phủ một nửa bên mặt, chỉ có thể nhìn thấy đôi môi đỏ tươi như được tô son hơi hé mở - cũng là 'hung khí' tạo nên các vết tích trên người cô.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu cô chính là trốn! Phải trốn ngay! Vừa bước xuống thì dưới chân không có chút lực hoa hoa lệ lệ 'bất ếch'. Cô run rẩy đứng lên, dẫn đến một loại chất lỏng ái mị dọc theo đùi trong chảy xuống. Mặt cô tức thì đỏ bừng lên, cổ bước đi thì lại ngã tiếp, đành phải bò dưới đất tìm kiếm đồ của mình. Khi cô tìm được cũng phát hiện một sự thật đáng thương - chiếc váy của cô bị xé rách a! Đồ lót cũng có kết quả tương tự thế!

Cô khóc không ra nước mắt ~T_T~. Đồ mới mua chỉ mới mặc có một lần đã vậy tạm biệt cô để đi về miền xa xôi~~~ Tiền a! Tiền của cô a!

Lại liếc nhìn chiếc áo sơ mi nam màu trắng bên cạnh, hai mắt lấp lánh ánh sao, là hàng hiệu nha! Còn là bán số lượng có hạn! Cô nhắc nó lên rồi mặc vào. Có còn đồ hơn không, đồng thời hưởng thụ cảm giác tơ lụa mắc tiền chạm vào da thịt. Đã quá đi!

Lúc này người trên giường đã muốn tỉnh dậy. Cô bị dọa cho nhảy dựng lên, trốn chắc chắn là không được nên đành chịu trận. Cô luống cuống mò trong hộc tủ bên giường tìm kiếm gì đó.

Người kia cuối cùng cũng mở mắt, xuyên qua khe hở của phần tóc bù xù có thể thấy được cô gái đêm qua say rượu loạn tính cùng hắn lăn lộn trên giường. Hắn nghĩ ra rất nhiều loại phản ứng của cô khi phát hiện mình nằm chung với một người khác phái xa lạ, là khóc, là nháo, là sợ hãi hay làm loạn gì đó..... nhưng không nghĩ đến hắn lại nhìn thấy....

Cô ngồi tựa vào gối, tay trái để trên đầu giường chống má, nghiêng đầu nhìn hắn, mái tóc dài uốn hơi xoắn ở phần đuôi thả lòa xòa trước ngực, biểu cảm bình thản như nước không chút gợn sóng. Gương mặt xinh đẹp quyến rũ như có như không mang nét cười. Trên người mặc áo sơ mi của hắn, tay phải kẹp một điều thuốc lá đang hút dở [Lại diễn = ____=]. Có lẽ hắn sẽ chắc chắn mình gặp đúng một cô gái làng chơi chính hiệu nếu như.... cô ta không kẹp ngược điều thuốc trên tay và vành tai còn ửng đỏ. Hai điểm rất nhỏ nhưng khiến hắn nhìn ra được cô đang rất bối rối, chỉ là giả vờ trấn định. Một cô gái thú vị!

Hắn hơi nhếch môi, vò vò tóc vài cái mới bò dậy. Dừng ánh mắt mờ mờ, ngây thơ nhìn cô thật lâu, chớp chớp vài cái mới lên tiếng. -"Cô phải phụ trách với tôi!"

Cô có chút không phản ứng được khi nhìn thấy hắn, oa~ đẹp trai quá đi à! Nhưng vừa nghe được câu nói kia thì 'Bùm' một tiếng, vũ trụ nhỏ của cô nổ tung, rít lên. Gân xanh trên trán nổi lên, khóe mắt cũng giật giật. -"Anh nói cái gì?"-Mẹ nó! Cái chuyện gì đây?

"Cô hại đời tôi nên cô phải phụ trách!"-Rất bình tĩnh lặp lại.

Cô hại đời tôi nên cô phải phụ trách.....

Cô hại đời tôi nên cô phải....

Cô hại đời tôi....

Hại đời tôi....

Những từ này liên tiếp vang vang bên tai cô. Nếu bình thường nhất định cô sẽ mắng hắn điên nhưng hiện tại cô chỉ muốn bóp chết hắn. Vừa nghĩ là làm, cô thực sự lao đến đè hắn ra, hai tay giữ ở hai bả vai hắn. Gào lên. -"Anh nói ai hại đời anh? Tôi chưa tố cáo anh cường hiếp con gái nhà lành, chưa đòi anh phụ trách là may rồi anh lại bắt tôi phụ trách ngược lại? Thiên lý ở đâu hả?"-Thằng cha này bị thoái hóa não thời kì cuối sao?

"Cô không muốn chịu trách nhiệm với tôi? Cô muốn tôi chịu trách nhiệm với cô?"-Hắn để yên cho cô đẩy ngã, không phản kháng. Nhàn nhạt hỏi.

"Đương nhiên.... ách... cũng... cũng không..."-Cô còn chưa nói hết hắn đã bật dậy, hài lòng mỉm cười, gật đầu. -"Được! Anh chịu trách nhiệm với em!"-Nụ cười rực rỡ như hướng dương, kiêu diễm tựa nẫu đơn cũng mang nét ma mị của hoa bỉ ngạn, đủ sức mê hoặc bất cứ trái tim thiếu nữ triết để.

"Ngà....?? Ê.... kh... khoan đã...."-Cô bị nụ cười đó làm cho choáng váng 囧 囧 囧. Hắn nói gì cơ? Chịu trách nhiệm? Hắn với cô?

Hắn lò mò gì đó trong đống quần áo là tả trên đất, lại lấy túi xách của cô lục lọi một lúc rồi cầm một cái thẻ màu xanh xanh xem. Cô nhìn thấy hắn cầm một cái hộp nhưng màu đỏ và.... hình như giấy chứng minh nhân dân của cô.

"Bây giờ anh sẽ thực hiện trách nhiệm của mình!"-Nói rồi mở hộp nhưng kia ra, bên trong là một cặp nhẫn bạch kim đính kim cương lấp lánh. Lấy một chiếc đeo vào ngón áp út của cô. -"Từ bây giờ, em - Lam Tuyết sẽ là vợ chưa cưới của anh - Bạch Dạ!"

Lam Tuyết ngơ ngác. Hắn lại nhét chiếc nhẫn còn lại vào tay cô, dịu dàng nói.- "Đeo cho anh đi!"

"À... Ừm..."-Cô vô thức đeo vào tay hắn. Đại não vẫn đang trong tình trạng đình công nghỉ dưỡng. Mở miệng hỏi một câu trót quớt chẳng dính đầu vào đâu.- "Nhẫn này..... có mắc không?"

Bạch Dạ dở khóc dở cười.- "Chắc là mắc! Mượn dùng tạm... khụ khụ... lát nữa chúng ta sẽ đi mua cái khác!"-Liếc nhìn đồng hồ trên đầu giường hắn không khỏi mặc niệm cho bạn trẻ đáng thương nào đó đang ở nhà thờ cuống cuồng như gà mắc dây thun chờ hắn đem nhẫn cưới đến.

"Ồ!"-Cô gật gật đầu. Nhìn chiếc nhẫn trên tay. Khóe miệng co quắp lại. Hai mắt như có thể phun ra lửa phóng về phía hắn.- "A... Anh... Anh..."

Hắn ngả ngón há miệng khê cắn ngón tay đang run run chỉ vào mũi đang mình. Tà mị thốt lên.- "Cả người cả nhẫn đều cho em rồi nên em không thể chơi trò 'quất ngựa truy phong' nha! Vợ à~!"

Cô ôm mặt kêu trời. Bị lừa rồi!

Tại một hôn lễ nào đó....

Khách mời đến đầy đủ bắt đầu xôn xao vì đã trễ nửa tiếng mà vẫn chưa bắt đầu hôn lễ.

Chủ rể đi tới đi lui liên tục gọi điện thoại, cơ hồ muốn chọt thủng cái màn hình cảm ứng.

Cô dâu xinh đẹp trong bộ váy cưới trắng tinh ngồi điềm nhiên uống nước trái cây. Khê hỏi.- "Sao rồi?"

"Giáng Đào.... ách.... vẫn không gọi được.... Nhưng mà... chắc là cậu ta đang đến thôi... ha ha ha..."-Trụ Nguyệt vuốt mồ hôi, cười khan, đáp.

Giáng Đào cong môi cười.- "Vậy sao? Vậy thì tiếp tục đợi đi!"

"À... Ừ..."-Anh nuốt một ngụm nước miếng.

Cô chậm rãi đứng dậy. Thùy mị tiếp tục cười. Đem hoa cưới trên tay ném vào anh.- "Con gà kia, anh ở đây mà đợi đi. Rồi tìm cô dâu khác luôn đi!"- Xách váy đi.

"Giáng Đào... A.... Em đi đâu vậy..."-Chủ rể khổ hận đuổi theo cô dâu đang giận dỗi bỏ đi....

Quần chúng thương cảm, thầm than: Tội nghiệp cho đôi trẻ!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Cầu Hôn.

Chương 35:

Cầu hôn.

"Két----" Cánh cửa khê mở ra từng chút một.

Phong Nhi vốn đang học đàn đột nhiên quay phắt qua.

Giáng Đào dừng lại động tác cắn hạt dưa liếc mắt về phía kia.

Hai đôi mắt mở to trông chờ nhìn cánh cửa không chớp lấy một cái. Xích Liên vẫn ung dung ngồi uống trà, tiện tay rót thêm một chén trà mới.

Bạch Dạ bước ra, mỉm cười đón nhận ánh mắt của họ, ngồi xuống, nhận lấy chén trà Xích Liên đẩy tới.

"Mấy ngày?"-Hắn nhấp một ngụm trà, nhẹ giọng hỏi.

"Bốn ngày!"- Y đáp rồi chậm chậm nói tiếp.- "Sớm như vậy? Ta tưởng vài ba ngày nữa người mới ra!"

"Nga?"- Hấn híp mắt, tay xoa cằm, có chút bất đắc dĩ.- "Đành chịu thôi! Ta là người biết thương hoa tiếc ngọc, không nỡ nhìn vật nhỏ khóc lóc cầu xin a!"- Hấn là không nỡ chứ không phải không dám, nên chỉ làm cho nàng khóc lóc cầu xin rồi sau đó dễ dàng a!

"Đã thỏa mãn?"

"Vô cùng!"

.
.
.
.
.

Khóe miệng Phong Nhi cùng Giáng Đào đồng dạng co quắp lại, mặt cũng đỏ lên. Giữa thanh thiên bạch nhật, trước mặt bao nhiêu quần chúng nhân dân hai kẻ một ôn nhuận, hài hòa một lãnh đạm, khó lường lại không chút ngượng nói về.....

Giáng Đào nhảy mắt với Phong Nhi: Hai người họ cũng quá biến thái rồi!

Phong Nhi gật đầu mạnh, tán thành: Rất biến thái!

Sau đó cùng nhau nhìn trời....

Lần nữa Lam Tuyết bị đánh thức là bởi rất nhiều mùi hương hỗn tạp. Ừm... có mùi tổ yến hầm này, canh gà hạt sen này, thịt bò xào này, tôm hấp này, bò câu nấu hạt thông này, ốc nướng ớt cay này, sườn quay mật này..... Oa~ thơm quá đi!

Khóe môi nàng nhin không khỏi nhếch lên, chép chép cái miệng nhỏ, nước miếng cũng ứa ra. Cái bụng cũng lên tiếng biểu tình kêu 'ọt ọt'.

Bạch Dạ nhìn tình cảnh này mà phì cười, duỗi tay chùi đi nước miếng chảy ra.- "Vật nhỏ! Dậy nào!"

"Đói!"- Nàng khàn khàn khàn thốt ra một chữ, há mồm ngậm lấy tay hấn cắn cắn, nhúu nhúu mầy rồi nhả ra.- "Không ngon!"

"Nhanh dậy nào! Nếu không dậy sẽ không được ăn nha!"- Hấn kéo nàng dậy, nàng lại như cục bột mềm ngã vào đồng chăn. Cả người rút vào đó vừa cọ vừa lèm bèm.- "Không muốn dậy a~ Đừng phá mà~"

Hấn chỉ có thể lắc đầu cười khổ, lấy khăn ẩm lau mặt cho nàng, giúp nàng súc miệng, mặc quần áo rồi trực tiếp bế lại bàn ăn chứa đầy mỹ thực, ân cần dút thức ăn cho nàng còn đang trạng thái nửa tỉnh nửa mê.- "Thịt gà này rất ngon nha, cả tôm nữa! Thử món sườn này xem! Bò câu này không tệ chứ? Uống chút canh đi!....."

Một bàn mỹ thực dưới sự ân cần được coi là 'phúc lợi' của hấn từng chút một chui vào bụng Lam Tuyết. Tuy yêu tinh không ăn vài chục thậm chí vài trăm năm cũng không chết được, nhưng nàng có thói quen ăn uống ngày ba bữa nên cảm thấy rất đói. Ăn xong tinh thần và thể lực của nàng cũng khôi phục dồi dào.

"No rồi? Muốn ăn thêm không?"- Nhìn nàng thỏa mãn vuốt ve cái bụng căng đầy cọ cọ trong lòng hấn như một con mèo nhỏ, hấn sùng nịch hỏi. Nàng là một yêu tinh ranh ma gian xảo khiến hấn đau đầu nhức óc nhưng cũng là một vật nhỏ ngây thơ ngờ nghệch nhất làm hấn yêu thương không hết. Hấn không thể khám nàng sâu vào xương tủy của mình.

Nhìn một bàn lớn thức ăn bị một mình mình càn quét hết nàng có chút xấu hổ, lắc đầu.- "Không ăn nữa, bụng rất no a!"- Nếu ăn tiếp nó sẽ nứt ra không chừng, nàng không muốn chết vì ăn nhiều đâu.

"Ân!"- Bạch Dạ lấy khăn tay lau dầu mỡ dính trên khóe miệng nàng, trán tựa vào trán với nàng. Mắt phượng ôn nhu như một mặt hồ tĩnh lặng mang đầy ý cười, phỉếm môi câu lên đường cong xinh đẹp, thấp giọng ní non.- "Vật nhỏ! Chừng vài ngày nữa ta sẽ đưa người đến Hồ tộc, khi đó chúng ta sẽ thành thân có được không?"

Nàng mờ mịt không biết phản ứng như thế nào khi nghe hấn nói. Hai mắt hoa đào ngập nước mờ lớn nhìn hấn. Trái tim chai lì như sắt cũng đập 'bang bang' liên hồi. Gò má phớt chóc cũng đỏ bừng lên. Hấn là đang cầu hôn nàng sao? Oa~ Hấn cầu hôn nàng kia! Trong một hoàn cảnh không chút lãng mạn gì hết tron hết trụi.

Hấn nhẹ hôn lên chóp mũi nàng, hai tay ôm lấy thắt lưng mềm mại, hỏi lại.- "Chúng ta thành thân có được hay không?"- Xem đi! Bộ dạng ngốc nghếch này của nàng muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu a!

"Ách...."-Nàng nháy mắt. Tể bào nào không ngừng hoạt động để tiếp thu thông tin thuộc dạng dễ dọa người này.-"Người đang cầu hôn ta sao?"

"Phải!"-Hắn gật đầu. Chỉ có nàng mới vào lúc này vẫn đưa ra được câu hỏi khiến người ta muốn bóp chết nàng ngay tại chỗ như vậy.

"Vậy thì đưa sính lễ đây!"-Nàng chu chu đôi môi hồng nhuận, đảo mắt nghĩ.-"Ta muốn Voi Chín Ngà, Gà Chín Cựa, Ngựa Chín Hồng Mao. Hai trăm xe tơ lụa, một trăm vạn hoàng kim.... còn có một tòa lâu đài thật lớn nạm ngọc khảm vàng a!"-Nàng là ai chứ? Là Nữ Vương Xà Tộc nha! Sính lễ ít nhất phải chừng đó mới được.

Bạch Dạ bật cười như gió xuân, cúi đầu ẩn một nụ hôn lên cái miệng líu riu không ngừng kia.-"Ta không có Voi Chín Ngà, không có Gà Chín Cựa, không có Ngựa Chín Hồng Mao. Càng không có tơ lụa, hoàng kim hay lâu đài trắng lẹ. Chỉ có.... một Hồ Ly Chín Đuôi tên Bạch Dạ, người có nguyện ý nhận?"

Tiếng nói trầm thấp tha thiết đó chui vào tai làm viên mắt Lam Tuyết đỏ lên, cái đầu nhỏ rút vào lòng ngực hắn. Một xúc cảm hạnh phúc như lũ tràn bờ làm nàng không khống chế được mà khóc lên.-"Người... Người sao lại sến súa như vậy chứ? Buồn nôn muốn chết a!"-Nhưng nàng lại bị mấy lời đó làm cảm động mới chết chứ.

Hắn cười cười nâng tay gạt đi nước mắt bị kết thành từng hạt băng tròn tròn.-"Vật nhỏ ngốc! Sao lại khóc a! Người không muốn thành thân với ta sao?"

"Ai lại đem người ta ăn sạch mới chịu cầu hôn như người chứ? Còn hai tay trống không nữa, ít nhất cũng phải quỳ xuống cầm hộp nhưng đừng nhìn kim cương lấp lánh cùng hoa hồng, lại chưa nói ra ba chữ kia a! Không có thành ý chút xíu nào!"-Ngoài miệng vẫn đánh đá chua ngoa nhưng trong lòng đã ngọt ngào như tưới mật.-"Bất quá.... người xinh đẹp như vậy nên Gia xem như chịu thiệt thòi đồng ý vậy!"

Hắn hơi nhướn mày, cúi thấp đầu hé miệng ngậm lấy vành tai nàng, thì thào.-"Vậy thì sau này người ta phải dựa vào sắc dụ để quán lấy Gia a!"

Nàng rụt rụt cổ, đẩy hắn ra.-"Làm ơn đi! Ta biết Hồ Ly trời sinh phóng túng nhưng người là Vương của cả tộc a! Tiết chế một chút không được sao? Đừng có lúc nào cũng như đang động dục bày ra vẻ mặt lẳng lơ thèm khát đó!"-Mấy ngày rồi mà vẫn chưa đủ sao?

"Chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu!"-Hắn không hề giận mà còn ngả ngón nhếch môi.

Lam Tuyết triệt để câm nín. Có cảm xúc muốn cầm tô đập chết hắn cho xong. Phong lưu cái đầu người ấy!

Bạch Dạ cười ha ha nhìn nàng phồng má như chú chuột Hamster.-"Được rồi! Đùa tí thôi mà, chúng ta ra ngoài nghe Phong Nhi đánh đàn đi, đã tiến bộ rất nhiều!"

"Được!"-Nàng gật đầu, nắm tay hắn đi ra. Chỉ là hắn rất nhanh hồi hạn vì dẫn nàng đi.

Vừa ra đã bắt gặp một đôi Uyên Uyên ngồi giữa hồ sen bát ngát, một xinh đẹp tuyệt luân, một ngây thơ thanh tú cùng sánh vai nhau. Xích Liên hơi nhíu mày xem xét đầu ngón tay bị dây đàn cắt đứt mà chảy máu của Phong Nhi, đau lòng thối thối rồi ngậm vào trong miệng. Phong Nhi đỏ mặt cúi đầu, đôi môi chúm chím mỉm cười.

Xinh đẹp ôn nhu sói đội lớp cừu thâm tình tình linh công × Thanh tú ngây thơ nguy hiểm ngầm hồ ly thụ! Tuyệt phối a!

Lam Tuyết nhìn đến ngu ngơ, hắc hắc cười như một đứa thiếu năng trí tuệ, 'phốc' một tiếng máu mũi tự động ồ ạt chảy ra.

Bỗng nhiên mọi thứ tối thui, con Hồ Ly chín đuôi nào đó ăn dấm che mắt nàng lại kéo đi. Nàng chỉ nhìn hai người kia mà đã trưng ra bộ dạng ngu ngốc như vậy lại còn chau máu mũi trong khi đó hắn phải hao tâm tốn trí dùng mị thuật mới được như thế. Hừ hừ.... hắn phải hảo hảo giáo huấn nàng mới được!

Tiếc rằng mọi cố gắng đều trở nên bất lực trước tinh thần Hồ Nữ toàn năng thần thánh fan tàn nảo của con rắn nhỏ nào đó (▽) 〇.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ngắm hồng mai.

Chương 36:

Ngắm hồng mai.

Lần đầu tiên Phong Nhi nhìn Lam Tuyết mặc nữ trang thì ngạc nhiên đến líu lưỡi. - "L.... Lam Tuyết ca.... ách... Lam Tuyết tỷ... tỷ...." - Oa~ Thì ra Lam Tuyết 'ca ca' không phải là Lam Tuyết 'ca ca' mà là Lam Tuyết tỷ tỷ a! Càng nhìn lại càng thấy xinh đẹp, còn có thêm mấy phần mỉ hoặc lơ đãng toát ra từ hơi thở.

"À.... Ân! Hai người cứ tiếp tục đi! Tiếp tục... tiếp tục... hắc hắc hắc~~~~~"- Lam Tuyết đẩy móng vuốt của con hồ ly nào đó đang che mắt mình ra, chùi chùi máu mũi, xoa xoa tay, khoe miệng cười nhếch tận mang tai vô cùng quý dị. Ôm tay Bạch Dạ đang đen mặt như đất nòi kéo đi tìm chỗ gần đó ngồi xuống.

"Khó chịu?" - Nàng nghiêng đầu cười, tay chọt chọt mặt hắn. Lại bốc mùi dấm rồi này.

"...."- Gật đầu.

"Tại sao?" - Tiếp tục chọt.

"....."- Mắt phượng hẹp dài híp lại đầy nguy hiểm. - "Người nói đi?"

"Nha!" - Diễn hình cho một kẻ điếc không sợ súng nàng véo má hắn thay vì chọt, nheo mắt cười lảng sang chuyện khác. - "Chắc! Bảo dưỡng tốt thật! Gần hai vạn tuổi rồi mà không có lấy một nếp nhăn a! Nếu sau này ta đem người bán đi làm nam sùng hắn là được không ít tiền!"

"Người nhìn nam nhân khác ôm nhau chưa đủ còn muốn nhìn vì phu bị bọn họ nhúng chàm sao hả? Vật nhỏ không có lương tâm!" - Bạch Dạ ai oán bĩu môi, như nàng đầu nhỏ bị ức hiếp lấy khăn tay lau viền mắt khô ráo.

Lam Tuyết nâng cằm hắn, dùng ngón cái miết nhẹ nhẹ, xấu xa đáp. - "Lương tâm thì bán được bao nhiêu một cân hả? Ngoài ra.... người chẳng phải nói lương tâm ta bị rụng rãng sao, như vậy lại càng không được giá nên ta ném cho chó ăn lâu rồi a!"

"Hối hận nhất trong đời con chó kia hẳn là ăn phải cái lương tâm rách nát đó của người!" - Không chút khách khí chàm chọc.

"Ta cảm thấy con chó đó rất đáng thương nhưng vẫn còn hơn một con hồ ly nào đó đã biết rõ ta ra sao mà cứ đâm đầu vào!" - Không chịu thua đáp trả.

"@#%&€@@"

"&%##@%&&"

.
.
.
.
.
.
.

Sau một hồi hồi cầm dao vác súng đầu khâu chỉ thiếu nước sấp lá cà lao vào cắn lộn....

"....."- Câm nín.

"....."- Câm nín luôn.

Cả hai trầm mặc nhìn nhau, xoa xoa trán. Đồng thời có cảm xúc muốn tông tường chết quách cho xong. Lại cãi nhau rồi!

"Người xác định muốn thành thân với ta sao?" - Lam Tuyết day day thái dương.

"Ân!" - Nhắm mắt bình ổn tâm trạng.

"Ta thấy sau khi thành thân ta và người cứ cách vài ngày lại đánh nhau trong tương lai gần sắp tới!" - Vụ này dám có lắm à.

Bạch Dạ sấp lại gần, duỗi tay tà mị cười ôm lấy nàng. - "Có thể! Nhưng mà.... ừm.... cứ xem nó như một loại tình thú đi!"

Lam Tuyết 囧. Tình thú cả nhà người ý!

Hắn kéo nàng ngồi lên đùi mình. - "Như vậy đi, cứ những lúc sắp cãi nhau người cứ cường hôn ta là được! Như vậy ta sẽ không còn tâm trạng cãi nhau với người!" - Một sáng kiến đây đủ nhân tố biến thái.

"Nghĩ hay quá nhỉ?" - Khóe miệng nàng kịch liệt run rẩy.

"Thế thì để ta làm vậy!" - Còn bày ra vẻ tình nguyện hi sinh.

"Người...."- Vừa há miệng trước mặt liền tối đi, cổ hơi thờ nam tính nóng rực quen thuộc phả vào mặt, một đôi môi nóng bỏng che phủ đôi môi của nàng. Nụ hôn bắt đầu nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước theo từng nhịp thở phập phồng mà từng chút một cuồng nhiệt hơn.

Đến khi hắn chịu thoái lui thì nàng gần như bị rút hết sức lực đến thở không nổi, gương mặt đỏ ửng như áng mây buổi hoàng hôn, đôi mắt hoa đào ngấn một tầng sương mờ mịt như thể sắp khóc đến nơi, thân thể mềm mại chỉ có thể dựa vào hắn cố gắng hé đôi môi hồng nhuận hít thở.

Bạch Dạ lưu luyến liếm liếm môi, hơi cúi đầu xuống ở bên tai nàng thấp giọng cười. Hơi thở theo hô hấp của hắn phả lên vành tai khiến nàng khiến nàng không khỏi run lên, vùi đầu vào hõm vai hắn tránh né. Ý cười của hắn lại càng sâu hơn, phượng mâu câu hồn chứa đầy sùng nịch vô tận.

"Vật nhỏ!"-Hắn đột nhiên lên tiếng.-"Có muốn đi ngắm hồng mai không?"

Nàng vòng tay ôm cổ hắn, ở trong lòng hắn cọ cọ.-"Muốn! Tiểu Bạch biết nơi nào có sao?"

"Ân! Ở đó trông rất nhiều! Khi nở cũng rất đẹp! Cũng có lẽ là nơi ta sinh ra!"-Hắn chậm rãi nói.

"Thật sao? Vậy chúng ta đến đó đi!"-Nàng cao hứng hắn lên. Nơi hắn sinh ra chắc là rất đẹp.

"Được!"-Hắn gật đầu.-"Nhắm mắt lại đi!"

"Thần bí như vậy!"-Nàng phụng phịu bĩu môi nhưng cũng nhắm mắt lại. Chỉ cảm giác hắn nâng đứng lên, sau đó có một vài cái gì đó lạnh lạnh chạm vào mặt nàng. Trong khi còn đang miên man thì giọng nói nhẹ nhàng của hắn vang bên tai nàng.-"Mở mắt ra đi!"

Đôi mắt hoa đào tò mò mở ra, khi nhìn thấy nàng không khỏi kích động.

Do sai lệch thời gian của tinh linh tộc và nhân gian nên hiện tại nơi này đã là đầu xuân. Thay thế bầu trời trong xanh cùng hồ sen ngút ngàn là vành trăng sáng ngời đã lui về nhường chỗ cho những tia nắng ban mai nhu hòa rải mình khắp thế gian. Tầng sương trắng mờ ảo tan đi để lộ một mảng đất trời đầy tuyết, vô số giọt tuyết tan ra tròn tròn lấp lánh như viên kim cương trong suốt, ngao nghể khoe mình nổi bật trên nền tuyết là hàng ngàn cây hồng mai đỏ rực đang kiêu diễm khoe sắc. Phía xa xa là một tiểu viện cổ xưa sơn màu nâu đỏ, hoa văn trên cột đều chạm khắc rất tinh xảo nhìn thế nào cũng thấy trang nhã không chút tục khí.

"Oa~ Đẹp quá.... A!"-Lam Tuyết háo hức nhảy xuống khỏi vòng ôm của Bạch Dạ, lớp tuyết mềm xốp dưới chân lún xuống khiến nàng chao đảo, lúc sắp ngã thì một cánh tay choàng lấy eo nàng kéo lại.-"Cẩn thận một chút!"

Nàng nâng mắt nhìn hắn, có cảm giác gì đó không đúng. Hình như hôm nay hắn.... ách.... cao hơn thì phải. Lại cúi đầu xuống nhìn, thì ra chân nàng bị lún vào tuyết còn hắn vẫn an an ổn ổn đứng đó như đứng đó. Nàng hơi nhíu mày nhìn chăm chăm dưới chân. Chẳng lẽ nàng nặng lắm sao?

Đương nhiên là không phải, hắn không lún là do sử dụng pháp thuật!

Nàng cảm thấy có chút bất mãn, trong mắt liền đảo qua một tia sáng quỷ dị. Hắn đương nhiên cảm giác được điều đó nhưng còn chưa nghĩ ra đã bị đẩy ngã về phía sau, do không đề phòng nên dĩ nhiên là 'bịch' một tiếng ngã thật, bất quá hắn vô cùng không phúc hậu kéo luôn cả nàng. Kết quả là cả hai nằm vật vạ trên nền tuyết, tuyết mềm và xốp nên ngã cũng chẳng thấy đau đớn gì.

Nhưng yêu nghiệt bị đánh kén cực kì nhỏ mọn nên túm lấy má vật nhỏ vừa xoa vừa nhéo.-"Xem ta trừng trị vật nhỏ nghịch ngợm nhà ngươi... Ách!"-Còn chưa nói hết thì miệng đã bị một vốc tuyết bịt kín.

Vật nhỏ lại cười ha ha bỏ dậy, túm một vốc tuyết khác ném vào hắn rồi bỏ chạy.-"Yêu nghiệt! Xem chiêu đây!"

Yêu nghiệt lắc đầu phì cười xuống, bật dậy đuổi theo.-"Càng ngày càng quá trớn nhỉ?"

"Thì sao nào? Đến bắt ta đi!"

Hai thân ảnh màu trắng nhanh nhẹn như sóc chạy tới chạy lui, cầu tuyết cũng ném loạn xạ. Hai tiếng cười ngân nga giòn tan như chuông bạc làm cả không gian rung động tràn đầy sức sống, hoàn toàn không còn tịch mịch nữa.

Bị ăn liên tiếp vài quả cầu tuyết yêu nghiệt bắt đầu đen mặt lại, trầm giọng cảnh cáo-"Dừng để ta bắt được nếu không.... hừ hừ!"

"Có bản lĩnh bắt được rồi hãy nói!"-Vật nhỏ nhe răng làm mặt quỷ khiêu khích, lại ném tới một quả cầu tuyết.

"Ngươi chết chắc rồi!"-Yêu nghiệt nhếch cánh môi tà mị cười, phát tay áo một cái liền thấy rất nhiều quả cầu tuyết theo nhiều hướng lao về phía vật nhỏ.

"A! Ngươi... không cho dùng pháp thuật!"-Nàng oai oái kêu lên, luống cuống né tránh, vừa tránh một quả thì một quả khác lại bay tới. Tức giận dậm chân một cái dưới tuyết liền trôi lên một dãy cầu tuyết rất to lăn nhanh về phía yêu nghiệt.-"Ta đây không chịu thua ngươi!"

Yêu nghiệt lại nghiêng người tránh dễ dàng, ngón tay chạm nhẹ một cái quả cầu kia đã biến thành một đồng tuyết vụn. Vừa định bỏ chạy đã bị túm lại không cách nào nhúng nhích, vật nhỏ tức đến méo miệng.-"Ngươi chơi ăn gian! Ý lớn hiếp nhỏ! Ngươi.... A!"-Còn chưa kêu xong đã bị yêu nghiệt kéo xuống lăn vài vòng trên tuyết.

Vật nhỏ mở to mắt trừng yêu nghiệt. Yêu nghiệt lại nheo mắt cười không nói, lẩn sang một bên im lặng ngắm nhìn vô số cánh hồng mai bị gió thổi qua mà lá tả rơi như một con hồng vũ.

Lam Tuyết cũng thất thần trước cảnh tượng này, trong tâm có cái gì đó rất kì lạ náo động nhưng nàng không thể nào biết được.

Hồi lâu sau mới nghe tiếng nói trong trẻo mang ba phần dịu dàng bảy phần trầm thấp của Bạch Dạ vang lên. - "Lần đầu tiên ta mở mắt ra chính là nhìn thấy cảnh tượng này, cả không gian mỹ lệ hoặc tâm nhưng trơ trọi chỉ có một mình ta. Ta không biết ta là ai, nơi này là nơi nào, tại sao lại ở đây hay bất cứ điều gì. Điều kì lạ là xung quanh nơi này có một kết giới làm thời gian ngưng đọng, cảnh vật mãi mãi cũng không thay đổi!"

"Vậy tại sao ngươi lại trở thành Vương của Hồ tộc?"-Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, khẽ hỏi.

Hắn hơi rũ mắt xuống, rèm mi dài che khuất con ngươi sâu như hồ rộng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ngày xưa ngày xưa có Hồ Ly nhỏ....~

Chương 37.1:

Ngày xưa ngày xưa có Hồ Ly nhỏ....~

Tuyết tan thành nước từng giọt từng giọt trong vắt như pha lê thay nhau tí tách rơi xuống, một số khác đọng lại trên những cánh hồng mai đỏ thắm.

Xa xa dưới gốc hồng mai to nhất có một thân ảnh bạch y ngồi đó, bộ dạng vừa chật vật vừa thống khổ như đang chịu đựng một nỗi đau đớn đến cực hạn. Toàn thân tản ra hai luồng khí khác nhau đang kịch liệt đối kháng. Một là ánh sáng màu trắng nhu hòa thuần khiết lung linh thanh tú nhất thế gian, một lại là oán khí u ám tối tăm cuồng loạn vô cùng dữ tợn.

Mặc cho đau đớn tàn phá mình người kia vẫn duy trì một nụ cười chua chát trên khóe môi tái nhợt, mơ hồ thấy hắn nhấp nháy môi thốt ra được vài chữ yếu ớt đứt gãy không thể nào nghe rõ.

Đến khi rất cả oán khí được triệt tiêu thì rèm mi dài của hắn cũng buông xuống, thân thể và linh hồn biến thành vô số đốm sáng bạc bé tí tẩn vào không khí. Trước khi biến mất hoàn toàn khóe mắt khép kín của hắn trào ra một giọt lệ, giọt lệ rơi xuống biến thành một viên ngọc lưu ly trong suốt xinh đẹp tỏa ra bạch quang nhàn nhạt.

Lúc tưởng chừng như tất cả đã biến mất thì kì tích đã xảy ra. Các đốm sáng tản ra kia bắt đầu xoay quanh giọt lệ lưu ly sót lại trên mặt tuyết, từng chút một bị nó hấp thu vào. Giọt lệ đó theo từng chút lại sáng hơn, đến khi ánh sáng lóa mắt đó dịu lại chỉ thấy nơi đó là một mảng 'tuyết' trắng ngần không có bất kì thứ gì khác.

Con gió xuân nhẹ thổi qua lay động nhành hồng mai đỏ cũng lay động một đám 'tuyết' dưới gốc cây.

Đám 'tuyết' có vẻ như đang run lên vì lạnh rồi dần dần ngo ngoáy. Khi nhìn kĩ lại hóa ra nó không phải một đám tuyết mà là một 'cục bông' màu trắng không khác gì tuyết đang cuộn tròn lại ngủ đông chuẩn bị thức dậy.

Nhìn thế nào cũng có thể biết đây là hình dáng một con vật nhỏ vô cùng đáng yêu.

Thân mình tròn tròn nho nhỏ, tứ chi thon dài, cái lỗ tai hình tam giác xinh xắn, toàn thân trắng như tuyết không có lấy một sợi lông tạp màu, rất là đáng yêu.

Một đôi con ngươi hổ phách ngập nước, giống như chứa một ao nước mùa xuân trong suốt mà ẩn hiện một loại ma lực câu dẫn người ta đến lạ lùng.

Đặc biệt nhất chính là nó có đến tận chín cái đuôi xù xù xòe ra như cánh quạt phía sau. Không thể nào lầm lẫn được nó chính là - Cửu Vĩ Hồ trong truyền thuyết!

Hồ Ly nhỏ giương mắt nhìn từng cánh hồng mai lá tả rơi xuống đầy tò mò, rụt rè ngửi thử, đưa móng vuốt ra chạm vào chúng. Dần dần nó bắt đầu thích

thú, chạy nhảy xung quanh bắt lấy những cánh hoa đó. Thỉnh thoảng lại ngẩng người nhìn tiểu viện đằng xa, muốn đến xem thử như lại do dự không dám.

Nó ở đó cũng không biết bao lâu, chỉ biết rất nhiều lần trời sáng rồi tối đi, mặt trời lặn rồi mặt trăng lên mà nơi này cũng không thay đổi. Có một nó bắt đầu tò mò về thế giới bên ngoài hồng mai lâm (rừng hồng mai) này và mon men tìm đường rời khỏi đó.

Hồ Ly nhỏ gặp gì cũng nhìn, gặp gì cũng nghịch lại không hay không biết lạc gần chỗ thường có người đi lại. Càng không may là Hồ Ly nhỏ gặp trúng thợ săn.

"Nhìn kia!"

"A! Là hồ ly!"

"Lông đẹp như vậy bán sẽ rất nhiều tiền."

"Nó có chín cái đuôi luôn kia! Là cữu vĩ hồ a!"

"Mau! Mau bắt!"

"Đừng để nó chạy thoát!"

"Chặn lại... ở bên kia..."

Thợ săn một mực đuổi theo còn Hồ Ly nhỏ chột vạt chạy trốn. Nó cứ chạy mãi chạy mãi đến khi không còn sức mà ngã xuống ngất đi. Đến khi tỉnh dậy Hồ Ly nhỏ phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường ngọc thạch khắc hoa tinh tế, chấn đệm làm bằng tơ tằm thiên sơn mềm mại như mây, căn phòng lớn toàn là những vật phẩm trân quý. Xung quanh có vài chục lão nhân dùng đủ loại biểu cảm: vui mừng có, ngạc nhiên có, kinh hãi có, hoang mang có, tôn sùng có, khiếp sợ có.... nhìn Hồ Ly nhỏ còn đang ngơ ngác chưa biết trời trăng gì mà xì xào bàn luận. - "Tinh a!"

"Thật là tinh rồi!"

"Trời đúng là còn thương hồ tộc a!"

Từ trong đám người một lão nhân râu tóc bạc phơ, khuôn mặt từ ái mà chính trực bước ra quỳ xuống cạnh giường, những người phía sau cũng quỳ theo. - "Chúng thần gặp qua Vương!"

Hồ Ly nhỏ ngây thơ nheo đôi mắt hồ phách, tâm nghĩ- Vương là cái gì a? Có ăn được không?

Lão nhân kia lúc này mới nói một đồng văn tự dài dòng blô bla không ngừng. Cái gì mà lời tiên, cái gì mà cữu vĩ hồ, cái gì mà hồ tộc, rồi trách nhiệm, rồi số phận, rồi định sẵn là Vương. Ló hơn nữa là cả đám loi nhoi đập đầu 'côm cốp' xuống đất kêu la- "Vương, xin ngài đồng ý ở lại Hồ Tộc a!"

Hồ Ly nhỏ lại chả hiểu trắng sao gì hết, cũng chả thèm để ý há mồm ngáp một cái rồi vùi đầu vào chăn ngủ - Phiền muốn chết!

Những người kia lại cho rằng im lặng đồng ý là ngầm đồng ý nên cười đến toét cả miệng, bắt đầu từ đó Hồ Ly nhỏ sống và được giáo dục dành cho Vương, cũng bắt đầu tu luyện pháp lực. Cả tộc đều xem Hồ Ly nhỏ như vật quý mà bảo hộ, cung phụng chỉ thiếu nước đem để lên bàn thờ đốt nhang ngày quỳ lạy mấy lần. Đương nhiên Hồ Ly nhỏ cũng rất hưởng thụ mấy cái đãi ngộ này, từ đó bắt đầu ở Hồ Tộc làm Vương.

Tính tình Hồ Ly nhỏ rất hoạt bát, năng động lại hay tò mò nên ai ai cũng yêu thích. Theo thời gian Hồ Ly nhỏ cũng dần lớn lên nhưng tính tình cũng thay đổi trở nên âm trầm, lạnh lùng và có chút quái dị hi hị vô thường. Năm bữa nửa tháng lại chạy về hồng mai lâm ở lý ở đó không chịu về, các trưởng lão phải năn nỉ hết lời mới được.

Lần đầu tiên Hồ Ly nhỏ biến thành người hầu như đã làm toàn bộ Hồ Tộc phải đau đầu nhức óc. Hồ Ly là loài có mị lực lớn, bề ngoài khi hóa nhân hình cũng đều là tuấn nam mỹ nữ đương nhiên Hồ Ly nhỏ cũng không ngoại lệ. Nhưng cái 'mỹ' này cũng quá sức dọa người đi, 'mỹ' đến mức làm người ta hít thở không xong, mắt muốn đuôi mù không tự chủ mà mê muội. Lại thêm việc tu luyện chưa lâu đạo hạnh còn thấp nên vẫn chưa che giấu được tai và chín cái đuôi khả ái của mình. Cứ tưởng tượng một tiểu hài nhi chừng chín, mười tuổi xinh đẹp tuyệt trần cộng thêm một đôi tai vừa lớn vừa nhọn xù xù lông trên đỉnh đầu cùng chín cái đuôi trắng muốt siêu MOE luôn phe phẩy qua qua lại lại, ngoài ra còn có mùi hương bẩm sinh mị hoặc thì lực sát thương lớn đến mức nào? Chỉ cần diễn tả bằng năm chữ - Máu mũi chảy thành sông!

Đến khi hóa nhân hình hoàn chỉnh thì Hồ Ly nhỏ lại càng lúc càng quái dị hơn, chính xác là - Biến thái! Đặc biệt thích đem những ai không vừa mắt chính đến chết đi sống lại khiến ai ai nghe thấy tên đã muốn tè ra quần ba chân bốn cẳng chạy trốn, trốn không được thì chỉ biết mắt nhìn mũi, mũi nhìn tìm tự niệm kinh siêu độ cho mình.

Một ngày đẹp trời nọ, Hồ Ly nhỏ đang ngồi ở Ngự Hoa viên ngắm người nhìn trời thì con trai của một trưởng lão trong tộc đi ngang qua. Khi nhìn thấy một tiểu hài nhi vô cùng xinh đẹp thì nổi hứng trêu chọc.

"Mỹ.... Aaaaaaaa..." - Chờ 'nhân' còn ngâm trong miệng chưa kịp phun ra đã bị đánh cho thành đầu heo, mặt mày bầm tím. Aizzz... Chỉ trách hán xui quá làm chi, chọc ai không chọc lại đi chọc người không nên chọc nhất a! Nhưng vấn đề chính ở đây là người con trai của trưởng lão kia đã có gần ngàn năm tu luyện còn Hồ Ly nhỏ chỉ vừa đủ hai trăm! Tin đồn nhanh chóng truyền ra lại làm một phen điên đảo Hồ Tộc.

Khi tu luyện vừa tròn năm trăm năm Hồ Ly nhỏ cũng thoát khỏi bộ dáng tiểu hài nhi mà để trở thành một cái yêu nghiệt tận xương luôn mang bộ dáng tựa

tiểu phi tiểu - 'Muốn chết thì lại đây' vô cùng đáng sợ.

Đến một ngàn năm thì chính thức đăng cơ, tiếp quản Hồ Tộc. Đem Hồ Tộc đang suy yếu dựng dậy còn làm nó trở thành một bộ tộc cường đại chỉ trong vồn vện vài năm. Khi đầu đã vào đây thì Hồ Ly nhỏ... ách... phải gọi là yêu nghiệt mới đúng... yêu nghiệt bắt đầu đỡ chứng, chui vào một huyết động dưới Hồ Cung nói là muốn tình tu, không cho phép ai làm phiền.

Yêu nghiệt có thật sự tình tu không? Đương nhiên là không a! Thực chất chính là vừa phiền vừa chán lại vừa lười quản chuyện Hồ Tộc nên mượn có trốn việc, ở đó lẩn ra hả hê mà ngủ. Ngủ suốt mấy ngàn năm mới chịu mò ra, cư nhiên pháp lực lại lên đến chính yêu nghiệt cũng không ngờ được. Bất quá yêu nghiệt cũng chẳng quan tâm chỉ cho một cái thân này.

Hỏi ra mới biết yêu nghiệt đã ngủ tận bảy ngàn năm, trong khoảng thời gian đó có ít kẻ nổi lên đã tâm muốn gây rối tranh giành quyền lực với nhau mà quên mất vẫn còn yêu nghiệt a! Yêu nghiệt mắt nhắm mắt mở nghe cái trưởng lão thuật lại sự tình, cuối cùng buông lời xuống. - "Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha a! Thôi thì cứ phạt nhẹ là được! Ngủ.... Đem đi nhổ hết lông rồi thoa mặt vào rồi ném vào Hắc Phong nhai cho đám ong ở đó đốt ba ngày ba đêm là được! Ân! Cứ như vậy đi, hẳn là không chết được!" - Nói xong trước biểu tình ㄟ của mọi người lười biếng đuổi thất lung rồi nâng bước về phía tẩm cung.

Đám trưởng lão than trời trách đất kêu khóc om sòm.

Đây là thành quả sau mấy ngàn năm tình tu sao? Tại sao so với trước kia lại càng khủng bố hơn chứ?

Chương 37.2:

Trong ánh sáng nhẹ nhàng của buổi sớm mai, yêu nghiệt tựa nửa nằm nửa ngồi trên nhuyễn tháp, một tay chống má, tay còn lại cầm một quyển sách. Mắt phượng hẹp dài chuyên chú đọc sách, thỉnh thoảng hàng mi dài lại chớp chớp lay động như cánh bướm, đôi môi đỏ mọng như có như không mang nét cười phong tình vạn chủng. Tóc đen xòa dài tùy tiện trải trên đệm gấm, bạch y trắng tinh tuom thêu chỉ bạc vô cùng tinh xảo.

Tỳ nữ xung quanh chỉ không dám lên nhìn chỉ có thể cúi đầu nhìn dưới đất tâm không ngừng niệm - Sắc tức thị không, không tức thị....

Chữ 'sắc' còn chưa niệm xong đã nghe giọng nói của yêu nghiệt truyền đến tai. - "Dưới đất có vàng sao?"

Tỳ nữ xung quanh liền hít vào một ngụm khí lạnh, tim đã muốn nhảy ra ngoài. Đang định quỳ xuống thỉnh tội thì yêu nghiệt lại nói tiếp. - "Xem mặt của các người kia, trắng nhách như thủy ma lại còn nhăn nhó như sắp phải đi chết vậy! Khó coi muốn chết! Aizzz... lui xuống hết đi!"

"N... nô tỳ cáo lui!" - Tỳ nữ run rẩy hành lễ rồi nhanh chân rời khỏi, thoáng chốc nơi này đã yên tĩnh như nước.

Yêu nghiệt còn đang nghĩ nên làm gì để giết thời gian thì nghe tỳ nữ thông báo. - "Vương, Ngô trưởng lão cầu kiến!"

"Cho vào đi!" - Yêu nghiệt điều chỉnh lại tư thế thoải mái, duỗi tay lấy chén trà trên bàn uống một ngụm. Ngô trưởng lão hành lễ rồi hai tay đưa lên trước mặt yêu nghiệt, yêu nghiệt nhận lấy mở ra xem, tuy biểu tình trên mặt không thay đổi nhưng thật sự suýt phun trà trong miệng ra ngoài hết rồi.

Nói đùa sao? Đây là thiệp mời Thiên đình mời yêu nghiệt đến dự Đại Hội Bàn Đào a! Phất tay cho Ngô trưởng lão ra ngoài rồi yêu nghiệt liền ôm bụng cười như điên. Trong thiệp mời còn nói hấn lòng dạ nhân hậu, một lòng tu tiên, thanh tâm quả dục, tài đức hơn người lại sắp đủ đạo hạnh phi thăng thành tiên nên Thiên đình ban cho một cái 'khai ân' mà 'mời' hấn cùng một số yêu tinh khác sắp đắc đạo đến.

Lòng dạ nhân hậu? Sai, là lòng lang dạ thú thì đúng hơn!

Một lòng tu tiên? Nói giỡn, có bao giờ tu mà có một lòng!

Thanh tâm quả dục? Ai nói, chỉ do lười quan tâm mấy chuyện đó thôi!

Tài đức hơn người? Cái này đúng, tài đức chính người a!

Còn về đạo hạnh? Có trời mà biết!

Cười đã rồi yêu nghiệt mới quăng thiệp mời sang một bên mà phì phò hít thở - Tên nào viết thiệp mời này hẳn là bị não tàn a! Cười đến rụng rốn luôn rồi!

Sau đó híp mắt nghĩ nghĩ - Thiên đình a Thiên đình! Thôi thì cứ đi dạo vài vòng thử xem sao!

Hôm ấy, yêu nghiệt vẫn là bạch y thuần khiết cao quý, vẫn là khuôn mặt mỹ hoặc mà lãnh đạm như sương xuất hiện trước các tiên nhân và một số yêu tinh cũng được mời đến. Ai nấy cũng hít vào một ngụm khí lạnh khi nhìn thấy hấn. Một phần là vì dung mạo của hấn, phần còn lại là vì một nguyên nhân sâu xa mà không phải ai cũng biết. Yêu nghiệt ngồi xuống chỗ của mình, lơ đãng lướt qua sắc mặt bằng hoàng của Thiên đế không khỏi nhíu mày nhưng rất nhanh không để ý nữa. Nhìn màn ca múa trước mắt yêu nghiệt khẽ nhíu mày, các tiên tử thỉnh thoảng lại cười duyên then thùng hay ném vài trái tim hồng về phía mình, hấn ghét bỏ nghĩ - Buồn nôn a!

Ngay lúc đó lại có một tiên tử đến rót rượu cho yêu nghiệt, yêu nghiệt cong khóe môi lên một chút nâng ta đã mặt đỏ tai hồng mà mê luyến, không cần thận rót tràn rượu. Yêu nghiệt chỉ chờ có vậy liền lạnh lùng đứng dậy chào Thiên đế một cái rồi phất tay áo rồi đi trong đủ loại sắc mặt của người khác.

Khi trở về hấn vô tình 'lạc' đến chỗ Thái Thượng lão quân, vô tình 'lướt' được vài bình kim đan. Sau đó 'lỡ đường' đến chỗ Nguyệt lão lỡ tay sửa lại vài

cái ngiệp duyên thành lương duyên, lại tiện đường 'ghé qua' một vài nơi khác rồi mới 'vất vả' tìm được lối ra trở về Hồ Tộc.

Không lâu sau đó yêu nghiệt lại rời khỏi Hồ tộc đến nhân gian. Chuyến đi này vô tình gặp được Xích Liên - Người bạn đầu tiên của chính mình. Kim đan vô tình 'lượn' được ở chỗ Thái Thượng lão quân cũng có chỗ dừng.

Khỏe môi Lam Tuyết kịch liệt co rút, một đàn quạ đen bay ngang trên đỉnh đầu. Có một cảm xúc nói không nên lời nhìn Bạch Dạ.

"Sao hả? Đề ta kể lại cho ngươi nghe một lần nữa!"-Hắn híp mắt cười.-"Ngày xưa ngày xưa có Hồ Ly nhỏ....~"

"Được rồi! Dừng lại đi!"-Nàng xoa xoa thái dương đau nhức, đen mặt nói.-"Tuổi thơ của ngươi.... cũng trâu bò quá đi!"

"Ân!"Hắn khẹp hờ mắt lại, nhẹ giọng 'ân' một tiếng. Có thể nghe thấy được một chút cô độc, u buồn xen lẫn cùng một mối trong thanh âm yếu ớt đó.

Nàng đột nhiên xoay người nằm đè lên hắn, hơi cúi đầu xuống, chóp mũi hầu như chạm vào nhau.-"Từ trước tới nay ngươi chưa từng thắc mắc tại sao mình lại sinh ra ở đây, tại sao lại là một cữu vĩ hồ, tại sao lại được định sẵn là Vương, tại sao lại có được đạo hạnh sâu không lường được hay những thứ khác sao?"

Hai vạn năm, khoảng thời gian đó dài biết nhường nào? Mà hắn chỉ có một mình, đứng trên nơi tối cao của quyền lực không bạn bè, không người thân, không có mục tiêu tồn tại, cô đơn bước trên con đường mờ mịt không điểm đến. Tịch mịch nhìn vòng quay thời gian lặng lẽ trôi qua, nhìn nhân gian bao lần thay triều đổi chính, nhìn U Minh bao người lần quần trong vòng luân hồi không lối thoát, nhìn thế sự vô thường bao lần điên đảo trần ai. Trải qua rồi mới nhận ra chỉ nhanh như một cái chớp mắt.

Hắn nâng tay xoa xoa má nàng, khẽ lắc đầu.-"Chưa từng!"

"Tại sao?"-Nàng hỏi.

"Rất nhàm chán! Hơn nữa ta rất lười, không hứng thú với những việc đó!"-Hắn đáp.-"Bất quá...."

"Bất quá cái gì?"

"Bây giờ có những việc khiến ta rất hứng thú!"

"Cụ thể!"

"Nga! Chẳng hạn như vật nhỏ nhà ngươi này!"-Khỏe miệng hắn loan loan thành một đường cong nhu hòa, hơi ngẩng đầu đặt một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn đập nước trên môi nàng rồi thoát lui.

"Nghiêm túc chút đi!"-Nàng híp mắt véo má hắn.

"Là về..... ưm...."-Hắn đảo mắt nghĩ nghĩ.-"Ngôi nhà và những đứa trẻ a!"

Lam Tuyết đưa tay nhặt một đóa hồng mai lơ đãng trôi theo gió rơi bên cạnh rồi cài lên tóc hắn. Ngón tay miết nhẹ lọn tóc mượt như tơ của hắn để lên môi. Đôi mắt hoa đào mê man nhìn hắn, con ngươi đen lúng liếng thoáng qua tia sáng xanh biếc rồi trở nên sâu không nhìn thấy đáy, không cách nào nhìn thấu được.

Mọi thứ rơi vào im lặng. Im lặng đến mức có thể nghe được tiếng gió lướt qua, nghe thấy từng nhịp đập đều đều của trái tim trong lồng ngực bất chợt nổi lên.

"Tiểu Bạch! Nếu linh hồn ta không lạc đến thế giới này, nếu ngươi không gặp được ta thì ngươi sẽ ra sao?"-Ngược lại, nếu nàng không đến nơi này, nếu nàng không gặp được hắn thì nàng sẽ ra sao? Nàng vẫn sẽ sống rất tốt, rất tốt chỉ là mãi mãi không cảm thấy cuộc sống của mình đầy đủ, luôn luôn thiếu đi rất nhiều thứ. Là tiếng nói của hắn, là nụ cười của hắn, là ánh mắt của hắn, là hơi ấm của hắn, là mùi hương của hắn, là cái ôm của hắn, là nụ hôn nhẹ nhàng như gió xuân đôi khi lại cuồng bạo của hắn..... là hắn, tất cả của hắn!

"Sao lại hỏi như vậy?"-Câu hỏi đó làm hắn thấy bất an.

"Trả lời ta đi mà!"-Nàng muốn biết.

"Ta sẽ tiếp tục sống cuộc sống nhàm chán vô vị của mình, tiếp tục làm Vương của hồ tộc, tiếp tục che mình sau lớp nguy trang giả dối đó. Mãi cho đến khi ngươi đến, đến khi ta gặp được ngươi!"-Hắn biết, nàng sẽ đến sẽ để hắn tìm thấy nàng, chỉ đơn giản là biết thế thôi cũng không biết tại sao lại như vậy.

"Tiểu Bạch~"-Nàng vui đầu vào cổ hắn, tham lam hít vào mùi hương ngọt ngào của hắn.

"Ân! Cảm động sao?"-Giọng hắn mang theo chút trêu ghẹo mà nồng đậm sùng nịch. Loại sùng nịch chỉ được dành riêng cho nàng.

"Mơ tưởng!"-Nàng lí nhí phủ nhận, há miệng cắn lên cổ hắn một ngụm.

Bạch Dạ thấp giọng cười, nghiêng đầu sang cắn cắn một ngum lên vành tai nàng trả đũa.- "Vẫn còn muốn nằm như vậy bao lâu? Hừm?"

Cái âm mũi 'hừm' đó nghe ra hình như có chút không được an toàn, nàng quyết định im lặng tuyệt đối, lồm cồm bò dậy. Nắm tay hắn kéo về phía tiểu viện ở đằng xa kia.- "Chúng ta đến đó xem thử đi! Ngươi từng đến đó chưa?"- "Biết đâu sẽ phát hiện được gì đó bất ngờ thì sao?"

"Chưa đến!"-Hắn lắc đầu, mặc cho nàng nắm tay kéo đi. Mười ngón tay thon dài đan xen lại với nhau, hai lòng bàn tay không một khe hở dán vào nhau, chia sẻ nhiệt độ cho nhau.

Mục tiêu đầu tiên khi vào tiểu viện chính là thư phòng - nơi thường có mật thất cất chứa bảo vật trong truyền thuyết.

Cửa thư phòng chỉ khép hờ không có khóa, bên trong được trang trí khá đơn giản mà trang nhã ngoài ra còn không có lấy một hạt bụi, y như thể ngày nào cũng có người dọn dẹp mang đến cho cả hai một cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc. Một thư án, vài cái kệ và giá sách, chậu hoa lan hồ điệp treo trên cửa sổ thì không còn bất cứ thứ gì khác. Đi vào rồi mới biết sách ở trên kệ rất ít, đa số không gian là dùng để tranh, trên thư án cũng có, còn một bức đang vẽ dở chưa xong.

Bạch Dạ quan sát sơ qua một lượt, với tay lấy một cuộn tranh trên kệ mở ra xem. Chân mày lập tức nhíu lại, môi cũng mím lại thành một đường thẳng.

Lam Tuyết bước nhanh đến thư án.- "Tranh sao? Chẳng lẽ chủ nhân của nơi này là một người si họa?"-Nàng tò mò lấy bức tranh chưa hoàn thành kia ra xem. Trên đó vẽ bóng lưng mảnh khảnh một nữ nhân mặc bộ váy dài màu trắng như tuyết đang cầm một nhánh hồng mai. Từng nét vẽ nhẹ nhàng, thanh thoát mà vô cùng tỉ mỉ như cần thận từng chút một có thể thấy nữ nhân trong tranh kia là một người rất quan trọng với người vẽ bức tranh này. Nhìn tới nhìn lui nàng cảm thấy rất quen mắt nhưng không biết đã gặp ở đâu.- "Tiểu Bạch! Ngươi xem, có phải là đã từng gặp qua không?"

Bạch Dạ bước qua, vừa nhìn thấy thì sắc mặt trở nên âm trầm, bàn tay cầm bức tranh cũng thoáng run lên. Nét bút này.... không thể làm lẫn vào đâu được - chính là nét bút của hắn. Còn người trong tranh....

"Là người!"-Phải, chính là nàng.

Nàng mờ mịt nhìn hắn, cười cười xua tay.- "Đừng có đùa kiểu đó nha! Ta hỏi thật mà!"

"Ta không đùa!"-Mặt hắn nghiêm túc đến lạ thường, trải cuộn tranh mình vừa xem lên bàn. Ngón tay chỉ vào người trong tranh.- "Ngươi nói xem đây là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Dạ Nguyệt.

Chương 38:

Dạ Nguyệt.

Trên mặt giấy Tuyên Thành là hình ảnh vô cùng quen thuộc, là tuyết trắng, là hồng mai, là một nam nhân có dáng người cao gầy toàn thân vận bạch y. Điều kì lạ ở đây là người trong tranh không có mặt, chính xác là không được vẽ mặt. Nét bút này khác với nét của bức tranh còn vẽ dở kia, lạc khoản bên góc trái có đóng một con dấu màu đỏ khắc chữ 'Tuyết'.

Đồng tử kịch liệt co rút, Lam Tuyết thấy lồng ngực mình như bị ai bóp nghẹt lại không thể thở nổi, đầu đau như đang bị búa tạ nện vào. Nàng run run siết chặt tay ôm đầu vô lực mà ngã xuống, nước mắt cũng phút chốc trào ra không ngừng. Những đồ vật trên bàn cũng bị kéo mà rớt xuống.

Bạch Dạ cũng không nghĩ đến nàng lại có phản ứng lớn như vậy nên tim hắn cũng bị treo ngược lên rồi, hốt hoảng ôm lấy nàng.- "Vật nhỏ, không sao chứ?"

"A..... Đ... đau... Đau đầu..... quá.. Aaa...."-Từng mảnh hình ảnh vụn vặt lướt qua như mỗi con dao ghim sâu vào não làm nàng đau đến cả người đều co rúm rồi ngất đi.

Hắn nhanh chóng ôm lấy nàng đứng dậy rồi rời khỏi đó trở về tinh linh tộc. Tâm trạng của hắn hiện tại còn rối hơn cả tơ vò, rất nhiều cảm xúc hỗn độn không cách nào ổn định được.

Một bóng người màu đỏ nhanh như chớp lao xuống từ trên cao, chân vừa chạm đất đã tiếp tục chạy như bay về phía cung điện trắng lẽ mà u ám được

xây dựng bằng hắc ngọc trước mặt.

Binh lính mặc khôi giáp giữ chắc binh khí đứng ra ngăn cản. - "Là kẻ nào dám tiến vào Ma cung?"

"Tránh ra!" - Người kia lạnh lùng phun ra hai chữ, chân vẫn tiếp tục đi không hề dừng lại.

Binh lính do dự không biết nên cản lại hay tránh ra thì người kia đã lướt qua mắt, đi vào bên trong Ma cung.

Nếu bên ngoài ma cung ảm đạm bao nhiêu, tráng lệ bao nhiêu thì bên trong lại thanh nhã, đơn giản bấy nhiêu. Rèm che được giăng bốn bề, hai bên tường treo dạ minh châu để chiếu sáng. Mặc kệ tỷ nữ bên ngoài người kia đẩy cửa phòng chạy vào rồi dừng lại trước một chiếc giường ngọc thạch, trên giường hình như có ai đó đang nằm ngủ.

Người kia phân vân một chút mới khẽ gọi. - "Đại... Đại ca?"

Người trên giường hơi động, im lặng một lúc mới lên tiếng. - "Trụ Nguyệt sao?" - Giọng nói có chút khàn khàn còn đang say ngủ nhưng lại rất êm tai còn có chút quyến rũ.

"Là đệ!" - Người đến chính là Trụ Nguyệt.

"Đã gần hai vạn năm rồi đệ cũng chịu rời khỏi đó à?"

Trụ Nguyệt nén cảm xúc lao vào lời người kia ra nện cho một trận, vò đầu bứt tóc, nghiêng răng đáp. - "Huynh ra đây đi, đệ có chuyện muốn nhờ huynh!"

"Nha! Thật bất ngờ a!" - Người kia cảm thán một tiếng. - "Phượng Tê Đế Quân cao cao tại thượng có chuyện gì mà lại tìm một kẻ thấp kém ở Ma Giới như ta giúp?"

Khóe mắt Trụ Nguyệt giật giật. - "Dạ Nguyệt! Huynh đừng có móc họng đệ kiểu đó! Đệ có chuyện rất quan trọng a!" - Dạ Nguyệt là ai? Là Ma Tôn, là kẻ thao túng toàn bộ ma giới trong tay muốn đùa là đùa muốn nghịch là nghịch lại nói mình thấp kém, hèn thấp kém thì Thiên Đế chính là một tên ăn mày a!

"Đệ biết ta đang làm gì không?" - Dạ Nguyệt nhàn nhạt hỏi.

"B... biết, huynh đang ngủ a!"

"Đã biết sao còn làm phiền ta?" - Hắn có một tật xấu vô cùng không tốt là khi vừa tỉnh ngủ hay bị đánh thức thì tính tình phi thường khó chịu. Vì khi ngủ hắn thường ngủ không sâu giấc lại hay nằm mơ nên rất dễ nổi điên.

"Là chuyện có liên quan đến Giáng Đào đó, huynh có chịu chui ra khỏi đồng chắn đó không hả?" - Trụ Nguyệt nổi dóa. Sợ thì sợ nhưng vì tìm Giáng Đào cho dù bị đánh bầm dập cũng không sao a!

"Giáng Đào?" - Dạ Nguyệt thấp giọng reu re. - "Đừng có nói là nhớ nhưng quá nên gặp phải mộng xuân rồi tưởng thật nha!"

"Mộng xuân cái đầu huynh á! Nếu huynh không giúp đệ nhất định ở đây ăn vạ, quây cho huynh nghỉ ngủ đến khi nào huynh chết vì không được ngủ mới thôi!" - Hắn ngồi bệch xuống lăm lăm, thực hiện kế hoạch ăn vạ. Hừ hừ! Ta không tin huynh không chịu giúp!

Quả nhiên ăn vạ kiểu này rất có triển vọng, Dạ Nguyệt ngồi dậy đuổi người một cái rồi chui ra khỏi đồng chắn dày ảm áp của mình.

Mạn giường được vén lên, Dạ Nguyệt lười biếng nâng mắt nhìn Trụ Nguyệt, hơi nhếch môi lên một chút tạo nên nụ cười như có như không.

Đáng người cao gầy tinh tế chỉ mặc trung y có phần nhàn nhã xốc xếch, vai khoác hờ chiếc ngoại bào lụa mỏng màu trắng. Đôi chân trần trắng muốt như tuyết nổi bật trên nền đá hắc ngọc, ngón tay xinh đẹp như ngó sen vuốt lại mái tóc đen nhánh hơi rối. Mày ngài như vẽ, mi cong cánh quạt, mắt phượng hẹp dài, đôi con ngươi màu tím, sóng mũi cao thẳng, môi son đỏ hồng, khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ. Nhìn sơ qua sẽ thấy hắn so với Bạch Dạ có vài phần tương tự.

Nếu nói Trụ Nguyệt mang nét đẹp cao ngạo.

Minh Tinh ôn nhuận hài hòa.

Phong Nhi ngây thơ trong trẻo.

Xích Liên lãnh đạm tuyệt trần.

Bạch Dạ mỉa mai khiến mê muội nhân tâm.

Thì Dạ Nguyệt chính là tà khí ma mị. Nhất là đôi mắt phượng cùng mực mâu tử sắc kia.

Màu mắt vốn có của hắn không phải màu tím mà là màu đen, đen như hắc diệu ngọc. Màu mắt thay đổi vì thân phận của hắn thay đổi. Dạ Nguyệt sinh ra

không phải Ma mà là Thần, một trong hai vị thần vốn không nên tồn tại - Ma Thần.

Tên gọi Ma Thần đó xuất phát từ một lời tiên tri thời Thượng Cổ. Nó nói rằng hần nhất định sẽ thành Ma, là vị Ma Tôn cường đại nhất, cũng là chủ nhân thật sự của Ma Giới.

Thần xem hần là một loại tạp nham. Thần không ra thần, Ma không ra Ma.

Tiên xem hần là mối họa cần diệt trừ. Một ngày hần còn tồn tại Tiên Giới còn không yên.

Ma xem hần là cái gai trong mắt. Sợ hần cướp đi địa vị, quyền lực của mình.

Hần an an ổn ổn làm một Ma Thần của mình, mặc kệ dèm pha chỉ trích. Chỉ hi vọng lời tiên tri đừng bao giờ là thật nhưng cuối cùng hần vẫn chấp nhận Thiên mệnh - thành Ma.

Hần thành Ma không phải vì giết người mà vì cứu người, cứu hai muội muội mà hần yêu thương nhất! Một chuyện nghe qua quả thật rất buồn cười nhưng là sự thật a!

Dạ Nguyệt kéo kéo áo khoát ngoài đi ra sau mấy cái bình phong, Trụy Nguyệt nhìn theo mới biết ở đây có một dục trì cỡ nhỏ đủ cho mười người tắm, khỏe mỗi nhìn không được mà co giật. Có ai lại vừa lười vừa thích sạch sẽ như vậy không? Xây dục trì trong phòng để ngủ dậy thì tắm, tắm xong thì ngủ tiếp hay là tắm bất cứ lúc nào mà không cần phải đi xa, cái thói này đến lúc thành Ma rồi vẫn không đổi được!

Trụy Nguyệt bĩu môi, lấy trong tay áo ra một gói bánh bao gừng. Vừa vỏ béo vừa ngồi đợi. Hần hiện tại so với mấy tháng trước đã trở nên hồng hào trẻ khỏe, có da có thịt. Tuy không mập nhưng cũng không gầy, kết quả này đạt được là do cần quét toàn bộ lương thực đủ để dùng trong nửa năm a!

Đợi một lúc lâu Dạ Nguyệt cũng tắm xong, nhìn người vừa bước ra Trụy Nguyệt liền 'phốc' một tiếng đem toàn bộ bánh bao trong miệng phun ra ngoài, hai mắt trừng to, tay run rẩy chỉ. -"H...Huỳnh... huỳnh... Hahahaha~"-Không chút khách khí mà cười phá lên, nằm vật vã ôm bụng lăn qua lăn lại, cười đến vô tâm vô phế, ruột gan đều muốn lộn lên.

"Buồn cười lắm sao?"-Dạ Nguyệt nhú mày không vui, giọng nói lạnh như băng nhưng âm điệu nghe như một hài tử. Phải! Là hài tử!

Bộ dáng của hần hiện tại là hài tử chừng mười tuổi, mũm mĩm phần nộn vô cùng đáng yêu. Tay lười tay kéo y phục rộng rinh trên người càng trông buồn cười hơn.

Trụy Nguyệt nhăn cười đến mức bã vai rung lên, cười nữa sẽ bị đánh a!

"Sao.... Sao huỳnh lại.... biến thành cái.... cái hình dạng như vậy?"-Cái này là cái lão hoàn đồng sao?

Dạ Nguyệt buồn bực ngồi lên giường, hai chân ngắn ngủn theo thói quen bắt chéo lại, lười biếng tựa vào cột giường. -"Thình thoảng sau vài trăm năm sẽ bị biến thành như vậy một ngày. Lần sau so với lần trước lại lớn hơn một chút, khi nào không còn biến đổi nữa thì tức là Ma lực trong cơ thể ta đã hoàn toàn trưởng thành, Ma lực và Thần lực ngang nhau. Lúc đó mới chân chính là Ma Thần!"

Mặt Trụy Nguyệt trơ ra, nghiêng đầu ngậm bánh bao nháy mắt, ý bảo - Nói tiếng người a!

"Ta vốn là không phải Ma Thần mà do lời tiên tri khốn kiếp đó mới được gọi là Ma Thần. Phải trải qua ba quá trình: Thành Ma, nuôi dưỡng Ma lực, cuối cùng là có được Thân Thần Ma, trở thành Ma Thần!"-Xoa xoa thái dương đau nhức, hần kiểm chế tâm trạng muốn đánh con gà ngồi 'mở' bánh bao trước mặt.

"Tức là trở thành nửa Thần nửa Ma, thịt không ta thịt mỡ không ra mỡ a!"-Lời vừa nói ra đã thấy một cái gối ngọc hung hăng bay tới. Trụy Nguyệt tránh được liền cười hi hi chuyển sang chuyện chính. -"Huỳnh mau giúp tìm Giáng Đào cho đệ đi, để có thể cảm nhận được năng lượng ấy thông qua huyết ấn nhưng rất mờ nhạt không cụ thể được!"

Dạ Nguyệt nhú mày, hơi miết môi. -"Sao lại sớm như vậy, đáng ra phải một trăm năm nữa phong ấn mới được giải nha! Chẳng lẽ ta tính nhầm?"

"Phong ấn gì?"

"Là phong ấn giữ nguyên thần Tiểu Đào trong một cây trầm mộc đào a! Là ta dùng thần lực giúp muội ấy tự phong ấn mình trong đó!"

Trụy Nguyệt đột nhiên lao tới túm lấy cổ áo Dạ Nguyệt. -"Vậy sao huỳnh không nói sớm hả? Để đệ ngây ngốc điên điên khùng khùng đau khổ hết hai vạn năm qua! Huỳnh thấy đệ như vậy thì rất vui sao hả? Há?"

Nhìn dáng vẻ hung tợn trước mắt, hần phụng phịu bĩu môi. -"Còn không phải do đệ tự ngược mình hay sao? Lúc đó ta đã nói Tiểu Đào không sao nhưng đệ cứ gào khóc như bị cắt tiết không bằng ấy. Ta vừa mở miệng đệ đã nhảy vào họng ta ngồi, lại còn đuổi ta đi. Lại còn mắng ta không có lương tâm!"- Lại hung hăng trừng mắt. -"Cái đồ đệ đệ bất hiếu!"

"Ách....."-Trụy Nguyệt nhìn trời. Đem đại ca 'bé bỏng' ôm vào lòng, ôn nhu dỗ dành. -"Đệ biết sai rồi mà! Đại ca là tốt nhất! Là lỗi của đệ, đệ bất hiếu với huynh! Đừng giận nữa mà! Ngoan nha, khi tìm được Giáng Đào đệ sẽ mua kẹo hồ lô ở nhân giới cho huynh!"

"Con gà kia, bỏ móng của ngươi ra ngay!"-Gân xanh trên trán Dạ Nguyệt nổi lên, trợn mắt nhìn con gà nào đó xem mình như hài tử mà đối xử. Giận nha!

Truyện Nguyệt bức, cầm nửa cái bánh bao dính nước bọt tèm lem của mình nhét vào cái miệng nhỏ nhắn của vị đại ca 'bé bỏng' bị khiết phích nào đó của mình. -"Cho huynh bản chết này! Dám gọi đệ là gà! Đệ là Phụng Hoàng, là Phụng Hoàng cao quý, là vạn điều chi vương, không phải gà!"

Dạ Nguyệt liều chết đẩy con gà đang lên con diên ra, bỏ xuống đất móc cái bánh bao bị nhét đầy trong miệng. Mặt mày xanh lét, mặt ngọt mặt đắng gì cũng nôn ra hết.

Còn con gà diên kia lại cao ngạo hừ hừ mấy tiếng. -"Gà' chỉ để cho một mình Giáng Đào gọi! Những người khác Gia giết không tha!"

Dạ Nguyệt trắng mắt liếc.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Lão Bà Oi Ta Sắp Tìm Được Nàng Rồi!

Chương 39:

Lão bà oi ta sắp tìm được nàng rồi!

Tùng con gió nhẹ đùa bông cùng những cái gọn sóng li ti, đàn cá đủ mềm mại uốn lượn trong làn nước trong veo. Mặt hồ như một chiếc gương phản chiếu hình ảnh một cây cầu gỗ đơn sơ và một nữ nhân đang ngồi trên đó. Tà váy dài màu trắng thêu hoa tường vi lam đọng đưa như áng mây đang trôi nhẹ, tóc đen búi lỏng cài trâm hoa, dung nhan hơn cả khuyển quốc khuyển thành vừa mang nét ngây ngô trong trẻo vừa phong tình quyến rũ. Nàng cầm một cái lá sen xanh mướt để che nắng, hơi nghiêng đầu sang một bên, đôi mắt hoa đào lúc nào cũng phủ một tầng sương mỏng ướt át, rém mi dài như cánh bướm hơi buông xuống, tầm mắt lơ đãng nhìn đôi chân trần đọng đưa qua lại như quả lắc đồng hồ.

Còn thất thần thì có một người ngồi xuống bên cạnh, nâng mắt nhìn người đến là ai Lam Tuyết liền nhe răng cười, ngả ngón kêu một tiếng. -"Mỹ nhân a!"

Mỹ nhân trong miệng nàng chính là Xích Liên, y nhìn nàng đậm mạc nở nụ cười. -"Có tâm sự sao?"

Nàng im lặng nhìn y một lúc, gật đầu rồi lại lắc đầu. -"Không biết nữa!" - Không hiểu tại sao nàng luôn có một cảm giác rất kì lạ, nó khiến nàng có chút bất an và khó chịu.

"Lo lắng cho Giáng Đào và Bạch Dạ?" - Y hỏi.

"Có một chút! Mỹ nhân, người nói xem bọn họ có xảy ra chuyện gì không?" - Hôm nay Bạch Dạ giúp Giáng Đào tẩy trừ tiên cốt, nàng muốn vào xem nhưng hắt lại xua nàng như xua muối. Còn nói nàng loi nhoi chỉ thêm hồng chuyện sau đó kéo Phong Nhi vào làm hộ pháp, đóng cửa hạ kết giới. Nàng vô dụng như vậy sao cả Phong Nhi cũng không bằng? Giận a!

"Muốn nghe nói thật hay nói dối?" - Y vừa nói vừa vén vài sợi tóc lòa xòa sang một bên. Động tác đơn giản cũng toát ra một cỗ khí chất tao nhã bẩm sinh.

"Nói dối đi!" - Lời nói dối bao giờ cũng có xu hướng tốt hơn nói thật.

"Có lẽ sẽ có một chút nguy hiểm!"

"Còn nói thật?"

"Ngoại trừ việc sinh hài tử và áp một nam nhân dưới thân thì con hồ ly đó cái gì cũng làm được! Nếu ai có thể đề ra một yêu cầu hãn lâm không được ta sẽ dâng cả tinh linh tộc này cho người đó!"

Khỏe miệng nàng giật giật, quyết định cầm nín. Giờ thì hiểu tại sao Bạch Dạ nói y và hãn lâm là cùng một loại người rồi há! Sói đội lớp cừu!

Nhìn biểu tình của nàng, y làm như không thấy vron tay thả thức ăn xuống hồ cho cá ăn, nhưng chẳng thấy con cá nào bơi đến. Hình như từ lúc y đến thì bọn cá đã lặn đi đâu mất biệt. Lam Tuyết thấy vậy mà cảm thán mà nhìn Xích Liên - Đây là nét đẹp 'chìm sa cá lặn' trong truyền thuyết nha!

Cảm nhận ánh mắt như muốn xuyên thấu mình của người ngồi bên cạnh, y ảo não thờ dài một tiếng. Bọn cá này không phải do sợ y bắt chúng đem đi nấu canh cho Phong Nhi ăn chứ không phải do y đẹp a! Ưm.... hình như Phong Nhi cũng thích ăn thịt chim nướng thì phải! Y ngửa đầu nhìn trời, chỉ thấy bầu trời trong xanh tươi đẹp mà không có lấy một con chim nào bay ngang qua.....

Ở một nơi nào đó bọn chim bọn cá run rẩy khẩn trời lạy phật, cầu cho Phong Nhi thích uống trà hoa sen, thích ăn ngó sen đừng ăn thịt nữa a~~~~

Phong Nhi vốn đang ngồi ngủ gà ngủ gật đột nhiên hất xì một cái.

Lam Tuyết lìm dim tựa người vào lan can cầu thì cảm nhận có ai ôm lấy mình, mùi hương hồng mai quen thuộc nàng liền biết người đó là ai. Nàng xoay người vùi đầu vào hõm vai hẩn cọ cọ.- "Đã xong rồi?"

"Àn!"-Bạch Dạ cười cười, hôn lên tóc nàng.- "Mệt lắm sao?"

"Mệt lắm! Buồn ngủ!"-Nàng lèm bèm, ở trong cái ôm ấm áp này làm nàng thấy rất thỏa mãn, mí mắt càng lúc càng nặng dần hạ xuống.

"Ngủ đi! Ta ôm ngươi cùng ngủ!"-Phượng mâu câu hồn loan loan nét cười sùng sục, hẩn tỳ cầm trên đỉnh đầu nàng, nghiêng người dựa vào lan can. Rèm mi dài cũng rũ xuống.

Phong Nhi đắp chăn cho Giáng Đào sắc mặt tái nhợt nằm trên giường. Quá trình tẩy trừ tiên cốt rất đau đớn, đau như bị róc xương xẻ thịt, khi tẩy trừ xong thì cũng bị ngứa. Nhưng Giáng Đào tỳ tỳ dù có đau cỡ nào cũng không kêu lấy một tiếng cắn răng chịu đựng, làm hẩn rất bội phục a!

Bước ra khỏi phòng, hẩn nhìn thấy hai thân ảnh ôm nhau ngủ trên cầu không khỏi thay họ thờ dài một hơi. Ngày đó khi Vương thúc ôm Lam Tuyết tỳ tỳ trở về, tỳ tỳ bất tỉnh nằm trong lòng Vương thúc có vẻ như đang rất thống khổ, sắc mặt trắng bệch vô cùng dọa người. Còn Vương thúc thì trở nên âm trầm, trông rất khó coi bẻ Lam Tuyết tỳ tỳ một mạch về phòng. Hẩn và Giáng Đào tỳ tỳ muốn đến hỏi nhưng lại bị Xích Liên ngăn lại. Khi Vương thúc trở ra có hỏi thúc ấy thế nào cũng không hé miệng, chỉ nói rằng đừng nói chuyện hôm nay ra cho Lam Tuyết tỳ tỳ biết. Theo hẩn nghĩ thì Vương thúc có lẽ đã xóa đi phần kí ức lúc hai người rời khỏi tinh linh tộc của Lam Tuyết tỳ tỳ.

Còn đang miên man nghĩ thì có một bàn tay vươn ra xoa xoa đầu hẩn, tiếng nói trong trẻo của Xích Liên cũng truyền đến bên tai.-"Đừng lo lắng, bọn họ sẽ tự có cách giải quyết mà!"

Phong Nhi nhìn y rồi gật đầu. Vương thúc của hẩn rất lợi hại nha, chắc chắn sẽ không có chuyện gì làm khó được Vương thúc.

Y tiến lên ôm lấy hẩn, vừa đi vừa hỏi.-"Có mệt không?"

"Không mệt, Phong Nhi chỉ ngồi ở không ngủ gà ngủ gật làm sao mệt được!"-Hẩn cười hi hi, đáp.

"Vậy đói bụng chưa?"

"Có một chút!"

"Hôm nay muốn ăn gì?"

"Ngô! Ăn thanh đạm một chút đi, mấy hôm nay ăn toàn thịt là thịt. Rất ngán nha!"

"Thanh đạm? Món gì thì thanh đạm đây?"

"Ừm.... Phong Nhi muốn uống trà sen, ăn cơm hấp lá sen, canh ngó sen cùng với chè hạt sen táo đỏ!"

"Được! Ta sẽ xuống bếp nấu cho ngươi! Bất quá...."-Y nói giữa chừng thì dừng lại.

"Bất quá cái gì a?"-Hẩn nháy nháy đôi mắt nai trong veo to tròn nhìn y.

Khóe miệng y hơi cong lên tạo nên một nụ cười giảo hoạt, giờ ngón trỏ điểm nhẹ lên môi mình.

Phong Nhi kéo tóc nghĩ nghĩ xem đó là ý gì, một lúc sau thì mặt liền đỏ lựng như ráng chiều, hai tay xoắn vạt áo. Nhìn qua nhìn lại thấy không có ai liền nhón chân hôn nhẹ lên môi Xích Liên một cái như chuồn chuồn đập nước rồi cúi đầu lằm bằm.-"Tiểu Liên Tử càng ngày càng xấu xa!"

Y vốn rất xấu xa rồi, vì hẩn ngây ngô quá nên không nhận ra thôi. Xích Liên vui vẻ nhẹ giọng cười ra tiếng.-"Tiểu Liên Tử là sao hả?"

"Nga.... Đó là cách gọi thân mật Giáng Đào tỳ tỳ dạy Phong Nhi gọi nha! Giống như Vương thúc gọi Lam Tuyết tỳ tỳ là Vật nhỏ, còn Lam Tuyết tỳ tỳ gọi Vương thúc là Tiểu Bạch vậy! Nếu không thích thì Phong Nhi sẽ không gọi nữa!"-Hẩn cắn môi lí nhí nói.

"Thích!"

"Sao cơ?"

"Ngươi gọi bằng gì ta cũng thích!"

"Oa~ Tiểu Liên Tử~"

"Àn!"

"Tiểu~ Liên~ Từ~"

"Ân!"

Hai người dần đi xa, thanh âm ngọt ngào của Phong Nhi và lời đáp nhẹ nhàng của Xích Liên xen lẫn tiếng cười hạnh phúc cứ như vậy vang lên cho tới khi họ khuất hẳn.

Trong khi đó tại Ma Cung ở Ma Giới, bạn nhỏ đáng thương Dạ Nguyệt bị con gà điên nào đó 'ngược đãi' mà nôn đến chết đi sống lại đang lê lết thân mình nhảy vào đục trì. Cảm giác nước ấm rột rủa toàn thân Dạ Nguyệt mới thở ra một hơi. Nghiêng rặng nghiêng lợi thắm nằng con gà điên đang ở bên ngoài..... Hừ hừ! Ngươi dám lấy vuốt gà chạm vào ta, ngươi dám lấy bánh bao bắn đầy nước bọt nhét vào miệng ta, ngươi hại ta nôn đến trời đất quay cuồng..... Đợi ta tìm được Tiểu Đào ta sẽ bảo muội ấy ngược chết ngươi! Ngược thân ngươi cho thân ngươi thân tàn mà đại, ngược tâm ngươi cho tâm ngươi héo hon gầy mòn! Ngược, ngược nữa, ngược mãi! Ha ha ha ha~~~~~

"Đại ca~ Huỳnh đang rửa đệ phải không?"-Còn đang trong ảo tưởng thì giọng Trụy Nguyệt vang lên. Quay qua thì thấy hắn đang đứng cạnh bình phong, hai mắt híp híp bắn ra ánh sáng nguy hiểm.

Sắc mặt Dạ Nguyệt thoáng chốc nhăn nhó như trái khô qua, ôm mặt gào lên.-"Ngươi lăn ra ngoài ngay cho ta! Ta là bị điên mới kết bái huynh đệ với ngươi! Hối hận, ta hối hận a!"

"Đại ca!"-Trụy Nguyệt cười cười, lôi ra một cái bao nhỏ, trong bao dường như có gì đó đang ngo ngoe.

"C.... cái... cái đó.... là.... là cái... gì?"-Da đầu Dạ Nguyệt run lên, hắn biết cái thứ trong bao đó chẳng tốt lành gì. Vừa nhìn thôi thì dạ dày lại cuộn lên.

"Nga~ Cái thứ trong này sao? Là lễ vật đệ tặng huynh a! Bên trong là....."-Trụy Nguyệt nhếch môi, nụ cười đó làm người ta nổi da gà, dựng tóc gáy.-"....éch, lươn, giun, sâu và... một thứ rất thú vị - đĩa!"

Dạ Nguyệt khóc không ra nước mắt, áp chế cảm giác buồn nôn xuống.-"Đệ.... ra ngoài trước đi! Ta giúp đệ tìm Tiểu Đào!"-Hắn ghê tởm nhất là mấy thứ nhớt nhầy không xương bò lúc nhúc đó a!

Trụy Nguyệt tiêu sái đi ra, miệng đã toét đến tận mang tai. Hắc hắc~~~~ Lão bà ơi ta sắp tìm được nàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Kí Ức.

Chương 40:

Kí ức.

Dạ Nguyệt mang gương mặt khó coi như nuốt phải ruồi mà đi ra cảnh giác nhìn cái bao đen thui đang 'nhúng nhích', trên tay cầm một cái gương làm bằng bạch ngọc. Dem gương đặt lên gương.-"Đây là Huyết Hồn Kính, đem máu của ngươi tưới lên mặt kính. Thông qua huyết ấn ngươi đặt trên hồn phách Tiểu Đào thì sẽ tìm được muội ấy đang ở đâu!"

Trụy Nguyệt gật gù, lấy một con dao nhỏ cắt trên đầu ngón tay rồi trích ra một giọt máu tưới lên mặt kính. Do dự hỏi.-"Có ít quá không? Cần tưới thêm không?"

"Không cần! Đừng làm bẩn đồ của ta!"-Mặt Dạ Nguyệt đen như đất nồi. Xua xua tay ý nói___ Đi chỗ khác chơi đi!

Trụy Nguyệt vẫn bất động ở đó, hai mắt nhìn lom lom cái kính.

Dạ Nguyệt day day thái dương đài nhức, thôi cứ mặc kệ hắn đi, nhanh nhanh tìm được vị trí của Tiểu Đào rồi tống hắn khỏi đây.

Dạ Nguyệt ngồi xếp bằng, hai tay kết ấn, miệng lầm bầm đọc pháp chú. Chiếc kính trắng tinh dần biến thành màu đỏ tươi như máu, giọt máu giữa kính trở nên đậm hơn, từ nó tỏa ra những đường vân như rễ cây. Hình dáng như một loại hoa văn hay kí tự cổ quái, vô cùng quý dị. Huyết Hồn kính lóe lên hồng quang rồi nhạt dần, mặt kính cũng trở về màu trắng nguyên thủy.

Dạ Nguyệt cau mày trầm mặc một lúc mới lên tiếng.-"Tiểu Đào đang ở Tinh Linh tộc, tiên cốt của muội ấy hình như bị tẩy trừ rồi. Còn có....."

"Có cái gì?"-Truyện Nguyệt cũng có chút lo lắng. Đại ca rất ít khi có vẻ mặt như vậy a!

"Mặc dù rất mơ hồ nhưng ta có thể cảm nhận được Trường Oán và Tiểu Tuyết cũng đang ở đó!"-Dạ Nguyệt nhắm mắt ngã xuống giường, ôm chần cọ cọ. Một môi nói.-"Đệ tốt nhất nên giữ mồm giữ miệng, đừng có nói lung tung. Nếu không... với tính tình của Tiểu Tuyết chắc chắn sẽ lật tung cả Thiên Giới để lấy lại 'thứ đó!'"

"Huynh không muốn đến đó xem thử sao?"-Truyện Nguyệt hơi nhú mị, hẳn không quá ngạc nhiên khi nghe Dạ Nguyệt nói. Dù sao bọn họ cũng là thần, hiển nhiên không dễ dàng chết được. Ngay từ lúc bắt đầu họ đã tính toán hết mọi chuyện, kể cả việc bị Thiên phạt, còn tính ra một con đường lui mà ngay cả Thiên cũng không thể làm gì được - Nghịch Thiên cải mệnh!

"Dù sao cũng khôn nhận ra ta là ai, đến làm gì chứ?"-Giọng nói rầu rĩ từ trong chăn truyền ra.-"Đệ đi nhanh đi! Nhớ đem cái đám loi nhoi góm ghiết của trong cái bao kia đi luôn!"

Truyện Nguyệt khẽ thở dài, cầm lấy cái bao kia rồi đi. Người trên giường lúc này mừng đến đốt pháo ăn mừng xốc chần ngồi dậy.-"Đến đó Tiểu Tuyết nhất định sẽ thay ta chinh người! Chinh chết người! Muahahahahaha~~~~~"

Vừa gần đầu.... đã thấy thân ảnh đỏ chót ngoài cửa đang nhe răng híp mắt cười.-"Đệ đi a! Huynh bảo trọng, rảnh rồi đệ lại ghé thăm huynh!"-Nói rồi còn quơ quơ cái bao trong tay chào tạm biệt, chỉ thấy cái bao đó 'bạch' một tiếng rơi xuống, tiếp theo là một vài vật thể đen đen, nhót nhót trườn a trườn a trườn, bò a bò a bò ra.

"Ai nha! Đệ lỡ tay a!"-Rất vô tội.

Sau đó một tiếng thét thất thanh của hải tử xuyên thấu cả Ma cung.-"AAAAAAA~~~~ CON GÀ ĐIÊN CHẾT BÀM."

Mọi người chỉ thấy một cái bóng màu đỏ bay ra khỏi Ma cung, mơ hồ phát ra tiếng cười hả hê. Trước khi bị 'quái thai' đó chinh chết, phải chinh chết huynh trước a!

Nhìn bầu trời Ma giới u ám, hẳn bắt đầu dĩ cười khổ một tiếng. Đại ca vẫn không thay đổi, luôn luôn dung túng, che chở cho hắn, Giáng Đào và cả 'quái thai' kia. Để bản thân bị hắn chinh đến thâm thâm nhưng không bao giờ phản kháng, có lẽ đây là một loại 'sùng ái đặc biệt' đại ca dành cho họ đi!

Tính cách thật sự của Dạ Nguyệt chỉ có thể miêu tả bằng một từ - Tà.

Tà đến mức chính bản thân hắn cũng không biết, so với tên Trường Oán mặt than chỉ có hơn chứ không kém. Hậu quả trêu chọc phải hắn chính là - Từ chết đến chết cực kì thâm!

Thân ảnh màu đỏ kia biến mất thì tiếng thét cũng im bật. Dạ Nguyệt buồn nôn nhìn 'quả lưu niệm' Truyện Nguyệt bỏ lại, nhẹ nhàng búng tay một cái, một ngọn lửa màu tím quý dị bùng lên thiêu cháy hết thảy đến một hạt tro cũng không còn. Hắn dùng ngón tay bé xiu mon trốn cánh môi đỏ thắm ướt át của mình, hơi nhếch lên tiểu ý yêu mị. Hình ảnh hiện tại quả thật rất TÀ a!

Sùng nịch nhìn cả thiên hạ ngủ say trong lòng mình, Bạch Dạ khẽ hôn lên trán nàng. Ánh mắt thoáng chốc trở nên lạnh lẽo đến tận cùng.

Hắn không thể nào quên được những gì mình nhìn thấy khi xem trộm kí ức của nàng, tuy đó chỉ là những mảnh vỡ vụn vặt mờ nhạt không hoàn chỉnh.

Từ đầu tới cuối cũng chỉ có một người, chỉ vì một người - Trường Oán Thần Quân!

Nàng đứng xa xa dõi theo bóng lưng cao gầy của Trường Oán rồi híp mắt cười đến ngây ngô, lắm lúc lại đến bắt chuyện một vài câu, hay nhân lúc người ta ngủ mà túm lấy tóc nghịch, sờ sờ vài cái, ăn chút đậu hũ.

Chỉ thấy mọi thứ dần thay đổi, khung cảnh như ảo mộng xinh đẹp biến thành Diệt Thần Điện đáng sợ. Nàng nằm ở đó, trong bộ bạch y bê bết máu, tay chân bị xiềng xích khóa lại. Thiên Đế cao cao tại thượng nhìn xuống, chất vấn.-"Người đã biết tội?"

"Ta không có tội!"-Nàng cứng rắn đáp, vững chãi như núi.

"Còn chưa tỉnh ngộ?"-Thiên Đế tức giận trừng mắt.-"Người là Thần lại đi lấy trộm bảo vật của Thiên Giới - Hoán Linh Thạch, nháo loạn luật trời. Mệnh của Trường Oán Thần Quân là phải đời đời kiếp kiếp chỉ cần bước vào luân hồi phải một mình cô độc chịu đựng tất cả nỗi khổ trần gian, người lại giúp hắn nghịch thiên cải mệnh, lại động tâm với hắn còn nói không có tội?"

"Ha ha ha..."-Nàng đột nhiên trào phúng cười.-"Dựa vào cái gì bắt hắn chịu những đau khổ đó? Dựa vào cái gì hắn không thể có được hạnh phúc, mãi mãi cô độc? Ta giúp hắn thì có gì sai? Ta yêu hắn thì có gì sai?"

"Vì hắn là Trường Oán Thần Quân! Hắn vốn không nên tồn tại, đó là cái giá hắn phải trả!"

"Chỉ vì như vậy? Chỉ vì một cái tên? Hắn tạo nên từ oán khí thì sao, hắn đã bao giờ làm gì thương thiên hại lý, đã làm gì trời đất không dung chưa? Chưa từng! Chưa từng có! Người lấy cái quyền gì bắt hắn phải trả giá? Dựa vào người là Thiên Đế, dựa vào người muốn như vậy?"

"Hừ! Còn dám hồ ngôn loạn ngữ, không biết hối cải! Người đến, lấy đi tất cả kí ức của nàng để nàng dù bị hồn phi phách tán cũng không biết tại sao

mình chết!"-Thiên Đế lạnh lùng ra lệnh.

"Không... không được lấy..... các ngươi không được..... là của ta.... của ta..... Thả ta ra.... thả ra.... không được chạm vào ta... Các ngươi không có quyền....."-Nàng cố sức giãy giụa khỏi hai Thiên binh, hét lên đến mức giọng cũng khàn đi, thân ảnh đơn bạc càng thêm chật vật, xiềng xích va chạm phát ra âm thanh chói tai. Mà hai Thiên binh kia lại dùng lực đè đầu nàng xuống, mặt đất lạnh lẽo thấu xương cũng không lạnh bằng ánh mắt của nàng, nhưng theo những kí ức bị lấy đi lại trở nên mờ mịt, phản kháng cũng yếu ớt đi.

Nàng như một con búp bê vô hồn rách nát bị trôi ở trên Trụ Diệt Thần, thống khổ chịu đựng từng đạo thiên lôi thay nhau giáng xuống.

Khi đạo thiên lôi một trăm bốn chín sắp sửa đến thì bầu trời nổi cuồng phong, những áng mây màu đen quỷ dị che kín mọi nơi, một nguồn sức mạnh hắc ám cường liệt như sóng thần ập đến, đất trời một phen chấn động, làm đạo thiên lôi cuối cùng đánh lệch, làm sụp đổ cả Thiên Cung, nghiền nát mọi thứ thành tro bụi.

Trong lúc tất cả còn đang hoảng loạn thì người bị trôi trên Trụ Diệt Thần hơi nhếch khóe môi, mặc dù rất khẽ — Nụ cười thắng lợi! Chỉ trong chớp mắt hồn phách tách ra khỏi thân xác rồi biến mất vào hư không, thân thể của Tuyết Mạn Thần Quân hóa thành vô số bông tuyết bị cuồng theo cuồng phong dữ dội.

Hắn dùng pháp thuật để tạm thời xóa đi những kí ức kinh hoàng đó, hắn không muốn nàng nhớ lại nó, dù chỉ là một phần nhỏ cũng không. Giống như hiện tại là được, nàng chỉ cần biết nàng là một linh hồn xuyên không của nàng, còn hắn là Hồ Vương của hắn. Không hề biết đến Tuyết Mạn Thần Quân hay Trường Oán Thần Quân gì gì đó.

Mặt khác hận hận, hận thân tiên, hận Thiên Giới.

Bạch Dạ siết chặt khớp hàm, đồng tử đen nhánh dần chuyển đổi về màu hổ phách nguyên thủy, ánh mắt đó chứa đầy căm hận, oán niệm cùng lệ khí. Tựa như muốn hủy diệt tất cả sinh linh trên cõi đời này, giết hết những kẻ ở nơi Thiên Giới kia.

Phải!

Giết!

Giết hết bọn họ!

Xích Liên đang thái ngó sen đột nhiên nhú mày, tay bị cắt trúng, lao đảo như sắp ngã.

Phong Nhi nhanh tay đỡ được y, lo lắng hỏi.-"Làm sao vậy?"

"Ách.... K... không có gì!"-Y lắc đầu, nở một nụ cười trấn an cho hắn. Nhưng tâm lại càng không không yên được. Oán khí vừa rồi.....

"Tiểu Bạch?"-Tiếng gọi nhẹ nhàng chất chứa lo lắng kéo Bạch Dạ về thực tại.

"Ngươi.... Không khỏe sao?"-Lam Tuyết không biết đã tỉnh từ lúc nào đang dùng ánh mắt khó hiểu nhìn hắn. Sắc mặt Bạch Dạ trông rất đáng sợ, nàng chưa bao giờ nhìn thấy hắn như thế. Cứ như thể một con dã thú thêm khác giết chóc, như con ác quỷ vừa bò lên từ tầng địa ngục cuối cùng.

Hắn cúi đầu vui vào hõm cổ nàng hít thở thật sâu để áp chế kích động của bản thân, như con mèo nhỏ cọ cọ mấy cái, hai tay cũng ôm chặt hơn.-"Vật nhỏ..... Ta không sao..."

"Thật sao?"-Nàng hoài nghi hỏi lại. Khi nàng đang ngủ say đột nhiên cảm nhận được một loại sức mạnh rất đáng sợ làm người ta bất an đánh thức, hiện tại thì đã biến mất. Sức mạnh đó là của hắn sao?

"Ân!"-Hắn dùng giọng mũi đáp một tiếng.

Nàng đưa tay bưng hai má hắn, để hai người đối diện với nhau.-"Không được nói dối ta!"

Hắn nhìn nàng, nở nụ cười khuynh quốc khuynh thành ấm áp như gió xuân, kiều mị như nẫu đơn.-"Ta dối!"-Nói rồi cúi đầu xuống hôn lên môi nàng, một tay ôm thắt lưng một tay đỡ gáy nàng.

Nàng mở to mắt, mờ mịt. Đại não tạm thời đình công. Đói? Đói thì hôn nàng làm gì a?

"Nhắm mắt lại!"-Hắn cười khẽ một tiếng, nhắc nhở. Rồi lại một lần nữa cúi đầu, dịu dàng triển miên hôn nàng.

Mặc dù chưa tiêu hóa hết hai từ "Ta dối!" của hắn nhưng nàng vẫn theo bản năng mà nhắm mắt lại, hai tay ôm cổ hắn.

Đến khi nàng hiểu được 'tinh hoa' của hai từ kia thì bàn tay của người nào đó cũng bắt đầu chạy loạn lên, chạm vào những chỗ không nên chạm.

Bạch Dạ thấy trên môi truyền đến cảm giác đau nhói, chính mình cũng bị đẩy ra sau đó hoa hoa lệ lệ rơi xuống hồ.

Đứng trên cầu, Lam Tuyết chỉnh lại y phục bị làm cho lộn xộn, không khách khí mà trợn mắt trừng con hồ ly bị những nước bên dưới. - "Đói thì ở dưới đó bắt cá đi há! Ta không rảnh phụng bồi!" - Nói xong lắc lư rồi đi. Hừ hừ! Chuyện hồi sáng còn chưa có quên đâu, vừa rồi buồn ngủ nên tạm thời không nhớ nổi thôi! Lúc ngủ để người ôm là quá tiện nghi rồi lại còn dám nói 'đói', ta cho người đói chết a! Khử khử khử~~~~

Con hồ ly nào đó vuột nước trên mặt xuống, dờ khóc dờ cười. Mắt phượng hẹp dài ôn nhu nhìn theo người đang rời đi, rồi lại lóe lên tia lãnh ý ngược nhìn mảng trời trong veo phía trên. Phiếm môi đỏ mọng vẽ ra nụ cười ma quỷ....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Ăn Chực.

Chương 41:

Ăn chực.

Mở nắp nồi hấp ra, khói trắng liền bốc lên mang theo mùi hương ngon lành của com hấp lá sen làm người ta không kiềm được mà ứa nước miếng.

Phong Nhi tròn mắt nhìn Xích Liên đem com hấp cẩn thận xới ra cho vào đĩa, lại chẹp miệng liếc sang nồi chè đang sôi sùng sục, rồi dòi mắt về phía phần canh ngó sen chính chu nằm trên khay đựng thức ăn mà trưng ra biểu cảm 'thèm khát'.

Xích Liên không nhận được mà mỉm cười, đưa tay véo má hấn. - "Chảy nước miếng kia!"

"A!" - Hấn theo bản năng đưa tay lên miệng lau mới phát hiện mình bị đùa bỡn, phụng phịu nói. - "Người ta đói a!"

Y cười thành tiếng, hơi cúi đầu đặt một cái hôn thật khê lên chóp mũi hấn. - "Sắp xong rồi! Giúp ta múc chè vào tô lớn đi!"

"Ân!" - Hấn gật gật đầu, gò má hơi ửng hồng vô cùng đáng yêu, đem chè hạt sen táo đỏ múc ra tô lớn bỏ vào khay, lúc này y cũng đem đĩa com cũng được đặt vào.

"Đi thôi!" - Y chủ động bưng khay com lớn đầy mỹ vị đi ra khỏi phòng bếp. Hấn lại rất vui vẻ lon ton nhảy chân sáo theo sau.

Khi đi ngang qua cầu đột nhiên nhìn thấy một 'vật thể lạ' dưới hồ hấn không nhận được mà hét lên, nhảy lên ôm cổ y. - "Hà Bá a!"

Không nghĩ đến mình lại bị 'đánh lén' như vậy y suýt nữa thì đem khay com ném mất, cả người loạng choạng ngã nghiêng, vất vả lắm mới giữ được thăng bằng đứng vững. Ghé mắt nhìn 'vật thể lạ' được gọi là 'Hà Bá' trong truyền thuyết dưới hồ.

'Hà Bá' chậm rãi ngoi cái đầu đầy tóc đen ngòm ướt nhẹp lên, vuốt tóc sang một bên để lộ gương mặt trắng nõn yếu mị của mình.

Xích Liên nghiêng đầu nhẹ giọng nói bên tai Phong Nhi đang run run như con thú nhỏ sợ hãi mà vui đầu vào tóc của y, tay chân như xúc tua bám lấy. - "Không phải là Hà Bá, là Vương thúc của ngươi!"

"Hà?" - Hấn nghi hoặc hé mắt nhòm, quả nhiên thấy được Bạch Dạ ướt nhẹp ướt nhem chỉ để lộ cái đầu trên mặt nước. Triệt để ngây người ㄟ, trời hôm nay đâu có nóng, Vương thúc sao lại xuống hồ tắm a?

"Phong Nhi, buông ta ra đi!" - Y nhắc nhở.

"Nga!" - Hấn ngoan ngoãn làm theo. Tiếp nhận khay com y đưa cho mình.

"Sao lại ở dưới đó?" - Y hỏi, đưa tay ra muốn kéo Bạch Dạ lên.

Bạch Dạ đưa tay bắt lấy tay y, tay còn lại chỉ chỉ lên trời. - "Ngắm trời a!" - Lại nhẹ nhàng kéo ra nụ cười quỷ dị.

Vào khoảnh khắc tay cả hai chạm vào nhau, y bất giác nhíu mày nhìn hấn, cơ thể thoáng run lên. Nụ cười của hấn lại đậm hơn, hé môi nói một câu chỉ đủ để cho y nghe thấy. - "Cảm nhận được sao?"

Y mỉm môi không đáp, nhưng đôi mắt luôn luôn tĩnh lặng như nước đang gợn lên từng đợt sóng.

Hấn bước lên bờ, giữ nguyên nụ cười đó mà rời đi.

Phong Nhi khó hiểu kéo áo y.-"Tiểu Liên Từ, Vương thúc sao vậy?"- Vương thúc trông cứ như một người khác vậy, hẳn có cảm giác rất xa lạ.

Y ngẩng người một lúc rồi lắc đầu.-"Ta cũng không biết. Chẳng phải ngươi rất đói sao, nhanh đi ăn đi!"

"Ân!"-Hắn gật gật đầu, đi về phía đình nghỉ mát đem thức ăn dọn ra bàn. Kéo y ngồi xuống, cả hai bắt đầu ăn. Hắn vui vẻ đến mức mắt cũng híp lại, còn y chỉ miễn cưỡng cười bởi hắn, bất an càng lúc càng nhiều.

Khê đẩy cửa ra, Lam Tuyết nhẹ nhẹ bước đến cạnh giường. Giáng Đào vẫn chưa tỉnh nhưng gương mặt tái nhợt đã chậm rãi hồi phục huyết sắc, trông có vẻ đã khá hơn. Đưa tay kéo chân lại rồi vuốt mái tóc có hơi rối của Giáng Đào sang một bên, nâng tiện tay sờ thử huyết ấn đồ rục kia.

Đây là huyết ấn do ái nhân của muội ấy tạo ra, khắc sâu vào hồn phách vào nguyên thần. Mãi mãi không thể xóa bỏ. Nhưng mà biết bao giờ muội ấy mới có thể cùng ái nhân của mình hạnh phúc ở cùng nhau? Có lẽ sẽ nhanh thôi!

Hình như cảm thấy có ai đang ở cạnh, hàng mi dài của Giáng Đào run run, chậm chậm mở ra. Nháy mắt mấy cái rồi yếu ớt gọi.-"Tỷ!"

"Ách...."-Nàng có chút áy náy gãi cằm-"Ta đánh thức muội à?"-Dù gì muội ấy cũng đang không khỏe, bị đánh thức hẳn là rất khó chịu.

"Không có, muội cũng đang muốn dậy!"-Giáng Đào lắc đầu,mỉm cười.

"Ân! Có thấy khó chịu chỗ nào không?"-Lam Tuyết quan tâm hỏi. Nghe nói tẩy trừ tiên cốt rất đau đớn.

"Hoàn hảo! Muội bây giờ rất tốt a!"-Phải công nhận tu vi của tỷ phu đúng là sâu không lường được, dù là đại la thần tiên khi tẩy trừ tiên cốt mất ít nhất cũng phải một ngày mà tỷ phu chỉ cần hai canh giờ, nhờ vậy mà nỗi đau mình phải chịu cũng rút ngắn lại, còn được tỷ phu cho ba viên kim đan bồi bổ lại thân thể nữa. Như vậy là quá tốt rồi còn gì.

"Có thấy đói bụng hay khát nước không?"

"Nga.... Có a! Hình như..... muội nghĩ được mùi thức ăn thì phải?"-Có phải đói quá sinh ảo giác không.

"Mùi thức ăn? Đúng là có thật, rất thơm nha!"-Bây giờ còn chưa tới giờ cơm mà, ai lại nấu đồ ăn chứ.

Giáng Đào xóc chân ngồi dậy, hít hít mũi rồi thốt lên.-"Là cơm hấp lá sen a!"

"Muội còn chưa... ách!"-Từ 'khỏe' còn ngậm trong miệng đã bị Giáng Đào kéo đi, chạy ra khỏi phòng.-"Đi! Chúng ta đi ăn chứ!"

Toàn bộ cơ mặt Lam Tuyết đều co rút lại. Muội ấy có chút nào giống vừa tẩy trừ tiên cốt sao, hoàn toàn không giống a! Lại còn bộ dạng như ma đói đầu thai đó nữa, chỗ nào giống tiên tử chứ?

Phong Nhi hóa đá, ngậm đũa nhìn cảnh tượng trước mắt. Một mỹ nữ có thể xem như khuynh quốc khuynh thành đang ngồi trước mặt, không chút hình tượng bụng nguyên chén chè hạt sen tảo đỏ húp 'sồn sột', tay trái thì cầm một chén chè khác - cực kì mất hình tượng thực nữ.

Đưa mắt nhìn Lam Tuyết cũng 囧 không khác mình là bao, nháy mắt như đang hỏi——Quý ở phương nào nhập vào vậy?

Lam Tuyết bắt lực vuốt mặt——Chắc là đói quá áy mà!

Phong Nhi hơi nghiêng đầu——Nga! Tội chưa kia!

Xích Liên nhìn Giáng Đào, lại nhìn Lam Tuyết cùng Phong Nhi 'mất qua mảy lại' thì đưa tay nắm cầm Phong Nhi kéo qua, sau đó..... lấy khăn tay nhẹ nhàng giúp hắn lau miệng.-"Ồ đây cùng hai người họ đi, ta tìm Bạch Dạ có chút việc!"

"Ân!"-Phong Nhi đáp một tiếng.

"Ngoan!"-Y xoa xoa đầu hắn rồi đứng dậy rời đi.

Lam Tuyết chột chột Giáng Đào.-"Không có ai giành với muội a!"-Ăn uống kiểu này thì gà được cho ai đây?

Giáng Đào ngẩng đầu lên khỏi cái chén, nhẹ răng cười.-"Rất ngon nha! Tỷ ăn không?"

"Muội..... Tỷ nhường hết cho muội đây!"-Lam Tuyết xua tay. Ăn chứ của chùa bảo sao không ngon cho được a!

Phong Nhi tốt bụng mức thêm cho Giáng Đào một chén chè.-"Tỷ ăn từ từ thôi, nếu ăn hết còn muốn Phong Nhi sẽ bảo Tiểu Liên Từ nấu thêm cho tỷ!"

"Ồ.... Là Xích Liên làm sao, thật không ngờ nha! Đẹp như vậy lại còn biết nấu ăn, rất đúng chuẩn vợ hiền, nên cưới về!"-Giáng Đào gật đầu, tiếp tục

ăn.-"Com chiều lại bảo Xích Liên nấu đi!"

Gân xanh trên trán Lam Tuyết bắt đầu nổi lên, xoa xoa thái dương đau nhức.-"Da mặt muội rớt cuộc dày bao nhiêu?"-Sao có thể vô sỉ như vậy chứ?

"Ba tác a!"-Rất tự hào đáp.

Lam Tuyết bắt lực nhìn trời, phui bỏ quan hệ. Giáng Đào là ai a? Nàng không quen a!

"Dù sao Tiểu Liên Từ cũng rất rảnh, nấu thêm vài bữa cũng không sao!"-Hơn nữa đồ ăn y nấu so với trước kia ngon hơn rất nhiều, hần cũng rất muốn ăn.

Giáng Đào ăn hết muống chè cuối cùng, thỏa mãn thở ra.-"No rồi a!"-Nếu ngày nào cũng được ăn như vậy thì còn gì sung sướng hơn.

Lam Tuyết cùng Phong Nhi đồng loạt cảm nín ——— Tất cả đồ ăn hầu hết đều chui vào bụng không no mới là lạ.

Xuyên qua hành lang dài gấp khúc, Xích Liên cuối cùng cũng tìm được Bạch Dạ. Hần ngồi trên lan can, nghiêng người tựa vào cây cột bên cạnh, hai mắt khép hờ tựa như đang ngủ, trên tay cầm một ly rượu trống không, có vẻ như uống không ít. Nghe thấy có tiếng bước chân, hần mở mắt ra, nhìn y mỉm cười.-"Đến rồi!"

Y ngồi lên lan can, đối diện nhìn hần.-"Tại sao?"

Không đầu không đuôi, chỉ hỏi một câu ngắn ngủn như vậy. Nhưng đủ để hần hiểu.

"Tại sao?"-Hần thấp giọng cười thành tiếng, trào phúng đáp.-"Người biết mà! Ta cũng như người a!"-Y vì ái nhân của y, hần đương nhiên cũng vì ái nhân của hần.

Y nhủ mày không đáp.

Hần nâng mắt nhìn về phía chân trời, chậm rãi hỏi y.-"Đã từng nghe qua tên Tuyết Mạn Thần Quân và Trường Oán Thần Quân chưa?"

Y gật đầu.-"Có nghe qua nhưng cũng đã rất lâu rồi, khi đó ta vẫn còn là một đóa hoa sen chưa tu luyện. Rất nhiều yêu tinh đồn đại bọn họ làm trái Thiên mệnh nên bị Thiên phạt!"-Với những chuyện này y chỉ có chút ấn tượng mơ hồ.-"Có liên quan gì sao?"

"Tuyết Mạn vì trường Oán mà trộm Hoán Linh Thạch, dùng nó hoán đổi toàn bộ oán khí của Trường Oán thành linh khí, giúp Trường Oán cải mệnh. Tuyết Mạn vì vậy mà phải chịu một trăm bốn chín đạo thiên lôi - hồn phi phách tán. Trường Oán bị Thiên Đế tính kế, đợi sau khi Hoán Linh Thạch hoàn toàn triệt tiêu tất cả oán khí nhân lúc Trường Oán yếu nhất sẽ bắt giữ hần, tước bỏ Thần cách, lấy đi sức mạnh của Thần đẩy vào luân hồi vạn kiếp bất phục. Chỉ có điều..... bọn họ không cam chịu, lại một lần nữa nghịch Thiên."-Hần dừng một chút lại nói tiếp.-"Có một số chuyện ngẫm lại ta cảm thấy rất buồn cười, tại sao ta đáng lẽ là một yêu tinh mà đám thần tiên cao ngạo kia lúc nào cũng đối với ta kính kính cẩn cẩn gọi một tiếng 'Hò Vương Đại Nhân' còn chính mình thì xưng 'tiểu tiên', Thiên Đế gặp ta thì y như thể nhìn thấy quý. Lúc Giáng Đào đột nhiên xuất hiện, ta bắt đầu hoài nghi thân phận của Vật Nhỏ mà đến tìm Từ Mộc Lão Nhân, lão kể cho ta một câu chuyện về Tuyết Mạn Thần Quân đổi lại ta cho lão một giọt máu. Ta hỏi về kết cục của Tuyết Mạn và Trường Oán thì thái độ của lão có phần áp ứng, cho ta một đáp án trái sự thật. Bây giờ ta mới hiểu được tại sao! Ahahaha~ Phải mất hai vạn năm ta mới nhận ra a! Lâu như vậy!"-Phượng mâu hẹp dài khẽ nhủ lại, lãnh ý cũng thoáng qua trong con ngươi hồ phách của hần.

Xích Liên lại một lần nữa cảm nhận được sức mạnh đó, một sức mạnh mãnh liệt được tạo nên từ oán khí, dù rất ít rất nhỏ nhoi, chỉ là một dao động rất khẽ của nó. Y cảm nhận được vì y cũng như hần, sâu bên trong cơ thể tồn tại một sức mạnh tương tự. Như thể đồng loại phát hiện ra nhau, dòng máu được ẩn giấu thức tỉnh, cộng hưởng lẫn nhau.

Mà loại sức mạnh đó chỉ trỗi dậy khi oán niệm của người sở hữu nó xuất hiện, oán niệm càng lớn thì sức mạnh càng khủng khiếp.

Hần sẽ không vô duyên vô cớ nhắc đến Tuyết Mạn hay Trường Oán, cho nên sự thật đã quá sức rõ ràng. Vì hần chính là Trường Oán, hiển nhiên Tuyết Mạn không ai khác ngoài Lam Tuyết. Thế sự quả là vô thường a!

Xích Liên là một người lãnh đạm, mọi cảm xúc hay suy nghĩ đều không dễ dàng để lộ ra, nhưng lần này y thật sự không thể giấu được, kinh hách hiện rõ ở trên biểu cảm của y và đôi tay đang siết chặt. Y nhắm mắt lại vô lực hỏi.-"Người..... Tiếp theo sẽ làm gì?"-Cho dù hần quyết định thế nào y cũng không thể ngăn cản được.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bằng Hữu.

Chương 42:

Bằng hữu.

"Ngươi..... Tiếp theo sẽ làm gì?"- Âm thanh đậm mạc bình thản nhưng ẩn chứa một chút lo lắng.

"Làm gì là làm gì? Ta không hiểu a!"- Một thanh âm khác nhẹ nhàng mang theo bốn cọt đáp lại.

"Chính ngươi biết rõ!"

.
.
.
.
.

Vạt áo bạch y còn ẩm ướt rù rượi đọng đưa, nam nhân yêu mị đến tận xương ung dung khép hờ mắt, trên môi mang nụ cười nhòa khiến người ta mê muội. Thật lâu sau hần mới nhẹ nhàng mở mắt ra, đôi mắt phượng hẹp dài xinh đẹp làm thể nhân diện đảo lại vô cùng lạnh lẽo.

Miễn cưỡng nhìn lam y nam nhân xinh đẹp tuyệt luân đối diện, Bạch Dạ đưa tay ngoắc ngoắc y, ý bảo hần lại gần mình.

Mặc dù cảm thấy khó hiểu nhưng Xích Liên vẫn đến gần hần, kiên nhẫn chờ đợi hần nói gì.

Bạch Dạ hơi nghiêng người về phía y, cúi thấp đầu ở bên tai y thì thảo điều gì đó, tiếng nói trầm thấp của hần theo chuyển động của đôi môi mà tràn vào tai y, nội dung là gì thì chỉ hai người họ biết được. Vành tai tóc mai chạm vào nhau vô cùng ái muội làm ta đỏ mặt không dám nhìn nhưng tia khiếp sợ đang kịch liệt dao động trong đôi mắt như suối thu tĩnh lặng của y và nụ cười lạnh lẽo của hần xua đi tất cả.

Y không thể tin vào những gì mình vừa nghe, hoang mang nhìn hần.-"N.... Ngươi...."-Hần lại đưa ra quyết định điên rồ như vậy, nếu hần đơn thuần chỉ là một Hồ Vương Bạch Dạ thì có lẽ sẽ rất khó khăn, nhưng hiện tại, hần biết mình là ai, biết rõ thực lực của bản thân nên chắc chắn bất cứ điều điên rồ không tưởng gì cũng dễ dàng như trở bàn tay.

"Suyt!"-Hần đưa ngón trỏ đặt lên môi y, khẽ 'suyt' một tiếng. Thần thần bí bí híp mắt, cười cười.-"Đây là bí mật nha! Không được để lộ ra ngoài, nếu không..... Hắc hắc~~"-Nếu lộ ra thì trò chơi này sẽ không còn vui nữa.

"Xích Liên, ngươi sẽ đứng về phía nào?"-Hần đột nhiên hỏi, vươn tay lấy bình rượu dưới đất và một chiếc ly đã sớm chuẩn bị từ trước, rót rượu vào đầy chiếc ly rượu vừa mới lấy, đưa đến cho y. Rồi tự rót cho mình một ly khác.

Y tiếp nhận ly rượu, ngửa đầu một ngụm uống hết, rừ hàng mi dài như cánh bướm nhìn hình ảnh hai người một lam một trắng phản chiếu trên mặt hồ. Hơi cong môi cười.-"Ngươi là bằng hữu của ta!"-Suốt tám ngàn năm qua y đã nợ hần rất nhiều, nhưng chẳng bao giờ y hay hần nhắc đến việc ngươi nợ ta ngươi phải trả hoặc ta nợ ngươi ta muốn trả, nguyên nhân chỉ có một. Vì bọn họ là bằng hữu! Vì là bằng hữu nên y tôn trọng quyết định của hần, vì là bằng hữu nên y sẽ luôn đứng về phía hần, vì là bằng hữu nên y sẽ làm hết những gì mình có thể để giúp hần, cũng như hần đã hết sức để giúp y.

"Được!"-Hần vui vẻ cất giọng cười, nâng ly rượu lên, cao hứng nói-"Bằng hữu, chúng ta cạn!"-Y không nói rõ y có đứng về phía hần hay không nhưng hần hiểu rõ câu nói đó của y có ý gì.

Y rót đầy ly rượu, nâng ly, cười nói-"Cạn!"

Cả hai một ly rồi lại một ly, giọt rượu cuối cùng trút hết, ngà ngà trong con say chếnh choáng, hần và y đều cười rộ lên, ôm lấy bả vai của nhau, đập tay, đồng thanh nói-"Có ngươi làm bằng hữu cuộc đời này coi như không phí a!"

Trong khi đó, tại một nơi khác ở Tỉnh Linh Tộc, có một đám 'động - thực vật' ăn no rửng mỡ túm tụm lại chơi 'tán lon' trước vô số biểu cảm 囧 của những cung nhân quanh đó.

Đương nhiên, trò chơi kiểu này thì chỉ có 'bạn nhỏ xuyên không' nào đó bày ra. Khó thân cho một cung nữ chẳng biết năm nay chưa cúng sao giải hạn hay ra ngoài không coi lịch mà bị đám 'động - thực vật' này túm lại, nom nớp lo lợ nhìn 'cái lon' được đặt trong ô và đám 'động - thực vật' cảm 'dép lê' phan vèo vèo mà khóc không ra nước mắt.

Cung nữ vuốt mồ hôi nhìn 'dép lê' thành phẩm được làm bằng cách đập nát một cái nhuyễn thập bằng bạch ngọc thượng hạng của Vương rồi chọn ra những mảnh vừa ý rồi đem mài, gọt tỉ mỉ, sau đó dùng lụa bằng tầm ti trân quý tết lại thành dây làm quai dép. Cứ như vậy mà làm ra ba đôi.

Khô khan nuốt nước bọt nhìn 'cái lon' vốn là ống đựng bút khắc ra từ Huyết san hô được đặt ở Ngự thư phòng mà Vương thích nhất bị thảm chịu số phận bị phan lẫn tới lẫn lui như cục đất mà muốn đập đầu vào tường chết cho xong. [Thỏ Đào: Phá của thấy ón ○___○ nuôi hết cái đám 'động - thực vật' này sớm muộn gì cũng sặc nghiệp @ (- -)@]

'Vèo' chiếc 'dép lê' trên tay Phong Nhi xé gió lao đến, bay thẳng về phía 'cái lon'. 'Cốp' một tiếng vang lên, 'cái lon' bị phan ra khỏi ô văng lên thành một đường cong hoa lệ trên không trung rồi rơi xuống đất. Theo sau đó là tiếng la ó ầm ĩ.

"Oa~ Trúng rồi, trúng rồi a! Hú hú!"-Phong Nhi sung sướng kêu lên. Chạy lên lượm 'dép lê' rồi chạy về vạch mức.

"Giỏi thật nha!"-Lam Tuyết cùng Giáng Đào giờ ngón cái tán thưởng, hò hét.-"Tuyệt vời ông mặt trời!"

Cung nữ bị thống run rẩy nhặt lại 'cái lon' đặt lại trong ô, bị mẻ rồi!

"Đến lượt muội!"-Giáng Đào hăng hái chà xát 'dép lê', tập trung tâm ngắm về mục tiêu 'cái lon'. Giờ tay phan 'dép lê' tới. 'Vèo' rồi 'Cốp', mục tiêu đã bị hạ lần long lóc ra xa. Tiếng la ó lại vang lên.

"Ha ha ha~ Lợi hại chưa!"-Giáng Đào quệt miệng cười. Tung tăng đem 'dép lê' nhặt về.

"Rất lợi hại!"-Lam Tuyết cùng Phong Nhi vỗ tay nhiệt tình, la hét lần nữa.-"Quá nghệ thuật!"

Cung nữ lại lần nữa bị thống đem 'cái lon' để vào ô. Nước mắt lưng tròng. Bị mẻ rồi a!

Lần phan này đến lượt Lam Tuyết, nàng nhìn lom lom 'cái lon' ở đằng xa nhếch môi cười.-"Nếu không trúng coi như 'cái lon' đó cao số, nếu trúng thì... Hê hê hê~~~~"

Mọi người xung quanh bất giác rung mình một cái, tầm mắt vừa chuyển đến 'cái lon' thăm câu nguyện cho nó thì đã thấy nó bay đi, lộn mấy vòng trên không rồi tiếp đất an toàn.

Nhìn 'cái lon' còn nguyên vẹn nằm đó, cung nữ thở ra một hơi, thăm lạy trời lạy phật. Nhưng đột nhiên lại nghe tiếng 'răng rắc' giòn tan vang lên, 'cái lon' kia từ từ vỡ ra thành từng mảnh trước cái nhìn kinh hãi của tất cả những ai hiện diện ở đây. Tiếng la ó lại vang lên nhưng lần này còn xen lẫn tiếng khóc tê tâm liệt phế.

Lam Tuyết ngoắc tay một cái, 'dép lê' liền bay về, nàng dễ dàng tiếng được, chớp chớp đôi mắt hoa đào ngập ý cười.-"Xem ra 'cái lon' đó vận khí quá quá ư là xui xui xui xui xẻo!"

"WOW~~~~"-Phong Nhi cùng Giáng Đào khâm phục nhìn nàng, hai mắt lấp lánh ánh ao, ngưỡng mộ cảm thán.-"Vi diệu, quá vi diệu!"

"Oa~ Ô... ôô... Ôôô.... ôô... Bê rồi... bê rồi....."-Hơn chục cung nữ bu quanh 'cái lon' bị bể mà khóc nức nở, chỉ thiếu nước đem 'tàn tích của cái lon' hóa thiêu bỏ vào hũ rồi đặt bài vị sớm tối thấp hương.

Đám 'động - thực vật' lại cực kì không có lương tâm mà đem 'dép lê' kẹp nách lác lác chạy ra suối rửa mặt rửa tay tiện thể ngâm chân luôn.

Dòng nước mát lạnh chạm vào da thịt làm cả ba sáng khoái thờ ra, đồng thời vận dụng chất xám suy nghĩ xem lát nữa nên chơi trò gì.

Ba đôi chân tương tự nhau trắng nõn như bạch ngọc quơ qua quơ lại dưới nước làm dấy lên từng đợt sóng hỗn loạn. Lam Tuyết ngồi giữa, bên trái là Phong Nhi, bên phải là Giáng Đào, cả ba đã sớm bị liệt vào danh sách nhân vật nguy hiểm nếu gặp phải đi vòng sang đường khác ở Tinh Linh Tộc này.

Nguyên nhân ư?

Vì mức độ nguy hiểm của họ vượt qua sức chịu đựng của tất cả mọi người ngoại trừ một con hồ ly có cái bụng đen thui mà lúc nào cũng mặc đồ trắng bóc, một đóa sen đỏ tươi kiều diễm mà luôn luôn đậm nhạt với thể nhân đang băng băng hữu hữu uống rượu và một 'con gà' hiện tại vượt qua muôn ngàn khó khăn 'vạn dặm tìm vợ'.

"Phong Nhi, người và Xích Liên thành thân chưa?"-Lam Tuyết ghé sát Phong Nhi hỏi. Nàng tò mò việc này lâu rồi a!

"Ách... Phong Nhi..."-Đột nhiên bị hỏi như vậy mặt Phong Nhi liền đỏ ửng lên, hai tay xoắn vạt áo, nhỏ giọng đáp.-"Rồi!"

"Còn muội!"-Lam Tuyết xoay sang hỏi Giáng Đào.

Giáng Đào cũng đỏ mặt lên, gật gật đầu.

Lam Tuyết co rút khóe miệng nhìn Giáng Đào.-"Muội đừng có diễn cho ta xem, da mặt dày ba tấc còn biết ngượng à?"

"Ai nha! Nữ hài tử nói đến chuyện này đương nhiên phải như vậy rồi, cái này là hình tượng bất buộc a!"-Giáng Đào vuốt tóc, cười đáp. Cái mặt đỏ ngượng ngùng cũng biến mất tiêu.

Lam Tuyết lườm Giáng Đào một cái, sao lúc ăn không chú ý hình tượng, cũng chẳng thèm đôi co chỉ cho tốn nước bọt. Xoay sang Phong Nhi, tiếp tục hỏi.-"Vậy khi đó người bao nhiêu tuổi, có mở tiệc không?"

"Ừm... hình như lúc đó đệ..... khoảng hai mươi bốn gì đó! Đệ và Tiểu Liên Từ chỉ đến trước mộ phụ thân và mẫu thân, mượn trời đất làm chứng rồi bái lạy thôi!"-Phong Nhi kéo kéo tóc nghĩ nghĩ rồi đáp. Dù sao cũng đã rất lâu rất lâu a!

Lam Tuyết cảm thấy như có một quả bom TNT hạng nặng oanh tạc bên tai, tím lầy mặt Phong Nhi xoa xoa, kéo kéo. Miệng lắp bắp - "Không thể nào? Người nhìn chỉ như mới mười lăm mười sáu thôi, sao có thể là hai mươi bốn được! Không khoa học a! Có thuật dưỡng nhan hay hay bí quyết gì sao? Trước kia đã như vậy hay sau này thành yêu tinh mới biến thành thế này?" - Còn lớn tuổi hơn cả nàng nha!

"L.... Lam Tuyết tỷ tỷ..... trước giờ vẫn vậy.... đừng kéo kéo nữa.... mặt Phong Nhi sắp rớt ra a!" - Hai má của hân bị 'hành hạ' đến đỏ lên, còn kéo nữa sẽ bị hủy dung thật đó. Nếu bị hủy thì làm sao dám gặp Tiểu Liên Từ đây.

"Ách.... Ta hơi kích động..... Ngoan~ xin lỗi a!" - Tình mẹ vốn chết từ lúc còn là trứng nước trong Lam Tuyết lại lần nữa hồi sinh, ôn nhu xoa xoa má cho Phong Nhi.

Giáng Đào đen mặt nhìn hình ảnh quý dị 'mẹ ôm con này', may mà tỷ phụ và Xích Liên không có ở đây. Nếu không..... hậu quả sẽ rất thảm a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Quá Khứ Chính Là Một Hạt Giống.

Chương 43:

Quá khứ chính là một hạt giống.

Sau khi diễn một màn 'mẫu tử tình thâm' xong, đám 'động - thực vật' có mức độ nguy hiểm vượt quá giới hạn chịu đựng của nhân loại cũng chịu lên bờ. Sau khi lau chân khô ráo mới mang 'dép lê' tự chế lột cộp bước đi.

Phong Nhi vô cùng thích thú, trên môi mang nụ cười ngọt ngào như kẹo đường. Cái này đi rất thoải mái lại phát ra âm thanh nghe vui tai nữa a, phải đem đi khoe với Tiểu Liên Từ nga!

Giáng Đào thì che miệng ngáp ngáp dài, đi một mạch về phòng. Buồn ngủ quá à, trở về ngủ mới được!

Lam Tuyết chấp tay sau lưng, chậm rãi bước đi rồi dừng lại trước một hòn non bộ, ngồi xuống đó. Ngửa đầu nhìn bầu trời trong vắt đang dần chuyển sang màu đỏ của hoàng hôn, đôi mắt hoa đào ngập nước tinh ranh dần dần trở nên không tiêu cự, cũng âm thầm đi.

Cũng không biết nàng ngồi ở đó bao lâu, gần người bao lâu, mãi cho tới khi được một vòng tay quen thuộc ôm lấy, mùi hương hồng mai thoang thoảng vờn quanh chóp mũi, thanh âm nhẹ nhàng nồng đậm sùng nịch cùng hơi thở ấm áp phả vào bên tai. - "Sao lại ở đây một mình gần người? Hửm?"

"Không biết, chỉ là đột nhiên như vậy thôi!" - Nàng nghiêng đầu áp má mà lòng ngực hân khẽ cọ vài cái mới giật mình phát hiện một chút lạnh lạnh cùng một chút ẩm ướt từ y phục trên người hân truyền đến không khỏi nhũn nhũn. - "Sao lại mặc đồ ướt? Nhờ bị cảm lạnh thì sao?" - Lại còn mặc lâu như vậy, từ lúc nàng đẩy hân xuống hồ đến giờ cũng đã hơn một canh giờ rồi. Dù biết hân là cố ý mặc như vậy cho nàng xem a!

"Vật nhỏ quan tâm ta sao?" - Cánh môi hồng nhuận của hê ra nụ cười ôn nhu như nước chảy, đuôi mắt phượng phong tình cũng loàn loàn tiểu ý hoặc nhân.

"Nói thừa!" - Nàng nhỏ giọng cảm râm, nhẹ đẩy hân ra. - "Trở về thay y phục đi! Nếu bị bệnh thật sẽ rất phiền!"

"Được!" - Bạch Dạ buông nàng ra, hơi cúi xuống dùng chóp mũi chạm nhẹ vào mũi nàng. - "Đều nghe theo người!"

Mùi rượu nhàn nhạt còn sót lại trong khoang miệng cùng tiếng nói từ tính đó thật sự làm người ta không kiềm chế được mà say, mà si, mà chìm sâu vào đó không cách nào chống cự được.

Hàng mi nhú chặt dần giãn ra, nàng đưa tay bưng má hân, nhẹ nhàng nhéo mấy cái, cao giọng giả vờ tức giận. - "Người a! Đã mặc đồ ướt lại còn uống rượu, coi chừng trúng gió nằm liệt giường, méo miệng sùi bọt mép nha! Khi đó ta sẽ bỏ mặc người luôn!"

"Người nữ sao?" - Hân buông xuống rèm mi dài, ôn nhu hỏi.

"Hừ! Sao lại không? Ta chính là ghét yêu nghiệt nhà người nhất!" - Nàng hừ một tiếng, bĩu môi đáp.

Tức thì hân liền bày ra bộ dạng đáng thương 'người xấu xa chỉ biết chà đạp lên tình cảm của người khác làm ta thương tâm muốn chết' ra, ừ ừ nhìn nàng.

Y như con cún nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi.

Nàng không nhịn được mà cười thành tiếng. - "Diễn cho ai xem hử? Nhanh trở về thay ra bộ đồ ướt này đi!"

Hắn nhẹ gạt đầu một cái, ngồi xuống đưa lưng về phía nàng - "Ta công vật nhỏ người trở về!"

Hiển nhiên là nàng không khách khí mà bò lên lưng hắn, nghịch ngợm hưởng vành tai hắn cắn xuống. - "Tiểu Bạch nhà ta hôm nay thật tốt bụng nha!"

"Đâu chỉ hôm nay, ta từ trước đến giờ luôn đối tốt với người a."

"Mới không có, thường xuyên bày trò chinh ta còn nói đối với ta tốt?"

"Đó là vì người không nghe lời, theo như người nói thì 'trẻ nhỏ không ngoan phải dạy lại', ta chính là làm theo lời người!"

"Oa~ Ta làm gì mà không ngoan chứ? Rõ ràng là rất rất rất~~~~ ngoan~~~~ nga~~~~"

Bạch Dạ hí húp mắt lại đầy nguy hiểm, khẽ quay đầu nhìn nàng, toét miệng cười. - "Người thử nói đi~~"

Lam Tuyết không phục phản bác. - "Ta rõ là không có làm gì nha!"

"Nga!" - Hắn cảm thán một tiếng. - "Vậy ta hỏi người là ai đem dạ mình châu ở Ngự Thư phòng của Xích Liên để chơi ném bi? Là ai lấy bút rử rê Phong Nhi cùng Giáng Đào trộm rượu của Xích Liên uống đến say mềm rồi chạy khắp nơi quậy phá? Là ai nửa đêm nửa hôm vụng trộm lấy son phấn trét lên mặt ta? Là ai nghịch ngợm đem đủ thứ nơ lẻo loét buộc lên tóc ta? Là ai....."

"Ta.... ta... ta...ta...ta ta ta...." Nàng mở miệng khép miệng cũng chỉ nói được chữ 'ta', cuối cùng lựa chọn biện pháp cầm nín, phụng phịu vùi đầu vào tóc hắn. Ủy khuất lí nhí oán trách trong lòng. Nàng là rất nhảm chán nên mới bày ra mấy trò đó a!

Bạch Dạ cồng nàng, chậm chậm bước đi trên con đường đầy đá, lướt qua những khóm hoa đang rạng rỡ khoe sắc, nắng chiều nhuộm phai bạch y của họ thành màu đỏ. Chiếc bóng của cả hai hòa quyện vào nhau kéo dài trên mặt đất...

Đi được một đoạn nàng mới phát hiện có gì đó không đúng, hình như đây không phải đường trở về Liên Cư mà.

"Tiểu Bạch, chúng ta đang đi đâu a?"

"Đến ôn tuyền. Sau khi tắm xong cũng vừa vặn vào giờ cơm tối." - Hắn nhẹ giọng đáp.

"Ân!" - Nàng gạt đầu.

Hắn im lặng một lúc, sau đó mới lên tiếng. - "Vật nhỏ, đối với người quá khứ có quan trọng không?"

Nàng có chút bất ngờ khi nghe thấy, nghiêng đầu nhìn hắn.

Vẫn là tiểu dung mị hoặc thể gian, vẫn là phượng mâu hẹp dài câu hồn đoạt phách, vẫn là phong thái tà tứ lười biếng nhưng có cái gì đó rất khác mà nàng không cách nào nhìn ra được.

"Sao lại hỏi như thế?" - Không biết tại sao tim nàng đột ngột run lên, loại run rẩy khi sợ hãi.

"Đừng hỏi, trả lời ta đi!" - Hắn kẻ má và má nàng, nhẹ nhàng ma sát, tựa như nhận ra run rẩy nhỏ nhoi từ nàng mà trấn an.

"Vớ ta..... quá khứ là một hạt giống. Cho dù nó là một hạt giống xấu xí chứa đựng những kí ức cay đắng, thống khổ, cô đơn lạnh lẽo, tràn ngập kinh hoàng hay một hạt giống tốt được nuôi dưỡng từ niềm vui, hạnh phúc, toàn những điều tốt đẹp đi nữa thì nó cũng là nền tảng tạo nên hiện tại, có hiện tại sẽ có tương lai. Quá khứ - hiện tại - tương lai, tựa như một chuỗi logic nối liền với nhau. Không có quá khứ sẽ không có hiện tại, không có hiện tại sẽ không có tương lai, cũng tương đương với không có bất cứ thứ gì. Mất đi quá khứ sẽ làm thay đổi hiện tại, hiện tại thay đổi tương lai cũng thay đổi làm chệch đi con đường mà bản thân muốn đi. Cho nên quá khứ là một thứ rất rất rất quan trọng, ngoài ra trong quá khứ còn chứa những bài học giúp con người từng bước một lớn lên, từng bước một trưởng thành và cất giữ một số kí ức quý giá của riêng mình không gì thay thế được!" - Nàng chậm rãi đáp, vòng tay ôm cổ hắn từng chút một siết chặt hơn.

"Tiểu Bạch...." - Thanh âm trong trẻo dần trở nên nghẹn vào, khóe mắt không tự chủ đỏ hoe lên.

Quá khứ....

Quá khứ.....

Quá khứ.....

Hai từ liên tục lặp đi lặp lại trong đầu nàng, da diết, gào thét không dứt.

"Tiểu Bạch.... rất khó chịu.... như có cái gì đó trống rỗng.... trống rỗng. Không đầy đủ...."

Bạch Dạ dừng lại, thả nàng xuống rồi ôm chặt vào lòng. Nhẹ giọng dỗ dành. - "Đừng như vậy, là ta sai, ta không nên hỏi linh tinh khiến người thành như thế."

"Tiểu Bạch, có phải hay không người có chuyện đang giấu ta?"-Lam Tuyết kiềm nén tư vị chua xót đang tràn lên mũi, chăm chú chờ câu trả lời của hắn.

"Ta.... Vật nhỏ! Xin lỗi người, bây giờ vẫn chưa thể nói cho người biết!"-Hắn xoa xoa khoeo mắt phỉm hồng ngập nước của nàng, âm ỉ hạ mắt, cúi đầu hôn lên trán nàng.

Thân thể đang run run của nàng trở nên hư nhược, vô lực mà ngã vào lòng hắn, giống như là ngủ say. Nước mắt cũng lăn xuống.....

"Tiểu Liên từ~~~~"

Tiếng gọi quen thuộc mang theo thanh âm non nớt hơi kéo dài truyền đến làm hàng mi sụp xuống của Xích Liên nhanh nâng lên, vừa nâng mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói. Liên bất giác Phong Nhi lộ cả lộ cộc chạy đến, ôm lấy cánh tay y, cong môi cười xán lạn.

"Có chuyện gì vui à?"-Y hỏi, phỉm môi đậm mọng vẽ ra nụ cười ôn nhu mà thuần khiết như tuyết liên hoa.

Hắn cười hi hi, rất tự nhiên chui vào lòng y.-"Ngô, hôm nay rất vui nha!"

Nói rồi hơi kéo ống quần lên để lộ hai bàn chân trắng nõn, mười ngón chân sạch sẽ tròn tròn nộn nộn đáng yêu cùng vật thể lạ được gọi là 'dép lê' trong truyền thuyết.-"Là cái này a! Lam Tuyết tỷ tỷ gọi nó là 'dép lê' đó!"

Y nhìn nhìn một chút rồi véo má hắn.-"Thích là tốt rồi!"

"Nhưng mà...."-Hắn đột nhiên cắn môi cúi đầu, tay miết miếng ngọc bội trên cổ.-"Cái kia..... Nhuyễn tháp của Tiểu Liên Từ.... ưm... thành cái này..."-Đó là cái nhuyễn tháp y hay ôm hắn cùng nhau nằm ngủ trưa, mà lúc đem đập ra hắn lại quên mất lúc này thấy y mới sức nhớ ra a.

Y nhàn nhạt gật đầu, tỏ ý đã biết.

"Còn có.... cái ống đựng bút... vỡ rồi. Tiểu Liên Từ tức giận sao?"-Hắn mở to đôi mắt nai trong veo tràn ngập lo lắng nhìn y. Sở thích của y rất ít, chỉ đếm trên một bàn tay.

Xếp hạng cuối là ngủ trưa. Mà phải nằm trên nhuyễn tháp đó mới ngủ được a!

Tiếp theo là sưu tầm mấy thứ như ống đựng bút này nọ. Mà cái ống đựng bút kia là cái y thích nhất.

Còn mấy cái khác hắn đều không biết.

"Không giận!"-Y nhẹ giọng cười thành tiếng, so với những thứ đó hắn mới là quan trọng nhất.

"Thiệt hông?"

"Ân!"

"Oa~ Tiểu Liên Từ là tốt nhất nha!"-Nhận thấy y không giận, hắn liền cao hứng hôn 'chụt' một cái lên má y.

"Hôn sai chỗ rồi!"

"Sao... ngô..."

Hắn mở to mắt nhìn gương mặt tuyệt mỹ của y phóng đại trước mắt, trên môi truyền đến độ ẩm và cảm giác mềm mại quen thuộc. 'Bùm' một tiếng vang lên trong đầu, toàn thân hắn đều đỏ lựng lên. Ngượng ngùng nhắm mắt đón nhận nụ hôn ôn nhu nhưng nóng bỏng của y.

Trong khi Giáng Đào đang say giấc nồng mà mơ màng gọi tên Trụy Nguyệt. Thì Trụy Nguyệt đang khóc không ra nước mắt, bị thống khổ bánh bao mà ngơ ngác nhìn trời.

Phượng Tê Đế Quân cao cao tại thượng cư nhiên bị lạc vào mê trận, quá đáng hơn là hắn dùng rất nhiều biện pháp mà không cách nào thoát ra được. Không phải hắn vô dụng mà là thế trận này quá tinh vi, hơn nữa người lập trận còn có tu vi cao hơn hắn a, nếu dùng pháp thuật cường chế phá trận chưa chắc đã được mà còn bị pháp thuật phản phệ làm bị thương.

Hắn vừa tức vừa thẹn mà hung hăng trút giận vào cái bánh bao, đồng thời đem đám thần tiên luôn miệng nói yêu tinh chỉ là tép riu yếu xiu chỉ cần búng tay một cái là té ngay.

Mẹ nó! Yếu chỗ nào chứ hả? Hả?

Còn chưa thấy lỗi vào lão tử đã bị nhốt ở đây hết một ngày rồi, để vào đến Tinh Linh tộc thì còn bao nhiêu khổ ải đây hả? Lão tử là Phượng Tê Đế Quân, là bách điều chi vương chứ không phải thùng cơm hay bù nhìn, mà còn khốn khổ thế này đây a! Đám thần tiên hỗn đản tung tin vịt hại lão tử thành

không chuẩn bị gì đã nhảy vào hồ lửa a!

Lão bà ơi~~~~ Nàng phù hộ độ trì cho ta nhanh chóng thoát ra a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Mỹ Nhân Xuất Dục Đồ!

Chương 44:

Mỹ nhân xuất dục đồ!

Mông lưng lay động hàng mi cong cong như hồ điệp, Lam Tuyết mờ mịt chớp mắt mấy cái để thích ứng với mức độ ánh sáng mờ mờ ảo ảo ở xung quanh.

Bốn bề bao phủ bởi rèm lụa bạch sắc, khe khẽ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, xuyên qua lớp hơi nước mỏng manh là một ôn tuyền rất lớn lượn lờ khói trắng.

Ách... hình như.... còn có ai đang ở trong đó.

Người nọ đưa lưng về phía này, nước chỉ ngập đến eo nên để lộ ra một phần thân thể gầy gầy mảnh khảnh, một đầu tóc đen ẩm ướt xuôi theo bờ vai trút xuống dán sát vào thân thể, phần tóc trong nước thì theo mỗi cử động nhỏ của người nọ mà chuyển động nhẹ nhàng bồng bềnh trong nước. Phần cổ thon thả kết hợp cùng bả vai cân xứng duyên dáng và tấm lưng mượt mà tạo thành những đường cong tuyệt đẹp, làn da trắng tựa tuyết mùa đông vì nhiệt khí mà chuyển sang màu hồng phấn mê người, bọt nước từng giọt từng giọt đọng lại như trên châu lấp lánh trượt xuống tạo ra một vệt nước li ti. Người nọ như ẩn như hiện khoe mình ở đó, chỉ mỗi bóng lưng cũng làm người ta mê muội không dời được mắt.

'Oành' một tiếng, khô khốc nuốt một ngụm nước bọt, trông đầu nàng xuất hiện lên từng chữ một:

MỸ....

MỸ NHÂN....

MỸ NHÂN XUẤT....

MỸ NHÂN XUẤT DỤC....

MỸ NHÂN XUẤT DỤC ĐỒ!!!!

Nàng ngơ ngác đực mặt ra, dụi dụi mắt để nhìn cho rõ.

Ííííí~~~~ Sao mà 'mỹ nhân' này nhìn quen quá vậy nè?

Còn đang nghi hoặc thì 'mỹ nhân' đã dần chìm xuống rồi như biến mất vào trong nước, nếu không phải có những gợn sóng lăn tăn dao động thì nàng đã tưởng vừa rồi là ảo giác.

Đợi một phút....

Hai phút.....

Ba phút.....

Bốn phút.....

Vẫn chưa thấy 'mỹ nhân' ngoi lên.

Nàng đột nhiên có cảm giác da gà nổi lên toàn thân, chẳng lẽ gặp phải quỷ sao? Là thủy quỷ?

Mon men đến gần, nàng nhúu mày nhìn, tò mò vói tay xuống nước.

Đầu tiên là xúc cảm ấm áp do ôn tuyền mang đến, tiếp theo đầu ngón tay dường như chạm phải cái gì đó.

Là râu? Không giống lắm!

Ân... Tóc... Phải, là tóc!

Tóc? Nàng hít vào một ngụm khí lạnh. Gặp quý thiết rồi a!

Mặt mũi nàng trắng bệch rồi rút tay ra, sợ hãi hét lên. - "Quý a!" - Rồi lăn đùng ra đất?

Đương nhiên.... không phải a!

Sự thật là Lam Tuyết thậm chí không hét mà còn túm tóc đó lôi 'con quý' lên. Trên mặt viết rõ hàng chữ: Kích động quá!

Nếu bắt được nhata định phải nhốt trong lồng heo ngày ba bữa đem ra ngắm nha!

Cả gương mặt 'con quý' đều toàn tóc là tóc che lại. Nhưng nhìn qua bộ ngực phẳng lì như sân bay quốc tế nàng khẳng định 'con quý' này không phải nữ nhân a!

Lấy tay còn lại vén tóc ra, nàng triệt để 露, cái bản mặt của 'con quý' này nhìn vô cùng quen mắt.

Ôi mẹ ơi! Nàng muốn bóp chết hán ngay tại chỗ a!

Cực lực đề nén máu S đang dâng trào, nàng liều mạng hít thở, bình tĩnh hỏi. - "Ngươi ở đây làm gì? Lại còn giả quý?"

"Tắm a! Ta lúc nào thì giả quý, rõ ràng là cái đầu nhỏ của ngươi tự suy diễn ra!" - Bạch Dạ đưa tay giải thoát nhúm tóc bị nàng túm đến đau cả da đầu. Nhún vai đáp.

"Vậy còn ta, sao ta lại ở đây?" - Nàng nhớ hán công nàng, sau đó thì cái gì cũng không biết nữa. Kỳ quái!

Hán vuốt bọt nước trên mặt xuống, cong môi cười chăm chọc. - "Chuyện là có một vật nhỏ nào đó ngủ say như heo còn chảy nước miếng túm lúm, ta gọi thế nào cũng không dậy nên tha tới đây luôn!"

"Không thể nào!" - Nàng tròn mắt phản bác.

"Ngươi không tin? Vậy thì lấy áo của ta mà xem, trên đó còn dính nước miếng của ngươi kia kia!" - Hán nhìn đáng vẻ tròn mắt há mồm của nàng mà cô nhin cười, đưa tay chỉ chỉ bộ bạch y để cạnh bờ.

Liếc nhìn bộ bạch y trên bờ, lại nhìn hán đang nhe răng híp mắt cười, nàng rất chi là không biết xấu hổ, hất tóc. - "Nước miếng của ta là trân bảo đó biết không hả, không phải ai cũng có được a!"

Hán bị nàng chọc mà phụt cười, ôm bụng úp sấp vào thành hồ mà run rẩy. - "Phải... ha ha.... Trân bảo a! Vậy là ta phải hưởng dụng nhiều chút mới được!" - Nói rồi kéo nàng xuống nước, một tay ôm thắt lưng mềm mại, một tay giữ sau gáy, cúi đầu hôn xuống.

"A!" - Thành linh bị kéo xuống nàng có chút giật mình mà ôm cổ hán.

Trên môi là nụ hôn quen thuộc, dịu dàng mà tinh tế, từ một cái chạm như chuồn chuồn đập nước dần trở nên cuồng nhiệt. Đầu lưỡi giảo hoạt nhanh nhẹn tách môi nàng ra, lướt qua hàm răng trắng nõn chui sâu vào khoang miệng ngọt ngào, cuốn lấy đầu lưỡi của nàng trêu chọc, câu dẫn nàng đáp lại, day đưa không muốn ngừng.

Hai khối thân thể gắt gao dán chặt cùng một nơi, da thịt vốn non mềm lại ngâm qua nước ấm càng thêm nhẵn nhụi của hán dưới lòng bàn tay làm nàng cảm lòng không định mà muốn vuốt ve. Cũng không biết do nước ấm hay không mà cả hai đều cảm thấy từng tế bào như bị thiêu đốt, kích động không thôi.

Chỉ bạc trong suốt theo khoe miệng chảy xuống tạo nên một loại hình ảnh dâm mỹ khôn cùng, hơi thở dồn dập nồng đậm kích tình bao phủ khắp nơi.

Từ khe hở của hai đôi môi thoát ra tiếng rên rỉ mềm mại thấu xương của nữ nhân. Bạch y ướt đẫm cũng từng lớp một được giải khai, thân thể nhỏ nhắn trắng ngần nhuộm sắc hồng cũng hiện ra.

Kết thúc nụ hôn dài triển miên, Bạch Dạ ôn nhu xoa cánh môi bị mình chà đạp đến sưng đỏ, hải lòng nhìn cả thiên hạ vô lực tựa bên ngực gian nan hít thở, hai mắt ướt át ngập sương mờ mịt chìm sâu vào tình dục. Mục màu lục sắc xinh đẹp úy khuất nhìn hán lại có chút trông chờ, quyến rũ.

Mị nhãn như tơ mang đậm ý cười, hán nghiêng đầu cắn vào vành tai nàng, dùng răng nanh miết nhẹ, dọc theo cái cổ mảnh khảnh đi đến xương quai xanh để lại một chuỗi ấn kí đỏ sạm rồi dừng lại. Yêu mị kéo ra nụ cười mê hồn đoạt phách, nhìn nàng. - "Cùng nhau tắm, thế nào?"

Lam Tuyết thần trí cũng thanh tỉnh hơn, khoe miệng kịch liệt co rút nhìn hán. Có cảm giác một đàn lại một đàn quạ đem thay nhau bay trên đỉnh đầu, rất muốn đè hán ra đập một trận cho bỏ ghét.

Đậu xanh rau má! Cái này gọi là sát phong cảnh đó biết không hả? Hả? Hả?

Hồi lâu mới đưa hai tay bưng má hấn, đem mặt hấn kéo ra hai bên.-"Không muốn!"

Hấn bắt lấy móng vuốt đang dùng sức phá hoại nhan sắc của mình đặt lên vai.-"Ban ngày tuyên dâm là không đúng!"

"Thực sắc dã tính a! Ban ngày ban đêm ta cóc cần quan tâm!"

"Tiểu háo sắc!"

"Còn ngươi là đại háo sắc chuyên môn câu dẫn, lừa gạt tiểu háo sắc rồi đem ăn sạch a!"-Nàng chủ động hôn lên môi hấn. Đôi mắt hoa đào mị mị lưu chuyển màn sương mỏng, tiểu ý mê người hiện rõ trên đôi môi anh đào ướt át.

Rèm lụa đang đưa che đi nửa mờ nửa che bức tranh sắc dục mê người thoát ần thoát hiện sau tầng khói mờ ảo, nhưng không cách nào ngăn được tiếng rên rỉ thở dốc làm người ta đỏ mặt tía tai truyền ra.....

Đến giờ cơm tối, một bàn mỹ thực sắc hương vị đều đầy đủ, Giáng Đào híp mắt nhai a nhai, gật đầu khen ngon. Bất quá không khí có chút quý dị, Bạch Dạ và Xích Liên ân cần bồi ái nhân dùng bữa, còn hai vị kia chỉ cắm đầu vào chén cơm chưa từng ngẩng lên.

"Ngon thật, là đầu bếp nào nấu a? Mai lại bảo hấn nấu tiếp!"

Phong Nhi dùng đũa chỉ chỉ Xích Liên ngồi bên cạnh.

"Oa~ Phong Nhi hay thật, làm cách nào mà Xích Liên chịu xuống bếp a?"-Giáng Đào nháy mắt, lại nhìn sang Xích Liên đầy trông đợi.-"Mai lại nấu tiếp nhé?"

Phong Nhi cúi đầu càng thấp, liên tục lùa cơm vào miệng, lỗ tai đỏ lựng như trái cà chua.

Xích Liên đưa mắt nhìn vành tai đỏ của Phong Nhi, mỉm cười gật đầu.-"Được!"

Phong Nhi khóc không ra nước mắt, miếng cháo nhai cơm. Cơm thì ngon thật nhưng mà.... Ô ô.....ô~

"Tỷ!"

Bị gọi đến Lam Tuyết suýt làm rơi cả đũa, mờ mịt nhìn Giáng Đào.-"Nga?"

"Tỷ sao vậy? Mặt đỏ quá trời kia!"

"T... ta ỏn."-Ngậm cơm đang nuốt xuống nghẹn lại trong cổ họng, kịch liệt ho khan.-"Khụ.... khụ khụ.... N... nước...."

Bạch Dạ cầm chén canh đưa cho nàng, tay khác vỗ vỗ lưng giúp nàng thuận khí.-"Ăn từ thôi!"

Lam Tuyết mở to mắt nhìn hấn - Rất đỏ a!

Hấn nhún vai - Cũng không ai giành với ngươi!

Giáng Đào lại sợ thiên hạ không loạn, soi mói hỏi tiếp.-"Phong Nhi, trên cổ đệ bị gì a? Tỷ cũng có nữa kia!"

Phong Nhi 'phốc' một tiếng đem toàn bộ canh trong miệng phun ra hết. Áp ứng nói loạn.-"Cái kia..... muối... Gần đây nhiều muối. Bị.... bị muối đốt a!"

Xích Liên hơi nheo mắt, rút khăn tay lau miệng cho Phong Nhi.-"Muối đốt a!"

Trái lại với Phong Nhi da mặt mỏng như giấy thì Lam Tuyết đã dày đến mức Vạn Lý Trường Thành cũng ngã nón chào thua, nhếch môi híp mắt nhìn Giáng Đào.-"Muội cũng thành thân rồi, đừng có làm bộ không biết mà hỏi vớ vẩn như vậy!"-Nói rồi không chút thay đổi chỉ chỉ Bạch Dạ-"Là hấn cắn ta a!"

Bạch Dạ nâng khóe môi, cười đến yếu mị khuynh thành. Mấy cung nữ xung quanh cũng nhìn không được mà ôm ngực lùi lại mấy bước, hai má đều đỏ cả lên. Lợn sắc thương của Hồ Vương đại nhân lại tăng lên rồi!

Nhất thời cả bàn ăn rơi vào im lặng, Giáng Đào cũng cúi đầu ăn cơm. Đồng thời cảm thấy túi thần quá trời, ai cũng có ái nhân bên cạnh chỉ có nàng chèo queo một mình. Gà gộc~ chàng ở đâu a, sao còn chưa chịu đến tìm ta?

"Ách xì~"-Con gà nào đó dụi dụi mũi, cúi đầu chọc ổ kiến.-"Kiến a kiến a! Có phải Giáng Đào vừa nhắc ta không? Giờ chỉ còn ta với tụi bây, tụi bây cũng không chịu nói chuyện với ta rồi bảo ta sống sao?"

Ngồi được một lúc thì đứng phắt dậy, hung hăng hướng vào ổ kiến lửa đập a đập a đập a. - "Dám khi dễ ta, không trả lời ta! Ta đập chết các ngươi! Hừ hừ!"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Thức Tỉnh.

Chương 45:

Thức tỉnh.

Bóng đêm mê ảo đem mọi thứ hòa tan vào bóng tối, chút ít ánh sáng yếu ớt le lói từ những ngọn đèn nhỏ. Tất cả chìm trong lặng yên tịch mịch, ngủ say trong giấc mộng của mình.

Chỉ duy nhất một người.....

Hắn đứng đó, cúi đầu nhìn cái bóng cô độc của mình kéo dài trên mặt đất. Bạch y tinh khiết tựa đoá tuyết liên trắng ngần, khí chất cao quý cùng dung nhan xinh đẹp như thiên tiên đối lập với hắc ám xung quanh. Thế nhưng, trong đôi mắt phượng sâu thẳm kia lại chứa đầy hắc ám, hơn bất cứ thứ gì trên đời này, chăm chú nhìn chiếc bóng của mình đang vẫy vẫy như một thực thể sống có ý thức riêng. Không biết nó đang cuồng loạn trong thống khổ hay là sung sướng mà hình dạng đã trở thành một bóng con quái vật thô to đầy nanh vuốt, hai mắt là ai điếm sáng màu đỏ tà ác, cái miệng lớn như chậu máu. Nó híp mắt nhìn hắn, rồi cất giọng cười, khàn khàn ồm ồm vô cùng khó nghe. - "Ha ha ha~ Cuối cùng ngươi cũng thức tỉnh rồi. Ta cũng đã tự do, bị giam lâu như vậy rất khó chịu."

Hắn vô diện biểu tình nhìn nó, vẫn im lặng.

"Đến, chúng ta cùng nhau hủy diệt thiên địa này, để cho tất cả biến thành tuyệt vọng. Nhanh.... đến với ta.... nhanh lên.... nhanh lên...." - Nó vươn tay về phía hắn, mở to mắt chờ đợi. Thanh âm ánh sáng càng lúc càng dồn dập, cơ hồ muốn gào lên. - "Ta là bóng tối trong tim ngươi.... là ham muốn giết chóc của ngươi.... là sức mạnh của ngươi.... chỉ cần chạm vào.... Chạm vào ta. Hai chúng ta sẽ trở thành một.... Không ai có thể đánh bại chúng ta! Nhanh lên! Nhanh nào! Sẽ rất nhanh.... mọi sinh linh đều phải quỳ rạp dưới chân chúng ta!"

"Chúng ta?" - Hắn cuối cùng cũng có phản ứng, thấp giọng thì thào.

"Phải! Phải! Là chúng ta! Chúng ta. Ngươi và ta... Ha ha ha..." - Nhận được sự đáp lại, nó càng điên cuồng hơn. Chỉ hận không thể nhào đến nuốt lấy hắn ngay lập tức. Chỉ cần một cái chạm nhẹ thôi, thân thể đó, sức mạnh của thân mình đó sẽ là của nó. Tuy không biết tại sao nó không bị Hoán Linh Thạch thanh tẩy mà chỉ bị phong ấn trong cơ thể của hắn nhưng trừ khi hắn tồn tại oán niệm thật sâu nếu không nó sẽ không thoát ra được. Nay nó đã thoát ra được đồng nghĩa với việc hắn đang bị oán niệm của hắn khống chế, cũng là thời cơ tốt nhất cho nó.

"Ta và ngươi?" - Hắn khẽ nhàu mày, trên môi xuất hiện nụ cười khinh蔑 chán ghét đến tận cùng. - "Dựa vào cái gì so sánh ta và ngươi ngang hàng? Dựa vào cái gì ngươi dùng từ 'chúng ta'? Dựa vào cái gì ngươi là bóng tối trong tim ta? Dựa vào cái gì ngươi là sức mạnh của ta? Dựa vào cái gì... ta phải chạm vào ngươi? Ngươi xứng sao?"

"Vì đó là số phận. Ngươi và ta cùng nhau trở thành một. Thống trị Tam Giới!" - Nó kích động rít lên.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn nó, ánh mắt đó đáng sợ đến mức nó phải run lên. - "Đã tâm không nhỏ nhỉ?"

Hắn chậm rãi cong khóe môi lên, nụ cười càng rộng mở rồi trở thành cười ra tiếng, hai tay ôm trước ngực nâng cằm lườm nó. - "Lại còn cả số phận nữa, đúng là chuyện cười giữa đêm khuya mà. Ngay từ lúc ta tái sinh với hình hài này thì hai từ 'số phận' đó hoàn toàn không hề tồn tại nữa. Cuộc đời ta là do chính ta định đoạt không phải do 'số phận'. Còn ngươi.... nói thế nào để ngươi không phải tự ti a! Ân~"

Tức thì nó như con chó bị đập phải đuôi, hung tợn mở to đôi mắt đỏ rực. - "Ta chính là ngươi. Là một nửa của ngươi. Ngươi không thể thiếu ta...."

Ngón tay thon dài trắng như bạch ngọc miết nhẹ cánh môi đỏ mọng, hắn nheo mắt lại, trong ánh mắt lạnh lẽo mang theo tia trào phúng. - "Ha~ Sai, hoàn toàn sai! Gì mà sức mạnh của ta, một nửa của ta chứ? Ngươi nghĩ một khối oán khí có thể tạo nên sức mạnh của Thần à?"

"Có một bí mật mà rất ít người biết đến, ngay cả Thiên Đế hay đám thần tiên loi nhoi cũng không. Hơn nữa một trong số đó đã không còn tồn tại, chỉ còn hai người biết đến. Chẳng may là ta lại là một trong hai người còn lại đó, có lẽ.... ta cũng đã quên mất mãi cho đến khi vật nhỏ dùng Hoán Linh Thạch giúp ta cải mệnh. Lúc đó ta mới sực nhớ ra ta vốn không phải tạo nên từ oán khí....." - Hắn hạ rèm mi, dừng lại một chút rồi cười phá lên. - "Ha ha~ Ta cư nhiên bị lợi dụng, còn phải gánh chịu số mệnh cô độc, chỉ cần bước vào luân hồi sẽ phải gánh lấy mọi đau khổ đời người, đón lấy cái kết thê lương mà

không hiểu vì sao. Cứ như vậy ta tự hỏi tại sao ta phải thể thảm như vậy, đến bao giờ ta mới thoát khỏi vòng lẩn lẩn đó? Ta hết lần này đến lần khác luân hồi rồi lại luân hồi, chỉ mong tìm cho mình một cái kết tốt đẹp hơn. Nhưng dù ta có làm thế nào thì vẫn không thay đổi được, bất luận đầu thai thành nam nhân hay nữ nhân cũng trở thành một cái họa thủy hại nước hại dân vạn người phi nhỏ là hồ ly tinh quyến rũ quân vương, biến thành cái có 'tranh đoạt mỹ nhân' để vương các nước bám vào nó mà phát động chiến tranh làm sinh linh đồ tể, máu chảy thành sông. Rồi cuối cùng đem tất cả đổ lên người ta, đem ta lăng trì, chém đầu thị chúng hoặc là ngũ mã phân thân..... Mãi cho đến khi ta gặp nàng... ta lạnh lùng xua đuổi nàng, vì đã trải qua quá nhiều quá nhiều kết cục đầy máu tanh ta cảm thấy sợ, sợ bản thân sẽ phải khổ hơn nữa. Nhưng nàng vẫn cứ như một cái đuôi đeo dính lấy ta. Mười kiếp, nàng theo ta xuống trần gian suốt mười kiếp, ta từng chút một động tâm, yêu đến mê muội, không cách nào thoát ra. Thế nhưng cái Thiên giới khôn khiếp lại một mực đem Thiên quy chó má gì đó ra bắt bớ ta chia cách, nàng vì vậy mà trộm Hoán Linh Thạch chịu hình phạt Diệt Thần.... Ta biết nàng nhất định sẽ không chết vì nàng đã hứa dù bất luận thế nào cũng cùng ta bên nhau. Người đời chẳng phải hay mắng ta là hồ ly tinh hay sao, lần này ta sẽ thành toàn cho họ. Ta dùng thần lực tạo ra khối thân thể này, trở thành một hồ ly tinh thực thụ. Ta biết thời gian để gặp lại nàng sẽ rất dài rất dài, mà ta chưa chắc sẽ nhận nhìn được đến lúc đó mà đem Thiên giới đập nát, nên đem ký ức của ta cùng người phong ấn lại cùng một nơi, chỉ khi nào người thức tỉnh ký ức mới trở lại với ta, mà chìa khóa để phá phong ấn chính là oán niệm của ta, trong khi oán niệm đó chỉ được khơi dậy khi ta gặp được nàng. Đó cũng là lúc ta từng bước một trả lại tất cả những gì ta và nàng đã phải chịu."

"Mà người.... giá trị đã trở thành con số không.."-Hắn chậm rãi nâng tay trên không trung, bỏ qua biểu tình kinh hoàng của nó, bàn tay từng chút một bóp chặt..-.....Cũng nên biến mất rồi."

Nó mất đầu gầm gừ, hai tay như cố gờ cái gì ở cổ, liên tục giãy dụa hai mắt trừng lớn như thể nước ra..-"N... Người.... bỏ ra.... Không thể.... Người không thể làm vậy.... Người... Người sẽ hối hận.....Khôn khiếp..... Khụ khụ.... khụ... Người.... Trường Oán.... ta.. TA NGUYỄN RỪA NGƯỜI.... NGƯỜI SẼ MÃI MÃI..... MÃI MÃI KHÔNG THỂ Ở CẠNH... Ở CẠNH NGƯỜI MÌNH YÊU.... MÃI MÃI CÔ ĐỘC.... HA HA HA HA ~~~~"

Cái bóng vắn vẹo đến khó coi, lưu lại tiếng cười khó nghe hơn cả khóc rồi từ từ tiêu tán. Bạch Dạ hạ tay xuống, nhìn cái bóng đã trở lại hình dáng vốn có, lạnh lùng nhíu môi. Nguyễn Rùa sao? Hắn đã nghe nhiều đến mức vô cảm với những lời đó. Hơn nữa hắn không phải Trường Oán, hắn là Bạch Dạ.

"Chắc chắc~ Oán khí quả là có khác, nguyên rùa cũng rùa đứng chỗ nha!"

Bất ngờ vang lên một thanh âm trong trẻo của hài tử. Bạch Dạ xoay người nhìn sang.

Một nam hài toàn thân vạm vỡ bạch y hoa lệ đứng trên lan can chấp tay sau lưng. Mái tóc đen mờ ảo mang ánh tím xòa tung tự do buông xuống dài đến tận chân, gương mặt khả ái nhưng lại không có chút nét ngây ngô nào của trẻ con mà tàn rã tà khí ma mị, làn da trắng mịn như ngọc thạch. Nhìn tới nhìn lui nhìn ngang nhìn dọc thể nào cũng thấy nam hài hết như một phiên bản thu nhỏ của Bạch Dạ, hay nói đúng hơn Bạch Dạ là phiên bản người lớn của nam hài. Chỉ có vài phần khác nhau rất nhỏ.

Hầu như với sự xuất hiện bất ngờ của nam hài Bạch Dạ cũng không quá ngạc nhiên. Lạnh nhạt lên tiếng..-"Con nít đi rình trộm là không đúng."

Nam hài kia chính là Dạ Nguyệt, hắn bĩu môi liếc xéo Bạch Dạ..-"Không biết tôn ti. Thật sự bị Tiểu Tuyết dạy hư hết rồi, vẫn là cái mặt than vạn năm tê liệt như nhà có tang trước kia tốt hơn. Ai mà thèm rình trộm chứ, ta quang minh chính đại mà rình a! Đến~ Gọi tiếng 'Ca ca' nghe nào!"

Bạch Dạ đi đến trước mặt Dạ Nguyệt, đưa tay捏 mặt hắn..-"Chùng nào cao hơn ta rồi hẳn tính."

Dạ Nguyệt trừng mắt, nghiêng răng gạt tay Bạch Dạ ra..-"Hồ Ly thú chết bầm!"-Tức chết hẳn mà, đừng nói là hình hài nhỏ xíu này cho dù là hình dạng thật hẳn so với con hồ ly này cũng cao bằng nhau không hơn không kém. Y như một khuôn đúc mà ra.

Bạch Dạ ôm tay, nhíu mày khiêu khích..-"Không phục thì cổ mà bồi bồi, ăn mau chóng lớn nha!"

"Hừ! Chóng lớn nội người. Người mới chóng lớn cả nhà người đều chóng lớn. Vương bát đản, hôn đản!"-Dạ Nguyệt nổi đóa, hung hăng mắng..-"Mẹ nó! Lão tử tốt bụng đến xem người chết hay chưa mà người dám chằm chọc lão tử! Người nhớ cái bản mặt móc của người đó, sau này có việc gì đừng hòng lão tử giúp người! Người là cái đồ vong ơn phụ nghĩa, ăn cháo đá bát, đứng núi này trông núi nọ, qua cầu rút ván #@%&×C@#%....."-Hầu như đem tất cả tục ngữ ra mắng hết.

Bạch Dạ xoa xoa lỗ tai bị mắng đến ù ù, rất không cam tâm mà mở miệng..-"..... Ca.."-Nếu không gọi có lẽ tên điện này sẽ mắng đến tận sáng.

"Ngao~~~~"-Dạ Nguyệt cười tủm tỉm, vươn bàn tay mồm mím vỗ đầu Bạch Dạ. Thỏa mãn-ing~~~~

Bạch Dạ nhìn trời. Nếu là người khác có lẽ đã sớm bị hắn đem cạo đầu rồi chà muối ớt lên hay lột mất một tầng da đem đi ngâm dấm... nhưng với Dạ Nguyệt thì ngoại lệ, quan hệ của Dạ Nguyệt và hắn khá đặc biệt.

"Khụ khụ~ Nói chính sự đi. Người muốn làm gì tùy người nhưng ít nhất phải nghĩ đến hậu quả. Người đem Thiên giới nghiền thành bùn cũng không sao nhưng đừng để ảnh hưởng đến phạm nhân, người từng trải nên người hẳn là hiểu cảnh khô lâm thang! Về phần ký ức bị lấy của Tiểu Tuyết thì cứ tìm Từ Mộc lão nhân nên cho lão một trận lão sẽ nói a! Nếu không thì cứ bùng luôn cả gốc là được!"-Dạ Nguyệt thu hồi về mặt đùa bỡn thay vào đó là thái độ nghiêm túc, mực mầu từ sắc thoáng híp lại.

"Ta hiểu!"-Bạch Dạ nhẹ giọng đáp.

Dạ Nguyệt gật gật đầu, từ trên lan can nhảy xuống, ngửa đầu nhìn Bạch Dạ..-"Lúc ta đến đây thấy con gà diên xui xẻo đó vẫn còn bị nhốt ở mê trận, khi hắn đến tìm Tiểu Đào người phải thay ta chinh chiến hẳn!"-Trong lòng thầm cảm râm. Cao như vậy làm gì chứ, mỗi cổ muốn chết. Đầu tại con gà diên xui xẻo kia, lúc trước chỉ cần một đêm có thể trở lại hình dáng bình thường, mà từ khi gặp phải con gà đó..... suốt mấy ngày rồi vẫn chưa biến đổi được a! Bị phẫn!!!!!!!!

Bạch Dạ sờ cằm-"Con gà điên? Ân... là Trạ Nguyệt sao? Hấn có thù với ngươi à?"

"Hừ hừ! Hấn dám lấy sâu nhất ta, dùng đĩa hù ta..."

Chưa nói hết đã bị Bạch Dạ cắt ngang-"Rõ ràng là cố tình để bị khi dễ lại còn mang thù. Nếu ngươi không muốn hấn làm được chắc? Ấu trĩ!"

Dạ Nguyệt nhảy dựng lên, tức đến sắp phun ra một búng máu-"Ngươi mới ấu trĩ, cả nhà ngươi đều ấu trĩ! Lão tử đại nhân không chấp tiểu nhân, nhớ chăm sóc tốt cho Tiểu Tuyết, ta đi a!"-Nói rồi xoay người biến mất.

Bạch Dạ lắc đầu cười khô, như vậy còn nói không ấu trĩ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hai Vạn Năm.....

Chương 46:

Hai vạn năm.....

Hắc ám dần lui đi, trả lại cho Tinh Linh tộc một cảnh đêm mỹ lệ như tranh vẽ.

Lãnh đạm đưa mắt nhìn vành trăng hờ hững treo ở trên cao, Bạch Dạ lặng lẽ thở dài một cái rất khẽ.

Tức thì có một đôi tay trắng muốt ôm lấy thắt lưng hấn, cái đầu nhỏ áp vào tấm lưng của hấn cọ cọ, thanh âm khàn khàn còn đang say ngủ cũng truyền đến bên tai-"Tiểu Bạch~"

"Sao không ngủ mà chạy ra đây làm gì?"

Vào những thời điểm thế này nàng chính là yêu tinh bám người như keo dán ruồi mà dính lấy hấn, ôm ôm cọ cọ. Hàm hồ nói-"Không, Tiểu Bạch, một mình, lạnh, không được, đi tìm."

Hấn ghép lại rồi thêm một số từ sẽ khác sẽ ra được một câu hoàn chỉnh mà nàng muốn nói: Không có Tiểu Bạch, một mình rất lạnh ngủ không được nên đi tìm.

Bạch Dạ đỡ khóc đỡ cười xoay người ôm nàng trở vào phòng-"Trở về ngủ tiếp nha."-Hấn thả nàng xuống rồi cởi áo ngoài treo lên giá.

Nàng bò lên giường, ngồi ôm chần mớ to mắt nhìn hấn.

Hấn cười khê một tiếng, lên giường, đưa tay xoa xoa đầu nàng, nằm xuống, kéo nàng ôm vào lòng, đắp chăn lại. Một loại động tác vô cùng thuần thực, hiển nhiên là đã làm rất nhiều lần.

Lúc này Lam Tuyết mới thỏa mãn híp mắt lại, rút vào lòng hấn. Mơ màng lên tiếng-"Tiểu Bạch..... Ta lại nằm mơ."

Nhịp thở bình ổn của hấn phút chốc ngừng lại, là 'lại' chứ không phải 'vừa' hay 'mới'....

"Mơ thấy cái gì?"-Hấn tựa má vào đỉnh đầu nàng, thấp giọng hỏi. Hai tay vòng quanh eo cũng siết chặt hơn.

"Không nhớ được.... Không thể nhớ ra.... Rất kì quái....."-Nàng lẩm bầm, âm thanh nhỏ dần rồi im bặt.

Nhìn thiên hạ trong lòng đã rơi vào giấc ngủ ngọt ngào, tâm hấn lại càng rối loạn hơn.

Vươn tay khẽ chạm vào tâm mi của nàng, hấn không khỏi nhủ mảy. Có một sức mạnh nào đó đang phản kháng, ngăn chặn pháp thuật hấn thi triển. Nếu cứ như vậy một ngày nào đó nàng sẽ nhớ lại những kí ức vụn vặt hấn đã xóa bỏ, còn nếu hấn áp chế nó lại thì sẽ gây thiệt hại cho cơ thể nàng. Phải làm thế nào mới tốt đây?

Khi nàng nhớ lại nàng sẽ dùng thái độ nào để đối mặt với hấn?

Nàng sẽ phản ứng thế nào?

Nàng... có hận hấn không?

Dù có hận cũng không sao.... Nàng đã làm quá nhiều vì hấn, lần này đến phiên hấn làm cho nàng, hấn không muốn nàng bị cuốn vào chuyện đối đầu với Thiên Giới nữa. Đợi khi kế hoạch thành công, hấn đoạt lại được kí ức của nàng, khi đó tất cả sẽ kết thúc.

Nàng sẽ hiểu cho hấn mà, phải không?

Nhất định mà!

Mùi hương thanh lãnh nhẹ nhàng của Băng Liên Hoa vây quanh chớp mũi, như một dược liệu an thần từng chút một xua đi muộn phiền. Toàn thân hấn không tự chủ thả lỏng, dần khép mắt lại ngủ say.

Ma Giới.

Dạ Nguyệt ung dung bước đi, quanh người có một vầng sáng màu bạc mờ mờ bao phủ, trên vạt chiếc áo choàng trắng thuần thêu hoa văn lưu động màu bạc, cực kì khéo léo, tinh xảo vô cùng. Bên hông đeo ngọc bội bạch sắc, phía dưới ngọc bội có buộc chiếc tua màu trắng lông lầy rủ xuống đất, theo từng nhịp bước mà lay động như dòng nước. Mái tóc đen nhánh có ánh tím mờ hồ dài đến gót chân tao nhã vắt sang một bên để lộ thân ảnh nho nhỏ nhưng thon gầy tinh tế.

Thị vệ hai bên đường quy củ quỳ xuống, đợi khi hấn đi khuất hấn mới đứng lên.

Ở nơi tối tăm bao phủ đầy ma khí này hấn giống như một đóa sen tuyệt mỹ lặng lẽ khoe sắc giữa bùn nhơ. Đẹp hơn bất cứ thứ gì trên đời.

Hấn đột ngột xuất hiện lúc hai vạn năm trước, khi mà đất trời đều đang hỗn loạn, mang theo một thân ma khí cuồng ngạo kinh người mà tiến thẳng vào Ma cung, lạnh lùng quét mắt qua hết thấy các Ma Quân và cả Ma Tôn đang kinh hách đứng giữa đại điện. Nhẹ nhàng lướt qua bọn họ ngồi vào bảo tọa trên cao.

"Ai không phục cứ việc đứng ra." -Lãnh đạm thốt ra một câu duy nhất, hấn híp mắt nhìn chúng ma dưới điện.

Mọi thứ đều im lặng đến đáng sợ, chỉ nghe tiếng hít thở dồn dập của chúng ma.

Qua hồi lâu, một một người rồi lại một người hướng hấn quỳ xuống, ngay cả Ma Tôn dù không cam tâm cũng cắn răng quỳ xuống. -"Ma Tôn thiên thu vạn tuế."

Hấn chỉ kéo khóe môi vẽ ra nụ cười lạnh, không mặn không nhạt buông xuống vài câu. -"Đừng tưởng bọn tọa không biết các ngươi đang nghĩ gì, tốt nhất nên an phận một chút."

Ma Giới là một nơi mà tất cả đều được quyết định bằng sức mạnh, kẻ mạnh là kẻ thống trị. Nên từ đó Ma Giới có thêm một vị Ma Quân, xuất hiện một vị Ma Tôn mới vô cùng cường đại. Dù là Ma Tôn nhưng hấn hầu như không can thiệp vào chuyện của Ma Giới, tất cả đều do các Ma Quân cai quản, tuy nhiên không có một ai dám có ý đồ lật đổ hấn. Rất ít người biết vị Ma Tôn đó từ đâu tới, cũng không biết tên của hấn là gì. Chỉ biết hấn có diện mạo vô cùng xinh đẹp, một thân bạch y phiêu dật, lạnh lùng trong trẻo như một khối băng.

Ngâm mình trong dục trị, Dạ Nguyệt kếp hồ mục mầu tử sắc ma nị, hấn hơi cong khóe môi, một nụ cười nhạt nhòa hiện lên.

Hấn sống bao lâu rồi nhỉ? Không biết, quá lâu để hấn có thể biết mình sống được bao lâu.

Hai vạn năm nối tiếp hai vạn năm, hai vạn năm lại nối tiếp hai vạn năm.....

Cứ thế mà trôi qua....

Hai vạn năm a!

Bạch Dạ và Tiểu Tuyết chia cách suốt quãng thời gian ấy, hiện tại.... cũng sắp kết thúc rồi. Một kết thúc viên mãn chăng?

Còn hấn?

Có lẽ sẽ không có bất cứ kết thúc nào dành cho hấn.

Một mình bước trên những bậc thang dài vô tận của thời gian, đó là điều hấn chọn....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chim To!

Chương 47:

Chim to!

Một đêm nhanh chóng qua đi, cũng kết thúc trận 'tra tấn' vật vã của Trục Nguyệt với đám kiến lửa.

Hắn thở phì phò nhìn một mảng đất bị đập đến lún xuống thành một cái hố to, cả một đêm nổi điên như vậy hao tổn thể lực quá trời. Dựa vào một thân cây, hắn ngược mặt nhìn trời, bầu trời xanh thẳm trong veo, thi thoảng lại có một vài đàn chim bay ngang qua.

Chim?

Bay?

Trong đầu hắn xuất hiện ra ý tưởng gì đó. Tuy hắn không thể 'đi' ra khỏi mê trận này nhưng hắn có thể 'bay' ra a!

Vỗ vỗ đầu, hắn hung hăng mắng tại sao mình không nghĩ ra sớm hơn chứ, nếu không thì đã không bị nhốt ở đây một ngày một đêm rồi.

Một ánh sáng lóe lên, trên trời liền xuất hiện một cái bóng màu đỏ bay vút lên lao về phía Tinh Linh tộc.

Lam Tuyết căng mắt nhìn 'chiến trường đầm máu' trước mặt mà vô đầu bút tóc.

Bạch Dạ lại lười biếng chống má nhìn nàng, không nhanh không chậm mở miệng. - "Nhanh lên a!"

"Từ từ. Ta đâu phải siu nhon, phải có thời gian nghiên cứu chứ!" - Nàng run rẩy đưa tay rồi lại rút về, nhíu mày cắn môi, biểu tình rất bi thống.

"Người nghiên cứu rất lâu rồi, ta đếm tới ba mà chưa xong là đẹp nghỉ nha!" - Hắn vươn ngón tay thon dài ra bắt đầu đếm. - "Một.... Hai.... B..."

Nàng nghiêng răng hạ tay xuống. - "Xong rồi a!"

Bạch Dạ gật đầu, vừa đưa tay ra tiếp tục thì lại nghe Lam Tuyết nhỏ giọng kêu một tiếng.

"A..."

"Lại gì nữa?"

"Đổi chỗ khác đi, sao lại nhất định là chỗ đó chứ? Đổi... đổi đi!"

"Không!" - Rất dứt khoát. - "Vật nhỏ, tiếp tục a!"

"Đề.... đề ta... tìm hiểu..." - Áp úng lên tiếng.

"Người hết nghiên cứu lại đến tìm hiểu, tìm hiểu rồi lại nghiên cứu... Gần một canh giờ rồi, có bao nhiêu hứng thú cũng bị người làm mất sạch."

"Cái này liên quan đến danh dự của ta đó."

"Người có cái gọi là 'danh dự' à? Nhanh lên nếu không ta đi a!"

Nàng đỏ mặt áp chế máu điên đang sôi lên, liều mạng hít thở siết chặt tay.

"Nè.... sẽ bóp nát đó." - Hắn nhẹ giọng nhắc nhở.

Nàng hung hăng trừng hắn, ném con cờ bị bóp nát thành bột mịn đi, rít lên. - "Không chơi, không chơi nữa!"

Hắn nhìn bàn cờ phủ kín quân cờ trắng đen đan xen nhau, thấp giọng cười nhìn nàng phụng phịu bĩu môi. - "Người có phải nam nhân không a? Đánh mười ván đều không nhường ta một lấy một ván. Thắng ta vui lắm sao?"

Hắn nhàn nhạt gật đầu.

"Cầm thú, đem đau khổ của người khác làm thú vui cho mình!" - Nàng lầm bầm mắng. Sáng nay nhìn thấy Xích Liên cùng Phong Nhi chơi cờ liền mượn bàn cờ đó về lôi kéo Bạch Dạ chơi cờ ca - rô, giang hồ còn gọi là cờ năm quân. Kết quả càng chơi càng thua, thua đến thảm hại.

"Đúng a! Vẻ mặt nhăn nhó như ăn phải ớt của ngươi rất thú vị."

Bực nha, nằng mỗ to mắt trừng hấn, dựng ngón giữa mắng.-"F*ck you."

Nếu lúc trước hấn sẽ nhũn mày khó hiểu nhìn lại nằng hỏi cái đó là ý gì. Nhưng hiện tại.... mày ngài khể nhếch lên, hấn cong môi cười đến vui vẻ, mắt phượng câu hồn ném đến một cái mị nhãn, dang rộng hai tay.-"Đến đây a!"

Tạo nghiệt a!

Lam Tuyết khóc không ra nước mắt túm lấy Giáng Đào ngồi xem kịch vui bên cạnh.-"Muội đào cho ta cái lỗ nào để ta chui xuống đi, ta không muốn tồn tại trên mặt đất có yêu nghiệt ngày đêm hoành hành này nữa a~"

Giáng Đào vốn đang cắn hạt dưa bị làm cho suýt nuốt luôn cả vỏ, rất nhăn tâm mà nói ra sự thật.-"Cho dù tỷ có chui xuống mười tám tầng địa ngục thì yêu nghiệt cũng bám theo tỷ xuống đó hoành hành tiếp. Tỷ chết tâm đi là vừa~"

Lam Tuyết liếc Giáng Đào, hừ lạnh một tiếng rồi buông nằng ra rồi chuyển ánh mắt về Xích Liên, nghiêm túc hỏi.-"Mỹ nhân, ngươi có đánh nhau lại yêu nghiệt không? Giúp ta đánh hấn đi!"

Xích Liên nhún vai không trả lời, thả chén trà trên tay xuống, ngồi đối diện Bạch Dạ, từ tốn hỏi.-"Cùng đánh một ván cờ vậy, thế nào?"

"Được!"-Bạch Dạ mỉm cười đáp ứng.

Lam Tuyết bị cho ăn bơ liền xì mặt - Quê à nha!

Vì vậy liền quyết định mặt dày làm keo dán dính lên người Bạch Dạ xem hấn và Xích Liên đánh cờ.

"Ngươi chọn cờ trắng hay cờ đen?"-Xích Liên hỏi.

Bạch Dạ vói tay lấy hũ cờ trắng, khách khí làm động tác mời.-"Cờ đen đi trước!"

Lam Tuyết tò mò kéo ống tay áo hấn.-"Sao không chọn cờ đen để đi trước?"

"Đi trước chưa hấn đã chiếm được thế thượng phong, đi sau chưa hấn sẽ bất lợi."-Hấn đưa tay xoa xoa đầu nằng, sùng nịch đáp.

"Ồ~"-Cao siêu quá, cái này chỉ có trình độ biến thái như yêu nghiệt mới lĩnh ngộ được a!

Xích Liên nâng tay hạ cờ ở giữa trung tâm bàn cờ, Phong Nhi bung hai má hỏi.-"Sao lại đánh ở giữa? Nước cờ này rất bình thường nha!"

"Ở trung tâm sẽ dễ quan sát xung quanh hơn, cũng dễ phát hiện ra huyền cơ trong nước cờ của đối thủ."-Y nhàn nhạt trả lời.

Phong Nhi chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Lam Tuyết - Tỷ hiểu không?

Lam Tuyết cũng nháy mắt mấy cái, ngu ngơ lắc đầu - Biết chết liền!

Sau đó cả hai cùng quay sang Giáng Đào ngồi bó gối húp trà - Hiểu không?

Giáng Đào ngẩn đầu 45° nhìn trời rồi sau đó úp mặt xuống bàn - Giá như mình biết tàng hình~~~

Lúc này trên trời truyền đến tiếng xé gió, lúc mọi người còn đang nghi hoặc thì Phong Nhi bật dậy hưng phấn kêu lên.-"Đến rồi! Tiểu Liên Từ nhanh đánh rút nó a!"

Xích Liên như robot được lập trình sẵn, vừa nghe Phong Nhi nói liền không cần biết đó là cái gì mà phát tay đánh tới một đạo ánh sáng đỏ hình lưỡi liềm.

Thật ra thì không biết tới qua Phong Nhi mơ thấy gì, sáng sớm đã đeo lấy y như đĩa đói nói rằng có một thần tiên gia gia bạch y từ đâu không nhìn rõ mặt vào hôm nay sẽ cho hấn một món quà từ trên trời bay xuống, chỉ cần dùng pháp thuật đánh rút nó xuống sẽ lấy được nên nài nỉ bắt y đáp ứng giúp hấn đánh rút 'món quà trời cho' đó. Hiên nhiên là y không từ chối. [Thỏ Đào: Chơi ác góm *rùng mình* —— Dạ Nguyệt: Cũng thường thôi, con gà đó sống dai lắm còn lâu mới ngòm được *tà mị mỉm cười* —— Thỏ Đào: *bỏ chiếu*]

Một tiếng nổ thật lớn làm không trung mịt mù khói đỏ, theo sau là một tiếng thét dài bén nhọn đỉnh tai nhức óc. Đợi khói tan đi hết Phong Nhi há to miệng ô a.-"A... Ch... Chim to!"

Trên nền trời xanh thẳm là một con chim vô cùng to lớn chặt vật đập cánh có vẻ như đã bị đánh bị thương nhưng vẫn không che khuất được cao ngạo quý phái bẩm sinh, nó có bộ lông màu đỏ rực như lửa còn phát ra ánh sáng lấp lánh bảy màu dưới ánh mặt trời, sải cánh rộng như che đi cả một bầu trời, lông đuôi thật dài uyển chuyển di động - chính là Phượng Hoàng trong truyền thuyết.

Cầm cự được một lúc Phượng Hoàng kiệt sức mà rơi xuống hoa viên, thân thể tỏa ra ánh sáng mờ mờ rồi biến thành một nam tử toàn thân hồng y đỏ tươi nổi bật.

Xích Liên cùng Bạch Dạ đều nhú mày - Phượng Hoàng sao lại bay đến đây? Chẳng lẽ Thiên Đình phát hiện ra kế hoạch của bọn họ?

Lam Tuyết đưa tay vạch đôi mắt hoa đào thật đẹp của mình ra thật to để nhìn cho rõ - Trời ơi~ Phượng Hoàng kia~ Dem lược ăn vào có trường sinh bất tử hông trời?

Giáng Đào lại như gặp phải quỷ, hoảng hốt tung người lao về phía hoa viên.

Lam Tuyết gãi cằm, nhìn nhìn Phong Nhi một chút rồi vỗ tay một cái - "A~ Hình như phu quân của Giáng Đào là cái gì... Phượng Tê Đế Quân thì phải, có khi nào là 'con chim to' đó không? Phong Nhi a~ lần này làm 'chuyện tốt' rồi ha!"

Phong Nhi rụt cổ, trốn sau lưng Xích Liên méo máo - Hình như gây họa rồi. Rõ là quả thần tiên gia gia cho sao lại biến thành phu quân của Giáng Đào tỷ a?

Xích Liên véo véo má hấn, cười nhẹ trấn an - "Đừng lo, không chết được đâu!"

"Thật?"

"Ừ... nhưng bị thương nặng hay nhẹ thì ta không biết."

Lam Tuyết nhìn trời - Quả nhiên là bằng hữu của yêu nghiệt! Cũng chẳng phải dạng vừa gì.

Sau đó cả đám lôi lôi kéo kéo rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Trùng Phùng.

Chương 48:

Trùng phùng.

Bóng dáng mảnh khảnh hồi hã chạy thật nhanh, tà váy dài như nước nhẹ nhàng lượn lờ theo từng nhịp chạy, một bước trượt chân, cả người nghiêng ngã, nàng té ngã trên đất. Bởi vì vận động mạnh, trên gương mặt trong suốt như ngọc của Giáng Đào nhuộm lên một mảng ửng hồng, nén đau nhức từ thân thể truyền đến, nàng chống người đứng dậy tiếp tục khắp khiến lao đi.

Trước mắt, thân ảnh đỏ rực dần rõ ràng hơn, nàng nén lại nước mắt đang muốn trào ra khỏi khóe mi.

Trụ Nguyệt loạn choạng đi về phía nàng, khóe môi còn vượn tơ máu treo lên nụ cười ám áp như nắng sớm. Từng bước một kéo gần khoảng cách của cả hai.

Mũi lan dần cảm giác chua xót, miếng mắt cay xè làm tầm nhìn cũng mờ mịt như bao một lớp sương dày. Giáng Đào bất động nhìn bàn tay mang theo nhiệt độ thân thuộc chầm chậm chạm vào rồi vuốt ve má mình. Rất nhanh cả người đều rơi vào một cái ôm khiến nàng hạnh phúc nhất cũng đau đớn nhất suốt hai vạn năm qua. Lần này không như lần trước, là hấn đến tìm nàng, hấn không còn chìm trong cơn say vô tận một mình thương tâm chịu đựng, không còn tái nhợt người không ra người mà không ra mà nữa. Tim nàng đau như bị ai cắn xé, ngờ vực đây có phải là mộng tưởng trong giấc mơ của nàng không, là quá nhớ nhưng nên sinh ra ảo giác chăng. Nhưng ảo giác này cũng quá chân thực....

"Đừng khóc, ta tìm được nàng rồi!"

Thanh âm da diết hàm chứa chút run rẩy đó trong nháy mắt làm mọi thứ vỡ òa ra, không phải mơ, không phải mơ, đây là sự thật.

Hàng lệ dài trong suốt tràn khỏi khóe mi đỏ hoa lăn xuống ướt cả gương mặt nàng, tiếng khóc nức nở cũng bật ra.

Vung về lau đi từng giọt nước mắt như trên châu kia, Trụ Nguyệt khẽ khàng đặt một nụ hôn thật nhẹ lên vầng trán nàng, tha thiết ní non - "Đừng khóc đừng khóc! Là lỗi của ta, xin lỗi! Xin lỗi nàng, Giáng Đào. Là ta không tốt để nàng bị hủy mất thân xác, là ta không tốt để thần hồn của nàng bị phong ấn, là ta không tốt để nàng phải đợi lâu như vậy. Từ nay về sau sẽ không như thế nữa, ta sẽ mãi ở bên nàng. Mãi mãi, rồi bỏ cái Thiên Giới giả dối kia, nhé?" - Hấn ôm nàng, ôm thật chặt, như sợ rằng nói lời mỗn chút nàng sẽ vụt mất. Giáng Đào của hấn, người mà hấn yêu thương nhất đang ở trong vòng tay của hấn.

"Gà ngốc..." - Giáng Đào ngẩng đầu, mắt hạnh mờ lệ nhìn hấn, mười ngón tay siết lấy áo hấn đến trắng bệch, gấp gáp gật đầu - "Ân~"

Nàng nhoeo miệng mỉm cười, nhón chân hôn lên khóe môi còn dính máu của hắn. Hắn cúi đầu đáp lại, nụ hôn nhẹ nhàng mang mùi máu nhân nhậ chậm rãi trở nên nồng nàn, ngọt ngào triền miên không dứt.

Giây phút trùng phùng giữa một vùng đất trời xinh đẹp như mơ này, bọn họ cứ đứng như vậy ôm nhau, người này cảm nhận được sự tồn tại vượt qua hết thấy mọi thứ trên thế gian của người kia. Lúc ấy vạn vật như chỉ còn hai người bọn họ, trong mắt người này khắc ghi hình bóng của người kia, chỉ nhìn nhau là tháng năm đã trở nên tuyệt đẹp, không còn mong ước gì hơn nữa rồi.

Phía xa xa, Xích Liên che mắt Phong Nhi, nhân nhậ nói.-"Phi lễ chó nhìn, sẽ bị đau mắt."-Sau đó túm Phong Nhi rời đi.

"....."-Phong Nhi cầm nín. Cái đó là 'phi lễ' à, vậy sao ngày nào y cũng 'phi lễ' với hắn?

Lam Tuyết cười hắc hắc che mũi nhảy lên lưng Bạch Dạ, ôm cổ hắn híp mắt cười.-"Chúng ta đi chỗ khác, quấy rầy người khác ân ái sẽ bị trời đánh a!"

Bạch Dạ cười như không cười cồng nàng đi khỏi, đi được một lúc thì dừng lại.

"Sao không đi nữa?"-Nàng khó hiểu chồm về phía trước nghiêng đầu nhìn một bên mặt của hắn. Trong lòng không khỏi thảm than, chỉ một bên mặt mà cũng đẹp như vậy.

Đuôi mắt phượng hẹp dài liếc nhìn nàng, ánh mắt mang theo mị lực mê người ần ần tiểu ý hoặc nhân.-"Người có chân, tự đi đi. Ta là hồ ly chứ không phải con lừa a!"

"Tiểu Bạch~~ Chi công một chút thôi mà~~~"-Nàng quán lộn tóc rũ trước ngực hắn vào ngón tay, dùng đôi mắt hoa đào ngập nước đáng thương nhìn hắn.

"Ta không làm những việc mình phải chịu thiệt!"

"Vậy ngươi muốn thế nào?"

"Ngươi trả lời một câu hỏi của ta là được!"

"Được rồi, chỉ cần không phải mười vạn câu hỏi vì sao là được!"

"Ân~"-Bạch Dạ gật đầu, đôi môi đỏ mọng cử động tràn ra tiếng nói trong trẻo như suối thu.-"Ta là cái gì của ngươi?"

"Ngươi là...."-Người dung nước lã của ta.

Chỉ nói được hai chữ 'ngươi là' còn lại đều bị nghẹn lại trong cổ họng. Bởi vì yêu nghiệt đang híp mắt nhìn nàng, ánh mắt bắn ra tia sáng nguy hiểm làm người ta không rét mà run. Căng thẳng nuốt một ngụm nước bọt cũng nuốt luôn câu nói đang nghẹn lại vào trong. Nàng toét miệng cười thật tươi để lộ cả hàm răng trắng, cực kì không có tiền đồ lấy lòng nói.-"Ngươi đương nhiên là nam nhân của ta a!"-Nói xong còn khuyến mãi 'chụt' một cái hôn lên má yêu nghiệt một cái rõ to.

"Rất tốt!"-Yêu nghiệt mị mị nheo mắt, tùm tùm cười cồng nàng đi tiếp.

Lam Tuyết lén lút lau mồ hôi. Suýt nữa thì đi chầu ông bà rồi a! Nguy hiểm quá!

Giáng Đào lôi kéo Trụy Nguyệt về phòng của mình. Kiểm tra từ trên xuống dưới đều không có vết thương nào mới thở ra một hơi nhưng nhìn hắn ôm bụng nhíu mày, khóe môi còn dính tơ máu không khỏi lo lắng hỏi.-"Chàng ổn chứ? Có phải bị nội thương không?"

"Ta không sao!"-Hắn cười hi hi vươn tay ôm lấy nàng.

Nàng đẩy đẩy cánh tay quấn quanh eo mình, không tin mà trừng hắn.-"Bị Xích Liên đánh rớt xuống mà còn nói là không sao hả? Không sao mà cứ ôm lấy bụng, lại còn nôn ra máu nữa!"

"Nàng đừng có xem ta vô dụng như vậy chứ. Ta căn bản không bị đánh trúng càng không bị nội thương hay nôn ra máu, ta là do tối qua 'vận động nhẹ' lại chưa ăn gì nên đói quá mà rớt xuống, lúc rớt xuống lại không cẩn thận cắn đập môi mới chảy máu a!"-Hắn không cam tâm bừa bừa môi giải thích. Nếu vô dụng cỡ đó thì hắn đã sớm biến thành 'Phượng Hoàng bảy món' lâu rồi chứ còn sống nhăn răng mà ngồi trên cái ghế Phượng Tê Đế Quân à?

Mỗi chữ hắn thốt ra trên mặt nàng lại xuất hiện thêm vài vạch đen, đến khi hắn nói xong mặt nàng đã đen như đất nòi.

Nàng thật sự không muốn mắng hắn nhưng mà nàng thật sự nhịn không nổi a!

"Con gà ngốc kia, tên chàng là Trụy Nguyệt [Trăng rơi] chứ không phải Trụy Điều [Chim rơi], đang yên đang lành lại đói quá mà rớt xuống, chàng có biết lúc đó ta có bao nhiêu lo lắng không hả? Còn có lúc trước nữa, tự hành hạ bản thân đến ốm như con cò mà phoi khô vậy, nếu lúc đó ta thật sự chết chàng làm như vậy ta sẽ vui sao? Chàng đến lúc nào mới dừng làm ta lo lắng nữa được không?"-Nàng bị hắn làm giận đến bật khóc, hung hăng đánh lên vai hắn mấy cái.

"Giáng Đào, nàng đánh ta mắng ta cũng được nhưng đừng khóc có được không? Nàng khóc như vậy nơi này của ta sẽ rất đau rất đau."-Hắn nắm tay nàng đặt lên vị trí trái tim đánh mạnh mẽ đập từng nhịp một trên ngực, ôn nhu nói với nàng.-"Những chuyện đó đã qua rồi nên đừng nhắc lại nữa nhé?!"

Nàng cúi đầu mím môi rữ mắt xuống không thèm nhìn hắn.

Thấy nàng đã bớt giận hắn lại nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, theo thói quen mà cọ cọ lên tóc nàng.-"Giáng Đào, ta rất nhớ nàng!"

"Gà gồc~ ta cũng rất rất rất nhớ chàng."-Nàng cũng vui đầu vào lòng hắn nhỏ giọng đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Người Một Nhà.

Chương 49:

Người một nhà.

Nếu nói.....

Bạch Dạ là dạng biến thái, phúc hắc, vô si.... bẩm sinh, Lam Tuyết chính là quái thai từ hồi còn trong trứng nước.

Xích Liên là tiêu biểu của loại sói đội lột cừu, Phong Nhi điển hình cho một quả bom đã kích hoạt tùy thời có thể phát bạo.

Thì.....

Trụ Nguyệt là hoàn toàn 100% thê nô cao cấp không thuốc nào chữa được, Giáng Đào đứng chuẩn ngoài cứng trong mềm có tiềm chất S.

Cái tổ hợp này chỉ có thể dùng biểu tượng '.....' để diễn tả.

Một bàn sáu người, bốn đôi mắt nhìn cặp phu thê nắm tay nhau cười tủm tỉm xung quanh bao phủ một mảng màu hồng phấn lấp la lấp lánh, sao trắng hoa lá, trái tim bay phấp phới.

Bạch Dạ và Xích Liên đồng dạng vô diện biểu tình, im lặng uống trà.

Phong Nhi gặm bánh đậu xanh, liên tục nháy mắt—— Chối mắt quá nha!

Lam Tuyết nghiêng đầu đá mày với Giáng Đào, ý bảo —— Giới thiệu a!

"Khụ khụ...."-Giáng Đào ho khan một tiếng, mở miệng giới thiệu.-"Đây là Trụ Nguyệt.... ừm... phu quân của ta! Trụ Nguyệt, đây là Tinh Linh Vương - Xích Liên, bên cạnh là... ách... hắn có thể xem là 'thê tử' của y - Phong Nhi. Tỷ tỷ thì khỏi giới thiệu há, còn kia..... là tỷ phu - Hồ Vương Bạch Dạ."

Trụ Nguyệt vừa nghe cái tên Bạch Dạ thì 'phốc' một tiếng toàn bộ trà đều phun ra, khóe miệng giật giật nhìn Giáng Đào —— Hết tên rồi hay sao lại đi lấy cái tên như vậy, đã 'Bạch' rồi mà còn 'Dạ' nữa, Trường Oán còn nghe thuận tai hơn.

Giáng Đào nhướng mày —— Hắn là do tỷ tỷ đặt, chàng có ý kiến?

Trên trán Trụ Nguyệt xuất hiện vài vạch đen. Trường Oán cũng thật đáng thương mới gặp phải quái thai như Lam Tuyết a!

Tạo ra một nụ cười thân thiện nhất có thể, Trụ Nguyệt lễ độ cúi đầu.-"Đa tạ mọi người thời gian qua đã chiếu cố Giáng Đào!"

"Đều là người một nhà mà, nhĩ?"-Bạch Dạ bân quơ nói, híp mắt cười như không cười nhìn Trụ Nguyệt.

Trụ Nguyệt bị hắn nhìn đến mức toàn thân từ đỉnh đầu đến ngón chân đều nổi da gà cả lên, sống lưng lạnh như bị đóng băng.

"À... Người... Phải a... Người một nhà. Ha ha~"-Trụ Nguyệt gãi gãi cằm, khô khan cười. Có lộn không hả trời, tên này căn bản là yêu nghiệt a, hoàn toàn không có chút xiu nào giống cái mặt than hai vạ năm trước. Cái bộ dạng tựa tiểu phi tiểu gia y chang như Dạ Nguyệt không sai một li không khác một tí lộn, nhất định là có âm mưu!

Quả nhiên một giây sau Bạch Dạ đã mở miệng phát biểu âm mưu của mình.-"Ta nghe nói long vũ Phượng Hoàng rất quý giá, đeo trên người có thể trừ

tà, còn có thể điều khiển bách điều.... Ta rất muốn có một cái, chúng ta đều là 'người một nhà' hẳn là..... nếu người cảm thấy yêu cầu đó hơi quá đáng thì từ chối cũng không sao!"

Lam Tuyết cùng Phong Nhi vừa nghe đến lông vũ Phượng Hoàng thì lỗ tai đều dựng đứng lên, mắt lấp lánh ánh sao, giơ tay.- "Ta cũng muốn nha!"

Xích Liên tiếp tục uống trà.

Bạch Dạ tiếp tục nhìn Trụy Nguyệt, ngón tay thon dài mon trón theo vòng cung trên miệng chén trà.

Giáng Đào chớp mắt —— Chàng làm gì phật lòng tỷ phu à?

Trụy Nguyệt khò khò lắc đầu —— Không có mà!

Dù có hay không thì người ta cũng đã mở miệng rồi, sao có thể từ chối. Hẳn vốn cũng có chuẩn bị một số bảo vật làm quà gặp mặt bây giờ thay đổi thành lông vũ thôi.

Nâng ngón trỏ lướt qua không trung, trước mặt lóe một ánh sáng đỏ lấp lánh hào quang bảy màu, bốn sợi lông vũ xinh đẹp hiện ra lơ lửng trong tầm mắt mọi người, Trụy Nguyệt thu tay, trên trán xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng. Đây là bốn sợi lông vũ dài dài và đẹp nhất trên cánh của hắc nhũ, nhỏ ra thật sự rất đau nha.

"Đa tạ!"- Bốn người đối diện đồng loạt lên tiếng, đưa tay đón lấy lông vũ.

Bạch Dạ lật qua lật lại xem một chút rồi đem đưa cho Lam Tuyết.- "Vật nhỏ, giữ giúp ta!"

"Àn!"- Nàng cảm cả hai cái nghĩ nghĩ rồi đem cầm lên tóc, chọt chọt Phong Nhi.- "Đẹp không?"

"Đẹp nha~ Giống như con thỏ có cái tai đỏ đỏ."- Phong Nhi gật gật đầu, cầm sợi lông vũ của mình lên đầu rồi quay sang nháy nháy mắt nhìn Xích Liên.

Y cười khẽ một tiếng rồi đem lông vũ trên tay cầm lên tóc hắc nhũ, hắc nhũ cười hi hi toét miệng với Lam Tuyết.- "Phong Nhi giống thỏ không?"

"Giống a! Hắc hắc~~ Hôm nay chúng ta đều là thỏ nha!"

Toàn thể quần chúng nhân dân đen mặt, nếu nói Phong Nhi là thỏ thì ai cũng giơ ngón cái gật đầu nói hẳn là một con thỏ ngây thơ đáng yêu nhưng.... Nếu Lam Tuyết là thỏ thì hẳn đó là con thỏ biết ăn thịt người đáng sợ nhất.

Mặt mũi Trụy Nguyệt đều méo xẹo.- "Quái.... Hự~"- Từ 'thai' chỉ còn chưa ra khỏi miệng thì chân đã bị đập một cái như búa nện. Nhìn xuống mới phát hiện ra người đập hẳn là Giáng Đào, nàng còn mở to mắt hạnh mà trừng hắc nhũ —— Không được nói lung tung, lỡ làm tỷ tỷ nhớ lại thì sao? Chàng muốn chết à?

Con gà nào đi im lặng cúi đầu, bả vai cũng sụp xuống. Hắc nhũ vừa mới nhở lông còn chưa hết đau đã bị đập nữa rồi, bi ai a!

Bạch Dạ một tay chống má, đưa mắt liếc nhìn chén trà trên tay còn lại của mình. Nước trà bên trong như mặt gương hiện lên hình ảnh Dạ Nguyệt ôm chần lẩn lộn trên giường, cười đến thờ không nổi.- "Người cũng phúc hắc quá rồi... ha ha~~ Lại đi lấy lông vũ quý giá như vậy cho hai 'con thỏ' đó chơi. Đó là thánh vật nha... A.... Ha ha... Phí của a~ Nếu là ta thì đã xin nhiều chút đem nhồi gối a!"- Nghiêng tay đảo chén trà một cái, hình ảnh bên trong đều biến mất, nước trà là một màu xanh trong như ngọc bích còn đang tỏa khói nhẹ, đưa lên miệng nhấp một ngụm nhỏ. Trà hôm nay ngon thật!

"Tiểu Bạch~ Người nói xem lông vũ này dùng làm cái gì thì tốt?"- Lam Tuyết ôm cánh tay hắc nhũ, ngẩng mặt hỏi. Ừm... Đem về Xà Tộc làm dụng cụ cù lét phạm nhân cũng không tệ nha!

Hắc nhũ hí mắt, tươi cười rục rờ như mẫu đơn khoe sắc.- "Đem nhồi gối đi, hẳn là ngủ sẽ rất êm!"

"Cái này được nha!"- Nàng hưng phấn bắn tầm mắt vào Trụy Nguyệt. Ánh mắt như tia X-Quang có khả năng xuyên thấu cơ thể con người, trên mặt cũng có hàng chữ —— Cho xin ít lông vũ nữa đi!

Trụy Nguyệt thật sự muốn khóc....

Bất quá ý tưởng nhồi gối đó không được hoàn thành vì Giáng Đào kịch liệt phản đối.

"Không được đâu, chàng ấy là một con gà ngọc rồi nếu còn biến thành gà trĩ nữa thì tỷ bảo muội sống sao đây?"

Đây cũng là tiếng lòng của quần chúng nhân dân a~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Mộng?!

Chương 50:

Mộng?!

Từng bông tuyết rơi nhẹ nhàng, đọng lại trên nền đất, nhuộm cả một mảng đất trời thành một màu trắng tinh khôi thuần khiết nhất.

Loáng thoáng nghe thấy một chuỗi tiếng cười giòn tan, trong trẻo như chuông bạc ngân lên ở nơi quanh năm băng giá này, tiếng cười càng lúc càng gần, xuyên qua màng tuyết lưa thưa có thể thấy một thân ảnh đơn bạc nhẹ nhàng như lông vũ theo con gió mà lơ lửng trôi trong không trung.

Người đó cứ như một ảo ảnh rất mơ hồ, nàng mặc một thân bạch sa lấp lánh ánh sáng, bạch sa quấn quanh thân thể trắng như tuyết của nàng. Có điều là đám vải mỏng kia cũng chỉ che khuất những bộ vị trọng điểm, xung quanh là một dải băng trong suốt bay múa cùng vô số bông tuyết đang phát sáng như đom đóm tự động di chuyển có lẽ đó là những tinh linh tuyết, nhìn nàng như thể chứa năm phần yêu mị, ba phần quyến rũ, hai phần ngây thơ hoạt bát, ở xa xa nhìn lại tựa như tiên nữ trên trời.

"Ai nha~ Các người thật phiền, ta chỉ muốn đến nhân giới chơi một chút, đi một lát sẽ về ngay thôi a!"-Nàng dường như có gì đó bất mãn, chu chu đôi môi hồng nhuận, tay nâng lên xua xua mấy tinh linh tuyết đang lơ lửng kéo bạch sa được xem là 'quần áo' của nàng.

Đám tinh linh tuyết kia bị xua ra lại bay về bám lấy nàng, ánh sáng của chúng nhấp nháy như đang nói một cái gì đó mà chỉ nàng và chúng có thể hiểu.

"Các người trở về đi, ta sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu. Bây giờ ta đã có thực thể sẽ không bị ánh nắng làm tan chảy, các người không cần lo a!"

Qua một hồi lờ lững dường như nàng cũng phải đầu hàng, đồng ý mang theo các tinh linh tuyết cùng đến nhân giới. Bay được một quãng đường thì nàng đột nhiên dừng lại, đôi mắt hoa đào xinh đẹp chứa con người đen lúng như hắc diệu thạch tò mò nhìn về một vật thể đen ngòm vô cùng nổi bật ở cái nơi toàn tuyết là tuyết này.

Hình như đó là một 'người', nàng chậm rãi bước đến gần, ngón tay đặt trên môi 'suyt' một tiếng với những tinh linh tuyết đang lo ngại ngăn cản nàng.

Càng bước đến gần nàng bất chợt cảm thấy lạnh, cái lạnh này không phải cái lạnh của băng tuyết mà là từ 'người': kia phát tán ra, lạnh đến thấu xương. Hắn ngồi gục đầu ở đó, mái tóc đen rũ xuống che khuất cả gương mặt, trên người mặc một bộ trường bào huyền sắc bên ngoài khoác áo choàng cũng màu đen nốt, quanh thân tỏa ra một khí tức mà nàng chưa từng biết - Sự nguy hiểm.

Nàng ngồi xổm xuống trước mặt hắn, nghiêng đầu nhìn một cách tỉ mỉ như đang nghiên cứu một tác phẩm nghệ thuật nào đó, mãi một lúc nàng mới vươn tay, ngón trở thon dài trắng nõn khẽ khàng chạm nhẹ vào đầu gối hắn. "Uy~ Ở đây rất lạnh nha, người ăn mặt phong phanh như vậy sẽ biến thành băng luôn a!" [Nhòm lại cái thân của mình kìa ￣へ￣]

Hắn không động cũng không lên tiếng trả lời.

"Nè~~ Người vẫn ổn chứ?"-Nàng bạo gan nắm lấy bàn tay để lộ ra ngoài của hắn, bàn tay trắng bệch không chút huyết sắc và rất lạnh.

Lúc này hắn khẽ động, chậm rì rì ngẩng đầu sau đó hơi nghiêng sang một bên, nâng mắt nhìn nàng.

Đó là một đôi mắt phượng hẹp dài tinh lạng tuyệt đẹp, đầu mí đuôi mắt ẩn ẩn phong tình vô hạn, một cặp đồng tử đen láy sâu thẳm như chứa cả một bầu trời đêm lấp lánh ánh sao đầy mê hoặc nhưng lại phủ kín một tầng âm u, lạnh lẽo.

Âm u như tận cùng của bóng tối.

Lạnh lẽo hơn bất cứ thứ gì, ngay cả băng tuyết vĩnh cửu cũng không thể sánh bằng.

Ngoài ra nó còn chứa một tia ưu thương và khao khát điều gì đó mãnh liệt cố gắng che giấu rất khó nhận thấy nơi đáy mắt.

Ánh mắt đó.....

"Hô..."-Lam Tuyết mở choàng mắt ngồi bật dậy, hai tay đè lại lồng ngực đang kịch liệt kích động và trái tim hoảng loạn đập liên hồi, giọt mồ hôi lạnh tích tụ theo sườn mặt trượt xuống.

Mộng?!

Vừa rồi là mộng sao?

Một giấc mộng kì lạ.

Có điều.... đôi mắt kia....

Chỉ cần nghĩ đến tìm nàng lại thấy nhói lên. Cảm giác quái dị này là sao? Giống như lúc... lúc..... lúc nào chứ?

Tại sao nàng không nhớ được? Giống như đã quên đi rất nhiều chuyện vậy!

Có người lại trên chiếc giường xa hoa rộng lớn, nàng vui đầu vào chăn cố bình ổn lại cảm xúc của chính mình. Đợi khi nhịp hô hấp gấp gáp dần hòa hoãn nàng mới đưa mắt nhìn chỗ bên cạnh vẫn luôn có người nằm đó ôm lấy nàng nay đã trống không, gối đệm cũng trở nên lạnh lẽo, ngoài trời lại tối đen như mực hẳn đã quá nửa đêm.

Hắn đi đâu chứ?

Nàng nhũn mày bước xuống giường, tùy tiện cầm lấy một chiếc áo ngoài khoác lên người.

'Lạch cạch' một tiếng vang rất nhỏ trong căn phòng im ắng này đủ để thu hút sự chú ý của nàng, viên dạ minh châu trên bàn vì vạt áo quét trúng mà rơi xuống đất lăn về phía gầm giường. Nàng ngồi xuống lượm lại, cả người đột nhiên sững lại khi thoáng nhìn thấy cái gì đó dưới gầm giường.

Bạch Dạ trở về, vừa mở cửa đã suýt bị dọa.

Đập vào mắt hắn là một hình ảnh có chút quỷ dị.

Trong phòng ánh sáng rất mờ nhạt, Lam Tuyết ngồi trên chiếc bàn tròn đặt giữa phòng, hai chân bắt chéo, cả người hơi ngửa ra sau, một tay chống xuống mặt bàn làm điểm tựa, tay còn lại tự nghịch tóc, gương mặt khuynh quốc khuynh thành không có lấy một tia biểu tình.

"Vật nhỏ?"-Hắn tiến đến, nhẹ giọng gọi.

"Àn~"-Nàng ghé mắt quan sát hắn, hất cằm chỉ cái ghế trước mặt hắn ý bảo —— Ngồi xuống a!

Hắn dù nghi hoặc nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

"Đi đâu về?"-Cái giọng điệu đó nghe sao cũng giống như bà vợ chanh chua đang chất vấn.

"Đi dạo."-Hắn bày ra vẻ vô tội nhìn nàng, đáp.

"Nửa đêm đi dạo? Người nghĩ ta tin à?"-Hắn xem nàng là đứa trẻ lên ba chắc, dùng lý do đó lừa nàng.

"Người không tin ta cũng đành chịu a!"-Về mặt vô tội bắt đầu thay bằng ủy khuất, cái hình tượng đó rất ư là thiếu ăn đòn.

"Người làm cái mặt ủy khuất đó cho ai xem? Thành thật trả lời cho ta, người đã làm việc gì đó mà không muốn cho ta biết phải không?"-Lam Tuyết âm trầm híp híp đôi mắt hoa đào, từ trên cao nhìn xuống có cảm giác như một nữ vương đầy quyền lực vậy, làm người ta phải e dè.

Nếu bình thường Bạch Dạ sẽ xem như đó là một hành động rất đáng yêu nhưng hiện tại câu nói 'người đã làm việc gì không muốn cho ta biết' kia lại làm tim hắn căng thẳng một nhịp. Nàng... chẳng lẽ đã phát hiện ra cái gì rồi. [Thò Đào: Lần này xong đời rồi nhá!!! ☹___☹]

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Xuân Cung Đồ.

Chương 51:

Xuân cung đồ.

Tất cả rơi vào trầm mặc, im lặng đến mức nghe thấy cả tiếng hít thở rất mỏng manh.

Lam Tuyết đưa tới trước mặt hắn một cuộn tranh, cất lên âm thanh lạnh như băng.-"Giải thích đi."

Bạch Dạ bất đắc dĩ xoa xoa thái dương đau nhức, quả là giấy không thể gói được lửa, cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra mà, dù cố gắng thế nào cũng bị phát hiện. Bất quá phản ứng của nàng không giống như hắn tưởng tượng, hắn nghĩ nàng sẽ vờ như không biết rồi tìm cơ hội chạy đến thiên giới quậy tung bưng hay đại loại thế.

Hắn không tiếp nhận bức tranh nàng đưa tới, hàng mi dài rũ xuống âm thầm. "Ngươi bảo ta giải thích cái gì đây?" - Cứ vòng vo rồi tìm cơ hội xóa kí ức của nàng lần nữa thì sẽ ổn thôi.

"Về cái này a!" - Nàng trải bức tranh ra dúi vào mặt hắn, nghiêng răng nghiêng lợi. "Cái gì đây?"

Bạch Dạ nhìn bức tranh, triệt để im lặng gục đầu xuống bàn, bã vai run run lên như đang cố kiềm chế cái gì đó.

Hồi sau mới nghe tiếng cười khe khẽ phát ra, dần dần lớn hơn.

"Phốc.... Aha... ha ha ha..." - Hắn cuộn người lại cười đến không tim không phổi. Hoàn toàn không để ý đến cái mặt đã đen thui như đất nòi của nàng. Cũng vụn trộm thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Giận nha! Đang nói chuyện nghiêm túc mà cười là sao?

"Câm miệng, ai cho phép ngươi cười?"

"Ha ha~ Vật nhỏ.... Ngươi.... nửa đêm nửa hôm ngươi.... đưa xuân cung đồ cho ta là có ý gì a?" - Ôi trời, ruột hắn thắt lại hết rồi, đau bụng quá.

Phải, chính là xuân cung đồ a! Đúng là hù chết người mà, cứ tưởng nàng phát hiện ra chuyện kia. Thế này riết chắc hắn bị bệnh tim mất.

"Ngươi...." - Nàng tức đến mặt đều đỏ cả lên, cầm cuộn tranh tới tấp đánh hắn. "Ta là đang 'khởi bình vãn tội' chứ không phải diễn hài cho ngươi xem."

"Khụ... khụ.... Được rồi, mời Nữ vương bệ hạ 'vãn tội' tiểu nhân!" - Hắn ho khan mấy tiếng, nghiêm chỉnh ngồi thẳng chờ nàng 'vãn tội'.

Nàng lại một lần nữa trải bức tranh vừa làm 'hung khí' đánh yêu nghiệt toi bời ra, méo miệng hỏi. "Nhìn quen mắt không?"

"Quen a!"

"Ai vẽ?"

"Là ta!"

"Ai đây?" - Nàng chỉ vào nữ nhân trong tranh.

"Ngươi biết mà!"

"Còn đây là ai?" - Nàng chỉ vào nam nhân trong tranh.

"Ngươi nói thử xem?" - Hắn chống má mị mị mắt nhìn nàng.

"Yêu nghiệt~ Ngươi cứ nhiên dấm lấy hình tượng của ta đi vẽ xuân cung đồ?" - Nàng hoàn toàn phát bạo, hung hăng đánh tiếp. Quá đáng, thực quá đáng mà, hắn dám đem nàng đi vẽ xuân cung đồ, đã vẽ thì thôi đi, giấu ở đâu không giấu lại đem giấu dưới gầm giường. - "Khôn hồn thì khai thật, ngươi vẽ cái này hồi nào?"

"Ân~ Lúc còn ở Lạc Vân sơn trang ấy, sau khi ta tìm được chúng thì cảm thấy có chút hứng thú nên vẽ chơi a!" - Hắn nâng tay chỉ một rương đồ lớn chứa toàn 'sách' đã bị lôi ra khỏi gầm giường.

Không nghe thì thôi nhưng vừa vừa nghe đến rương 'sách' đó thì máu điên của nàng lại muốn sôi lên. Mợ nó, sách cái đầu hắn chó sách, rõ là một đồng xuân cung đồ, cả một rương lớn a. Lúc trước nàng hay thấy hắn xem xem đọc đọc cái gì suốt ngày, khi nàng hỏi hắn nói là 'sách linh tinh', sau khi đến Tinh Linh tộc vài ngày thì không thấy hắn đọc nữa. Hiện tại thì biết rồi ha! Công nhận cũng phục hắn ghê, suốt ngày ôm xuân cung đồ trước mặt bao người ăn bánh uống trà mà xem tinh queo, tìm đập không nhanh mắt không thèm đỏ vô cùng nghiêm túc cứ y như thể hắn đang đọc một tác phẩm nào đó rất vĩ đại vậy. [Thỏ Đào: Hồi - Da mặt yêu nghiệt dày bao nhiêu? Đáp - Dày đến mức lóp vò Trái Đất cũng nhường đường nhận thua! ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ۞ Hồi tiếp - Vậy có biết đồ mặt là gì không?o(^o) Đáp - *nói không nên lời*]

Nhìn nàng giận đến ruột gan gì cũng sắp phun ra ngoài luôn rồi hắn thở ra một hơi rất khẽ, đưa tay ôm lấy nàng ngồi trên bàn. - "Bỏ qua đi, khuya rồi. Ta ôm ngươi đi ngủ!"

"Biến! Lăn khỏi đây cho bọn cung! Tốt nhất tránh xa ta ra một chút nếu không bọn cung liền tìm Pháp Hải đến bắt yêu nghiệt nhà ngươi nhốt vào Lôi Phong tháp bây giờ!" [Thỏ Đào: Pháp Hải bắt rắn chó không bắt hồ ly, hơn nữa còn là bạch xà a! Tìm ông lại hỏi ông bắt ai..... ☺___☺]

Yêu nghiệt cầm nín bị xua ra khỏi phòng như xua ruồi, đứng bên ngoài đón cơn gió đêm hiu quạnh thổi qua mà ngáy người.

"Vật nhỏ~ Mờ cửa a! Sao ngươi lại nhắm tâm như thế, vì phu ngoài đây lạnh lắm nha!" - Yêu nghiệt mặt dày đập cửa.

"....." - Bên trong không đáp lại.

"Đập cửa như vậy sẽ rất ồn ào đó, bây giờ là nửa đêm rồi nhất định làm ảnh hưởng đến người khác ân ái nha! Như vậy sẽ bị trời đánh đó!"

"....."-Im re.

"Vật nhỏ~~ Ngoan mở cửa đi mà~~~"

'Chi nha' Lúc yêu nghiệt định bắt chấp tất cả mà vô sỉ đập cửa xông vào thì cửa đột ngột mở ra.

"Ta biết ngươi không nỡ mà!"-Yêu nghiệt hí mắt cười đến xuân phong phơi phới.

Vật nhỏ nâng nâng khoe miệng cười đáp lại, nụ cười xinh đẹp động lòng người như một đóa tuyết liên đang khoe sắc. Sau đó.... ném cuộn tranh đã bị vò nát như giấy nháp vào vòng tay đang mở rộng của yêu nghiệt, tiếp theo là một 'con mưa' xuân cung đồ tới tấp ập xuống.

'Rầm' Cửa lại một lần nữa đóng sập lại, bên trong vọng ra thanh âm gào thét như phun lửa của nàng.-"Hôm nay bổn cung không cần ngươi thị tẩm, yêu nghiệt nhà ngươi dám bước bèo đây nửa bước bổn cung liền ra ngoài tìm sủng cảm đầy đầu ngươi để ngươi biến thành hồ ly tinh mị hoặc nhất thiên địa cũng là hồ ly tinh bị cấm nhiều sủng nhất trong lịch sử!"

Yêu nghiệt dờ khóc dờ cười cầm cuộn tranh nát bét mình vất vã về ra, bàn tay nhẹ nhàng vuốt qua thì 'tờ giấy nháp' liền khôi phục hình dạng ban đầu hoàn hảo không chút hư hại. Sau đó lại nhìn xuân cung đồ rơi đầy đất dưới chân phát tay một cái chúng liền biến mất.

Uầy... Lần này nàng giận như vậy thôi thì cứ để nàng một mình như vậy cho hạ hỏa đã, hần cũng tranh thủ mà đi làm một số việc để tránh đêm dài lắm mộng.

Đội tiếng bước chân xa dần rồi biến mất giữa màn đêm, Lam Tuyết đang tựa lưng vào cửa thu hồi về mặt cấu kính giận dữ thay bằng biểu cảm lạnh lẽo như băng, cả người cũng trượt xuống ngồi xồm dưới đất.

Từ lúc hần bước vào, từng cái nhủu mày hay nhíu mày, nụ cười cứng ngắt đến cả cái thờ phào nhẹ nhõm rất khó nhận ra của hần nàng đều thấy rất rõ. Quả nhiên hần đang giấu diếm nàng, đang gạt nàng, ngay cả những thứ nàng 'quên mất' chắc chắn có liên quan đến hần.

Thứ nàng tìm được không riêng gì những thứ đó, mà còn....

Nàng rũ mắt xuống, đôi mắt hoa đào lung linh ngập nước trở nên ảm đạm vô cùng, mở bàn tay đang nắm chặt ra.

Bên trong là.....

Một đóa hồng mai....

Đã héo tàn từ lúc nào.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Giả Ngu.... Là Một Loại Kỉ Năng Sống.

Chương 52:

Giả ngu.... là một loại kĩ năng sống.

Trên đời này nếu nói đến chim thì Phượng Hoàng là loài xinh đẹp cao quý nhất, trong số các anh chị em cô đi chú thím Phượng Hoàng tồn tại trên đời này thì có lẽ Trụy Nguyệt là con Phượng Hoàng khôn khổ nhất.

Nửa đêm nửa hôm tay xách nách mang một đồng đồ ăn mỡ hôi dầm dề, mặt mày đầy lọ tù trong bếp đi ra. Nguyên nhân thứ nhất là vì lão bà của hần đối, nguyên nhân thứ hai là do... khụ khụ.... nàng xuống giường không được, nguyên nhân thứ ba vì hần là một thê nô cao cấp sùng vợ lên tận trời sao có thể để nàng phải vất vả nên tự thân xuống bếp 'trở tài'. Có lẽ do lâu quá nên bị lực nghề hần suýt đốt luôn cả phòng bếp mà bản thân cũng mềm bị chính mình quay chín luôn.

Như vậy thì thôi đi, sao mà lại.....

"Ồ~ Chào buổi tối!"-Bạch Dạ toét miệng cười. Hần vốn định rời khỏi Tinh Linh tộc làm chút việc không ngờ vừa xoay người lại thấy Trụy Nguyệt như cửa hàng đồ ăn đi động đi tới.

Trụy Nguyệt bắt lực nhìn trời, sắp sáng rồi tối chỗ nào mà chào. Bất quá cũng cố nở nụ cười đáp lại.-"Tỷ phu, chào buổi tối!"

Bạch Dạ nháy mắt, càng cười lại càng tươi.- "Sắp sáng rồi tối chỗ nào mà chào?"

Gân xanh trên trán Trụy Nguyệt kịch liệt nhảy lên như thể sắp nứt ra vậy, hần liền mạng hít thở nghiêng rảnh nghiêng lợi mở miệng.- "Vậy thì..... chào buổi sáng."

Bạch Dạ xua tay, nghiêng người tựa vào cây cột sau lưng, thu lại nụ cười tươi rói thay bằng điệu bộ tựa tiểu phi tiểu, mắt phượng hẹp dài thoáng qua lãnh ý.- "Nghe nói ở Phượng Tê cũng có trồng rất nhiều hoa đào, đem hoa đào hái lúc bình minh đi ủ rượu có vị cực kì ngon phải không?"

"Ừm, nếu ta nhớ không lầm thì trước kia có ủ mấy chục vò rồi đem chôn ở đâu đó."- Trụy Nguyệt cúi đầu lẩm bầm.- "Ở đâu nhỉ?"- Lâu quá hần cũng quên mất rồi.

"Tổng cộng có hai mươi hai vò. Hai vò chôn ở gốc đào thứ hai hàng thứ ba bên phải, mười vò chôn ở dưới gốc đào lớn nhất sau vườn, số còn lại chôn rải rác ở khắp nơi."- Bạch Dạ chậm rãi nói.

"A! Đúng rồi, vài hôm nữa trở lại đó lấy vài vò cho Giáng Đào mới được!"- Trụy Nguyệt gật gật đầu. Sau đó phát hiện có cái gì đó rất không đúng.

Nâng mắt đã thấy Bạch Dạ hí hí mắt nhìn hần, không khỏi nhũu mày.- "Người.... Sao người lại biết...."- Chuyện này đã rất lâu nên Bạch Dạ căn bản không thể biết được nhưng mà..... Trường Oán thì..

"Người nhớ lại!"- Trụy Nguyệt nhũu mày, tia sáng quỷ dị trong mắt lóe lên giây lát rồi biến mất, vẻ mặt bình tĩnh đối diện Bạch Dạ, ngữ khí là khẳng định không phải nghi vấn, lơ đãng để lộ một cổ ngạo khí cao quý bẩm sinh.

"A!"- Bạch Dạ thốt lên một tiếng, sừng sốt nói.- "Chao ôi, để người biết được rồi."- Giọng điệu đó kết hợp cùng biểu cảm ngả ngón của hần thật sự rất thêm ấn đập.

"Chắc.... Vì người đã biết bí mật của ta nên người cũng là đồng phạm nha. Bởi vậy....."- Hần đưa ngón trỏ đặt lên môi, khẽ 'suyt' một tiếng.

Khóe miệng Trụy Nguyệt giật giật, hần dính bầy của yêu nghiệt rồi, yêu nghiệt là cố ý làm thế còn âm thầm thăm dò hần là đồng minh hay kẻ địch. Bất quá.....

"Tỷ phu.... người nói gì cơ? Aizzzz.... ta quả nhiên là lớn tuổi, mắt mờ nhìn không thấy, tai yếu nghe không rõ lại còn hay quên nữa. Chúng ta ở đây làm gì vậy? Chết rồi.... ta còn phải mang thức ăn cho Giáng Đào nha!"- Giả ngu.... là một loại kĩ năng sống, mà trình độ giả ngu của hần cũng chẳng phải dạng vừa gì.

Nói rồi chớp mắt nhe răng cười đến góc ghech, hốn hờ bụng đồ ăn đi lướt qua Bạch Dạ về phòng.

Đương nhiên trong mấy lời kia cũng ẩn chứa ý tứ rõ ràng, hần bây giờ ngoài Giáng Đào ra sẽ không quan tâm chuyện khác, không phải đồng minh cũng không phải kẻ địch mà chỉ là một người qua đường thôi.

Bạch Dạ khoi mào khóe miệng nhìn thân ảnh đỏ tươi biến mất rồi nâng bước rời đi.

Trụy Nguyệt quả nhiên không giống như vẻ bề ngoài ngu ngu ngơ ngơ của mình, ngược lại hần rất thông minh. Nếu là người khác trong tình cảnh của hần hần là bị dọa cho hết hồn nhưng hần lại vô cùng bình tĩnh giả ngu y như rằng hần ngu thật ấy. Chân nhân bất lộ tướng a!

Buổi sớm, Tinh Linh tộc lại một phen gà sủa chó bay :))))))

Bởi vì phòng bếp thần không biết quỷ không hay sau một đêm bị đốt thành đen thui. Rất nhiều nguyên liệu thượng hạng đều biến mất, chén đĩa bị vỡ chất thành đống, đồ ăn nấu hư cũng đầy cả ra.

Các cung nhân quản lý phòng bếp phải còng lưng vật vã quét dọn mà nước mắt chảy hai hàng. Trời đánh tên nào gây ra chuyện này a!

Mà bên kia, 'hung thủ' gây ra vụ việc đó lại đang vô cùng mĩ mãn ôm lão bà ngủ đến không biết trời trăng gì, khóe miệng còn lưu lại đường cong rất ư là hạnh 'phúc'. :))))))))

Nhà bếp bị thiêu cháy ư? Nguyên liệu bị biến mất à? Đó chỉ là chuyện mây bay gió thổi, cho dù trời có sập xuống hần cũng kệ, chi cần được ôm lão bà là được. Hắc hắc~~~

Lam Tuyết run rẩy khóe miệng nhìn một bàn sơn hào hải vị thường ngày hôm nay lại biến thành bữa cơm dành cho mấy thầy tu khổ hạnh toàn rau với củ mà có cảm xúc muốn lật bàn (ノ□°)ノ~┐┐.

Bào ngư của ta đâu?

Vi cá của ta đâu?

Thịt thà của ta đâu?

Hải sản của ta đâu?

Hả? Hả? HẢ HẢ HẢ.....?????

Đâu hết rồi a~~~~ Orz

"Lam... Lam Tuyết tỷ tỷ?"-Phong Nhi ngậm sợi rau luộc e dè lên tiếng.

"Ừ?"-Đôi mắt nàng hầu như đã biến thành hai viên đạn bất cứ lúc nào cũng có thể xuyên thủng một cái gì đó.

"Ăn rau cũng tốt mà. Ừm... có thể giảm béo, đẹp da, nhuận trường, giải nhiệt.... Cho nên ăn một bữa hăn là ổn mà!"-Hăn rúc rúc người nép vào Xích Liên. Oa~ Lam Tuyết tỷ tỷ trùng hăn a, đáng sợ quá.

"Nhưng ta muốn thịt, là thịt cơ~~~~"

"Không bằng như thế này.... Tỷ cứ tưởng tượng nó là thịt đi, mùi vị cũng rất ngon a! Sau đó Phong Nhi sẽ bảo Tiểu Liên Từ truy tìm thủ phạm rồi phạt hăn còi trường đứng ngoài nắng nhảy éch đến khi mặt trời mọc đằng Tây thì thôi!"-Nói xong ngẩng mặt nhìn Xích Liên mở to đôi mắt nai đen lúng đậy trong đôi-"Như vậy có được không Tiểu Liên Từ?" [Thỏ Đào: Em nó cũng nguy hiểm lắm ٩ (_) ٩ *bỏ toàn thân*]

Thật ra hăn cũng rất muốn ăn thịt nên có chút giận, một chút... ừm... chỉ là chút xiu xiu thôi à!

Xích Liên không lên tiếng mà chỉ cười nhẹ xoa xoa đầu hăn, đem hăn sủng đến tận trời luôn rồi.

Với tinh thần hủ nữ thần thánh 200%, Lam Tuyết nhìn cảnh trước mắt phát ngu ba giây rồi lại nheo mắt cười, cười đến xấu xa. Cầm đũa cầm chén bắt đầu ăn, còn ăn đến vui vui vẻ vẻ, xung quanh toàn là màu hồng phấn dễ thương...

Hôm nay không có thịt à? Vấn đề đó bị ném ra ngoài chín tầng mây mất tiêu rồi còn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Khóc....

Chương 53:

Khóc....

Dị nhai chi cảnh.

Từ Mộc lão nhân nhìn Diêm Vương vốn đã đen nay càng đen thêm đi qua đi lại mà thấy bắt đầu hoa mắt, thở dài lên tiếng.-Aizzzz... Diêm Vương gia a, người sắp đập nát hết hoa của ta rồi, có cái gì thì nói nhanh lên đừng có đi nữa!"-Lần trước bị 'vị đại nhân' kia làm héo cả một mảng lớn lão đường lại rất vất vả a.

"Chuyện này.... Haizzz..."-Diêm Vương ngừng lại xoa xoa cái bụng.-"Ta thấy cái bụng cứ không yên a!"

Về mặt hòa ái của Từ Mộc lão nhân không nhận được mà méo xệch.-"Người đang nói giỡn sao? Cái bụng của người có vấn đề thì đi nhà xí đi đến chỗ ta làm gì?"

"Không phải cái vấn đề kia, mà là ta cứ thấy bất an bồn chồn trong bụng như sắp xảy ra việc gì không tốt vậy."-Đôi mày rậm của Diêm Vương cũng nhăn tít lại.-"Hơn nữa... Có một lần đột nhiên oán linh ở địa phủ như bị cái gì đó kích thích mà kêu la, kích động vùng vẫy có làm thế nào bọn chúng cũng không chịu ngừng. Từ Mộc lão nhân người nói thử xem có phải liên quan đến 'vị đại nhân' kia không?"-Nếu thật là như vậy thì sẽ rất không tốt.

"Hăn là không phải đâu, lần trước khi rời đi 'vị đại nhân' kia không có nghi ngờ gì a!"-Nếu có thì lão đã bị búng gốc từ lâu rồi còn ở đây được sao.

"Chỉ mong là vậy, chỉ mong là.... Về mặt người sao thế, bị đau bụng à?"-Diêm Vương khó hiểu nhìn Từ Mộc lão nhân mặt mày hồng hào thoáng chuyển sang trắng bệch.

Từ Mộc lão nhân mở miệng khép miệng cũng không thốt được chữ nào, bộ dạng như gặp phải quỷ muốn trốn đi ngay.

Diêm Vương còn chưa hiểu cái gì thì bên tai đã truyền đến tiếng cười khê, âm lãnh đến độ ông cũng lạnh gáy.-"Diêm Vương gia, đã lâu không gặp! Thật trùng hợp lại được gặp ở đây a!"

Diêm Vương hoảng hốt quay đầu, đập vào mắt là khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành cùng tiểu dung yêu mị nhân gian....

Lam Tuyết thất thần nhìn cái bóng của mình in trên mặt hồ trong suốt, thật lâu sau mới đứng dậy, nhắm mắt lại hít sâu một hơi rồi chậm chậm bước đi.

Đến khi mở mắt đã thấy một khu rừng hồng mai đỏ tươi trên nền tuyết trắng hiện ra, nén lại trái tim đang đập như điên trong lồng ngực nàng có gắng nâng đôi chân mềm nhũn tiến về phía trước.

Đầy cánh cửa mang sắc nâu đỏ cổ kính được chạm khắc tinh xảo ra, mùi giấy mực mới tinh xen lẫn chút đàn hương bất ngờ xộc vào mũi khiến khóe mắt khô khốc dần phiếm hồng lên, bao nhiêu cảm xúc hỗn độn cũng trôi dạt.

Nàng như chết lặng ở đó, đưa mắt nhìn căn phòng quen thuộc được in sâu trong tiềm thức, mơ hồ thấy hai bóng người nhật nhòa ở nơi đây.

Một nam tử toàn thân vận huyền bào đen ngồi trước thư án, tay phải cầm bút chuyển động tạo nên những nét chữ thanh tao đẹp đẽ, bên cạnh hắn là một nữ tử mặc bạch y trắng thuần như bông tuyết.

Nàng nghiêng đầu, đưa tay túm túm lọn tóc đen trước ngực hắn.-"Tại sao ngươi cứ luôn mặc đồ màu đen vậy? Ta cảm thấy ngươi hợp với màu trắng hơn, ngươi mặc như vậy hắn là rất đẹp!"

Động tác của hắn hơi khựng lại, mím môi đáp.-"Bởi vì nó giống bản chất của ta. Màu trắng... khi dính máu sẽ biến thành màu đỏ, màu đỏ dính máu sẽ biến thành màu đen, mà màu đen khi dính máu... sẽ vẫn là màu đen. Ngươi nghĩ một kẻ lớn lên trong tang thương giết chóc, trong hắc ám kinh hoàng, từ đầu đến chân đều nhuộm đầy máu tươi mà có thể xứng với màu trắng sao? Màu sắc thuần khiết nhất thế gian? Ta chỉ làm bản nó mà thôi."

Nàng nâng mắt đối diện với đôi mắt phượng hẹp dài thật đẹp nhưng lại lạnh lẽo tịch mịch cũng cô đơn vô bờ của hắn, vрон tay vuốt ve khóe mắt đó, rồi mỉm cười thật khê-"Kẻ toàn thân đầy máu kia không phải ngươi, hắn là Lãnh Huyết. Lãnh Huyết đã chết rồi, chết dưới kiếm của Hoàng đế Chu quốc, dưới sự chứng kiến của hàng vạn người dân. Còn ngươi là Bạch Dạ, là Bạch Dạ của ta không phải Lãnh Huyết. Bạch Dạ, Bạch Dạ. Là màu trắng trong đêm đen là ánh sáng trong hắc ám...." [Thỏ Đào: Và đây là ý nghĩa cái tên của Tiểu Bạch = ω =]

Từng tia dao động nhỏ nhoi dần hiện lên trong đôi con ngươi đen như hắc diệu thạch, hắn nhìn nàng thật lâu, thật lâu sau mới hé môi nói.-"Àn, ta là Bạch Dạ!"-Bạch Dạ của ngươi!

Mọi thứ cứ thế mờ dần, biến mất rồi thay vào bằng hình ảnh khác.

Vẫn là nàng và hắn, nhưng trên người hắn không còn là bộ quần áo màu đen u ám mà là trường sam nguyệt sắc tinh tế, cùng nàng ở cùng một chỗ trông vô cùng xứng đôi.

Hắn nghiêng người tựa trên nhụy thập, chuyên chú đọc quyển sách trên tay, thoáng lơ đãng liếc mắt nhìn nàng đang hí hoáy cầm bút quẹt qua quẹt lại trên giấy.

"Tiểu Bạch~ Tiểu Bạch~~"-Nàng lên tiếng gọi.

"Gì?"-Hắn thuận miệng đáp một tiếng.

"Cười lên cái coi!"

"....."-Cúi đầu xem sách tiếp.

"Cười một cái thôi mà!"

"....."-Không thèm quan tâm.

"Chỉ một cái thôi~~ Năn nỉ đó~~"

"....."-Hắn chả buồn nhìn nàng lấy một cái, trực tiếp nằm xuống đem sách úp lên mặt.... ngủ.

"Ê... Ngươi một vừa hai phải thôi nha, chỉ kêu ngươi cười một cái chứ có bảo ngươi ở trường chạy ngoài phố đâu mà làm cái thái độ đó với ta?"-Nàng ném bút, hùng hổ giật quyển sách trên mặt hắn ra.-"Ngươi cười lên chắc chắn rất đẹp, đợi đến khi nào ngươi chịu cười ta mới vẽ mặt của ngươi lên bức tranh nếu không ta liền cho ngươi biến thành vô diện nhân."

Hắn miễn cưỡng mở mắt, phát hiện khoảng cách của cả hai đang rất gần liền kéo đầu nàng xuống.... hôn.

"Ngươi phiền quá!"-Phun ra một câu như vậy hắn mặc kệ nàng còn ngây ngốc mở to mắt như bị trời trồng ở đó mà rời đi, khi bước ra khỏi cửa gương mặt lạnh lùng của hắn trở nên nhu hòa hơn, khóe môi cũng vung lên một độ cong nhỏ.

Cảm nhận tầm nhìn của mình trở nên mờ mịt, Lam Tuyết đưa tay dụi mới phát hiện thì ra là nàng đang khóc, nước mắt từng giọt từng giọt nối đuôi nhau tràn ra khỏi khóe mi, kết lại thành từng hạt băng trong suốt như pha lê thì nhau rơi xuống.

Khóc....

Nàng lại khóc rồi....

Muốn ngừng cũng chẳng thể được....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tỏ Tình.

Chương 54:

Tỏ tình.

"Tiểu Bạch~ Tiểu Bạch~~"- Thân ảnh màu trắng nhanh như tên bắn lao ra, nhào đến ôm cổ hắn.- "Ngươi vừa hôn ta có phải không? Có phải không?"

Hắn mặc kệ nàng như bạch tuyết tinh tám tua bám người, chỉ lãnh đạm đưa mắt nhìn qua rồi tiếp tục bước đi. [Cứ tưởng tượng cái cảnh khi ôm cây thế nào thì hình tượng hiện tại của hai người họ y hệt như thế ấy ㄟ(づ￣▽￣)づ]

"Nè~ Nói đi nói đi a~~"- Nàng bắt đầu túm lấy hắn lắc.- "Ngươi đã mặt thán rồi bây giờ còn bị cầm nữa hả? Ta đeo theo ngươi lâu như vậy, từ hồi ngươi còn chưa biết mặc quần đến nay thế mà ngươi nói chuyện với ta cũng lười, bảo cười cũng không chịu, hiện tại hôn ta rồi phải không? Hả? HẢ HẢ HẢ? Cuộc đời ta khổ nạn quá mà, mỹ nam trên đời nhiều như cục đại mà ta lại đi động tâm với ngươi, cả bề ngoài cùng trái tim còn lạnh hơn ta nữa a! Ngươi quá đáng cũng phải có mức độ chứ, ngươi lúc nào cũng vậy... dường như không hề để ý đến sự tồn tại của ta. Ta thích ngươi! Ta thích ngươi, rất thích. Mà ngươi... cho dù là một chút đáp lại cũng không có, thậm chí... Thậm chí đôi khi ta cảm thấy... ngươi dường như... ghét ta... [Một màn tỏ tình rất ư là.... *ba trăm]"- Tiếng nói của nàng dần nhỏ lại rồi biến thành ầm ừc, thậm chí có chút gầy vụn tựa như sắp khóc đến nơi. Đôi tay gắt gao túm lấy hắn cũng buông lỏng, cái đầu nhỏ cúi thấp vùi vào hõm vai trước mặt.

"Đi xuống."-Hắn im lặng một lúc mới mở miệng, thanh âm lạnh lạnh không mang chút cảm xúc gì.

"Không xuống!"

"Đi xuống ngay."

"Không xuống, có chết cũng không xuống!"

"Rốt cuộc ngươi có xuống hay không?"

"Ngươi... lờn ta làm gì chứ? Xuống thì xuống."-Nàng bấu môi buông hắn ra đi xuống, cúi gằm mặt nhìn mũi chân.

"Ngẩng đầu lên."-Hắn ra lệnh.

Nàng chậm rì rì nghe theo ngẩng đầu lên.-"Ngươi rốt cuộc muốn thế.... Ừm..."

"Ngươi bám theo ta lâu như vậy còn chưa hiểu con người ta sao? Nếu ta ghét ai thì người đó đã sớm gặp Diêm Vương uống trà thì cũng bị chém mấy nhát rồi còn có khả năng ngày nào cũng treo lên đầu ta ngồi, khi lên con thì lôi ta ra chửi như tát nước vào mặt? Hừm?"-Hắn buông môi nàng ra, mất phương hướng lại lóe lên tia nguy hiểm.-"Đồ ngốc!"

"Vậy có nghĩa là ngươi cũng thích ta?"

"....."

"Ngươi vừa rồi là tò tính cod phải không?"

"....."

"Ngươi cuối cùng cũng chịu thích ta rồi!"

"....."

"Tiểu Bạch a~~~ Ta thích ngươi nhất!"

"....."

Hai bóng người hòa tan vào màn tuyết trắng xóa, để lại một mình Lam Tuyết lơ lửng đứng đó, nước mắt đã ngừng nhưng hàng mi còn vрон nước, khóe mắt vẫn đỏ hoe.

Đó là kí ức của nàng, một kí ức đẹp nhất. Nhưng mà.... nó chỉ là một mảnh nhỏ, nó không đầy đủ.

Rất nhiều kí ức khác bị cướp đi đang chờ nàng lấy lại, nàng phải lấy lại bằng mọi giá.

Vì nó chính là báu vật của nàng.

Vì nó chứa đựng những gì thuộc về nàng và Bạch Dạ.

"Ai nha! Diêm Vương gia sao lại hốt hoảng thế này? Biểu tình cứ như gặp phải quỷ áy, cả Tử Mộc lão nhân cũng vậy. Thực sự là gặp phải quỷ sao?"- Bạch Dạ nheo mắt, vẻ mặt bồn chồn nửa sống nửa chết đó làm người ta không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

"Hò.... Hò Vương đại nhân...."- Thiên a, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến rồi, sao mà linh quá vậy nè. Diêm Vương trong lòng gào khóc không thối, trở về phải mần heo cúng xui giải nạn a.

"Khách khí khách khí a! Bạch Dạ chỉ là một kẻ yêu tinh sao có thể để Diêm Vương gia gọi 'đại nhân' chứ?"-Hắn xua tay, căng cười lại càng vui vẻ.-"Chỉ bằng thế này, Diêm Vương gia cứ gọi ta là.... Trường Oán...."

Lời vừa thốt ra đã làm Diêm Vương chao đảo lùi về phía sau, ngay cả Tử Mộc lão nhân cũng không nhịn được mà rung rinh như sắp đổ. Sắc mặt của cả hai so với đang hấp hối còn khó coi hơn.

"A.... Hò Vương đại nhân.... ngài... có phải ngài đang đùa không? Trường Oán là ai?"-Diêm Vương cố lấp liếm, chỉ cầu mong mình nhiều tuổi nên nghe lầm

"Diêm Vương gia thật sự không biết à? Hay là biết nhưng giả vờ không biết?"-Bạch Dạ khoanh tay trước ngực, vân đàm phong khinh hời-"Tử Mộc lão nhân, nói thử xem Trường Oán là ai cho Diêm Vương gia a!"

Tử Mộc lão nhân bị kêu tên, tim gan phèo phỏi gì cũng như bị ép nát hết rồi, chỉ hận không thể biến mất ngay lập tức cho khỏe.-"N...Này..... Này... Hò Vương đại nhân, ngài đừng làm khó lão mà!"

"Ta làm khó ngươi khi nào, lần trước ta lấy một giọt máu trao đổi với ngươi. Kết quả.... ngươi lại cho ta một câu trả lời giả dối, một giọt máu tuy không nhiều nhưng mà giá trị của nó không hề nhỏ nha!"-Hắn bâng quơ nói, phượng màu câu hồn lạnh lẽo nhìn Tử Mộc lão nhân.-"Ngươi nói thử xem là ai làm khó ai a?"

Tử Mộc lão nhân cứng họng không biết nói gì, chột dạ nhìn Diêm Vương rồi nhìn sang Bạch Dạ, thở dài một hơi.-"Ngài sao cứ một mực chấp nhất như vậy?"

"Ha~"-Hắn cúi đầu cười lạnh một tiếng, chỉ trong nháy mắt sau đó cả Dị Nhai Chi Cảnh to lớn đều tràn ngập hàn khí, thậm chí trên hoa lá còn kết một tầng băng mỏng.-"Ta mặc kệ các ngươi cho đó là cổ chấp hay cái gì, ta đến đi chỉ muốn biết kí ức bị lấy đi của nàng đang ở đâu? Hiện tại ngươi có hai lựa chọn, một là ngươi nói ngay, hai là đợi ta đốt sạch dị nhai chi cảnh, bứng gốc của ngươi xong rồi nói."

"Hò Vương đại nhân...."-Tử Mộc lão nhân nói cũng không được mà không nói cũng không được, cứ há miệng ô a.

"Diêm Vương gia, ta chỉ muốn lấy những thứ vốn thuộc về nàng. Nhưng nếu các ngươi cứ muốn làm lớn chuyện này lên thì ta không ngại làm theo Tôn Ngộ Không mà đại náo thiên cung đâu, con khi đó còn có Như Lai trấn áp. Còn ta từ lâu đã thoát khỏi trói buộc của Thiên Địa, trừ khi ta muốn dừng nếu không các ngươi đừng mong ngăn được ta. Cũng đừng quên, trên đời này không phải chỉ có một vị Thần bị cấm đoán mà có... đến tận hai!"-Hắn chấp tay sau lưng, thông thả nhìn Diêm Vương. Tiếng nói nhẹ nhàng trong trẻo như chuông ngân lại làm người ta có cảm giác từng lời từng chữ nặng tựa Thái Sơn hung hăng nện vào lồng ngực, vô cùng áp lực.-"Mọi chuyện sẽ kết thúc trong êm đẹp hay máu me dầm dề là do quyết định bây giờ của Diêm Vương gia a!"

Diêm Vương xoa xoa thái dương đau nhức, chỉ có thể thở dài.-"Mong Hò Vương đại nhân sẽ giữ lời! Tiểu vương cáo biệt!"-Chấp tay hành lễ một cái rồi

biến mất.

Bạch Dạ cong cong khoe môi, một lần nữa đòi tầm mắt về Từ Mộc lão nhân. "Nói được rồi chứ?"

"Kí ức của Tuyết Mạn Thần Quân hiện tại đang được phong ấn trong Khóa Hồn Ấn ở Tây Thần điện, kim điện của Thượng Thủy Thần Quân." - Từ Mộc lão nhân lúc này mới thở ra một hơi, trái tim treo cao cứng buông xuống.

"Thật?" - Bạch Dạ nhú mày, sao lại có liên quan đến Thượng Thủy Thần Quân?

"Ai... Lần này có cho lão một trăm lá gan lão cũng không dám nói sai nửa chữ a!"

"Ấn..." - Bạch Dạ gật đầu, thần sắc có chút đăm chiêu. Miễn cưỡng cảm tạ. "Đa tạ!"

Nói xong, thân ảnh lóe lên một tầng bạch quang rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Là Nữ Nhân Của Ngươi, Là Nợ Đào Hoa Của Ngươi A!

Chương 55:

Là nữ nhân của ngươi, là nợ đào hoa của ngươi a!

Bạch Dạ rời khỏi Dị nhai chi cảnh, một đường đi đến Ma Giới.

Nhìn bầu trời Ma Giới âm u ảm đạm hẳn không khỏi nhú mày. Với bệnh khiết phích như tên kia sao lại có thể ở lại nơi này được chứ? Lại còn ở lâu như vậy?

Thị vệ thấy hắn tiến vào liền quỳ xuống hành lễ, trong lòng cũng thấy có chút kì lạ. Ma Tôn mấy ngày nay hình như đâu có ra ngoài a, mà hình như 'Ma Tôn' hôm nay có gì đó khác khác thì phải. Còn khác ở điểm nào thì bọn họ cũng không rõ.

Bạch Dạ tiêu sái lướt qua, y như thể đang đi dạo trong vườn nhà mình, thẳng đến nơi của Dạ Nguyệt, tự nhiên đẩy cửa, đi vào.

Bên trong căn phòng so với bên ngoài như hai thế giới khác nhau, bao phủ một tầng sương mờ ảo, rèm lụa trắng tinh tầng tầng lớp lớp buông xuống xung quanh bốn phía, chiếc giường ngọc thật lớn điều khắc tinh xảo trải chần đệm bạch sắc đặt ngay giữa phòng, phía sau giường là vài bức bình phong vẽ tuyết liên hoa, còn sau bình phong lại là một dục trì khá lớn, đồ vật trang trí khác đều làm bằng bạch ngọc, tất cả tương phản với màu đen của nền đá hoa cương nhưng lại tạo ra một nét đẹp thuần khiết, thanh nhã nhưng cũng la lừng.

Bạch Dạ đến cạnh mép giường, vén rèm lên.

Trong đồng chần đệm lộn xộn đó, Dạ Nguyệt còn đang say giấc nồng.

Thân thể thon dài trắng nõn hoàn toàn lộ ra trong không khí. Hắn nằm úp sấp, tóc đen thật dài uốn lượn tự do như thác, lộ ra nửa gương mặt khuynh quốc khuynh thành, chiếc cổ thon tạo ra một đường cong dụ hoặc, tấm lưng trần mượt mà đến mức tơ lụa thượng hạng cũng không sánh bằng, cánh tay thon dài mà tao nhã, lại thêm một vòng eo thon săn chắc. Dưới eo chỉ là một chiếc chần mỏng đắp hồ miễn cưỡng che khuất cái mông kiêu kiêu, tiếp đến là đôi chân thẳng tắp, kiện mỹ, bắp chân tinh tế. Tất cả mọi thứ đều vô cùng cân xứng như một kiệt tác hoàn mỹ nhất của thiên nhiên, giống như tuyết liên hoa nở rộ trong đêm tối, thuần khiết mà mê người. [Thơ Đào: Chấn tuổi chót (㊟___㊟`.) *túa máu mũi* Ai đó đem tên này đi diệt đi (*。>∩]

Bạch Dạ lạnh mắt nhìn, nhìn đến độ người trên giường đang ngủ say cũng bị quấy rầy, mơ màng mở mắt mờ mờ một nước.

Nhìn thấy được ngươi đang đứng, nét buồn như trong mắt cũng biến mất không thấy tăm hơi. Dạ Nguyệt nheo nheo mắt mấy cái, nhếch môi cười nhẹ sau đó đưa tay kéo chăn che đầu... ngủ tiếp.

Thân thể Dạ Nguyệt đang trong quá trình chuyển đổi thành Thân Thần Ma nên có thể rất hay mệt mỏi, đôi lúc mệt đến động ngón tay cũng không nổi. Người khác ngủ thiếu một hai canh giờ không có chuyện gì nhưng hắn thì khác, lúc đó có thể sẽ tự động ép hắn ngủ, dù thần trí còn rất tỉnh táo. Mà hắn lại có tật rất khó ngủ, ngủ cũng không sâu, lại hay nằm mộng nên khi bị quấy rầy đặc biệt khó chịu, do đó hầu như không ai dám đến gần phòng của hắn vì sợ ảnh hưởng hắn. Tình trạng của hắn hiện tại chính là rồi qua như không được nên cơ thể bắt ép phải ngủ, hắn cũng vô phương.

Bạch Dạ vẫn bất động thanh sắc đứng đó, không mở miệng nói một lời. Ánh mắt thì càng lúc càng lạnh thêm mấy phần.

Dạ Nguyệt vẫn như ngon lành.

Một canh giờ trôi qua, Bạch Dạ khoanh tay ung dung đứng. Toàn bộ căn phòng đã bị đông thành tủ lạnh.

Dạ Nguyệt ngủ đã chằm chằm ngồi dậy, vươn vai, che miệng ngáp một cái, đưa mắt nhìn Bạch Dạ. Sau đó cong môi cười, nâng tay vuốt tóc.

Cái bộ dáng đó.... là quốc sắc thiên hương, là mềm mại duyên dáng, là như nhược đáng yêu cũng rất là.... 'GÁI' tính.

Khóe miệng Bạch Dạ rút gân, hần có kích động muốn bóp chết cái tên trước mặt mình ngay lập tức.

Thử hỏi đang có chuyện gấp đến nỗi gan mà phải gồng mình đứng cả canh giờ, sau đó lại thấy tên khốn nạn nào đó có diện mạo giống mình y như đúc đã khóa thân ngủ thì thôi lại còn làm thành mỹ nhân duyên dáng mềm mại.... Không tức chết cũng phải phun ra vài búng máu a.

Bạch Dạ nhìn trời, biết cái tên ấu trĩ này lâu như vậy đương nhiên biết hắn đang muốn cái gì, đành thờ dài một tiếng.- "Ca..."

Với những người khác Bạch Dạ không biết, nhưng với mình thì Dạ Nguyệt phải nghe được một tiếng 'Ca' cho bằng được, sau đó có bắt hắn ở dơ ba ngày không tắm hần cũng chịu. Phải biết cái tên này có bệnh khiết phích rất nặng.

"Ngoan~"- 'Mỹ nhân mềm mại như nước' tức thời tươi tỉnh hẳn ra, duỗi tay túm lấy một cái áo bị vứt bừa trên giường choàng lên người.- "Hôm nay sao lại rảnh rồi đến đây a?"

"Ta biết được nơi cất giữ kí ức của nàng rồi. Bên trong Khóa Hồn Ấn ở Tây Thần Điện, nơi của Thượng Thủy Thần Quân."- Bạch Dạ xoa trán, hần cảm thấy có chút mệt mỏi.

Dạ Nguyệt của nghe cái tên Thượng Thủy Thần Quân liền cau mày [Thỏ Đào: Nợ đào hoa chó gì! ㄟ(ˆ ˇ ˇ)ノ"] — Dạ Nguyệt: Biến đề *lắc*]. Theo thói quen rồi giường đi về đục trì hoãn, vừa đi vừa nói.- "Thượng Thủy Thần Quân.... là ai a?"

"Nữ nhân của ngươi!"- Bạch Dạ ném lại một câu xanh rờn.

"Gi?"- Dạ Nguyệt ngoáy lỗ tai, hình như hần của nghe nhầm cái gì thì phải. Bị hù đến suýt nữa thì trượt chân ngã chết đuối trong hồ tắm, mặt đập xuống mà hù nhận a!

"Là nữ nhân của ngươi, là nợ đào hoa của ngươi a!"

"Nửa đêm rồi nha, đừng có kể chuyện kinh dị!"- Con tim 'non nớt' mấy vạn tuổi của hần còn chưa động tâm lần nào lấy đầu ra nữ nhân của hần, rất kinh dị.

"Thiên Giới ai mà chẳng biết nàng ta mê luyện ngươi đến chết đi sống lại, chỉ cần chỗ nào có ngươi xuất hiện thì một khắc sau nàng ta sẽ đến đó, nghe nói nơi nàng ta ở có treo rất nhiều tranh của ngươi. Như vậy còn không phải nữ nhân của ngươi, không phải nợ đào hoa?"

Mí mắt Dạ Nguyệt giật giật.- "Bỏ qua cái chuyện đó đi, nói chuyện chính!"

"Thì đó chính là chuyện chính a! Nàng ta mê luyện ngươi như vậy ngươi cứ xài 'mỹ nhân kế' lừa nàng ta giao Khóa Hồn Ấn ra!"- Bạch Dạ nói, giọng điệu cứ như đó là chuyện hiển nhiên.

Sau đó âm thanh một vật gì đó rơi vào nước vang lên, cùng tiếng sặc nước của Dạ Nguyệt.- "Khụ... khụ khụ..."

Dạ Nguyệt chật vật bò lên.

Bạch Dạ bên ngoài lại nhếch môi cười đến vui vẻ, điển hình cho thấy vui khi người gặp họa, khóe miệng cũng toét đến mang tai luôn rồi.

Tuy hần không giận việc phải đứng đợi hay canh giờ hay nhìn thấy 'mỹ nhân' là gân xanh trên trán muốn nứt ra kia nhưng hần sẽ mang thù a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tâm.

Chương 56:

Tâm.

Dạ Nguyệt vừa đi vừa mặc quần áo, cả gương mặt trắng nõn bị sắc nước đến đỏ bừng. Túm túm kéo kéo y phục đứng trước mặt Bạch Dạ, một tay vén tóc lên một tay chỉ chỉ mặt mình. - "Mỹ nhân kìa cái đầu người ấy! Người nhìn đi, lão tử chỗ nào cũng không xinh đẹp không phải mỹ nhân. Lão tử đây là anh khí bùng bùng, là tuấn lãng, là tiêu sái, là đậm chất nam nhân biết không hả? Lão tử là nam nhân tuấn tú ngọc thụ lâm phong, là tuấn tú đó!"

Trên đời này hán ghét nhất là bản, thứ hai chính là ai đó nói với hán mấy từ như 'xinh đẹp' 'mỹ nhân' đại loại thế.

Bạch Dạ nhìn hán, cười khẩy một tiếng làm động tác y hệt hán. - "Người nhìn cho rõ đi, cái gương mặt này từ trán đến cằm, từ cằm đến trán chỗ nào không đẹp? Nói thử nghe chơi!"

Dạ Nguyệt bị đá kích, mím môi nhìn Bạch Dạ, há miệng ngốc怔怔 một hồi mới nói được.

"Ng... Người... Nói tóm lại là có chết cũng không làm. Sao người không đi mà 'mỹ nhân kìa' với nàng ta đi!" - Thật là quá đáng, biết rõ hán ghét như vậy mà còn nói. - "Cái đồ bất hiếu! Lần trước chê ta lùn bây giờ còn dám kêu ta dùng 'mỹ nhân kìa' lừa gạt nữ nhân ta không quen biết a!"

"Không quen gặp rồi thì sẽ quen thôi! Người đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn ế chấy thây ra đó, mau tìm cho ta một tẩu tẩu đi... Ca~~~~~" - Âm thanh kéo dài đó đặc biệt mỉa mai nhưng lại làm người ta muốn dựng tóc gáy.

Một tiếng 'ca' đó làm tâm Dạ Nguyệt hơi động, kể từ khi trở thành Trường Oán Thần Quân, Bạch Dạ đã không chủ động gọi hán như vậy, phải là hán ép buộc mới miễn cưỡng kêu một tiếng.

"Này... Ta.... Không thèm! Lão tử sống một mình tự do tự tại không muốn tìm nữ nhân! Nữ nhân có cái gì tốt chứ? Ngoài ngực lớn một chút, giọng nói trong một chút, thân hình mềm mại một chút thì có cái gì khác, chưa chắc đã xinh đẹp bằng ta.... ách.. xinh đẹp bằng người! Lại hay bôi bôi trét trét đủ thứ xanh xanh đỏ đỏ lên mặt, nhìn thời đã ứa gan còn cái mũi thì buồn nôn muốn chết!" - Nhưng mà.... vì một tiếng 'Ca' đó mà bán đi trinh tiết, tự do của mình hán không cam tâm a!

Bạch Dạ đỡ trán, quả nhiên là lừa không được. Đảo mắt một cái rồi xòe bàn tay ra tính toán. - "Từ lúc chúng ta có ý thức đến lúc bị đem về Thiên giới với thân phận Thần Minh là một vạn năm, tới lúc đại chiến Tiên Ma bắt đầu lại thêm mười vạn năm, khi gặp được vật nhỏ đã là bốn vạn năm sau, một vạn năm thời gian nàng bám theo ta, hai vạn năm xa cách. Bỏ qua thời gian dài thồn gấp ba bốn lần khi ta và người chưa có ý thức, tổng cộng là hơn mười tám vạn năm rồi người vẫn một mình, người định như vậy đến khi nào? Đợi tới lúc ta có hài tử [Thỏ Đào: Ồ.... Chắc vậy ㄟ ㄎ]? Cô đơn như vậy không buồn sao?"

Dạ Nguyệt ngã người xuống nhuỷ thấp, bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa lồng ngực trái. - "Chỗ này.... đã quen với sự cô đơn rồi, ăn sâu vào xương tủy. Người cũng từng như thế mà, người có Tiểu Tuyết, muội ấy dùng kiên nhẫn xoa dịu phần tâm chai sạn của người, dùng nụ cười chân thành sưởi ấm nó, dùng chân ái làm nó sống lại. Trên đời này sẽ không xuất hiện nữ nhân như muội ấy nữa đâu... Mà ta và người ngoài trừ được tạo ra từ một nguồn gốc, có bề ngoài giống nhau thì không có bất kì liên kết nào khác. Tính cách, nội tâm, suy nghĩ, lẽ sống.... đến cái tâm này đều khác nhau. Tâm của người là vì cô đơn vì đau khổ mà chai sạn, còn tâm của ta ngay từ đầu đã như thế. Có nhịp đập có sự sống nhưng không thực sự sống, nó là một vật tượng trưng!" - Đôi mắt khép hờ ẩn ẩn hiện hiện con người từ sắc, trong veo xinh đẹp nhưng lại có ma lực làm người nhìn vào sẽ chìm vào tuyệt vọng không lối thoát, cũng như chính hán.

Bạch Dạ lẳng lặng nhìn hán, từ trên cao nhìn xuống, hai tầm mắt chạm vào nhau. Đưa tay xoa xoa khóe mắt hán, Bạch Dạ không nhìn được mà thờ dài. - "Tại sao không chịu thử một lần?"

"Không có can đảm, lỡ như thất bại ta sợ mình sẽ điên mất." - Dạ Nguyệt khàn giọng đáp. Phải, hán chính là sợ hãi. Sợ bản thân hi vọng rồi phải thất vọng.

"Người thì có bao giờ tỉnh đâu!" - Bạch Dạ rất nhẫn tâm thốt lên.

"Cũng chỉ có người cùng bọn Tiểu Tuyết mới dám nói vậy với ta." - Dạ Nguyệt nhẹ nhàng cong khóe môi, duỗi tay về phía trước. - "Đến để ca ôm một cái nào!"

Bạch Dạ đứng đó không phản đối để hán ôm.

"Đã rất lâu không được như vậy rồi nhỉ?"

"Àn!" - Bạch Dạ gật đầu. Đúng là đã rất lâu rồi. - "Buông ra được chưa?"

"Hừ...." - Dạ Nguyệt bĩu môi buông ra.

Bạch Dạ liếc hán một cái. - "Tóm lại người có đi lừa Khóa Hồn Ân không?"

"Nếu người bảo ta đập nàng ta một trận rồi cướp đi Khóa Hồn Ân thì ta không từ chối. Còn bảo ta lừa gạt thì miễn đi!"

"Đánh cướp thật ra cũng không tồi!" - Bạch Dạ gật gù.

Cả hai đưa mắt nhìn nhau, ngón tay thon dài miết miết đôi môi đỏ mọng, khẽ nhếch miệng cười. Động tác y hệt như đang soi gương vậy, vô cùng quý dị.

Đóng cửa thả chó.... ách... khụ khụ... Đóng cửa tiền Bạch Dạ, nụ cười của Dạ Nguyệt liền biến mất. Mềm nhũn nằm trên nệm thấp, trầm mặc một lúc thì nhẹ vỗ tay hai cái.

Tiếng vỗ tay vừa dứt thì hai nữ tử xuất hiện quỳ trước hấn.-"Tôn Thượng."

"Đến Thiên Giới điều tra về Khóa Hồn Ấn và cả Thượng Thủy Thần Quân."

"Vâng!"

"Đi nhanh đi!"-Hấn xua tay, hai nàng liền biến mất.

Cả căn phòng to lớn chỉ còn một mình hấn, tĩnh lặng đến thê lương.

***CHUYỆN MỤC BÓI DẠO ĐÊM KHUYA:**

Thầy bói Thỏ *ngồi xía răng*: Muốn xem cái gì? Công danh, gia đạo, tài lộc hay tình duyên?

A Nguyệt: Tình duyên.

Thầy bói Thỏ: Đưa tay đây, nam trái nữ phải... Gay với bê đê đưa cả hai tay.

A Nguyệt *chia cả hai tay*: Ngươi muốn xem tay nào thì tự chọn.

Thầy bói Thỏ *cầm tay phải*: U~~~~ Trắng nha!

'Bóp'

A Nguyệt *thối thối tay trái*: Vừa rồi có con muỗi trên mặt ngươi.

Thầy bói Thỏ *trên mặt hiện hình một bàn tay đỏ lựng* *nước mắt lưng tròng*: Xem tay trái a!

A Nguyệt *gật đầu*: Xem đi.

Thầy bói Thỏ *vừa xoa má sưng húp vừa nói*: Chỉ tay cho thấy ngươi là người quyền quý, có tiền có thế, đứng trên vạn người. Nhưng tương lai thì tối thui, suốt ngày không thấy mặt trời. Người thì lười mà bị bệnh thích sạch sẽ, lại còn trẻ con ấu trĩ, sáng nắng chiều mưa, ừm.... còn có chút biến thái... Á a... A... Ngươi làm gì đánh ... Ui da... Ô ô... Đừng đánh a.....

Bình - Bóp - Rầm Rầm - Bình

A Nguyệt *phủi tay*: Ta bảo ngươi xem tình duyên.

Thầy bói Thỏ *hấp hổi* *run tay chỉ*: Ng...Ngươi... cả đời này... *thở dốc* dù mặt trời... có mọc đằng tây cũng cũng mong.. có vợ... Hự... *nôn ra máu*

A Nguyệt *nghe răng*: Ngươi nói cái gì?

Thầy bói Thỏ *lau máu*: Ta nói... sáng nay mới ăn tiết canh bị ngươi đánh nôn ra hết rồi... Ai nha... Ta hình như bị trúng thực rồi, phải đi khám *già vờ ôm bụng*. Tạm biệt. *cuốn đồ chạy*

A Nguyệt: Ngươi đứng lại cho ta!!! Nói cho rõ coi!!

Thầy bói Thỏ *đứng từ xa hét lên*: Ai bảo ngươi dám đánh ta! Ngươi cả đời này đừng mong có vợ, uống vài chục chai thuốc ngủ rồi nằm mơ cũng không thấy a! *chạy mất hút* Ha ha ha~~~~

A Nguyệt *đứng như trời trồng* (OДO) *gió lạnh thổi vào mặt* °(°. °. °)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Cái Chuyện Sinh Hải Tử....

Chương 57:

Cái chuyện sinh hải tử....

Tỉnh Linh tộc.

Giáng Đào nằm gối đầu lên đùi Trụy Nguyệt phơi nắng chiều, há miệng ngậm lấy quả vải được lột sạch đưa tới, hít mát hương thụ phục vụ của gà ngốc nhà nàng.

"Có ngọt không?"

"Ngọt a!"

"Muốn ăn nữa không?"

"Muốn!"

"Ăn hết chỗ vải này thì không được ăn nữa, nếu không sẽ bị nhiệt!"

"Àn!"

Cung nhân vô tình đi ngang qua chỉ có thể nhìn trời than thở - Bao giờ mới tìm được người cung chiều ái nhân như Phụng Tê Đế Quân chứ?

"Gà ngốc, chàng nói xem tỷ tỷ và tỷ phu làm gì mà cả hôm nay không thấy mặt a?"-Giáng Đào ngửa mặt hỏi, hai người họ giống như bị bóc hơi vậy, nàng tìm khắp Tỉnh Linh tộc cũng không thấy.

"Sở thích của bọn họ rất quái dị, không chừng đi đến nơi nào khanh khanh ta ta rồi cũng nên!"-Trụy Nguyệt điềm nhiên lột một quả vải, đưa đến bên miệng nàng, tận lực phát huy kỹ năng giả ngu của mình.-"Há miệng a~"

"A~~ Ngon quá đi~~"-Nàng gật gù, nghe lý do đó rất có khả năng.

Cách đó không xa dưới tán cây phượng đỏ, Phong Nhi ngồi trên xích đu đung đưa, cái đầu nhỏ lắc lắc, môi anh đào ngân nga một bài hát nào đó.

"Kìa con bướm vàng, kìa con bướm vàng~ Xòe đôi cánh, xòe đôi cánh~....." [Thỏ Đào: Em nó chỉ thích hợp với nhạc thiếu nhi thôi ټ(*'▽`*)/]

Bài hát này là Lam Tuyết tỷ tỷ dạy cho hắn, còn có rất nhiều bài khác nữa nha!

"Phong Nhi."

"Vâng?"

"Hát bài khác đi."

"Bài cả nhà thương nhau nhé? Hay là cháu lên ba?"-Phong Nhi chớp chớp đôi mắt to tròn, có vẻ rất thích hát.

Xích Liên trầm mặc, nhìn Phong Nhi một hồi nâng tay ngoắc hắn lại.-"Lại đây! Đừng hát nữa, hát nhiều cổ họng sẽ đau!"-Quả thật giọng Phong Nhi rất trong, hát cũng rất hay. Nhưng mà... từ ngày biết mấy bài hát đó thì đêm nào hắn cũng ôm y hát, còn nói hát để ru y ngủ, y nghe đến lỗ tai lưng bưng. Nhiều khi ở thư phòng xem xét việc trong tộc mà bên tai còn vang vang mấy tiếng 'bé', 'em', 'gà', 'vịt', 'hoa lá'..... không thể nào tập trung được.

Phong Nhi nhảy xuống khỏi xích đu, lạch bạch chạy đến chui vào lòng y, ôm cánh tay y cọ cọ.

Tĩnh tĩnh Xích Liên rất đậm mặc, ít nói nên cả hai im lặng tựa vào nhau. Phong Nhi thỉnh thoảng nâng mắt nhìn y như muốn nói gì đó cuối cùng lại không mở miệng.

"Sao vậy?"-Y xoa xoa tóc hắn rồi thuận tay vén sang một bên, ôn nhu hỏi.

"À... ừm..."-Hắn cúi đầu lấp bắp, hai tay bắt lấy vạt áo xoắn tới xoắn lui, gương mặt trắng nõn dần đỏ ửng lên như nắng chiều. Do dự một chút mới ghé sát vào y nhỏ giọng ngượng ngùng như tiếng muỗi kêu.-"Chúng... Chúng ta... Tiểu Liên Tử cùng Phong Nhi...."

"Chúng ta thế nào?"-Y không nhìn được mà nhẹ nhàng néo lấy gò má phúng phính ửng hồng kia. Phong Nhi càng ngày càng đáng yêu hơn rồi.

"Hai chúng ta.... sinh hải tử... có được không?"-Giọng của hắn càng lúc càng nhỏ, gần như không thể nghe được, cái đầu cúi xuống sắp dính vào ngực luôn rồi. Oa~ tìm hắn đáp nhanh quá như muốn nổ tung vậy ~ mắc cỡ quá đi à!

Xích Liên ngây người, nhìn hắn đang như con kiến bò trên chảo nóng luống cuống không yên thì bật cười.-"Được!"-Tâm y bây giờ như được bôi mật,

ngọt ngào đến tận cùng - "Sao tự dừng lại muốn có hài tử?"

"Bởi vì... hài tử đáng yêu... Phong Nhi muốn!" - Hấn cúi đầu đáp.

"Ân!" - Y gạt đầu, ngón tay điểm nhẹ lên trán mình, khi xòe tay ra giữa lòng bàn tay là một hạt sen đỏ tươi như máu, trong suốt như pha lê còn tỏa ra một tầng hồng quan âm áp.

Y nắm lấy bàn tay Phong Nhi, ấn nhẹ lên đầu ngón tay hấn một cái liền làm máu chảy ra, đem máu tươi lên hạt sen trong lòng bàn tay mình. Hạt sen như có sự sống, hấp thụ toàn bộ máu được tưới lên, chỉ trong chớp mắt đã mọc rễ đâm chồi, vươn ra một nụ hoa bé bằng ngón tay út.

Y nhìn bộ dạng ngây ngốc của hấn bèn giải thích - "Đây là hạt sen chứa đựng máu và linh lực của ta, bây giờ đã nảy mầm sau này người mỗi ngày chỉ cần truyền cho nó một chút linh lực, thỉnh thoảng tưới một ít máu, đến một lúc nào đó nó trưởng thành sẽ trở thành hài tử của chúng ta, mang huyết thống của ta và người!"

"Thật sao?" - Cái nụ hoa bé xíu này sẽ trở thành hài tử của y và hấn a! Hấn vui mừng đến suýt khóc, ôm lấy y cọ loạn - "Cảm ơn người, Tiểu Liên Tử!"

Y hôn lên nước mắt hấn, sừng nịch mỉm cười - "Ngốc, đó cũng là hài tử của ta mà sao lại cảm ơn?"

"Ân! Hài tử của chúng ta!" - Hấn vùi đầu vào ngực y, hạnh phúc dâng tràn làm nước mắt lại chảy ra.

"Ngoan, đừng khóc."

"Tiểu Liên Tử!"

"Sao cơ?"

"Thật ra ta muốn hài tử ở trong bụng người từng chút một lớn lên, tròn tròn như quả bóng. Nhưng mà không như vậy cũng không sao a!"

"Tại sao lại là trong bụng ta mà không phải người?"

"Bởi vì Phong Nhi là nam nhân nha!"

"Ta thì không phải à?"

"Cái này... Vi... Ừm." - Phong Nhi nghiêng đầu nghĩ, vươn bàn tay ra trước mặt y cầm đầu liệt kê nguyên nhân - "Thứ nhất Phong Nhi vẫn còn thành niên mang hài tử sẽ ảnh hưởng sức khỏe, là Lam Tuyết tỷ tỷ nói. Thứ hai Tiểu Liên Tử xinh đẹp hơn nên hài tử sinh ra sẽ đẹp, Lam Tuyết tỷ tỷ nói. Thứ ba Tiểu Liên Tử nấu ăn ngon nên giống 'mẹ hiền' hơn, cũng là Lam Tuyết tỷ tỷ nói. Còn có...." - Thật ra những thứ đó hấn đều chữ hiểu chữ không mà nhớ, dù vậy bất kì lời nói nào của Lam Tuyết cũng được hấn xem như chân lý sống.

Xích Liên đen mặt, âm thầm quyết định sau này để Phong Nhi cách xa Lam Tuyết một chút, nếu không sau này nhất định có một ngày hấn sẽ bị nàng ảnh hưởng mà làm ra những chuyện.... không bình thường.

Giáng Đào đột nhiên cảm nhận một ánh mắt dữ dội như muốn xuyên thủng bụng mình bèn mở mắt - "Chàng nhìn cái gì a?"

Về mặt Trữ Nguyệt đầy khát vọng - "Chúng ta.... sinh hài tử có được không?" - Hấn trước giờ vẫn chưa nghĩ đến việc này nhưng 'ngẫu nhiên' cuộc trò chuyện của Phong Nhi và Xích Liên lọt vào tai thì bưng tỉnh. Hấn cũng muốn có một hài tử!

Giáng Đào nhìn hấn, híp híp mắt.

Trữ Nguyệt túa mồ hôi lạnh.

Nàng nhẹ giọng cười, kéo kéo lọn tóc trước ngực hấn rồi khẽ gạt đầu - "Đội sau khi tỷ tỷ và tỷ phụ thành thân nhé?"

"Ân!" - Hấn gạt đầu như bầm tỏi, cười đến gốc ngứa. Tâm trạng như ở trên mây~~ Nàng đồng ý a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Mất Tích.

Chương 58:

Mắt tích.

Con gió nhẹ lướt qua cuốn lấy một vài cánh phượng đỏ thắm lững lờ bay theo, lượn một vòng trong không trung rồi rơi xuống đất, cứ thế dần dần tạo nên một tấm thảm hoa đẹp dễ như nhung.

Cùng lúc đó, một thân ảnh màu trắng như mây chậm chậm rơi xuống, bạch y phấp phới tung bay, tóc đen như mực bỗng bình lưu động làm ai ai cũng ngỡ như thần tiên giáng trần.

Chân phải khẽ khàn tiếp đất không gây bất kì tiếng động nào, thậm chí cánh phượng mỏng manh dưới chân cũng không bị đập nát, như thể hần chỉ nhẹ tựa lông hồng.

Mắt phượng hẹp dài yêu mị lướt qua một lượt, dường như không tìm được người mình muốn gặp khiến Bạch Dạ hơi nhíu mày khó hiểu. Xích Liên, Phong Nhi cùng Giáng Đào và Trụy Nguyệt đều ở đây không lý nào vật nhỏ lại không có.

"Vật nhỏ đâu rồi?"-Hần hướng Phong Nhi hỏi, thuận tiện cầm lấy quả vải Phong Nhi đưa tới.

"Sau khi ăn sáng xong thì không thấy tỷ ấy nữa, tỷ ấy không ở cùng thúc sao?"-Phong Nhi chớp mắt, nghiêng đầu đáp.

"Không có, lúc gần sáng ta rời khỏi Tinh Linh tộc rồi làm sao ở cùng một chỗ với nàng được!"-Bạch Dạ lắc đầu, mày đẹp lại nhíu chặt hơn.

Giáng Đào nghe vậy cũng bật dậy.-"Nếu không ở cùng tỷ phu thì tỷ ấy đi đâu chứ? Muội cứ tưởng hai người rù quyến nhau đi đâu bày trò tình thú rồi a!"

Bạch Dạ hí hóp mắt liếc nàng một cái.

Giáng Đào ngậm miệng nép vào lòng Trụy Nguyệt. Ánh mắt đó thật đáng sợ, gần như muốn xuyên thủng trên người nàng vài lỗ.

Trụy Nguyệt vỗ vỗ lưng nàng, toét miệng cười ngu ngơ.-"Giáng Đào chỉ nói đùa thôi. Tỷ phu, người đừng để ý!"

Bình thường Bạch Dạ hần sẽ không tức giận mà còn vui vẻ hòa theo, nhưng hiện tại vật nhỏ của hần đột nhiên mất tích hần còn tâm trạng đùa sao? Không vò đầu bứt tóc là ó ồm sồm là hèn rồi.

"Hôm nay nàng có gì bất thường hay không?"-Nàng rót cuộc là đã đi đâu chứ, hần cảm nhận được trong Tinh Linh tộc không có sự hiện diện của nàng.

"Không có!"-Xích Liên lắc đầu. Y thấy nàng vẫn vô tư như mọi ngày thôi.

"Phải a! Lam Tuyết tỷ tỷ rất bình thường, ngoại trừ phòng bếp bị phá làm tỷ ấy không có thịt ăn nên quậy một chút sau đó thì bắt đầu chơi đùa như mọi ngày thậm chí còn rất vui vẻ!"-Phong Nhi gật đầu phụ họa.

"Đó chính là bất thường!"-Bạch Dạ cắn răng. Hần ở cùng nàng không phải ngày một ngày hai nên tính cách nàng ra sao hần là người hiểu nhất. Những lúc nàng có tâm sự hay phiền muộn gì đó sẽ bày ra bộ dạng thật vui vẻ, chân thật đến mức không có chút sơ hở nào sau đó lẳng lặng một mình giải quyết. Hần xem qua đã khá chủ quan rồi, đêm qua thứ nàng phát hiện không phải đồng xuân cung đồ kia mà là một thứ khác, nàng dùng xuân cung đồ một phần là thăm dò xem hần có chột dạ hay không một phần để đánh lạc hướng hần. Bạch Dạ hiện tại muốn trở lại lúc đó để tát mình một cái cho bỏ tức, nếu hần không chủ quan có lẽ đã nhận ra bất thường của nàng khi theo dõi sắc mặt của hần lúc nhận ra nàng đưa cho hần là xuân cung đồ.

"Vương thúc...."-Phong Nhi trốn sau lưng Xích Liên nhô ra cái đầu nhỏ, áp úng lên tiếng.-"Hôm nay... Lam Tuyết tỷ tỷ đột nhiên muốn đi ngắm hoa, còn hỏi ở Tinh Linh tộc có trồng hồng mai hay không!"

"Sau đó?"-Quả vải trên tay không biết đã bị bóp nát từ lúc nào.

"Phong Nhi nói.... là không có, Tinh Linh tộc quanh năm ẩm áp không có mùa đông có trồng cũng không nở hoa nên không có hồng mai."-Giọng Phong Nhi lại nhỏ xuống một chút.-"Sau đó tỷ ấy hỏi ở đâu mà quanh năm đều là mùa đông, hồng mai nở rộ mãi mãi cũng không tàn hay không. Phong Nhi biết có một nơi nên liền trả lời là có một nơi như vậy, là nơi Vương thúc được sinh ra, ở có có một kết giới trừ Vương thúc thì không ai vào được, bên trong là cả một rừng hồng mai nở rộ trong tuyết trắng không bao giờ thay đổi. Vương thúc rất hay đến đó, tựa vào một gốc hồng mai lớn nhất ngủ một giấc sau đó thì trở về, đôi khi lại ở đó đánh đàn, ngồi ngắm hồng mai...."-Nói đến đây thì Phong Nhi im bặt, hoàn toàn trốn sau lưng Xích Liên không dám lộ ra. Bởi vì hiện tại sắc mặt của Vương thúc vô cùng khó coi, toàn thân phát ra hàn khí thấu xương.

"Bình tĩnh chút đi, người như vậy sẽ dọa Phong Nhi. Lam Tuyết hần là đến nơi đó, người đi tìm nàng. Nếu như có chuyện ngoài ý muốn thì sẽ bắt đầu kế hoạch."-Xích Liên che chắn cho Phong Nhi, nhẹ giọng khuyên Bạch Dạ. Phải biết rằng sức mạnh thực sự của Bạch Dạ to lớn nhường nào, nếu hần phát bạo thì cả Tinh Linh tộc này đều bị hần nghiền thành tương.

"Được rồi!"-Bạch Dạ bình ổn tâm trạng, thu liễm lại hàn khí toát ra xoay người rời đi. Cũng không thể trách Phong Nhi được, chính hần còn không phát hiện ra bất thường của nàng thì làm Phong Nhi biết được. Bây giờ quan trọng nhất là phải tìm được vật nhỏ, nếu không phát sinh thêm chuyện gì thì càng khó giải quyết.

Đột nhiên hần dừng lại, quay đầu nhìn Trụy Nguyệt còn đang giả ngốc.-"Đi tìm Dạ Nguyệt đi."-Ngữ điệu đó không phải nhờ vả mà là ra lệnh. Nói rồi lóe lên một cái, biến mất.

Giáng Đào ngoáy lỗ tai.- "Tỷ phu của nói gì?"- Hình như nàng vừa nghe lầm cái gì thì phải.

"Hắn bảo ta đi tìm đại ca!"- Trụy Nguyệt đáp.

"Sao tỷ phu lại biết đại ca được? Chẳng lẽ... tỷ phu nhớ lại?"- Giáng Đào gần như hét lên.

Trụy Nguyệt gật đầu.

"Chàng biết?"- Nhìn hấn vẫn vô tư gật đầu gân xanh trên trán nàng lại nổi lên. Hay lắm, được lắm! Biết rồi còn dám giấu nàng.

Hấn nhún vai.

"Chàng biết mà không nói cho ta, lại còn giả ngu hả?"

"Ta chỉ mới biết lúc gần sáng a!"- Hấn oan ức giải thích.- "Nàng cũng đâu có hỏi ta!"

"Hừ! Chàng chờ đó đi, đợi tìm được tỷ tỷ thì biết tay với ta!"

"Được, được! Chúng ta đi tìm đại ca trước đã!"

Cả hai vừa người đánh người né lúi lúi kéo kéo biến mất.

Phong Nhi mụ mị không hiểu gì hết, ngược mặt nhìn Xích Liên.- "Tiểu Liên Tử, chuyện này là sao a?"- Nhưng hấn biết chuyện này rất không tốt.

"Sau này sẽ nói cho người biết!"- Y xoa đầu hấn, khẽ thở dài một tiếng.

"VẬY... Lam Tuyết tỷ tỷ và Vương thúc sẽ không sao chứ?"

"Àn! Hấn là vậy!"- Cũng chỉ mong như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ta Xin Lỗi...

Ta xin lỗi..

Bạch Dạ tâm loạn như ma, ba bước thành hai mà chạy đến Hồng mai lâm.

Vẫn là nét đẹp mộng ảo như tiên cảnh kia nhưng hấn không thêm liếc nhìn một cái, chỉ cố gắng tìm kiếm bóng dáng thân thuộc.

Ánh mắt đọng lại dưới gốc hồng mai to nhất, nơi hấn 'tái sinh', quả nhiên là nàng đang ở đó.

Đôi mắt hoa đào xinh đẹp khép rũ xuống, ánh mắt mơ màng nhìn cây cỏ cắm đặt trên đồi, thỉnh thoảng lại nâng tay gảy vài tiếng, trước mặt là một vài cuộn tranh tinh xảo. Nàng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Bạch Dạ rồi mỉm cười.- "Tiểu Bạch, người đến rồi sao?"

"Vật nhỏ..."- Hấn cất tiếng, thanh âm mang theo chút run rẩy. Nhìn thấy nàng trái tim treo cao cuối cùng cũng hạ xuống, có trời mới biết vừa rồi hấn sợ đến mức nào. Sợ sẽ không tìm được nàng, sợ nàng sẽ đột ngột biến mất.

"Tiểu Bạch, người xem đi!"- Nàng mở cuộn tranh ra, trong tranh là một nam nhân bạch y hoàn chỉnh.- "Lúc trước ta đã nói khi nào thấy người cười ta sẽ vẽ mặt cho người, bây giờ ta đã vẽ xong rồi này. Đúng như lúc đó ta nghĩ, người cười lên quả nhiên rất đẹp. Đẹp đến mức làm người ta bị mê hoặc."

Hấn cắn môi, định tiến đến bên nàng thì nàng lại nói tiếp.

"Nơi này vẫn đẹp như trước kia, không chút thay đổi nào nhì?"- Nàng nhẹ giọng thì thào, mềm nhũn nghiêng người nằm trên mặt tuyết.- "Nhưng mà.... kí ức của ta về nơi này, về người, về Giáng Đào, Trụy Nguyệt và cả Ca đều không đầy đủ. Người tại sao lại không nói cho ta biết? Tại sao lại giấu ta? Tại sao lại ngăn ta nhớ lại? Tại sao vậy... Tiểu Bạch?"

Hơi thở của hấn như nghẹn lại nơi có họng không cách nào thốt lên một lời. Nói thế nào đây? Nói rằng hấn không muốn nàng phải buồn phiền nên làm thế? Hay nói bởi vì hấn muốn che chở nàng, muốn nàng lúc nào cũng được vui vẻ?

Nàng sẽ chấp nhận lý do đó sao?

"Ta đã luôn sợ hãi.... Bởi ta cho rằng bản thân là một cô gái bình thường, ta đến thế giới này một cách bất ngờ nên ta cũng sợ sẽ đột nhiên biến mất khỏi đây. Đến khi ta biết được tại sao ta lại ở nơi đây, tại sao lại gặp ngươi, tại sao lại động tâm với ngươi thì ta lại càng mong ta biết được mọi thứ một cách trọn vẹn."

Hắn siết chặt tay, móng tay đâm sâu vào da thịt truyền đến tia đau nhói chạy thẳng vào tim.

"Thế nên... Tiểu Bạch, đừng ngăn ta có được không?"-Nàng chống người đứng dậy, chầm chậm đi về phía hắn.

Nàng duỗi cánh tay ôm eo hắn, gò má lạnh lạnh áp vào lồng ngực ấm áp của hắn.

"Ngươi ở yên một chỗ đợi ta tìm nó về cho ngươi không được sao?"-Bạch Dạ thở dài.

"Không được."-Lam Tuyết lắc đầu.-"Ta biết ngươi muốn một mình lấy lại kí ức cho ta nhưng ta hi vọng bản thân có thể tự tìm lại nó, thứ ta đã tự tay buông bỏ để có thể một lần nữa ở bên ngươi. Bằng chính tay ta!"

"Sao ngươi lại cứng đầu như thế?"

"Bởi vì ta chính là một khối băng cứng ngắt."

Hắn khẽ mỉm cười, ôm nàng vào lòng. Hôm nay nàng không ấm áp như thường ngày mà có chút lạnh, có lẽ là do nhiệt độ ở nơi đây.-"Sao ngươi lại lạnh như vậy? Chúng ta trở về nhé, khi nào thích hợp sẽ đưa ngươi đi lấy lại kí ức."

"Ở đây một chút nữa thôi!"-Nàng tách ra khỏi hắn, kéo tay hắn ngồi xuống.-"Ngươi đàn cho ta nghe đi, như lúc trước ấy."

Bạch Dạ ngồi xuống, nhận lấy cây có cầm nàng đưa tới đặt lên đùi rồi bắt đầu đàn.

Tiếng đàn trong như suối, dịu dàng mà ấm áp. Từng tiếng một ngân lên hòa vào màn tuyết trắng.

Nàng nhắm mắt tựa đầu bên vai hắn, khe khẽ ngâm nga theo điệu nhạc.

Khung cảnh này tựa như hai vạn năm về trước, ở giữa thiên địa bao la, nàng cùng hắn sánh vai trong rừng hồng mai ngạo nghễ khoe mình trong tuyết, im lặng mà cảm nhận sự tồn tại của nhau.

"Tiểu Bạch...."-Nàng gọi.

"Sao?"-Hắn nghiêng đầu nhìn nàng.

"Bây giờ là lúc nào?"

"Đã tối rồi!"

"Vậy sao?"

"Có chuyện gì à? "

"Không có... chỉ là..."

"Àn?"

"Ta xin lỗi..."-Giọng nói của nàng trở nên yếu ớt đi, thân thể cũng càng lúc càng lạnh.

'Bựt' Dây đàn dưới tay hắn đứt đôi, tâm hắn cũng theo đó mà hốt hoảng, quay sang ôm lấy cơ thể yếu ớt đang ngã xuống của nàng.

"Vật nhỏ...."-Hắn bàng hoàng gọi nàng, đồng tử co rút nhìn nàng đang dần tan ra thành từng bông tuyết nhỏ. Giống hệt như.... hai vạn năm trước trên Điện Diệt Thần.

"Lần này ta không thể trở về tìm ngươi... thế nên hãy đi tìm ta nhé!"-Giọt nước mắt trong suốt lăn khỏi khóe mi, hóa thành một hạt băng tròn rơi xuống, nàng cũng hoàn toàn biến mất.

Hư ảnh!?

Hắn kinh hãi nhận ra, đây là hư ảnh của nàng không phải nàng.

Hư ảnh và hình nhân khá giống nhau, khác ở chỗ hư ảnh có thể nói, có thể di chuyển còn chứa đựng suy nghĩ của chủ thể.

Hư ảnh này nàng tạo ra hẳn là để giữ chân hắn ở lại đây cho nàng đi tìm lại thứ kia. Nhưng sao nó lại biến mất? Lại còn những lời nói kia nữa?

Chẳng lẽ.....

Hắn không dám suy nghĩ tiếp.

Sẽ không, không thể nào.

Làm sao có thể chứ?

Đây chắc là trò đùa của nàng đi!

Đúng, hẳn là thế mà.... phải không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Huỳnh Muội Tình Thâm

Chương 60:

Huỳnh muội tình thâm

Trước cửa Ma Cung, hai hàng thủ vệ mỗi người mỗi dáng đứng nhìn trời xem hôm nay lại có cái gì bay xuống nữa không.

Nhìn một lúc quả nhiên thấy được có hai thân ảnh một hồng một đỏ đang bay xuống, những thị vệ rất ăn ý mà tránh sang một bên. Duy nhất có một người vẫn anh khí bừng bừng sừng sững không di chuyển, hùng hổ cầm vũ khí chỉ hai thân ảnh đến gần kia. - "Kẻ nào không biết sống chết mà xông và Ma Cung.... A..."

Còn chưa nói hết thì trên mặt đã bị đập một cước như trời giáng bật ngửa ra sau. Còn hai thân ảnh kia đã đi vào trong mắt tiêu.

"Aizzz... Tiểu Cường không sao chứ? Chảy máu rồi kia, sao lại đi ra cản cho bị đập chứ!" - Một thị vệ khác chạy đến đỡ thị vệ tên Tiểu Cường vừa bị đập cho thấy cả trắng sao lấp lánh.

Tiểu Cường đầu óc quay cuồng ôm cái mũi chảy máu ròng ròng, đợi đến lúc tỉnh hồn lại thì không nói hai lời cởi áo giáp vứt xuống đất đập a đập, ngừng đầu gào thét. - "Lão tử không làm nữa, thị vệ cái gì chứ, rõ ràng là đứng làm cảnh. Lão tử đứng suốt mấy trăm năm rồi! Ăn rồi đứng riết cơ bụng sáu múi của lão tử biến thành mỡ hết rồi! Lão tử không cam tâm! Cơ bụng của lão tử a! Sáu múi của lão tử a! Thiên lý ở đâu a!"

Những thị vệ khác đồng tình mà nhìn xuống bụng mình, đưa tay bóp a bóp - Toàn là mỡ a! (T/T)

Lúc này đây Dạ Nguyệt đang nằm úp sấp trên đệm gấm, thân thể như bị rút xương động một cái cũng không thềm động.

Trước mặt là một cái giỏ trúc, bên trong có hai vật thể tròn tròn nộn nộn như quả banh, lông xù mềm mại dày cộm, đôi mắt bằng hạt đậu có màu đỏ, hai cái tai dài nhúng nhích a nhúng nhích - Thỏ trắng a!

Hai chú thỏ béo ú ôm lấy hai quả đào mọng nước cạp a cạp nhìn vô cùng đáng yêu.

Cửa phòng bất ngờ bị mở tung, Dạ Nguyệt chưa kịp phản ứng thì một 'vật thể lạ' đã từ trên cao 'rớt' xuống đè hẳn như Ngũ Hành Sơn đè Tôn Ngộ Không.

"Ca a~~~~"-Đồng thời một tiếng gọi ngọt liếm cũng vang lên bên tai.

Dạ Nguyệt dám thề với trời, vừa rồi hẳn suýt nữa bị đè đến phun cả nội tạng ra ngoài, ruột gan gì cũng sắp nát hết rồi, trong đầu có suy nghĩ - Sống lâu như vậy cuối cùng cũng biết cảm giác bị 'mà đè' là như thế nào rồi, bi thống a!

Hắn thật sự muốn nôn ra một ngụm máu nhưng vì một tiếng 'Ca' kia mà đem nuốt lại hết, linh hồn lảng lảng trên mây a!

"Tiểu Đào a~~~~"-Hắn bật dậy ôm Giáng Đào cọ a cọ. Tiểu Đào đáng yêu của hắn a!

"Ca~ Muội nhớ huỳnh quá trời!"

"Ta cũng nhớ muội nha~"

Khóe miệng Trụy Nguyệt rút gân, đem hai người 'huynh muội tình thâm' đang dính nhau như sam kia tách ra.

Nhưng mà.... có kéo thế nào cũng không ra, hết như dán keo vậy.

"Khụ khụ..."-Hắn nghiêm túc ho khan mấy tiếng.-"Chúng ta còn chính sự cần làm a!"-Ôm gì mà ôm chứ, đây là lão bà của hắn a, ngoài hắn ra không ai được ôm hết.

Cuối cùng cũng tách ra được, Trụy Nguyệt đem Giáng Đào phui a phui. Không biết có bị Dạ Nguyệt lây BỆNH chưa, trở về phải đem bộ đồ này đốt đi, đốt xong rồi đem tro cốt vứt xuống mười tám tầng địa ngục a!

Dạ Nguyệt bĩu môi. Hừ, các người lúc trước còn không phải nhờ ta 'bao dưỡng' mà lớn sao, bây giờ còn làm bộ dạng như thấy dịch bệnh đó.

Giận! Dạ Nguyệt đứng dậy hất tóc, cao ngạo mở miệng.-"Có gì thì nói nhanh đi, thời gian của Bồn tọa rất quý giá. Bồn tọa còn bận đi ngủ a!"=____=

Giáng Đào sùng sờ sau đó vỗ tay bôm bốp.-"Ca thật là vương giả a!"-Ánh mắt đó lấp là lánh ánh sao, ánh mắt đó là mơ mơ màng màng, ánh mắt đó là ngưỡng mộ... Nói chung đó là ánh mắt của fan nào tàn dành cho thần tượng =____=.

Trụy Nguyệt sọc đen đầy mặt, bắt lực đỡ trán.

Dạ Nguyệt vui vẻ, lại tạo thêm một dáng khác lạnh lùng quý khí.

Giáng Đào há miệng khen không dứt.

Trụy Nguyệt có cảm xúc đập đầu vào tường chết quách cho xong. Tại sao lúc trước hắn lại dại dột cùng Giáng Đào nhận một tên đầu óc không có dây thần kinh này làm Đại ca chứ? Hắn hối hận rồi!

"Ai nha! Thân thể mới này của muội cũng không tệ, rất xinh đẹp!"

"Đó là đương nhiên! Ca so với trước kia càng lúc càng tuần tú, càng có tư vị nam nhân hơn chứ không có nghiêng nước nghiêng thành như tỷ phụ a!"

"U... Chỉ có Tiểu Đào là tinh mắt!"

"Nhìn xem nhìn xem! Đôi mắt phượng này, mục mầu tử sắc này, cánh môi đỏ mọng này, khuôn mặt trái xoan này... còn cả dáng người thon dài mảnh khảnh này nữa~ Bùng bùng anh khí a~~~" [Thỏ Đào: Tuổi cũng đập đầu chết đây *gào rú* 囍]

"Hắc hắc~~~ @#%&@...."

"@%&@&#@*#@"

(Lược bỏ vài trăm câu để tránh làm người đọc lên máu ٩(° ▽ °)/)

Đợi đến khi hai người vừa cười vừa chém gió ôn lại chuyện xưa và nay xong thì vách tường đã bị đập thủng mấy lỗ lớn.

Giáng Đào nhìn trời. Chết cha, quên mất chuyện chính rồi.

"Thật ra bọn muội đến đây là có chuyện muốn nói với Ca."-Nàng thu hồi nét tươi cười thay bằng biểu cảm nghiêm túc.

Tiểu ý trên mặt Dạ Nguyệt cũng tắt ngúm.-"Àn?"

"Tỷ tỷ mắt tích rồi!"-Nói xong liền trốn sau lưng Trụy Nguyệt.

Quả nhiên sắc mặt Dạ Nguyệt tối sầm lại, mày đẹp nhú chặt.-"Từ lúc nào?"

"Sáng hôm nay, tỷ phụ đang đi tìm."-Giáng Đào rút cổ. Đại ca cũng dọa người y hết tỷ phụ, bây giờ thì nàng tin bọn họ được tạo ra từ cùng một nguồn gốc rồi.

Trụy Nguyệt che nàng lại, trong lòng kêu khổ. Sắp có phong ba bão táp rồi!

Dạ Nguyệt tuy lúc nào cũng dờ dờ ương ương không chút nghiêm túc nhưng một khi động đến mấy điều tối kỵ thì con người thật của hắn sẽ lộ ra. Lam Tuyết và Giáng Đào là một trong số những điều tối kỵ kia.

Nếu ai dám động đến hai muội muội mà hắn yêu quý nhất dù chỉ là một sợi tóc thì hắn sẽ để bọn họ hối hận vì đã sinh ra trên đời này, sống không bằng chết.

Tiểu Tuyết lần này mắt tích phải chăng có liên quan đến cái Thiên Giới đáng ghét kia?

[Thỏ Đào: Lại lách thêm được một chương a (ㄟㄟ) *mòn mõi-ing*

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tán Hồn Chú.

Chương 61:

Tán hồn chú

Không khí trở nên căng thẳng bất thường, im lặng đến mức có thể nghe được tiếng một cây kim rơi xuống.

Giáng Đào cùng Trụy Nguyệt vô cùng nhu thuận cúi đầu đứng một bên, chỉ còn thiếu nước khoanh tay nữa là y hệt đứa trẻ làm sai chuyện bị phạt.

Dạ Nguyệt bất động thanh sắc nhìn Huyết Hồn kính, mặt kính phẳng lặng phản chiếu hình ảnh của hắc bên trong. Ngón tay thon dài khe khẽ gõ từng nhịp đều đặn trên thành ghế, tay phải chống cằm, ngón trỏ đôi khi lơ đãng miết nhẹ cánh môi dưới đỏ tươi. Mắt phượng hẹp dài kép hờ, hàng mi cong cong rũ xuống che khuất một phần mục mâu tử sắc vô cùng u ám không một tia sáng hiện tại.

Đột nhiên bên cạnh xuất hiện hai người làm Giáng Đào sợ hết hồn, ở đâu chui ra vậy trời, y hệt như ma vậy không chút tiếng động.

"Tôn Thượng!"-Ngọc Nhi cùng Tinh Nhi cung kính bước lên quỳ trước mặt Dạ Nguyệt.

"Nói đi."-Hắc lãnh đạm buông xuống một tiếng, nâng mắt chờ đợi báo cáo của Ngọc Nhi và Tinh Nhi.

"Nô tỳ tìm được một số thứ ở Tây Thần điện."-Nói xong Ngọc Nhi dâng lên hai cuộn tranh. Tinh Nhi cũng đưa đến một hộp gỗ.

Ngọc Nhi mở hai cuộn tranh kia ra.

Chân mày Dạ Nguyệt liên nhú lại, vẻ mặt chán ghét đến tận cùng, dạ dày sôi lên từng trận muốn nôn hết những gì có trong bụng ra hết.

Trụy Nguyệt cũng không nhìn được mà cảm thấy ghê tởm.

Giáng Đào lại cảm thấy thần kinh bị đá kích rất mạnh, cái này biến thái quá rồi.

Hai bức tranh vẽ hai nam nhân có dung mạo tương tự nhau đến chín mười phần. Một người mặc bạch y trắng ngần, trên tay cầm một đóa hoa Bỉ Ngạn, đứng một mình giữa tầng mây, trên mặt là nét cười như có như không. Người còn lại thì toàn thân huyền bào u ám, cô độc ngồi gục trên bàn đá, biểu cảm lạnh lẽo như một tảng băng vạn năm. Hai người kia chính là Ma Thần và Trường Oán Thần Quân, cũng là Dạ Nguyệt và Bạch Dạ hiện tại.

Nhưng trọng điểm không nằm ở người trong tranh mà là những vết son in có đậm có nhạt có cũ có mới chi chít cùng vô số hàng chữ 'của ta' 'là của ta' 'của một mình ta' 'thần minh của ta'.... viết đầy trên đó.

Dạ Nguyệt phát tay, một ngọn lửa tím bùng lên thiêu rụi hai bức tranh đó. Dù vậy cơn buồn nôn của hắc vẫn không ngưng được, chưa bao giờ hắc cảm thấy khó chịu như lúc này.

Lúc này Tinh Nhi lại mở cái hộp gỗ kia ra.

Trụy Nguyệt há hốc mồm, Giáng Đào hít vào một ngụm khí lạnh. Cái này.....

Sắc mặt Dạ Nguyệt đã khó coi lại lạnh đi mấy phần, ma lực bất giác không kiềm chế được mà tràn ra, cả Ma Cung bị ma lực đó làm chấn động.

Ai nấy cũng nghi hoặc nhìn nhau, từ sau hai vạn năm trước khi Ma Tôn của xuất hiện mang theo một thân ma khí ngút trời thì đây là lần thứ hai họ cảm nhận lại nó lần nữa. Thật khủng khiếp.

"Đi đến Tứ Thần Điện!"-Dạ Nguyệt xoay người đi, buông lại một câu.-"Ban lệnh xuống, toàn bộ Ma Giới chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể tiến công Thiên Giới."

"Ca, huynh ổn chứ?"-Giáng Đào chạy lên, lấy một cây quạt giấy trong tay áo quạt quạt cho hắc. Hắc là huynh ấy phải cố lắm mới không lùi góc tường mà nôn.

"So với đám sâu bọ nhầy nhụa thì còn hơn nuốt hơn, kinh khủng hơn gấp vạn lần."-Hắc chán ghét nói, chân bước nhanh hơn.-"Ta phải đập nát cái Tứ Thần Điện đó, nếu Tiểu Tuyết có mệnh hệ gì ta sẽ cho cả Thiên Giới chôn cùng muội ấy."

"Ca, cái thứ trong hộp gỗ kia là bùa chú gì vậy?"-Trong hộp đó là một nhin nhân y hệt tỷ tỷ dán đầy phù chú, bên trên cắm bốn mươi chín cây đinh dính đầy máu, nàng chưa từng thấy loại phù chú này bao giờ.

"Là Tán hồn chú, loại phù chú bị cấm có từ Thượng cổ mà chỉ Thần Minh mới biết được. Người bị nguyên rủa bị bùa chú này sẽ trong vòng bốn mươi chín ngày hồn phi phách tán, trong thời gian đó linh hồn phải chịu nỗi đau như da thịt bị cắt nát rồi xát muối vào, xương cốt đau như bị đập nát, đầu đau như vạn cây đinh đóng vào, vô cùng thống khổ. Nếu không phải Tiêu Tuyết đã trái Thiên nghịch lý mà thoát khỏi ràng buộc của thế giới này thì..."-Hắn dừng lại một chút.-"Mà người làm chú dù có thành công hay không cũng phải bị phế một nửa nguyên thần, hi sinh đến nhường đó thù hận hẳn là không ít gì."-Trong mắt hắn dần lóe lên sát ý.

"Nhưng ai lại hận tỷ ấy đến vậy?"-Tỷ tỷ tốt như vậy không thể gây thù chuốc oán với ai a!

Dạ Nguyệt mỉm môi không nói, nói nữa hẳn sẽ phát bạo ngay bây giờ.

Trụ Nguyệt túm Giăng Đào, thì thầm nói bên tai nàng.-"Là vị Thần cuối cùng - Thượng Thủy Thần Quân."

"Không thể nào, quan hệ của nàng ta với tỷ tỷ rất tốt mà? Nhưng sao chàng biết nhất định là nàng ta?"-Hay thật, đến chuyện này mà gà ngốc cũng biết a.

"Nhìn thì biết thôi!"-Hắn phối hợp nháy mắt mấy cái ý nói - Hắn nhìn người rất chuẩn.-"Đừng đánh giá một 'người' bằng vẻ bề ngoài nhất là 'người' có địa vị càng cao, chúng ta không phải có rất nhiều ví dụ sống ngay nào cũng lộn qua lộn lại trước mắt đó thôi!"

"Có nghĩa là chàng biết từ rất lâu rồi phải không?"-Cái này càng hay hơn, biết mà không nói còn giấu lại như vậy. Tội nặng thêm một bậc.

"Vẫn là câu nói cũ, nàng không có hỏi ta. Vả lại lúc trước ta chỉ nhận thấy Thượng Thủy Thần Quân có hận ý cùng ghen tỵ với tỷ tỷ của nàng, không nghĩ đến lại hận sâu như vậy!"-Hắn vô tội nhún vai.

"Nhưng tại sao lại hận?"

"Nàng nghĩ xem, nàng có ghen tỵ với một tiểu tiên đột nhiên biến thành Thần Minh trong khi vừa thành tiên chưa đầy một năm trong khi những người khác phải vất vả mấy vạn năm cũng chỉ mới lên làm Tiên tử, hay Tiên quân hay không? Còn nữa, nhìn người mà mình ngưỡng mộ, tôn sùng đến mê muội từ rất lâu rất lâu thân cận cùng nữ nhân khác, thậm chí là sủng ái, yêu quý thì có hận không?"

"Ta... ừm. Có, nhưng chỉ một chút xíu thôi!"-Nàng còn để ngón cái và ngón trỏ tạo thành một khoảng cách nhỏ. Nếu nói không ghen tỵ không hận thì chính là nói dối a.

"Thì đó...."-Hắn gật đầu.-"Nguyên nhân chính là vậy!"

Nữ nhân là loại động vật khó hiểu và đáng sợ nhất, đó là suy nghĩ của hắn.... nhưng lão bà của hắn là ngoại lệ a!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Đại Chiến Bắt Đầu.

Chương 62:

Đại chiến bắt đầu.

Dừng chân trước một đại điện nguy nga lộng lẫy, cột vàng ngói ngọc, bốn bề uy nghi, thân ảnh thon dài màu trắng đỏ thần thờ nhìn hàng chữ to rồng bay phượng múa 'Tứ Thần Điện'.

Trong đôi mắt phản chiếu hình ảnh đó là một mảng tối đen không chút tia sáng, âm u như hắc ám của địa ngục, lạnh lẽo như băng sương ngàn năm.

Vật nhỏ của hắn biến mất, biến mất không để lại một chút dấu vết. Nơi hắn nghĩ đến có thể tìm được nàng chỉ có nơi này mà thôi. Nhưng mà ý thức hiện tại hắn lại không thể cảm nhận được một chút hơi thở nào của nàng, ngược lại bản năng lại mách bảo nàng đang ở đây.

Lướt qua đại môn to lớn, đập vào mắt hắn là một cảnh tượng tang hoang, có vẻ như nơi này đã xảy ra một cuộc hỗn chiến, đâu đó còn nhân nhặt lưu lại mùi tanh của máu.

Tứ Thần Điện bao gồm bốn điện Đông Tây Nam Bắc, bốn điện này xây dựng theo kiến trúc 卐, ở giữa khoảng trống đó là Điện Diệt Thần.

Điện Diệt Thần ở ngay trước mắt, hầu như đã bị hủy hoại hoàn toàn, cột trói thần to lớn bị phá nát nằm dưới đất. Lạnh lùng buông ánh mắt nhìn qua, với

hắn nơi này là nơi hắn chán ghét nhất, nơi chia cách hắn và nàng hai vạn năm, nơi làm nàng phải đau đớn, phải thương tâm.

Bắt chợt một góc áo màu trắng rơi vào trong tầm mắt, hắn chậm chậm bước lại gần.

Cả người nàng đều đầy vết thương, máu đỏ chảy ra nhuộm ướt bạch y tạo thành những mảng loang lổ chói mắt, mái tóc rồi loạn vất bên vai, sắc mặt tái nhợt đến không còn huyết sắc, vô lực dựa vào cột trụ bên cạnh. Hai bàn tay trắng bệch nắm chắc lấy một quả cầu thủy tinh trong suốt dịu dàng tỏa ra ánh sáng màu trắng xanh. Dường như nghe thấy tiếng bước chân của người đến, nàng mở đôi mắt hoa đào đang nhắm chặt ra. Khóe môi còn vờn tơ máu chậm rãi cong lên tạo thành một nụ cười nhẹ.-"Bạch Dạ... Chàng đến rồi..."

Bạch Dạ thế nhưng vẫn đứng im không chuyển động, tóc mái đen nhánh rũ xuống che mất biểu tình của hắn, chỉ thấy hắn mỉm cười đôi môi, lặng lẽ để con gió lạnh kéo ở Diệt Thân Điện cắt vào da thịt.

Nàng thấy hắn như vậy chỉ bất lực thở dài, yếu ớt cười.-"Đừng tự trách, đây là quyết định của ta mà.... Chàng xem, ta tìm lại được kí ức của ta rồi này... Bây giờ cả người ta đều rất đau, rất đau, đau đến không thể cử động được.... sức lực cũng hết rồi... Chàng đưa ta trở về được không... ta chán ghét nơi này... Không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa..."

Nàng ở đó, có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề của hắn, nhịp thở dần ổn định lại hơn rồi trở lại bình thường.

Lúc này hắn mới nâng bước đi về phía nàng.

Ngược lại với sự tĩnh lặng phía Bạch Dạ, bên bọn Dạ Nguyệt đã sắp bùng nổ đến nơi.

Một thân ma khí ngút trời của hắn còn chưa bước vào Thiên giới đã bị một đám Thiên binh lao ra cản.-"Yêu ma phương nào cả gan xông vào Thiên giới?"

"Tránh ra!!"-Dạ Nguyệt không chút kiên nhẫn nào để dây dưa với đám vô dụng này, phát tay bắn ra một đạo tử quang đánh lui Thiên binh. Rất nhanh đã gây sự chú ý của các thần tiên, cả Thiên Đế cũng không yên được mà lộ mặt ra.

"Ma Thần, ngươi không ở Ma giới lại chạy đến đây làm gì?"

Đối với Thiên đế Dạ Nguyệt chán ghét nhìn một cái.-"Biết điều thì tránh ra ngay cho Bồn tọa."

"Ma Thần to gan, dám ở đây làm loạn!"-Thiên Đế tức giận. Thiên địa này có mấy người dám nói với hắn bằng thái độ đó, không tức giận được sao.

"Bồn tọa không phải Ma Thần, Bồn tọa là Dạ Nguyệt - Ma Tôn của Ma giới. Nếu các ngươi nếu muốn đại chiến Tiên-Ma lần nữa diễn ra thì cứ việc cản!"-Dám ngăn hắn tìm Tiểu Tuyết hắn liền đại khai sát giới, gặp thần giết thần gặp phật giết phật.

"Thiên binh, bắt tên ma súc này lại!"-Thiên Đế lộ khí quát.

Dạ Nguyệt cười lạnh một tiếng, tay áo trắng vung lên, một thanh đao không biết từ đâu xuất hiện nắm chặt trong tay, lưỡi đao nhỏ hẹp sắc bén sáng ngời lại toát ra tử quang tà dị, chỉ nhìn vào thôi cũng làm người ta khiếp sợ. [Thỏ Đào:Ồ thì... kiểu dáng của thanh đao tương tự như Kanata của Nhật, giảng hồ gọi là Miêu đao -_-||]

Thiên binh xông lên, Dạ Nguyệt cũng tiến tới, một đao chém trăm binh.

Trụ Nguyệt nhìn Thiên Đế, lại nhìn Giáng Đào đang hăng hái cầm trường tiên chuẩn bị lao vào đánh nhau đành thở than: Cậu ơi, ngươi cũng đừng có trách ta. Ngươi đâu có nuôi ta ngày nào đâu, còn lão bà là người ta sánh vai cùng nhau đến bạc đầu a!

Cuối cùng cũng rút song kiếm cùng Giáng Đào ra ra trận.

Bất quá bọn họ chỉ có ba người mà Thiên binh lại đông như kiến, đánh hết nhóm này nhóm khác lại lên, phiên không chịu được.

Chính là lúc này người của Ma giới cũng Yêu giới ừng ừng kéo đến, Xích Liên dẫn theo Phong Nhi theo sau là Ngọc Nhi cùng Tinh Nhi hợp lại chung với bọn Dạ Nguyệt

Thật ra bọn họ vô tình đụng mặt nhau khi xông lên đây, hỏi thử mới biết là có cùng mục đích liền cùng nhau đi.

Dạ Nguyệt thu đao, nhìn nhìn một chút liền hô lên với người của Ma giới và Yêu giới sắp la cà đánh nhau túi bụi với Thiên Binh.-"Ở đây giao lại cho các ngươi, nhất định không được giết chết nhưng đánh cho tàn phế thì được a!"

Toàn thể ㊟, tàn phế so với giết chết còn ác hơn, chiêu này đủ độc a!

Trụ Nguyệt cũng nhìn Thiên Đế hô lên một câu.-"Cậu, ngươi coi như không có đứa cháu là ta đi! Giữa Thiên giới và lão bà ta chọn cái thứ hai a!"

Toàn thể ㊟ rồi lại ㊟, Phụng Tê Đế Quân đủ dũng khí a!

Thiên Đế tức đến ôm ngực.

Giáng Đào hạnh phúc cười.

Đại chiến Tiên - Ma Yêu bắt đầu.

Không còn Thiên binh cản trở đám người Dạ Nguyệt nhanh chóng đến Tứ Thần Điện.

Chỉ là giữa đường lại xuất hiện kẻ ngăn đường. Chính là Tứ Phương Thần thú cai quản bốn phương.

"Thú ngoan không cản đường, đi sang một bên!"-Dạ Nguyệt nhú mào, Thượng Thủy Thần Quân có mặt mũi thật, ngay cả Tứ Phương Thần Thú cũng gọi tới được.

"Ách..."-Thanh Long nhìn sắc mặt Dạ Nguyệt lại nhìn Chu Tước, Bạch Hổ cùng Huyền Vũ kẻ nhìn trời tên nhìn đất người nhìn đầu ngón chân liền lôi kéo họ tránh sang một bên.-"Ngài đi thông thả a!"-Vẫn là biết điều tốt hơn, bọn họ được gọi đến để cản đường, cản cũng cản rồi thì tránh ra chứ sao. Vị này đâu phải dạng người nên chọc vào.

"Rất ngoan!"

Trụ Nguyệt vô ngữ.

Giáng Đào cảm thán, Đại ca thật đủ oai phong.

Xích Liên khó hiểu, người này là ai, sao lại có bề ngoài giống Bạch Dạ như vậy?

Phong Nhi chớp mắt nhìn Xích Liên, người này không phải Vương thúc a!

Ngọc Nhi và Tinh Nhi vô diện biểu tình.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Điện Diệt Thần.

Chương 63:

Điện Diệt Thần.

Trên đường đến Tứ Thần Điện không còn xuất hiện thêm một chướng ngại vật nào, Phong Nhi lôi kéo Giáng Đào hỏi đông hỏi tây rốt cuộc cũng hiểu được phần nào của sự việc này.

Thì ra Vương Thúc và Lam Tuyết tỷ tỷ từng là Thần Minh, hai người họ phải trải qua biết bao nhiêu chuyện mới được ở bên nhau như bây giờ. Nhưng ký ức trước kia của Lam Tuyết tỷ tỷ bị lấy đi nên Vương thúc muốn âm thầm tìm lại nó, mà Lam Tuyết tỷ tỷ dường như phát hiện ra mới lảng lạng bỏ đi.

Còn người có diện mạo y hệt Vương thúc trước mắt này là Ma Tôn lưng lẩy một tay thao túng cả Ma Giới - Dạ Nguyệt, cũng chính là Ma Thần của hai vạn năm trước. Hảo uy phong nha!

"Giáng Đào tỷ tỷ, nói như vậy người đó là ca ca của Vương thúc sao?"-Phong Nhi nhỏ giọng hỏi. Vương thúc chơi xấu thật, có Ca ca mà đem giấu không nói.

"Àn, còn là ca ca của ta, tỷ tỷ và Gà ngọc nữa! Phong Nhi có thể gọi bằng thúc thúc a!"-Giáng Đào cười tủm tỉm đáp.

"Có thật là được không?"

"Đương nhiên! Không chừng còn được tặng thật nhiều quà đó, Ca có rất nhiều món đồ chơi hiếm lạ a!"

"Có hiếm lạ như mấy món của Lam Tuyết tỷ tỷ làm cho chúng ta chơi không?"

"Cái này.... hẳn là cũng cỡ đó!"

.

.

.

.

Bất quá hai người đồng thời im lặng nhận lấy ánh mắt của Dạ Nguyệt phóng tới. Hắn nhú mày nhìn Phong Nhi một lúc rồi.... cong môi cười.-"Oa~~ Hải tử nhà ai mà đáng yêu quá vậy nè? Vừa rồi không để ý a! A... là vật nhỏ Tiểu Bạch cứu mấy ngàn năm trước đây mà. Đến, gọi ta một tiếng thúc thúc nào!"-Sau đó bắt lấy má Phong Nhi xoa a xoa. Cảm xúc thật tốt, mềm mềm như đậu hủ a!

Ngoài việc thần kinh lúc tỉnh lúc không, thích sạch sẽ quá đánh và sùng đệ đệ muội muội đến vô pháp vô thiên thì Dạ Nguyệt còn thích những vật nhỏ đáng yêu, xinh đẹp. Hai con thỏ trắng hắn nuôi ở Ma cung chính là bằng chứng.

Mặt Phong Nhi thoáng cái đã đỏ ửng lên, mở miệng khép miệng một hồi mới thành tiếng.-"Dạ Nguyệt.... Th... Thúc thúc!"

"U.... Ngoan ghê nha! Ta có quà cho ngươi!"-Dạ Nguyệt hài lòng gật đầu. Tay mò vào trong tay áo tìm kiếm gì đó.

Đầu tiên hắn lấy ra một thanh kiếm.-"Cái này nguy hiểm, không thích hợp với hải tử!"

"Cái này cũng không được!"-Là một sợi dây thừng.

"Không được!"-Một cây trăm ngọc.

"Cũng không được..."-Lần này là một cái mặt nạ quý.

.

.

.

.

"A! Đây rồi!"-Cuối cùng hắn đưa cho Phong Nhi một cái bình ngọc bích xinh đẹp.-"Đây là nước cam lộ, có thể bồi bổ linh khí, gia tăng tu vi, nâng cao phép thuật. Ta lúc trước 'lượm' được ở chỗ Vương mẫu nương nương a!"

Mọi người nghe thấy liền dùng ánh mắt hết nói nể nhìn hắn. Ăn trộm thì nói là ăn trộm đi, còn bày đặt 'lượm', cam lộ ở đâu khai khai cho hắn lượm?

Phong Nhi lại vui vẻ nhận lấy, không hề để ý việc bị xem là hải tử. Đây là cam lộ nha, là cực phẩm trân quý nha, có nó sẽ giúp 'hải tử' của hắn và Tiểu Liên Tử phát triển nhanh hơn. Thật tốt quá!

"Đa tạ Dạ Nguyệt thúc thúc!"-Phong Nhi cười đến ngọt như kẹo đường, hai mắt to tròn lấp lánh a lấp lánh.

"Hắc hắc~~"-Dạ Nguyệt sung sướng cười hai tiếng.

Lại chuyển mắt nhìn Xích Liên, sờ sờ cằm như đang suy nghĩ gì đó.

"A! Không phải là đồa Nguyệt Liên suýt chút bị ném vào lò luyện đan của Thái thượng lão quân lúc trước ta ngang qua 'lỡ tay' làm rơi xuống nhân giới sao? Lúc trước chỉ là cái hạt nhỏ xíu mà giờ đã biến thành một mỹ nhân rồi a! Bất ngờ ghê!"-Hắn vỗ vỗ đầu, sâu kín nở nụ cười.

Xích Liên nhìn hắn loăn loăn khoe miệng cười với mình cũng nở một nụ cười hiếm hoi đáp lại.-"Đa tạ một cái 'lỡ tay' của Ma Tôn!"-Tuy lúc đó hắn chưa có ý thức cũng không biết mình là do cái 'lỡ tay' đó của hắn mà thoát chết nhưng y biết cái 'lỡ tay' đó không hề đơn thuần như lời hắn thốt ra. Mà dù đó là vô tình hay hữu ý thì y của hiện tại cũng nhờ hắn ban cho, y cảm tạ hắn là chuyện phải làm.

"Không cần không cần!"-Hắn xua tay. Xoay người bước về phía trước, nâng đầu nhìn Tứ Thần Điện đồ sộ huy hoàng. Nụ cười từng chút một thu lại, mực màu từ sắc lóe lên tia sáng quý dị.-"Đến rồi a! Nơi ở của Thần Minh - Tứ Thần Điện."

Nơi ở của Thần Minh ư?

Nó sẽ sớm không còn tồn tại nữa.

Và..... bên trong kia chính là Điện Diệt Thần.....

Một Điện Diệt Thần đã từng huy hoàng khí phách biết bao nhiêu lần kết thúc những sinh mạng gần như bất tử với thời gian của Thần Minh nay lại chìm trong tiêu điều xơ xác, thê lương đến đáng sợ.

Con gió hững hờ thổi bay mái tóc tán loạn của hắn, ánh mắt bị ẩn sau tóc mái cũng lộ ra.

Đôi đồng tử màu hổ phách lạnh lẽo như băng, tản ra sát khí mãnh liệt. Hắn chán ghét hít mắt từ trên cao nhìn xuống nàng yếu ớt say mê dõi theo mình bằng ánh mắt đầy tình ý kia mà thấy ghê tởm.

Hàn quang lóe lên, trên cổ nàng đã dán sát một lưỡi đao bén nhọn. [Vẫn là kiểu đao như Katana ą (͡ ͜ ͟ ͢ ͣ ͤ ͥ ͦ ͧ ͨ ͩ ͪ ͫ ͬ ͭ ͮ ͯ)]

"Bạch Dạ... Chàng..."-Nàng mở to đôi mắt hoa đào rung rung nhìn hắn, âm thanh run rẩy đáng thương làm ai cũng muốn che chở. Về mặt nhìn hắn tràn đầy sợ hãi.

"Nàng đâu?"

"S... Sao cơ... Ta ở đây mà..."

"Câm miệng!"-Bạch Dạ lạnh giọng thốt ra. Tay lại dùng sức thêm tức thì da thịt dưới lưỡi đao đã ứa ra máu đỏ.

"Người không xứng bất chúc hình dạng của nàng, không xứng nhái theo giọng nói của nàng. Người không xứng, người làm ta căm ghét đến tận cùng. Nàng dù có thâm hại đến mấy cũng sẽ không tỏ ra yếu đuối trước mặt ta, sẽ quật cường cao ngạo nói thậm chí là mắng ta, sẽ không nói những lời kia trước mặt ta. Nàng sẽ chỉ gọi ta là Tiểu Bạch, nàng cũng không bao giờ dùng tiếng 'chàng' khi nói chuyện với ta."-Hắn nói những lời này dường như là hét ra, thân thể của 'nàng' cũng bị dọa mà run rẩy không dám làm ra một cử động nhỏ nào."-Nàng cũng sẽ không bao giờ sợ hãi ta."-Đó chính là tính cách của nàng, là con người của nàng, sự tồn tại của nàng là độc nhất vô nhị.

Mặt khác, đám người Dạ Nguyệt vừa vào thì nhìn thấy hình ảnh quỷ dị này.

Giáng Đào hoảng hồn định chạy đến thì bị Dạ Nguyệt cản lại, Trụ Nguyệt núm lấy tay nàng lắc đầu như nói: Đừng làm loạn, quan sát tình hình trước đã.

Tâm tư Giáng Đào rối bời, tỷ tỷ mất tích đã làm bọn họ muốn điên lên rồi, hiện tại tìm được lại thấy tỷ phụ cầm đao kẻ cổ tỷ ấy, thậm chí đã làm chảy máu. Tỷ phụ rốt cuộc là bị làm sao a?

Phong Nhi cũng chẳng khá hơn nàng là bao, căng thẳng vò vạt áo. Vương thúc dường như muốn giết Lam Tuyết tỷ tỷ, cái này.... cái này sao có thể? Vương thúc bị quỷ nhập thân hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Mọi thứ kết thúc rồi....

Tràng cười khàn khàn quỷ dị vang lên, 'nàng' gục đầu xuống đất, thân thể rung rung kịch liệt."Khục khục khục~~~~"

Ai cũng không nhận được mà nhúu mày, tóc gáy cũng muốn dựng cả lên.

Rồi xung quanh 'nàng' xuất hiện một tầng nước mỏng, tầng nước biến mất thì trước mặt Bạch Dạ là một nữ nhân vô cùng xa lạ. Dung mạo có thể xem là xinh đẹp nhưng vì làn da tái nhợt như tử thi mà trở nên xấu xí, hai mắt đầy tơ máu, dáng người gầy nhom như cây sậy, trên vai, eo, đùi và nhiều nơi khác đều bị thương, máu ứa ra từ đó không phải màu đỏ mà là màu xanh đen.

Đang lúc mọi người còn đang nghi hoặc thì ả vung tay đánh về phía Bạch Dạ, những giọt nước nhỏ bắn ra biến thành các con dao lao vút đi. Bạch Dạ vẫn đứng yên không động, thể nhưng nhưng con dao nước kia còn cách hắn chừng vài tấc thì dừng lại, đúng hơn là bị một sức mạnh nào đó buộc dừng lại, sau đó bốc hơi trong nháy mắt.

Cũng trong nháy mắt này ả tung người nhảy lên kéo xa khoảng cách với Bạch Dạ, rơi xuống một cây cột bị phá hủy phân nửa nhưng còn đứng vững. Từ trên cao nhìn xuống, ả nheo mắt cười một cách thỏa mãn."Chào mừng trở lại Tử Thần Điện hồi Thần Minh của ta! Thần Minh tối thượng của ta!"

Dạ Nguyệt phát tay ra hiệu cho những người sau lưng lui lại. Đây là trận chiến cuối cùng của Thần Minh nên để 'Thần Minh' giải quyết.

"Người là Thượng Thủy Thần Quân?"-Dạ Nguyệt đi đến, đứng ngang hàng với Bạch Dạ, vô diện biểu tình nhìn ả.

"A~~ Hạnh phúc làm sao khi Ma Thần còn nhớ đến ta~~"-Ả ôm mặt cười, biểu lộ ra sự si mê đến điên cuồng."Cũng thật vất vả mới đưa được hai người đến đây, bất quá chỉ cần gặp được hai người có bao nhiêu vất vả ta cũng chịu được!"

Dạ Nguyệt nhìn khoe miệng toét đến mang tai và bộ mặt quý dị đó đột nhiên lại muốn nôn. Cứ nhiên trong hai vạn năm qua ả giữ tranh của hắc và Bạch Dạ rồi...

Khác với Dạ Nguyệt còn giữ được bình tĩnh thì Bạch Dạ đã muốn phát bạo. Hắc không quan tâm ả ta là Thượng Thủy hay Hạ Thủy gì, hắc muốn hiện tại là vật nhỏ của hắc.- "Nàng ở đâu?"

Ả ta đương nhiên biết 'nàng' trong miệng Bạch Dạ là ai, vừa nghe đến thì sắc mặt liền trở nên hung bạo.- "Ở đâu ư? Ha ha~~ Ta còn đứng đây hiển nhiên nàng ta đã ở Âm phủ rồi! Thế nào? Biết được người mà hai người yêu thương nhất mực nâng trong tay sợ vỡ ngấm trong miệng sợ tan bị ta giết chết thì có cảm tưởng gì?"

Bàn tay nắm chắc chuỗi đao của Bạch Dạ đã siết lại đến trắng bệch, máu trong từng mạch máu đều sôi lên.

Dạ Nguyệt nhận thấy khí tức dao động bất thường quanh Bạch Dạ thì biết hắc đã sắp nổi điên. Sát khí không bị kiềm nén phát tán khiến đám người Giáng Đào phải e dè mà lùi lại thêm.

Bạch Dạ biết lời ả ta đang nói dối, nàng cũng như hắc từ lâu đã thoát khỏi trói buộc của thế giới này, từ khi bản thân muốn chết nếu không sẽ không ai giết được nàng và hắc. Dù vậy... lời nói dối kia vẫn làm hắc không sao chịu được.

Mà ả lại dường như không sợ hãi chút nào, thậm chí trong mắt lóe lên... sự phấn khích.- "Hắc hắc~~ Chính là như thế... Chính là như thế... Chính là con người bị nhấn chìm trong oán hận, thống khổ, tuyệt vọng, cô độc.... nó mới tuyệt vời làm sao!"

"Nhưng tại sao... các người chỉ vì nàng ta? Bất cứ khi nào, chỉ cần nàng ta xuất hiện thì ánh nhìn của các người luôn luôn dõi theo không rời. Trong khi đó lại hoàn toàn thờ ơ với ta, thậm chí một cái liếc mắt cũng không thêm bớt. Cho nên... Ta hận, ta hận nàng ta. Hận đến nỗi từng suy nghĩ đều muốn đêm nàng ta giết chết, rồi đẩy dọa hồn phách của nàng ta vĩnh viễn không thể siêu thoát, chịu đựng tra tấn đau đớn."- ả gần như rít lên, từng lời buông ra đều nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt xấu xí vằn vẹo đến dọa người.- "Ta lừa nàng ta đi trộm Hoán Linh Thạch, khiến nàng ta phạm Thiên quy bị Thiên phạt. Ta âm thầm sắp xếp để Thiên đế lấy đi kí ức mà hạnh phúc ngọt ngào của nàng ta. Thậm chí ta còn đánh đổi một nửa nguyên thần biến bản thân ma không ra ma quỷ không ra quỷ để sử dụng Tán Hồn Chú.... Ta làm tất cả mọi thứ.... Và ngỡ rằng bản thân đã thành công. Cứ nhiên sau hai vạn năm nàng ta lại xuất hiện trước mặt ta, không những đang rất vui vẻ, còn muốn lấy lại kí ức.... Ha ha ha ha.... Thật nực cười!"

"Người đang cười.... chính mình sao?"- Bạch Dạ và Dạ Nguyệt đồng loạt nâng mắt nhìn ả, hai gương mặt tinh xảo lạnh lẽo y hệt nhau chứa đầy ý trào phúng, khinh miệt.

Thì ra ả là kẻ sau lưng âm thầm giật dây cho Lam Tuyết, dẫn đến cục diện nàng phải...

Mọi người nhìn vào chỉ thấy đáy mắt vốn luôn phẳng lặng của Bạch Dạ và Dạ Nguyệt đang biến ảo liên tục, cứ như đang trôi dạt một con bão điên cuồng, bạo ngược.

Sau đó hai bóng trắng cứ như quỷ mị mà duy chuyển, nhanh đến mức không thể nhìn rõ.

"Ta từ trước đến nay cho dù là nữ nhân cũng đánh, nhất là nữ nhân xấu xí từ trong ra ngoài như ngươi."- Theo sau tiếng nói của Dạ Nguyệt là một đạo hàn quang bén nhọn.

Ả khó khăn tránh khỏi, hai tay kết ấn thi triển phép thuật. Xung quanh ả hiện ra những dòng nước, chúng như có sinh mạng mà chuyển động thay ả chặn đao đồng thời cũng đánh trả lại.

Một tiếng hừ lạnh vang lên.- "Hừ! Ta sẽ cho ngươi biết cảm giác hồn phách từng chút một bị ăn mòn là như thế nào."

Một đao chém xuống mang theo bạch quang lóa mắt phá tan hàng rào nước quanh ả, trước mặt chính là đôi mắt hổ phách đáng sợ của Bạch Dạ.

Trên vai đau điếng làm ả không khỏi hét lên. Bạch Dạ thế nhưng lại đâm vào vết thương Lam Tuyết đã gây ra từ trước, lưỡi đao xuyên qua da thịt đem ả ghim lên trụ trời thần.

"Trả nàng lại cho ta."- Hắc lạnh lẽo buông xuống lời nói. Trên vết thương của ả bắt đầu nổi lên một ngọn lửa màu trắng, nó nhanh chóng lan rộng ra, ngọn lửa không tổn thương đến da thịt bên ngoài mà là đốt cháy hồn phách.

"A.. Aa... Ta... không bao giờ... Ngươi giết chết ta đi... A... Chết dưới tay Thần Minh ta... ta thật mãn nguyện... Ha ha ha..."- ả cười đến vằn vẹo, nụ cười khó coi hơn gào khóc. Nguyên thần của ả đã bị hủy một nửa, hồn phách sắp tiêu tán, ngay từ hai vạn năm trước ả đã chuẩn bị để chết. ả chết đi đổi lại nàng ta biến mất bên cạnh họ, trả giá như vậy không hề thiệt.

Bất quá... hủy hết tất cả mới là tốt...

Dưới ống tay áo rộng thùng thình nhuộm đầy máu đen, ả dồn toàn bộ sức lực của mình siết chặt một quả cầu thủy tinh trong suốt phát ra ánh sáng trắng xanh mờ ảo - kí ức của Lam Tuyết.

Mọi thứ kết thúc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Diên cuồng.

Nàng không biết mình đang đi về đâu, chỉ biết ở nơi kia có cái gì đó đang gọi nàng. Nó muốn nàng đến đó, muốn nàng chạm vào nó.

Nàng cứ thế mà đi mãi, đi mãi. Cuối cùng dừng lại trước một cung điện thật to lớn, mà nàng lại cảm nhận tiếng gọi kia đang mãnh liệt hơn.

Tứ Thần Điện.... Nơi từng là 'nhà' của nàng. Dù rất mơ hồ nhưng nàng thấy nó vẫn không thay đổi gì so với hai vạn năm trước.

Và rồi... nàng gặp được Thượng Thủy Thần Quân, vị thần cuối cùng. Trong kí ức ít ỏi còn sót lại Thượng Thủy Thần Quân là một người hòa nhã dễ gần, ôn nhu như nước, đối đãi với nàng cũng rất tốt. Khi Thượng Thủy Thần Quân nhìn thấy nàng, trong ánh mắt ả lóe lên sự ngạc nhiên, sợ hãi, hận ý... cuối cùng là yên tĩnh. Sự thay đổi trong mắt đó diễn ra rất nhanh, mà nàng vẫn còn đang trong trạng thái mơ hồ nên không nhận thấy được.

"Là Lam Tuyết sao?"-Ả nhìn nàng một lúc, nghi hoặc hỏi.

"Vâng.... Nhượng Thủy?"-Nàng khe khẽ gật đầu, không chắc chắn gọi tên ả.

"Chẳng phải...."-Giọng nói của ả run lên.

"Chuyện kể ra rất dài. Ta hiện tại phải tìm một thứ!"

"Là... kí ức của ngươi sao?"

"Chính là nó, ngươi biết nó ở đâu sao?"

"Đương nhiên, vì ta đang giữ nó!"-Ả mỉm cười.-"Đi theo ta!"

Ả đưa nàng đến một căn phòng rất lớn, để nàng ngồi ở đó, còn đưa đến một tách trà.-"Uống đi, ta đi lấy nó cho ngươi!"

Lam Tuyết nhận lấy, uống một ngụm rồi im lặng chờ đợi.

Một lát sau ả đi ra mang theo một chiếc hộp nhỏ, bên trong là một cái ngọc ẩn.-"Nó được giữ bên trong Khóa hồn ấn này, ngươi chỉ cần dùng linh lực phá đi kết giới của ấn là có thể lấy lại nó."

Nàng đưa tay chạm vào Khóa hồn ấn, cái cảm giác bị kêu gọi được giải thoát kia lại càng mãnh liệt hơn. Nàng vui mừng đưa linh lực vào phá tan kết giới của nó, theo linh lực càng suy yếu của nàng thì quả cầu kí ức hiện ra càng rõ ràng. Đến khi kết giới được giải trừ hoàn toàn quả cầu kí ức đã lơ lửng trước mắt.

Nàng đưa tay ra bắt lấy nó như một cánh tay khác đã nhanh hơn.

Cầm quả cầu kí ức trong tay ả khàn giọng cười.

"Trả lại cho ta!"-Nàng duỗi tay lấy lại thì ả tránh đi.

"Trả cho ngươi? Không đời nào!"-Ả quát lên.-"Ta tốn trăm phương ngàn kế mới có thể khiến ngươi bị Thiên phạt, mới có thể lấy đi kí ức của ngươi! Ngươi nghĩ ta sẽ trả lại sao?"

"Ý của ngươi là gì?"-Nàng nhún mày hỏi lại.

"Ý của ta chính là như vậy."

"Tại sao?"

"Tại sao ư? Ngươi hỏi hay lắm. Chính là vì sự tồn tại của ngươi, ngươi xuất hiện rồi cướp mất bọn họ. Bọn họ là Thần Minh, Thần Minh không nên tồn tại, chính vì vậy sự tồn tại của họ càng thêm vĩ đại. Đứng trên đỉnh cao lạnh lùng xem thường tất cả, xem cả Thiên Địa này là một thứ hèn mọn làm người ta phải e sợ, phải đổ kị, phải ngưỡng mộ, phải mê muội. Thế nhưng... ngươi xuất hiện, chiếm đi ánh nhìn của họ, chiếm lấy sự quan tâm của họ, chiếm lấy mọi thứ.... Thậm chí Trường Oán Thần Quân còn yêu ngươi, vị thần sinh ra từ oán khí. Là oán khí làm sao có thể yêu, làm sao có thể... Còn có Ma Thần lạnh lùng cũng vì ngươi mà mỉm cười, mà ôn nhu... Ngươi cướp đoạt Trường Oán Thần Quân của ta, ngươi phá hoại Ma Thần của ta. Là ngươi, là ngươi, là ngươi. Đều tại ngươi! Chỉ cần ngươi biến mất thì bọn họ lại là Thần Minh của ta, sẽ lại như lúc trước."-Ả gào lên với nàng, diên cuồng trong ảo tưởng của bản thân.-"Trong khi ta luôn tồn tại, mê luyện bọn họ bằng tất cả sinh mạng này lại chưa bao giờ được họ chú ý đến. Trong mắt họ chỉ có

một mình người, ở bên cạnh người. Đáng lẽ phải là ta mới đúng, là ta!"

Ả vung tay lên, vô số tia nước lao như tên bắn về phía nàng.

Nàng phát tay phóng ra một đạo ánh sáng trắng xanh, tia nước lao tới đều bị đóng băng rồi rơi xuống. - "Người điên rồi!"

"Phải! Ta điên! Chính là vì họ mà điên! Vì sự tồn tại mà điên!" - Ả cuồng loạn công kích. - "Linh lực của người đã bị Khóa hồn ấn hấp thụ hết, hôm nay ta sẽ tự tay giết chết người!"

Linh lực của nàng thật sự còn lại rất ít, nếu cứ tiếp tục thì sẽ không trụ được bao lâu. Vung tay nắm chặt nhuyễn kiếm nàng chặt vật tránh né, cố gắng tiếp cận ả. Tia nước như bén như dao cắt vào da thịt, máu ứa ra nhuộm đỏ bạch y. Nàng cắn răng chịu đựng, nâng kiếm đánh tan những tia nước kia rồi dùng toàn bộ sức lực đâm tới. Thanh kiếm lạnh lẽo xuyên qua vai trái làm máu đen chảy ra.

Ả rít dài một tiếng rồi đá nàng ra, ôm lấy vai trái oán hận nhìn nàng không còn sức lực nằm trên Diêm Diệt Thần vì hỗn chiến mà gần như bị phá nát. - "Người dám làm ta bị thương, ta giết chết người."

Ả tạo ra hàng ngàn thanh kiếm bằng nước đánh về phía nàng. Chỉ còn chút nữa ả có thể giết nàng thì bất ngờ xung quanh nàng xuất hiện một vòng sáng tinh khiết chặn lại những thanh kiếm nước kia, ánh sáng phóng mạnh ra cũng đem vô số thanh kiếm nước dội ngược lại vào ả.

Ả tròn đôi mắt đầy tơ máu nhìn vòng sáng kia rồi cất tiếng cười, tiếng cười quỷ dị như ma quỷ gào thét. - "Không nghĩ đến.. ha ha ha... Ta không thể tôn thương thân thể người nhưng linh hồn người thì có thể. Lần này ta sẽ không thất bại nữa! Ha ha ha..."

Hai tay ả kết ấn, trong miệng lầm bầm đọc chú ngữ. Những dòng nước uốn lượn quanh nàng tạo thành một vòng tròn ma pháp quái dị, vài dòng nước lại như dây leo mà quấn lấy nàng. Nàng chỉ thấy bản thân đang rơi vào bóng tối, trước khi hoàn toàn mất ý thức nàng dùng linh lực cuối cùng chuyển ý niệm của bản thân đến hư ảnh đang cầm chân Bạch Dạ ở Hồng mai lâm.

"Ta xin lỗi..."

"Lần này ta không thể trở về tìm người... thế nên hãy đi tìm ta nhé!"

Và rồi mọi thứ chìm vào bóng tối, bên tai văng vẳng tiếng cười của ả, nhỏ dần rồi hoàn toàn im lặng.

Hàng mi dài khẽ lay động, đôi mắt hoa đào chậm rãi mở ra, nheo mắt để thích ứng với ánh sáng. Trước mắt là trần nhà trắng tinh, nhìn sang là rèm cửa màu lam nhạt, bên tai vang lên tiếng 'tí tách' của đồng hồ và âm điệu nhẹ nhàng của nhạc chuông điện thoại.

Nằm trong đồng chăn đệm mềm mại, thiếu nữ lăn lộn một chút rồi ngồi dậy vuốt tay lấy điện thoại.

"Alo."

"Chị hai của tui ơi, hôm nay chín giờ phải đến studio chụp posted mà còn ngủ là sao hả? Đi xuống mở cửa cho tui nhanh lên, đứng ngoài đây một hồi nắng sáng làm cháy da tui bây giờ!"

"Biết rồi..."

Đáp lại một câu, nàng bước xuống giường, nhìn cánh cửa trắng muốt kia thì nhếch môi thành một nụ cười nhạt nhòa.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Trần Duy

Mở cửa nhà ra, trước mặt là một thiếu niên thanh tú môi hồng răng trắng, dáng người cao ráo, tuổi chừng đầu hai mươi, trên người mặc một chiếc áo sơ mi cùng quần bò đơn giản, tóc ngắn nhuộm màu nâu hạt dẻ năng động. Nhìn trước nhìn sau đều làm người khác thấy vừa mắt, thậm chí yêu thích. Nếu đánh giá cậu không thể nói là 'đẹp trai' mà là 'xinh đẹp', toàn con người cậu đều toát lên vẻ tao nhã nhu hòa, đặc biệt khi cười thì tươi sáng như ban mai.

Đôi mắt nhau chừng ba giây, nàng nghiêng người cho cậu đi vào rồi đóng cửa lại. Thuận miệng hỏi.-"Chìa khóa đâu sao không tự mở cửa?"

Nghe câu hỏi đó cậu nhìn trời, trên mặt cũng hơi đỏ lên.-"Ừ... Thì...."

"Ừ thì tối qua high quá rồi quăng đầu mất chớ gì! Tui rảnh quá mà!"-Nàng mỉm cười ái muội, hơi nghiêng đầu sang bên trái, ngón tay điểm điểm lên cổ.-"Đầu tây quá trời kia!"

Mặt cậu lại càng đỏ thêm, bừa môi hừ một tiếng rồi ngồi xuống sofa, duỗi tay lấy cái gối bên cạnh ôm ôm, cọ cọ một hồi rồi chôn mặt vào trong gối, giọng nói yếu xìu truyền ra.-"Tui thề từ nay về sau tui hông có đại đột mà chơi 419 nữa!"

"Ài ao ậy? (Tại sao vậy?)"-Người nào đó vô tâm vô phé vừa đánh răng vừa hỏi.

"Hông nói đâu."-Cậu đáp, nhưng lại trưng cái biểu cảm 'hỏi tui đi, hỏi tui đi' trên mặt mà nhìn người vừa đánh răng rửa mặt từ phòng vệ sinh đi ra.

Lam Tuyết nhìn trời, ngồi xuống bên cạnh cậu, ôm tay cậu lắc lắc.-"Nói cho tui nghe đi mà~ nói đi mà~"

"Ừ thì... Tớ qua ở Prince Bar tui gặp được một người... ừm... cao hơn tui một chút, đẹp trai hơn tui một chút, man hơn tui một chút, cơ bụng cũng nhiều hơn tui..."-Vừa nói tới đó thì có một bàn tay sờ lên cái bụng phẳng lì của cậu.

"Trần Duy, bụng ông có một múi toàn thịt có miếng cơ nào đâu à?"-Rất tàn nhẫn phun ra một câu.

Trần Duy tròn mắt nhìn nàng.-"Tui hông phải 1 căn cơ bụng làm gì?"

"Ok, ok! Nói tiếp đi!"-Trần Duy là GAY, còn là thuần 0, nàng đối với chuyện này không hề phản cảm hay ghét bỏ, ngược lại còn có chút thích :))). Đối với đối tượng 419 đầu đời của cậu có chút hứng thú. Nếu cậu miêu tả người đó kèm theo từ 'một chút' thì có nghĩa là người kia cao ít gì cũng hơn 1m75, rất đẹp trai, rất có cá tính, ngoại hình và đáng người đều hoàn hảo.

"Sau đó hai đứa tui kéo nhau đi khách sạn, dự định tui sẽ có một đêm 419 đầu tiên không thể nào quên. Hai đứa ôm ôm, hôn hôn rồi bò lên giường. Sau đó...."

"Sau đó thế nào?"

"Sau đó là... không có sau đó. Lúc ở bar có uống một ít rượu, tui vừa lặn lên giường là ngủ quên mất tiêu, sáng mở banh mắt ra thì còn có mình tui, tiền khách sạn cũng có người trả rồi!"-Đập đầu vào gối. [Thò Đào: Rất muốn làm một cái truyện ngắn 10 chương về Tiểu Duy là hoàng tử 419~(´▽`)/ Cơ mà hông dám *ngồi góc tường* (;´д`)]

"À há! Cái này thì trách ai được, xem như kinh nghiệm xương máu mà rút đi! Biết cái thân uống rượu vào gặp giường là ngủ như heo chết mà còn uống, giờ thì ở đó mà đập đầu vào gối."-Nàng vỗ vỗ vai cậu xem như an ủi, đứng dậy đi lên lầu.-"Tui đi thay đồ rồi tới studio."

Trần Duy mềm nhũn ngồi ở sofa, phần hện a~

Bước vào căn phòng mang hai tông màu chủ đạo trắng - xanh, Lam Tuyết thấy bản thân dường như có cảm giác rất là lúng.

Khi lần nữa nàng mở mắt ra, điều đầu tiên cảm nhận được chính là mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện và cái trần nhà trắng tinh.

Đầu óc nàng cũng như một mảng màu trắng đó, bên trong không hề tồn tại bất cứ thứ gì, hoàn toàn trống rỗng.

Rồi sau đó Trần Duy xuất hiện, cậu ấy nói bác sĩ chẩn đoán nàng té từ trên sân khấu xuống bị chấn động não nên có lẽ bị mất trí nhớ tạm thời.

Qua lời kể của cậu, nàng biết mình tên Lam Tuyết. Nàng và cậu đều là cô nhi cùng nhau lớn lên ở trại mồ côi, cả hai chơi với nhau từ nhỏ đến lớn rất là thân, thân đến mức chỉ thiếu nước mặc chung cái quần. Lúc mười hai tuổi thì hai đứa được một vợ chồng hiếm hoi nhận nuôi, từ lúc nhận nuôi hai đứa việc buồn nản của họ càng phát lên nên xem hai đứa như bảo bối mà cưng. Êm ả được vài năm thì ba mẹ bất ngờ bị tai nạn giao thông mà mất, nàng và Trần Duy là con nên được thừa kế di sản ba mẹ để lại bao gồm hai căn nhà, số tiền gửi trong ngân hàng, một quán ăn, ba tiệm cafe và vài mặt bằng. Cả hai lúc đó mặc dù chỉ mới qua mười tám nhưng từ nhỏ đã có tính tự lập sớm nên sau tang lễ của ba mẹ thì không tiếp tục học đại học mà bắt đầu thay thế quản lý các quán ăn và tiệm cafe, vừa làm chủ vừa làm nhân viên.

Đến khi tất cả ổn định đi vào quỹ đạo thì cả hai bắt đầu thực hiện ước mơ của mình - làm một Coser.

Qua hai năm thì cô gắng thì cũng trở nên khá nổi tiếng, lần trước cả hai tham gia một Festival, lúc lên sân khấu nàng không cẩn thận vấp dây điện rồi té đập đầu bất tỉnh phải đưa vào bệnh viện.

Nằm trong bệnh viện hai tuần điều dưỡng nàng mới được xuất viện. Sau đó phải mất ba tháng để dần thích ứng lại với 'cuộc sống trước đây' của bản thân.

Dù cảm thấy lối sống này có chút quen thuộc nhưng nàng vẫn cảm thấy dường như có gì đó không đúng cho lắm. Còn không đứng ở đâu thì nàng rất mơ hồ không rõ.

Nhìn bản thân trong gương với dáng người thanh mảnh, chiếc váy màu lam nhạt, mái tóc dài đen óng tới thắt lưng, gương mặt trái xoan xinh đẹp, ngũ

quan thanh tú nàng đưa tay chạm vào mặt gương. Dường như đối với 'chính mình' có chút xa lạ.

Xua đi ý nghĩ kì quái đó nàng mở cửa xuống lầu, có lẽ là do chấn động não nên mới như vậy thôi, từ từ sẽ hết.

Vừa xuống thì lại thấy Trần Duy ngồi cuộn lại trên sofa, cũng quanh là một mảng âm u lượn lờ vài đóm lửa ma trời âm ỉ.

Nàng lắc đầu cười ôm vai cậu. - "Đừng có ngồi ai oán nữa, hôm nào tui giới thiệu cho ông một người để quen lâu dài luôn, chơi 419 không an toàn đâu, nhiều khi gặp phải lừa gạt hay biến nó đem ông rape xong rồi giết, giết xong rồi lại rape tiếp, sau đó lại giết... Hờ hờ hờ~~~~"- Ba tiếng cười kia đặc biệt man rợ.

Cậu rung mình một cái nâng mắt nhìn nàng. - "Phải cao hơn tui, đẹp trai hơn tui, man hơn tui, cơ bụng nhiều hơn tui... Tui mới chịu à nha!"

"Ừ... Giờ thì đi studio!"- Nàng lấy túi xách rồi kéo cậu đi.

"Nhưng sao bà biết người ta cũng là Gay mà giới thiệu?"

"Có hai con mắt để làm gì, đem găng lên cho có chắc? Nhìn vào thì biết thôi!"

"Con mắt của bà á? Đi chợ mua rau thì rau già, mau trái cây thì trái cây héo, mua thịt thì thịt dở, mua mì thì mì hết hạn.... Bà tưởng tui tin và con mắt bà chắc?"

"Ồ... Vậy thì thôi! Để ông đi 419, rồi gặp biến thái, nó rape ông rồi giết, giết xong rồi rape...."

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Thành Mỹ Xà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.